JOHN UPDIKE

VRĂJITOARELE DIN EASTWICK

NEMIRA

De același autor:

THE CARPENTERED HEN, *poeme*

THE POORHOUSE FAIR, *roman*

THE SAME DOOR, *povestiri*

RABBIT, RUN, *roman*

PIGEON FEATHERS, *povestiri*

THE CENTAUR, *roman*

TELEPHONE POLES, *poeme*

OLINGER STORIES, *povestiri*

ASSORTED PROSE

OF THE FARM, *roman*

THE MUSIC SCHOOL, *povestiri*

COUPLES, *roman*

MIDPOINT, *poeme*

BECH: A BOOK

RABBIT REDUX, *roman*

MUSEUMS AND WOMEN, *povestiri*

BUCHANAN DYING, *teatru*

A MONTH OF SUNDAYS, *roman*

MARRY ME, *roman*

TOSSING AND TURNING, *poeme*

THE COUP, *roman*

TOO FAR TO GO, *povestiri*

PROBLEMS, *povestiri*

RABBIT IS RICH, *roman*

BECH IS BACK, *povestiri*

HUGGING THE SHORE, *eseuri și critică*

NEMIRA
1995

JOHN UPDIKE

VRĂJITOARELE DIN EASTWICK

TRADUCERE DE CORINA POPESCU

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Pe copertă:
Jack Nicholson, *Cher*, *Susan Sarandon* și *Michelle Pfeiffer*
în filmul „Vrăjitoarele din Eastwick"

© John Updike, 1984
THE WITCHES OF EASTWICK

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea
integrală sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefax: 668.54.10
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-113-2

I
SABATUL VRĂJITOARELOR

Era negricios și blajin, sârmos și rece la trup.

Isobel Gowdie, 1662

Iar după ce își isprăvi predica, diavolul se pogorî de la amvon și îi sili pe toți cei adunați acolo să vină și să-l sărute pe urechi, iar ei ziceau că era rece ca gheața; avea trupul tare ca fierul, așa li s-a părut celor care s-au atins de el.

Agnes Sampson, 1590

– A, și mai e ceva, zise Jane Smart în felul ei repezit și totuși plin de tâlc: fiecare s pe care îl rostea era ca vârful carbonizat al unui băț de chibrit ținut între degete până ajunge să frigă, cum se joacă uneori copiii. Sukie spune că un bărbat a cumpărat vila Lenox.

– Un bărbat? întrebă Alexandra Spofford, simțindu-se brusc descumpănită, din clipa când afirmația veni să-i răvășească aura tihnită ce o învăluia de dimineață.

– Un bărbat din New York, se grăbi să adauge Jane, aproape mârâind ultima silabă și înghițând r-ul, cum vorbesc cei din Massachusetts. N-are nevastă și copii, evident.

– A! Unul din ăia.

Ascultând cum glasul cu accent nordic al lui Jane îi aducea știrea că un homosexual din Manhattan e pe cale să-i invadeze, Alexandra își simțea încălcat teritoriul pe care viețuia, din acest

posomorât și misterios Rhode Island. Era născută în Vest, în ținuturile unde munții alb-violeți se înalță spre nori, iar vântul rostogolește de-a lungul zării maldăre încâlcite de mărăcini.

– Sukie nu știe nici ea precis, mai spuse Jane, îmblânzindu-și *s*-urile. I s-a părut un tip deosebit de vânjos. A izbit-o ce mâini păroase are. Celor de la agenția Perley Realty le-a spus că are nevoie de atâta spațiu fiindcă e inventator și își amenajează un laborator de lucru. Și că mai are și câteva piane, de deasupra. Alexandra chicoti; trilul ei, aproape identic cu cel de pe vremea copilăriei din Colorado, nu părea să provină din gât, ci de la un fel de pasăre care i se cocoțase pe umăr. Telefonul îi zvâcnea dureros la ureche. O furnică brațul amorțit.

– Și câte piane poate să aibă cineva, mă rog?

Jane păru ofensată. I se zbârli vocea, ca blănița cu irizări multicolore a unei pisici negre. Rosti pe un ton defensiv:

– Sukie repetă și ea ce a auzit de la Marge Perley la întrunirea de aseară a Comitetului pentru Adăpătoare.

Comitetul cu pricina supraveghea construirea și, după episodul de vandalism, reconstruirea marii adăpătoare de cai din marmură albăstrie care se aflase dintotdeauna în centrul localității Eastwick, la întretăierea celor două străzi principale; orășelul se înghesuise în zona lăsată în paragină a golfului Narragansett, luând forma literei L. Pe Dock Street se înșirau prăvăliile, iar strada perpendiculară Oak Street era locul unde întâlneai toate casele impunătoare. Marge Perley, ale cărei oribile afișe de culoare galben-canar cu inscripția *De vânzare* năpădeau periodic gardurile și copacii din jur, în conformitate cu fluxul și refluxul afacerilor și modei (zeci de ani orășelul Eastwick fusese pe jumătate pradă depresiunii economice și nu din cale afară de la modă, iar oamenii se tot mutaseră încoace și încolo), era o femeie zdravănă și descurcăreață, o vrăjitoare, dacă se poate spune așa, aflată pe cu totul altă lungime de undă față de Jane, Alexandra și Sukie. Poseda și un consort, pe sfrijitul și veșnic înțepatul de Homer Perley, care tundea mereu gardul viu de forsythia până nu mai rămâneau din el decât niște cioturi, și asta era altă deosebire considerabilă.

– Actele s-au perfectat la Providence, explică Jane, apăsând puternic pe terminația cuvântului, în urechea Alexandrei.

– Și zici că are dosul palmei păros?... cugetă cu voce tare Alexandra.

În apropierea chipului ei plutea suprafața albă, ușor zgâriată, pătată ici-colo și de mai multe ori revopsită, a ușii unui dulap de bucătărie; era pe deplin conștientă de agitația la nivel atomic care se învârteja și derapa dincolo de suprafața respectivă, ca un turbion de lehamite. Putea vedea ca într-un glob de cristal că-l va cunoaște și-l va iubi pe bărbatul acela și că nimic bun nu va ieși din asta.

– Și n-are nume? întrebă.

– Asta-i tâmpenia, făcu Jane Smart. Marge i-a spus lui Sukie cum îl cheamă și Sukie mi-a zis mie, dar nu știu cum se face că mi-a ieșit cu totul din minte. Unul din numele alea care conțin „van", sau „von", sau „de".

– Grozav, n-am ce zice, comentă Alexandra, care se dilata deja, se răspândea în aer, deschizând calea invaziei. Un european înalt și brunet, marcat de genealogia lui străveche, rătăcind sub povara unui blestem... Și când are de gând să se mute?

– Mi-a spus că zice că în curând. S-ar putea să fie deja acolo! răsună glasul alarmat al lui Jane.

Alexandra își închipui cum sprâncenele puțin prea pline (față de restul feței închircite) ale celeilalte femei se ridică în fomă de semicerc deasupra ochilor ei întunecați și plini de resentimente, a căror culoare căprui se dovedea totdeauna de o nuanță ceva mai palidă decât li se păstra amintirea.

Dacă Alexandra era genul de vrăjitoare care dispărea treptat-treptat din vedere, rarefiindu-și substanța ca să provoace impresie și să se confunde cu decorul, în vreme ce în sinea ei rămânea indolentă și de un calm entropic, Jane era arzătoare, scundă și concentrată ca un vârf de creion, iar Sukie Rougemont, care își făcea toată ziua de lucru în oraș, adunând vești și împărțind zâmbete în dreapta și în stânga, avea o natură oscilantă. Așa cugeta, punând telefonul în furcă, Alexandra. Lucrurile se despart toate în treimi. Se petrec vrăji pretutindeni în jurul nostru, în timp

ce natura își caută și își află formele ei inevitabile, structuri cristalizate și organice se îmbină în unghiuri de șaizeci de grade, triunghiul echilateral fiind matricea tuturor lucrurilor.

Se apucă din nou să pună sos de spaghetti la borcane, sos care ar fi ajuns pentru mai multe spaghetti decât ar fi putut consuma ea și copiii ei, chiar dacă o vrajă i-ar fi încuiat laolaltă într-un basm italian vreme de o sută de ani; borcan după borcan, aburind încă, ajungea de pe mașina de gătit de culoare „albastru stropit cu alb" pe stativul de sârmă tremurător, care emitea un sunet aproape muzical. Era, își dădea seama într-un fel nedeslușit, un soi de omagiu ilar adus actualului ei amant, un instalator de țevi de origine italiană. Rețeta ei era fără ceapă, cu doi căței de usturoi tocați și căliți pe foc trei minute (nici mai mult, nici mai puțin: în asta consta vraja) în ulei fierbinte, mult zahăr ca să-i taie aciditatea, un morcov ras și mai mult piper decât sare; însă lingurița de busuioc tocat îi dădea virilitatea, iar stropul de beladonna aducea abandonul fără de care virilitatea nu e decât o încordare ucigătoare. Toate acestea veneau adăugate la roșiile din grădina ei, culese cu grijă și lăsate la soare pe pervazul ferestrelor în ultimele săptămâni, acum tăiate felii și pasate cu mixerul; începând din ziua când Joe Marino i se urcase în pat, cu două veri mai înainte, o rodnicie nemaipomenită se abătuse asupra tulpinilor sprijinite pe araci din grădina de lângă casă, unde soarele de după-amiază bătea stăruitor, printre șirul de sălcii. Firele noduroase de roșii, moi și palide de parcă erau făcute din hârtie verzuie ieftină, stăteau să se rupă sub greutatea atâtor roade: se simțea o anume frenezie în toată această fertilitate, un zumzet asurzitor ca al copiilor, când vor să-i bagi în seamă cu tot dinadinsul. Venind de la plante, era o chemare cât se poate de umană, plină de dorință, plăpândă și evocând declinul. Culegând acele globuri apoase sângerii, Alexandrei i se părea că mângâie testiculele unui amant uriaș. Trudind în bucătărie recunoștea acel iz trist și menstrual al întregii operații, al sosului sângeriu care urma să curgă peste spaghetti. Firișoarele albe se vor preface în fire de grăsime pe trupul ei. Această luptă a ei, de femeie, împotriva propriului său corp îngreunat: la treizeci și opt de ani, i se părea tot mai nefirească. Ca să-și atragă dragostea

va trebui să-și renege propria-i carne, ca sfinții nevrotici din vechime? Indexul și contextul sănătății e natura și dacă ne dăruiește cu poftă de mâncare înseamnă că trebuie să ne-o satisfacem, satisfăcând prin asta ordinea cosmică. Și totuși, uneori se acoperea singură de dispreț, spunându-și că numai de leneșă ce era își luase un amant dintr-o rasă atât de tolerantă cu corpolența.

Amanții Alexandrei, în cei câțiva ani de când divorțase, fuseseră aproape cu toții soți împinși pe o cale greșită de femeile în posesia cărora se aflau. Fostul ei soț se odihnea pe un raft din bucătărie, într-o urnă cu capacul bine înșurubat, redus la o pulbere multicoloră. Ea îl adusese la starea asta, pe măsură ce i se dezvoltaseră puterile, după mutarea lor la Eastwick din Norwich, statul Connecticut. Ozzie, care știa tot ce se poate ști despre crom, se transferase de la o fabrică de armături din orașul acela de pe dealuri, cu prea multele lui bisericuțe albe și scorojite, la o întreprindere rivală situată într-o uzină de culoarea zgurii ce se întindea pe o jumătate de milă, la sud de Providence, printre bizar de vastele stabilimente industriale ale acestui mic stat. Se mutaseră cu șapte ani în urmă. Aici, în Rhode Island, puterile ei cunoscură o expansiune asemănătoare cu a unui gaz introdus în vid, iar ea îl redusese pe dragul de Ozzie, care-și făcea zilnic naveta de acasă la slujbă și înapoi pe Drumul numărul patru, mai întâi la dimensiunile unui om obișnuit, armura lui de protector patriarhal distrugându-se în aerul sărat și coroziv al frumuseții de tip matern a localității, apoi la dimensiunile unui copil, atunci când nevoile lui cronice și la fel de cronica lui obișnuință de a accepta ca ea să i le rezolve îl făcuseră vrednic de milă și manipulabil. El pierduse total contactul cu universul în expansiune dinlăuntrul ei. Se angrena în activitățile sportive ale copiilor din Liga de juniori și în meciurile echipei de popice a fabricii. Când Alexandra și-a luat, mai întâi unul, apoi mai mulți amanți, încornoratul ei soț s-a micșorat până la dimensiunile și la uscăciunea unei momâi, stând noaptea culcat lângă ea în patul ei imens și primitor, ca un stâlp de la un colț de stradă, sau ca un pui de aligator împăiat. Când ajunseseră la divorț, fostul ei domn și stăpân de odinioară nu mai era decât pulbere – un gunoi al cărui loc e în altă parte, cum îi

spusese înțepător mama ei, încă de demult – niște praf colorat strâns într-un borcan ca amintire.

Și celelalte vrăjitoare avuseseră parte de experiențe similare și văzuseră cum, treptat, căsătoria lor se preschimba. Fostul soț al lui Jane Smart, Sam, atârnat acum printre ierburile de leac uscate, în pivnița casei ei de la țară, era din când în când transformat într-un filtru, câte puțin, de dragul picanteriei. Iar Sukie Rougemont și-l trăsese pe al ei în plastic și-l folosea ca față de masă. Asta se petrecuse relativ recent; Alexandra îl mai vedea încă înaintea ochilor pe Monty, luând parte la cocteiluri în haina lui de vară cu dungi și pantalonii verzi ca pătrunjelul, bătând lumea la cap cu amănuntele partidei de golf din ziua respectivă și înfierând jocul în patru al unor femei care îi încurcaseră toată ziua, în loc să-i lase să-și termine ei jocul. Detesta femeile care își dădeau aere – nevestele de guvernatori, organizatoarele isterice de manifestații contra războiului, doctorițele, pe Lady Bird Johnson, chiar și pe Lynda Bird sau Luci Baines. Le considera pe toate niște gaițe. Monty își arăta, pălăvrăgind, dinții superbi, lungi și regulați fără să fie falși, iar când se dezbrăca îi ieșeau la iveală, și era destul de înduioșător, picioarele subțiri și vineții, mult mai puțin musculoase decât brațele lui bronzate de jucător de golf. Și fesele acelea pline de cute, cum e carnea femeilor de vârstă mijlocie când începe să se înmoaie. Fusese unul dintre primii amanți ai Alexandrei. Acum încerca o senzație stranie și straniu de plăcută să-și așeze ceașca de cafea cu gust de gudron, pregătită de Sukie, pe o față de masă dungată din plastic lucios, lăsând pe ea o urmă în formă de cerc.

Aerul de aici, de la Eastwick, dădea puteri femeilor. Alexandra nu mai simțise așa ceva vreodată, decât poate într-un colț din Wyoming unde fusese cu părinții când avea numai vreo unsprezece ani. Opriseră mașina și ea coborâse să facă pipi lângă o tufă de salvie, iar când văzuse pata închisă la culoare întinzându-se pe solul uscat, își spusese: „Nu contează, o să se evapore". Natura absoarbe totul. Această impresie din copilărie n-o părăsise niciodată și nici gustul dulceag de salvie al acelei clipe nu-i mai ieșise din minte. La rândul lui, Eastwick era în fiecare clipă sărutat de

mare. Dock Street, magazinele ei înșirate pe-o singură parte, cu lumânările lor parfumate și cu transperantele lor imitând vitraliul destinate să atragă turiștii de peste vară, bufetul cu înfățișare demodată, tot numai aluminiu, de lângă brutărie, frizeria de lângă atelierul de înrămat, sediul ziarului local, de unde răzbate veșnic țăcănitul mașinilor de scris, prăvălia de fierărie, întunecoasă și adâncă, ținută de un armean, erau toate împletite cu apa sărată care plescăia, clefăia și plesnea lovindu-se de stâlpii și de țevile de beton pe care fusese construită strada, astfel încât o licărire nestatornică de apă marină pâlpâia tremurătoare pe fețele matroanelor din partea locului, când ieșeau cu pungile lor pline de suc de portocale și lapte degresat, de conserve de carne, pâine integrală și țigări cu filtru, din supermagazinul Bay Superette. Adevăratul supermagazin, unde își făceau cu toții cumpărăturile săptămânale, se afla în interiorul localității, în acea zonă care fusese pe vremuri teren cultivabil; aici, în secolul al optsprezecelea, proprietarii de plantații de origine aristocratică, deținători de sclavi și de vite, plecau în vizite călare, cu câte un sclav care alerga de zor înaintea lor, să le deschidă porțile. Acum, pe deasupra hectarelor de asfalt ale parcării din complexul comercial, gazele de eșapament colorau cu vapori de plumb aerul pe care, de când se știa, îl oxigenaseră câmpurile plantate cu varză și cu cartofi. Acolo unde, pe durata vieții mai multor generații, înflorise porumbul, acea minunată descoperire agricolă a indienilor americani, mici uzine purtând denumiri ca Dataprobe sau Computech fabricau lucruri misterioase, componente atât de fine, încât trebuia ca muncitorii să poarte bonete de plastic ca să nu le cadă vreun fir de mătreață în minusculele mecanisme electromecanice.

Rhode Island cuprinde, chiar dacă are faima că e cel mai mic dintre cele cincizeci de state, toată acea vastitate tipic americană, porțiuni aproape inexplorate în miezul unor zone industriale, gospodării părăsite și conace uitate, întinderi pustii traversate în grabă de șosele drepte de culoare întunecată, mlaștini înțelenite și țărmuri goale de ambele părți ale golfului, acel imens pinten de apă înfipt ca un țăruș drept în inima statului, în orașul-capitală cu nume atât de potrivit. „O rămășiță de la facerea lumii“ și „con-

ducta de canalizare a regiunii Noua Anglie" i-a spus cândva Cotton Mather. Aceste ținuturi care n-au dorit niciodată o existență separată, pe care le-au populat proscrișii precum fascinanta Anne Hutchinson, ascund nenumărate văgăuni și cotloane. Indicatorul de circulație preferat e, prin aceste părți, cel cu două săgeți care arată în direcții opuse. Pe alocuri sărăcie lucie, în alte părți terenuri de agrement ale celor bogați peste măsură. Refugiu al quakerilor și al antinomienilor, ultim produs rafinat al puritanismului, se află acum în mâna catolicilor, ale căror biserici victoriene de cărămidă roșie se ivesc ca niște locomotive dintr-o mare de construcții informe. Pe firmele rămase din perioada Crizei economice e imprimat un verde metalic imposibil de găsit în altă parte. Îndată ce treci de frontiera statului, pe la Pawtucket sau pe la Westerly, se petrece o schimbare subtilă și se fac simțite o dezordine veselă, un anume dispreț al aparențelor, o nepăsare himerică. Dincolo de cartierele mărginașe cu căsuțe de lemn se cască văi selenare, pe unde numai chioșcurile abandonate la marginea drumului, amintind de picnicurile de peste vară, mai trădează o prezență omenească.

Printr-o asemenea zonă trecea acum cu mașina Alexandra, venită să mai arunce o privire la vechiul conac al familiei Lenox. În camioneta ei marca Subaru, de o culoare galben-dovleac, își luase și câinele cel negru, pe labradorul Coal. Ultimele borcane cu sos de roșii le lăsase la răcit pe bufetul din bucătărie și prinsese cu un magnet în formă de Snoopy un bilețel pe ușa frigiderului, adresat celor patru copii: ,,Lapte în frigi, chifle în cutie, vin într-o oră, mama".

Pe vremea când mai trăia Roger Williams, familia Lenox obținuse, trăgându-i pe sfoară pe șefii tribului indian din Narragansett, destul pământ ca să-și creeze un domeniu de dimensiuni europene, apoi, cu toate că un maior Lenox căzuse eroic în bătălia de la Great Swamp din timpul războiului purtat de regele Filip, iar stră-strănepotul său Emory susținuse cu elocvență desprinderea Noii Anglii din Uniune la Convenția de la Hartford din 1815, familia cunoscuse o decădere treptată. La vremea când se mutase Alexandra în Eastwick, nu mai era picior de Lenox prin partea

locului, cu excepția unei văduve bătrâne pe nume Abigail, care trăia în târgușorul uitat de lume Old Wick; umbla pe ulicioare bombănind și ferindu-se de pietricelele cu care aruncau în ea copiii care, luați de guler de polițistul local, se apărau spunând că le e frică să nu-i deoache. Vastul domeniu Lenox se fărâmițase de mult. Ultimul dintre bărbații neamului pusese să se ridice, pe o insulă, încă în proprietatea familiei, din mijlocul mlaștinilor sărate de dincolo de East Beach, un conac din cărămidă care era o copie micșorată, dar impresionantă în context local, a „căsuțelor" de vară cu aspect de adevărate palate, înălțate la Newport în timpul acestei epoci de aur. Deși fusese construit și un dig de acces, peste care se mai adăugase pietriș în câteva rânduri, reședința era afectată de inconvenientul de a se găsi izolată în momentele de maree înaltă; trecuse din mână în mână după 1920 și diverșii proprietari succesivi o lăsaseră să cadă în paragină. Plăcile mari de țiglă ale acoperișului, unele roșii, altele de un gri-albăstrui, erau luate iarna de vânt și se prăbușeau, nebăgate în seamă, rămânând ca niște lespezi de mormânt anonime în hățișul pe care iarba necosită îl forma peste vară; streșinile lucrate cu meșteșug rugineau; cupola octogonală ornamentată deschisă spre toate punctele cardinale se înclinase spre vest; din coșurile masive, articulate ca un mănunchi de tuburi de orgă sau ca niște gâtlejuri musculoase, a căror tencuială nu mai fusese refăcută, cădeau cărămizi.

Cu toate astea, văzută de la distanță, silueta clădirii era încă destul de impunătoare, își spuse în gând Alexandra. Trăsese pe marginea drumului ca să se uite peste mlaștina ce se întindea pe o jumătate de milă.

Era septembrie, sezon de maree: între locul de unde privea și până la insulă se așternuse un strat de apă de culoarea cerului, pătat ici și colo de tufe aurii de stuf. Abia peste o oră-două se va putea umbla pe digul de pietriș. Era trecut de ora patru și soarele se ascunsese pe cer în spatele unei perdele care nu se clintea. Pe vremuri, conacul era mascat de un șir de ulmi care mărgineau aleea ce venea, în continuarea digului, până la intrarea principală, dar ulmii pieriseră cu toții secerați de „boala ulmului olandez" și mai rămăseseră din ei doar niște cioturi înalte, de pe care crengile

ample fuseseră ciopârțite, ca niște trupuri înfășurate în lințoliu, înclinate în chipul statuii fără brațe a lui Balzac pe care a sculptat-o Rodin. Casa avea o fațadă neatrăgătoare, simetrică, străpunsă de numeroase ferestre care păreau puțin cam mici, în special cele de la etajul al treilea – etajul camerelor de serviciu – care se înșirau, fără nici o variație, chiar sub acoperiș. Alexandra mai fusese acolo cu ani în urmă, pe vremea când mai încerca să se poarte ca o soție devotată; participase împreună cu Ozzie la un concert de binefacere ținut în sala de bal. Nu-și mai amintea mare lucru, doar o înșiruire de camere sumar mobilate, cu miros de aer sărat, mucegai și desfătări apuse. Culoarea țiglelor de pe acoperișul în paragină începea să se confunde cu întunericul care se instala venind dinspre nord; ba nu, nu ceața înserării înnegura văzduhul. Din coșul aflat în stânga se înălța un fir albicios de fum. Era cineva în casă.

Bărbatul cu mâinile păroase.

Viitorul iubit al Alexandrei.

Mai probabil era să fie un lucrător sau vreun paznic pe care-l angajase, își spuse. O usturau ochii din pricina efortului de a distinge la o asemenea distanță. O întunecime asemănătoare celei care se instala în văzduh îi cuprinse măruntaiele; senzația că e un spectator pătimaș. În toate ziarele și revistele nu se mai vorbește astăzi decât de femei pătimașe; au fost inversați termenii ecuației sexuale, de când fete de familie bună se aruncă de gâtul unor cântăreți de muzică rock cu aspect de brute, unor băiețandri nebărbieriți de prin mahalalele din Liverpool sau Memphis ajunși, nu se știe cum, să dispună de puteri indecente, sori negri prefăcându-le pe aceste copile crescute la adăpost în menade ale unor orgii sinucigașe. Alexandrei îi zbură gândul la roșiile ei din grădină, cum se ascund sevele violenței sub pielița durdulie și blajină. Se gândi la fiica ei cea mare, cum se închidea în odaia ei singură cu acei Monkees și Beatles... ce făcea Marcy era una, alta era situația cu mama ei care o luase razna și stătea acolo cu ochii mijiți.

Închise pleoapele, încercând să iasă din captivitate. Se întoarse la mașină cu Coal și parcurse jumătatea de milă de drum drept care mai era până la plajă.

Când se încheia sezonul de vară, dacă nu se afla lume prin preajmă, se putea da drumul din lesă unui câine. Dar era o zi caldă, tot spațiul de parcare îngust era plin de mașini vechi și de furgonete Volkswagen cu perdelițe la ferestre, pictate cu modele psihedelice; dincolo de cabine și de terasa pizzeriei se vedeau tineri în costume de baie, stând culcați pe nisip cu aparatele lor de radio, de parcă vara și tinerețea nu mai urmau să aibă vreodată sfârșit. Alexandra ținea pe bancheta din spate o frânghie de rufe, ca să se cheme că nu încalcă regulamentul de acces pe plajă. Coal păru că se cutremură de dezgust când îi prinse frânghia de zgardă. Numai mușchi și avânt, o trase cu putere prin nisipul care opunea rezistență. Ea se opri ca să-și scoată espadrilele bej și câinele începu să gâfâie; își lăsă încălțările în spatele unei tufe de la capătul aleii. Aleea părea dezmembrată în elementele ei masive din beton de ultima maree, care mai lăsase în urma ei, pe nisip, un maldăr de sticle goale, de pungi de plastic și de cutii de bere de pe care se dusese vopseaua; aceste cutii fără nume aveau un aspect înspăimântător – albe, ca niște bombe artizanale dispuse de teroriști în locuri publice ca să distrugă sistemul și să poată opri, în felul acesta, războiul. Coal o trase în direcția unui maldăr de blocuri de piatră acoperite de scoici care făcuseră parte din structura unui ponton, pe vremea când plaja era doar jucăria unor bogătași și nu locul de distracție al tuturor. Blocurile erau din granit de culoare deschisă, cu pete negre, iar unul dintre ele încă mai purta o scoabă de metal pe care rugina o subțiase până la fragilitatea unei sculpturi de Giacometti. Sunetele care se revărsau din aparatele de radio, un fel de rock ceva mai puțin crispat, loveau ca niște valuri de mare aerul din jur, în timp ce ea înainta conștientă de mersu-i greoi, de impresia pe care trebuia s-o fi făcut în ochii celorlalți cu picioarele goale, cu pantalonii bărbătești și diformi, cu jacheta ei tocită din brocart verde, un obiect de artizanat algerian pe care ea și Ozzie îl cumpăraseră împreună la Paris, în luna lor de miere de acum mai bine de șaptesprezece ani. Deși peste vară căpăta un ten măsliniu, de țigancă, Alexandra avea sânge nordic: numele ei de fată era Sorensen. Mama ei încercase să-i aducă aminte de superstiția conform căreia trebuie să-ți schimbi inițiala când te mariți,

numai că, la timpul respectiv, Alexandra nu dădea doi bani pe vrăjitorie și ardea de nerăbdare să aibă copii. Marcy fusese concepută la Paris, într-un pat de fier.

Alexandra își purta părul împletit într-o coadă, la spate; uneori și-o ridica la ceafă, prinzând-o cu agrafe. Părul ei nu fusese niciodată de un blond luminos, ca de viking adevărat, ci avea o culoare prăfoasă, pe care firele cenușii o întunecau acum și mai mult. Cele mai multe fire de păr cărunt îi ieșiseră în frunte; ceafa îi mai era încă de o textură la fel de delicată ca a fetițelor care se bronzau la soare. Picioarele tinere și netede pe lângă care trecea erau de culoarea zahărului caramelizat, cu puf alburiu, aliniate ca în semn de solidaritate. Slipul unei fete licărea în lumina blândă, întins ca o piele de tobă.

Coal se repezea în apă fornăind, închipuindu-și vreun fir de miros, vreo urmă de animal pierzându-se în aburul ascunzător de monștri al oceanului. Pe plajă oamenii se rareau. O pereche tânără zăcea înlănțuită într-o adâncitură pe care o săpaseră în nisip; băiatul șoptea ceva cu buzele lipite de gâtul fetei, ca într-un microfon. Un trio masculin supermusculos juca *frisbee*, cu pletele în vânt, și nu se opriră din mișcările și țipetele lor insolente decât atunci când Alexandra își lăsă dinadins labradorul cel zdravăn s-o tragă printre ei. I se păru că aude spunându-se „babă" sau „labă" în spatele ei, după ce îi depăși, dar se prea poate să nu fi fost decât o iluzie acustică, o silabă greșită a cantilenei valurilor izbite de țărm. Se apropia de locul unde un zid ros din beton, surmontat de o spirală din sârmă ghimpată ruginită, marca limita plajei publice; și totuși se mai vedeau grupuri de tineri și de iubitori de tineret, iar ei nu-i venea să-l dezlege pe sărmanul Coal, cu toate că gâfâia de mama-focului, dând semne că zgarda îl strânge prea tare. Era atât de dornic să alerge, încât o făcea să-și simtă palmele arzând. Marea părea nefiresc de calmă: se întindea nemișcată, ca în transă, vârstată de dungi lăptoase la orizont, unde o mică șalupă răzleață zbârnâia pe placa de rezonanță a suprafeței sale netede. De partea cealaltă, în dreptul umărului Alexandrei, coborau de pe dunele de nisip tufe încâlcite de hudsonia; aici plaja se îngusta și devenea mai intimă, cum stăteau mărturie maldărele de sticle și de cutii de

bere, resturile de foc, bucățile de polistiren din răcitoarele de voiaj și prezervativele risipite peste tot, ca niște cadavre uscate de meduze. Pe zidul din beton se vedeau tot felul de nume scrise cu sprayul. Totul era pângărit în jur, iar oceanul nu spăla decât urmele pașilor pe nisip.

La un moment dat, printre dunele joase, se zări conacul Lenox, dintr-un alt unghi și la o distanță mai mare; coșurile lui duble se înălțau deasupra acoperișului ca niște aripi de uliu, de o parte și de alta a cupolei. Alexandra se simțea cuprinsă de iritare și de resentimente. O durea ceva pe dinăuntru: o jignise vorba „babă", prinsă din zbor, nu era decât o jignire mai amplă prezența acestor tineri zevzeci, din pricina cărora nu putea să-și lase câinele, prietenul și copilul ei, să alerge în libertate. Se hotărî să elibereze plaja pentru ea și pentru Coal, dorind să se iște o furtună. Când cineva se gândește în sinea lui la vreme, intră întotdeauna în relație cu vremea de afară; nu e nevoie decât de o inversare a curentului, care se produce ușor din momentul în care energia se concentrează la polul primar, la ea ca femeie. Multe din puterile deosebite ale Alexandrei izvorâseră, pur și simplu, din această regăsire a eului, pe care n-o realizase înainte să ajungă la jumătatea vieții. Nu crezuse cu adevărat, până atunci, că are un drept la existență, că forțele naturii o creaseră nu ca pe o tovarășă a bărbatului doar, și nu abia după un răstimp – dintr-o coastă ruptă, cum afirma infamul descântec *Malleus Maleficarum* – ci ca pe un trunchi al creației nesfârșite, ca pe o fiică a unei fiice și ca pe o femeie ale cărei fiice vor naște fiice la rândul lor. Alexandra închise ochii, în vreme ce Coal tremura și scâncea de spaimă, și se concentră asupra universului ei interior – acest *continuum* care se întorcea în timp, de-a lungul a nenumărate generații de oameni, până la primatele înrudite cu ei și dincolo de acestea, trecând prin reptile și pești, până la algele din care luase naștere, în mediul acela microscopic și călduț de la începuturile planetei, primul ADN; un *continuum* care, în direcția opusă, se arcuia către sfârșitul oricărei forme de viață, trecând prin suferințele tuturor acestor forme care zvâcneau, sângerau, se adaptau la frig, la raze ultraviolete, la scăderea puterii soarelui; se concentra pentru ca aceste

adâncuri ale sinelui său să se întunece, să se condenseze, să genereze o interfață de fulgere între zidurile înalte de aer. Iar dinspre nord începu să se simtă un huruit atât de slab, încât doar Coal îl auzi. I se ciuliră urechile, prinzând viață de la rădăcină. *Mertalia*, *Musalia*, *Dophalia*: în șoapte nerostite invoca numele interzise. *Onemalia*, *Zitanseia*, *Goldaphaira*, *Dedulsaira*. Alexandra crescu, invizibil, până la dimensiuni gigantice, adunând în ea, pradă unei furii de esență maternă, întreaga substanță a acestei lumi așezate și tomnatice, iar pleoapele îi zvâcniră ca la o poruncă. Dinspre nord venea acum o suflare rece de vânt, se apropia o furtună care smulgea fanioanele răzlețe dispuse în preajma cabinelor. La capătul acela îndepărtat al plajei, unde mulțimea de trupuri dezgolite era mai deasă, se iscă un suspin colectiv de mirare, apoi exclamații de panică, pe măsură ce vântul se intensifica, iar cerul pe care se profila orășelul Providence afișa o densitate ca de piatră translucidă și purpurie. *Gheminaiea*, *Gegropheira*, *Cedani*, *Gilthar*, *Godieb*.

Nori cumulus, care până atunci arătaseră ca niște nuferi plutind pe suprafața unui iaz, începură să dea în clocot sub această stâncă de aer, cu conturul lor ca de marmură detașându-se limpede pe fondul întunecat al văzduhului. Simțul vederii însuși era afectat, astfel că ierburile de mare și tufișurile de lângă tălpile goale ale Alexandrei, cu degete grăsulii și bătătorite, deformate de încălțările – modelate după dorințele bărbaților și după noțiuni estetice pline de cruzime – pe care le purtase ani în șir, păreau că se imprimă, ca într-un clișeu fotografic, pe nisipul a cărei suprafață plină de urme și de gropi căpătă brusc culoarea lavandei și păru că se umflă ca tegumentul unei vezici inflamate de stressul schimbărilor atmosferice. Tinerii care o supăraseră ceva mai înainte își văzură jucăria fugindu-le din mâini și înălțându-se în zbor, ca un zmeu, și se grăbeau acum să-și strângă aparatele de radio, cutiile de bere, tenișii, blugii și tricourile vopsite în degradeu. Fata din perechea aflată în groapă era de neconsolat: plângea în hohote, în timp ce băiatul se chinuia să-i prindă la loc sutienul desfăcut al costumului de baie. Coal lătra și el din senin, ba într-o

direcție, ba în alta, după cum îi răsuna în urechi, zăpăcindu-l, scăderea presiunii barometrice.

Acum și oceanul, cu numai o clipă mai înainte atât de liniștit, cât se vedea cu ochii până la Block Island, simți schimbarea. Suprafața i se văluri și se încreți acolo unde o atingeau norii mânați de vânt – petice tremurătoare, convulsionate de parcă ar fi fost cuprinse de flăcări.

Motorul șalupei zumzăia tot mai tare. Vasele cu pânze aflate în larg se volatilizaseră, iar aerul din jur vibra tot de zgomotul motoarelor auxiliare turate la maximum ca să le aducă înapoi în port. Vântul își domoli vaietul și se porni o ploaie de picături mari și reci care loveau dureros, ca boabele de grindină. Pași îndesați răsunau în jurul Alexandrei: îndrăgostiții cu trupuri de culoarea mierii alergau spre mașinile parcate în celălalt capăt al plajei, lângă cabine. Bubui tunetul în vârful stâncii de aer întunecat pe a cărei suprafață se depănau cu iuțeală nori ceva mai palizi, în formă de gâște în zbor, de oratori care gesticulează, de gheme încâlcite de lână. Picăturile grele se prefăcură într-o ploaie fină și deasă, care se unduia în cute albicioase acolo unde era atinsă de vânt, ca de degetele unui cântăreț la harpă. Alexandra stătea nemișcată în ploaie; în forul ei interior recita mai departe, *Ezoill*, *Musil*, *Puri*, *Tamen*. Coal se zgribulea la picioarele ei; îi încolăcise frânghia de rufe în jurul picioarelor. Trupul lui, cu blana linsă prin care se vedeau mușchii, tremura tot și strălucea ud. Printre perdelele de ploaie, văzu că plaja se golise de lume. Desfăcu frânghia și dădu drumul câinelui.

Însă Coal rămase lipit de gleznele ei, speriat de fulgerul care se ivise o dată, apoi din nou, de două ori la rând. Alexandra numără secundele până la bubuitul tunetului: cinci. Asta însemna că furtuna pe care o conjurase avea, aproximativ, un diametru de două mile, dacă descărcările aveau loc chiar în miezul ei. Tunetul bubui iar, hodorogind și suduind opintit. Micuții crabi pestriți de nisip ieșeau acum cu zecile din ascunzișuri și se îndreptau în grabă către marea spumegândă. Culoarea carapacei lor era atât de asemănătoare cu a nisipului, încât păreau aproape transparenți. Alexandra se oțeli și strivi unul sub talpa piciorului. Un sacrificiu.

Totdeauna e nevoie de un sacrificiu. E una din legile firii. Începu să danseze, desculță, printre crabi, zdrobindu-i pe rând. De la frunte până la bărbie, fața îi era acoperită de șiroaie de apă, iar, din pricină că i se agita aura, în această peliculă lichidă se întrevedeau toate culorile curcubeului. Fulgerul continua s-o fotografieze instantaneu. Avea un rid vertical în bărbie și unul ceva mai mic, abia perceptibil, în vârful nasului; frumusețea ei venea toată din albeața frunții înalte de sub cele două elitre simetrice, tivite cu gri, ale părului despărțit în două și din limpezimea ochilor ei ușor protuberanți, al căror iris de culoare metalică era respins înspre margini, ca și cum fiecare dintre pupilele negre ar fi fost un antimagnet. Gura îi era cărnoasă și gravă, iar colțurile tăiate adânc dădeau impresia de zâmbet. Își atinsese înălțimea de un metru șaptezeci și unu încă de la paisprezece ani, iar la douăzeci cântărea cincizeci și patru de kilograme; acum ajunsese pe la șaptezeci și două. Una din eliberările pe care le datora faptului că devenise vrăjitoare era că încetase să se mai cântărească tot timpul.

La fel ca minusculii crabi transparenți pe fondul pestriț al nisipului, Alexandra, udă până la piele, se simțea și ea transparentă față de ploaie, una cu ea, având sângele adus la aceeași temperatură. Cerul de deasupra mării se desfăcuse acum în linii orizontale pufoase; tunetul nu mai era decât un murmur și ploaia o puzderie de stropi călduți. Această aversă n-avea să figureze vreodată pe hărțile meteorologilor. Crabul pe care îl strivise primul cu talpa își mai mișca încă picioarele, ca pe niște pene decolorate suflate de vânt. Coal alerga în cercuri, eliberat în fine de spaimă, din ce în ce mai departe, adăugându-și urmele celor patru picioare la desenele triunghiulare marcate pe nisip de labele pescărușilor, la dârele mai delicate pe care le lăsau fluierarii și la linia punctată rămasă în urma crabilor. Aceste indicii ale unor alte tărâmuri ale existenței – să fii crab, să te deplasezi tiptil și lateral! să fii un crustaceu care stă cu capul în jos și își duce hrana la gură cu picioarele! – fuseseră acoperite de urmele picăturilor de ploaie. Nisipul ud luase culoarea cimentului. Hainele de pe ea i se lipiseră de piele, așa încât se simțea ca o statuie de Segal, de un alb pur, cu tot conținutul ei sinuos de vase și de oase netezit de un fel de

ceață. Alexandra făcu o plimbare până la capătul plajei acum degajate, până la zidul cu sârmă ghimpată deasupra și înapoi. Se întoarse în parcare, își culese espadrilele ude din locul unde le lăsase, în spatele unei tufe de *Ammophila breviligulata*. Frunzele ei ascuțite, ca niște săgeți, străluceau relaxate, după ploaie.

Deschise ușa camionetei marca Subaru și se întoarse să-l strige pe Coal, care se făcuse nevăzut printre dune. „Vino aici, cuțule!" intonă cu voce puternică această femeie zdravănă și bine-făcută. „Vino aici, băiețaș!" „Vino aici, scumpule!" În ochii tinerilor înghesuiți cu prosoapele lor murdare și ude în cabinele cu acoperiș cenușiu de tablă și sub prelata de pe terasa pizzeriei (prelată în dungi de culoarea sosului de roșii și a brânzei), Alexandra apărea ca prin minune de uscată, fără să i se fi clintit un singur fir din împletitura masivă a cozii, fără să i se fi udat o singură bucățică a jachetei de brocart. Asemenea impresii neverificabile au răspândit printre noi, cei din Eastwick, zvonul că ar fi vrăjitoare.

Alexandra era o artistă. Fără prea multe unelte, numai cu niște scobitori și cu un cuțit de unt din metal inoxidabil, reușea să modeleze mici figurine culcate sau așezate, totdeauna femei în costume de culori țipătoare, pictate peste conturul trupurilor goale; se vindeau cu câte cincisprezece sau douăzeci de dolari bucata în două buticuri din localitate, la Yapping Fox și la Hungry Sheep. Alexandrei nu-i era prea limpede cine le cumpăra, sau de ce, nici măcar de ce anume stătea să le facă și nici cine îi îndruma mâinile. Darul sculpturii se pogorâse asupra ei o dată cu celelalte puteri, în vremea când Ozzie se preschimbase într-o pulbere multicoloră. Simțise impulsul de a modela într-o bună dimineață, pe când stătea la masa din bucătărie, după ce îi pornise pe copii la școală și terminase de spălat vasele. În prima zi utilizase plastilina unuia dintre copii, dar ajunsese să nu mai poată lucra decât cu un caolin extrem de pur pe care și-l extrăgea singură, săpând undeva pe lângă Coventry, într-un mal alunecos de argilă albă aflat în curtea unei văduve, în spatele unei magazii dărâmate ale cărei resturi erau năpădite de mușchi și al unui șasiu de Buick de dinaintea

războiului; printr-o tulburătoare coincidență, era chiar mașina cu care mergea la Lake City, Denver, Albuquerque și în orașele pierdute dintre aceste centre tatăl Alexandrei. Vindea haine de lucru, salopete și blue-jeans, pe vremea când nu ajunseseră încă la modă – mai înainte să devină un costum al lumii întregi, o deghizare din care emană aroma trecutului. Pe vremea aceea îți duceai sacii de pânză groasă la Coventry și îi plăteai văduvei câte doisprezece dolari de fiecare. Dacă erau prea grei, te mai ajuta și ea să-i ridici; era o femeie zdravănă, ca și Alexandra. Cu toate că avea pe puțin șaizeci și cinci de ani, își vopsea părul într-un roșu aprins ca arama și purta costume-pantalon de culoare turcoaz sau roz-fucsia atât de strâmte, că sub talie burta i se aduna în rulouri. Era o priveliște plăcută. Alexandra descifra în înfățișarea ei un mesaj care i se adresa: poate fi plăcut să îmbătrânești, dacă rămâi în putere. Văduva etala un râs sonor și cabalin, precum și cerceii mari de aur în formă de cercuri pe care îi scotea permanent la iveală părul ei arămiu strâns anume la spate. Câte un cocoș înainta cu mersul lui țanțoș și ezitant prin iarba înaltă a acestei curți neîngrijite; spatele casei din lemn se scorojise de tot, chiar dacă fațada mai era vopsită în alb. Cu suspensiile din spate ale camionetei lăsate din pricina greutății caolinului transportat, Alexandra revenea totdeauna din aceste excursii veselă și cu moralul ridicat, plină de încredere că lumea se sprijină pe o conspirație a femeilor.

Figurinele ei erau, într-un fel, primitive. Sukie – sau fusese Jane? – le poreclise „țâțici": erau trupuri de femei de circa patru țoli lungime, adesea fără chip și fără picioare, ghemuite sau arcuite în poziții culcate și mai grele decât te așteptai, când le luai în mână. Lumea părea să le găsească simpatice și le făcea să dispară din prăvălii într-un ritm constant, care se intensifica peste vară, dar subzista chiar și în ianuarie. Alexandra le sculpta trupurile goale înțepându-le cu o scobitoare ca să marcheze buricul și neuitând niciodată să le facă o crestătură care să evoce fanta vulvară, ca un protest împotriva falsei netezimi a pântecului păpușilor cu care se jucase în copilărie; apoi le picta veșmintele de deasupra, uneori costume de baie în culori pastel, câteodată rochii incredibil de strâmte, cu buline, steluțe sau linii ondulate ca ale oceanului din

desenele animate. Nu erau două la fel, deși erau cu toate surori. Procedeul ei se baza pe sentimentul că, așa cum ne punem în fiecare dimineață hainele peste trupul gol, tot așa ele se cuvin să fie mai degrabă pictate decât săpate pe suprafața acestor trupuri primare de lut moale și rotunjit. Le cocea, câte două duzini o dată, într-un mic cuptor electric suedez pe care îl ținea în atelierul din spatele bucătăriei, o încăpere neterminată, dar cu dușumea de lemn, spre deosebire de încăperea alăturată, o magazie cu pământ pe jos unde se țineau ghivece și unelte de grădinărit, greble, hârlețe și cizme de cauciuc, foarfeci de tăiat ramuri. Autodidactă, Alexandra se ocupa de sculptură de vreo cinci ani – încă dinaintea divorțului la care această activitate, ca toate manifestările înfloririi propriei sale personalități, contribuise și ea. Copiii ei, mai ales Marcy, dar și Ben și Eric, detestau figurinele, le considerau indecente și o dată chiar făcuseră țăndări un lot pus la răcit, fiindcă le era rușine cu ele; acum se împăcaseră însă, le acceptau ca pe niște rude handicapate. Copiii sunt făcuți dintr-o plămadă care rămâne maleabilă, într-o oarecare măsură, deși le apar strâmbături iremediabile pe buze și o anume distanțare în priviri.

Și Jane Smart avea înclinații artistice – era muziciană. Dădea lecții de pian ca să se mai ajungă cu banii și ținea uneori locul dirijorului de cor în diverse biserici, însă marea ei dragoste era violoncelul; tonurile lui vibrante și melancolice, încărcate de ecouri din tristețea lemnului și din masivitatea umbroasă a copacilor, răzbăteau la ore ciudate, în nopțile calde cu lună, prin ferestrele oblonite ale micuței ei case rustice, cuibărită împreună cu altele la fel ca ea, pe drumurile șerpuite ale unui cartier construit în anii cincizeci căruia i se spunea Cove Homes. Vecinii ei din loturile alăturate de câte un sfert de acru fiecare, bărbați și femei, câini și copii se puneau cu toții în mișcare, treziți din somn, și discutau dacă să cheme sau nu poliția. O făceau numai rareori, stânjeniți și, poate chiar intimidați de acea senzație de nuditate, de splendoare și de suferință pe care o lăsa interpretarea lui Jane. Li se părea mai ușor să adoarmă la loc, legănați de gamele intonate de câte două ori, întâi în treimi, apoi în șesimi, ale studiilor de Popper sau legănați iar și iar de cele patru măsuri de șaisprezecimi

legate (unde violoncelul cântă aproape singur) din al doilea andante al Cvartetului nr. 15 de Beethoven, în la minor. Jane n-avea talent de grădinar și hățișul încâlcit de rododendroni, hortensii, *arborvitae*, măcriș spinos și cimișir din jurul casei contribuia la estomparea sunetelor care năvăleau afară pe fereastră. Venise era drepturilor proclamate sus și tare și a muzicii care asurzește publicul, când fiecare supermagazin își difuza propria versiune de *Satisfaction* sau de *I Got You, Babe* și oriunde se adunau laolaltă doi-trei tineri se proclama spiritul festivalului de la Woodstock. Nu volumul, ci timbrul pasiunii lui Jane, notele uneori ezitant intonate dar aduse la aceeași intensitate sumbră și neabătută era ceea ce atrăgea supărător atenția. Alexandra asocia notele posomorâte cu sprâncenele întunecate ale lui Jane și cu acea insistență arzătoare din glasul ei ca răspunsul să-i fie dat imediat, ca să i se ofere formula care poate reașeza lumea în țâțâni și îi poate străpunge taina, cu refuzul de a se amăgi, cum făcea Alexandra, în credința că taina este omniprezentă, ca un element inodor al văzduhului care poartă păsările și puful de păpădie.

Sukie nu era dotată cu nici unul din așa-numitele talente artistice, însă iubea cu patimă viața socială, iar strâmtoarea pe care i-o aduse divorțul o silise să scrie la ziarul local, *Word*, din Eastwick. În vreme ce se plimba în sus și în jos pe Dock Street, cu mersul ei sprinten și vioi, trăgând cu urechea la bârfe și făcând speculații asupra situației diverselor prăvălii, figurinele bătătoare la ochi ale Alexandrei din vitrina de la Yapping Fox, sau vreun afiș pus în geamul magazinului de fierărie ținut de armeni, care anunța viitorul concert de cameră de la biserica unitariană și menționa *Jane Smart, violoncel* îi provocau emoții puternice ca strălucirea unei pepite în nisip, sau a unei monede pe un trotuar prăfuit – o frântură de cifru ascunsă în textul mutilat al experienței de zi cu zi, o tentativă de comunicare între lumea interioară și cea din afară. Își iubea cele două prietene, și ele o iubeau pe ea. Astăzi, după ce își bătuse la mașină reportajul despre întrunirea de aseară de la Primărie a Comitetului de asesori (o plictiseală: aceleași văduve sărmane cu pământ puțin care se rugau să li se acorde o reducere de taxe) și a Comitetului de planificare (nu întruniseră

prezența necesară: Herbie Prinz era plecat în Insulele Bermude), Sukie ardea de nerăbdare ca Alexandra și Jane să vină pe la ea, la un pahar. Se întâlneau de obicei joia, acasă la una din ele. Sukie locuia în centrul orașului, ceea ce era convenabil pentru munca pe care o făcea, deși casa ei, o copie miniaturală a unei cutii de chibrituri de la 1760, situată pe un fel de ulicioară strâmbă căreia i se spunea Hemlock Lane, reprezenta un mare pas înapoi față de vasta fermă – șase dormitoare, treizeci de acri de teren, o camionetă, o mașină sport, un Jeep, patru câini – unde locuise pe vremuri cu Monty. Dar prietenele ei reușeau să-i creeze impresia că e un decor simpatic, ca un fel de șiretlic sau de interludiu de vrajă; de obicei apelau la costumații neobișnuite și pline de culoare pentru reuniunile lor.

Alexandra apăru înfășurată într-un șal persan cu fir de aur și intră, aplecându-se, pe ușa de la bucătărie; ținea în mâini, ca pe niște greutăți de gimnastică sau ca pe o dovadă sângerândă, două borcane cu sos de roșii picant, aromat cu busuioc.

Vrăjitoarele se sărutară pe obraz.

– Uite, scumpo, știu că preferi uscăturile picante, *dar*..., rosti Alexandra, cu vocea ei pătrunzătoare de altistă, care cobora vertiginos, ca a unei rusoaice care pronunță *bielo*.

Sukie îi luă din brațe darurile gemene, stângându-le în mâinile ei suple, cu dosul palmei pergamentos și presărat cu pistrui palide.

– Roșiile au avut ele ceva că s-au făcut anul ăsta de nu te mai descurci de ele, continuă Alexandra. Am pus vreo sută de borcane dintr-astea și pe urmă, ieri noapte, am ieșit în grădină și le-am strigat: să vă ia dracu', n-aveți decât să putreziți în vrej!

– Mi-aduc aminte, într-un an, ce-am pățit cu dovleceii, îi replică Sukie, așezând conștiincioasă borcanele pe un raft de unde n-avea să le mai dea jos niciodată.

Așa cum spusese Alexandra, Sukie prefera uscăturile picante – țelina, sticksurile, alunele, lucruri de ronțăit după care strămoșii ei maimuțe se urcau în copaci. Când era singură, nu se așeza niciodată la masă, înmuia niște biscuiți de graham în iaurt și ciugulea stând în picioare în bucătărie, sau se cuibărea în colțul cu

televizorul, în compania unei pungi de cartofi prăjiți cu gust de ceapă, de 79 de cenți, și a unui pahar zdravăn de bourbon.

– Ce n-am făcut, îi povesti ea Alexandrei, delectându-se că putea exagera, subliniindu-și descrierea cu gesturi ale mâinilor ei neastâmpărate, a căror trudă o evoca într-o viziune personală. Budincă de dovlecei, supă de dovlecei, salată, omletă, dovlecei umpluți la cuptor, tăiați felii și prăjiți, cu sos picant, o nebunie curată, ce să-ți mai spun. I-am pasat și cu mixerul și le-am spus copiilor să-i mănânce pe pâine, în loc de unt. Monty era disperat, nu alta; zicea că până și rahatul îi miroase a dovlecei.

Cu toate că amintirea se referea, implicit și oarecum agreabil, la perioada căsniciei și la belșugul de altădată, simpla aluzie la fostul soț reprezenta o ușoară abatere de la cuviință și îi tăia Alexandrei orice poftă de râs. Dintre ele trei, Sukie era cea mai tânără și cea mai recent divorțată. Era subțirică, roșcată, își purta părul strâns într-o coadă de cal și avea brațele lungi presărate cu pistrui de culoarea lemnului de creion. Purta brățări de aramă și o pentagramă atârnată la gât de un lanț subțire, fără valoare. Ce-i plăcea mai mult la Sukie, Alexandrei, care avea un chip grecesc, cu trăsături bine conturate, era prognatismul ei simian: dinți mari îi sileau profilul să facă o curbă, scoțându-i în evidență mai ales buza superioară, care era mai lungă și de o formă mai complexă decât buza de jos, cu colțurile durdulii, astfel încât până și tăcerile ei păreau năstrușnice, ca și cum s-ar fi amuzat în permanență. Ochii îi avea căprui și rotunzi, destul de apropiați între ei. Sukie se mișca stângaci prin bucătărioara ei ponosită, unde toate lucrurile stăteau îngrămădite, chiuveta era mică și pătată, iar de sub ea se simțea un miros de sărăcie, care stăruia după trecerea prin Eastwick a atâtor generații de locatari ce cârpiseră cu toții câte ceva, încercând s-o mai modernizeze, de-a lungul secolelor în care nimeni nu considera fermecătoare aceste case vechi construite manual. Sukie dădu la iveală o cutie de alune prăjite, cu un gust pervers-dulceag; o luă din bufet cu o singură mână, apucând cu cealaltă un castron decorat cu floricele și cu bordură de metal care se afla pus la uscat pe stativul de lângă chiuvetă. Făcând să trosnească cutiile de carton, împrăștie alandala niște biscuiți sărați

pe un platou, de jur împrejurul unor felii de brânză de Olanda cu coajă roșie și a unei conserve de pateu pe care se vedea o gâscă exuberantă. Platoul era din ceramică groasă de culoarea argilei, smălțuit și striat ca să pară o carapace de crab. Cancerul. Alexandra se temea de el și îi vedea pecetea pretutindeni – în tufele de coacăze negre din locuri părăsite, în preajma unor stânci sau unor mlaștini, în ciorchinii care se pârguiau pe bolta lăsată și putredă la rădăcină din dreptul ferestrei de la bucătărie, în furnicile care înălțau mușuroaie conice de nisip prin crăpăturile de pe aleea ei asfaltată, în tot ce se înmulțea orbește și nestăvilit.

– Ca de obicei? o întrebă Sukie, cu o undă de tandrețe în glas, căci Alexandra, ca și cum ar fi fost mai bătrână decât în realitate, se prăbușise suspinând în singurul spațiu concav îmbietor din bucătărie – un fotoliu vechi de culoare albastră, prea jerpelit să mai poată fi ținut în altă încăpere; se desfăcea pe la cusături, iar brațele purtau fiecare o pată cenușie, acolo unde fuseseră roase de atâtea mâini sprijinite de ele.

– Aș zice că nu-i prea târziu pentru un tonic, hotărî Alexandra, căci mai era încă răcoare după furtuna din zilele trecute. Cum stai cu provizia de votcă?

Îi spusese odată cineva că votca nu numai că îngrășa mai puțin, dar și irita mai puțin decât ginul mucoasa stomacului. Iar iritarea, atât psihică cât și fizică era, se știe, sursă de cancer. Fac cancer numai cei care acceptă ideea; nu e nevoie s-o ia razna decât o singură celulă. Natura stă mereu la pândă, te pândește să-ți pierzi încrederea ca să poată să te pătrundă cu o înțepătură fatală.

Sukie zâmbi cu toată gura:

– Știam precis că o să vii.

Scoase la iveală o sticlă neîncepută de gin Gordon, de pe care le privea capul de bou cu ochi rotunzi și portocalii și cu limba între dinți.

Alexandra îi zâmbi acelui monstru prietenos.

– Mai mult tonic, hei, mai încet cu caloriile!

Sticla de apă tonică sfârâia în mâna lui Sukie de parcă ar fi dat în fiert. Poate că celulele canceroase sunt ca niște bule de gaz în

sânge, își spuse în gând Alexandra. Trebuia neapărat să nu se mai gândească la asta.

– Jane unde e? întrebă ea.

– A zis că întârzie puțin. Au repetiție pentru concertul de la unitarieni.

– Cu nesuferitul ăla de Neff, comentă Alexandra.

– Cu nesuferitul de Neff, repetă ca un ecou Sukie, lingându-și degetele de licoarea amăruie și căutând o lămâie în frigider.

Raymond Neff preda ore de muzică la liceu – un omuleț dolofan și efeminat; reușise totuși să-i facă cinci copii nevestei lui care era gălbejită și șleampătă, cu ochelari metalici și de origine germană. Ca orice profesor bun, era un tiran, mieros și insistent; în tinerețe încercase să se culce cu toată lumea. În ultima vreme, Jane trăia cu el. Alexandra îi cedase și ea de câteva ori, în trecut, dar episodul contase atât de puțin, încât poate că Sukie nici nu percepea vibrațiile acestei imagini consecutive. În ceea ce o privea, Sukie nu părea să fi avut de-a face cu Neff, însă ea fusese mai puțin timp liberă. Când ești o femeie divorțată într-un orășel de provincie e ca și cum ai juca Monopoly: până la urmă pui mâna pe toate proprietățile. Cele două prietene vroiau s-o salveze pe Jane, care, cuprinsă de un fel de furie indignată, se vindea prea ieftin. Ceea ce dezaprobau ele cu vehemență era acea soție hidoasă, cu claia ei de păr tunsă parcă cu secera și cu greșelile ei de pronunție, cu felul ei de a gogona ochii, atentă la fiecare cuvânt. Când te culci cu un bărbat însurat, te culci, într-un fel, și cu nevastă-sa, deci n-ar trebui să-ți fie jenă de cum arată.

– Jane are atâtea posibilități *splendide*, rosti Sukie, oarecum automat, în vreme ce zgrepțăna cu mișcări de maimuță în congelatorul frigiderului, ca să mai desprindă niște cuburi de gheață. Orice vrăjitoare poate să înghețe apa dintr-o ochire, însă dezghețatul ei poate fi uneori o problemă. Din cei patru câini pe care îi crescuseră ea și cu Monty în zilele lor de glorie, doi fuseseră dogi germani brun-argintii din rasa Weimar și mai păstrase unul din ei, pe nume Hank; i se culcase la picioare, plin de speranță că pentru el se luptă cu frigiderul.

– Dar *și le irosește*, zise Alexandra, completându-i propoziția. Și le irosește în sensul de pe vremuri al cuvântului, mai adăugă ea, căci lucrurile se petreceau în timpul războiului din Vietnam, iar războiul dăduse acestui cuvânt un sens nou și ciudat. Dacă vrea să se țină serios de muzică, ar trebui să se ducă undeva unde muzica e luată în serios, într-un oraș mare. E mai mare păcatul să zdrăngăni la scripcă pentru o mână de gogomani tari de urechi, într-o biserică dărăpănată, când ești absolventă de Conservator.

– Dacă ea se simte bine aici, zise Sukie, de parcă ele nu s-ar fi simțit la fel.

– Nici măcar nu se spală, ai băgat de seamă cum miroase? o întrebă Alexandra, vorbind nu despre Jane, ci despre Greta Neff, printr-o asociație de idei pe care Sukie o înțelegea foarte bine, inimile lor aflându-se pe aceeași lungime de undă.

– Și cu ochelarii ăia de babă, o aprobă Sukie. Seamănă cu John Lennon. Făcu o strâmbătură, imitând expresia feței cântărețului cu ochi triști și buze subțiri. „Cred ke acum putem să ne bem – *sprehen Sie wass?* – beuturile no-a-stree!"

Într-adevăr, Greta Neff reușea să scoată niște diftongi cât se poate de ne-americani, sucind vocalele în cerul gurii.

Chicotind, își luară paharele și se mutară în „vizuină", o cămăruță cu tapet scorojit imprimat cu frunze și cu coșuri de fructe și cu tavanul lăsat într-un unghi bizar, căci se afla înghesuită pe jumătate sub scara care ducea la pod. Singura fereastră a încăperii, așezată prea sus pentru o femeie care nu stătea cocoțată pe scaun, avea panouri rombice de vitraliu din sticlă bombată și groasă.

– Miroase a varză, își amplifică Alexandra observația, așezându-se cu paharul ei argintiu pe divanul de jos, acoperit cu o cuvertură multicoloră uzată, brodată cu frunze răsucite de viță. I-a intrat și lui mirosul în haine, mai spuse, gândindu-se, în același timp, că era ca povestea cu Monty și cu dovleceii și că, oferindu-i acest amănunt de natură intimă, o provoca pe Sukie să ghicească relațiile ei de pe vremuri cu Neff. De ce oare? Nu era un lucru de laudă. Ba da, era. Cum mai transpirase! În treacăt fie vorba, se culcase ea și cu Monty; și nu-i mirosise niciodată a dovlecei.

Unul din aspectele fascinante, când te culcai cu bărbați însurați, era perspectiva lor asupra propriilor neveste: le vedeau cu totul altfel decât restul lumii. Neff o vedea pe amărâta de Greta ca pe un fel de Heidi, drăgălașă și suavă, ca pe o floare-de-colț pe care o răpise, trecând prin mari primejdii, de pe o culme romantică de stâncă (se cunoscuseră într-o berărie din Frankfurt, unde el își făcea serviciul militar, în loc să lupte pe front în Coreea), iar Monty... Alexandra o privi pe Sukie cu ochii mijiți, încercând să-și aducă aminte ce-i spusese Monty despre ea. Nu-i spusese mare lucru, fiind atât de gentleman. Dar o dată lăsase să-i scape, ajuns în patul Alexandrei direct de la o ședință de la bancă și fiind încă enervat și cu gândul la altele, următoarele vorbe: „E fată bună dar, nu știu cum, fără baftă. Vreau să zic, pentru alții. În ce-o privește, are baftă destulă". Și chiar era adevărat, Monty pierduse o groază de bani ai familiei, cât timp fusese căsătorit cu Sukie, lucru pe care toată lumea îl pusese pe seama imbecilității lui tihnite. El unul nu transpira niciodată. Suferise dintotdeauna de acea deficiență hormonală a celor de familie bună, de incapacitatea de a-și imagina că ar fi posibil să muncească din greu. Avea un corp aproape lipsit de pilozități, cu fese moi și feminine.

– Greta, cred că e ceva de capul ei la așternut, o auzi rostind pe Sukie. Când te gândești la toți *kinder*-rii ăia. Sunt totuși *fünf*...

Neff îi destănuise Alexandrei că Greta era pătimașă dar încordată, că ajungea cu greu la orgasm, dar se arăta decisă să ajungă. N-ar fi fost deloc bună de vrăjitoare; nemțoaicele erau ceva de groază.

– Trebuie să avem grijă cum ne purtăm cu ea, rosti Alexandra, revenind la subiectul Jane. Când am vorbit ieri la telefon, m-a izbit ce supărată părea. Fata asta e numai foc și pară.

Sukie îi azvârli o privire cam piezișă, deoarece vorbele ei i se păreau ușor deplasate. Alexandra ascundea ceva, o nouă idilă.

În fracțiunea de secundă cât își întoarse ochii spre prietena ei, Hank înhăță cu limba lui uriașă doi biscuiți de pe platoul în formă de crab, pe care Sukie îl așezase pe un cufăr marinăresc uzat din lemn de pin, restaurat de un negustor de antichități în așa fel încât să poată folosi de măsuță. Sukie ținea la vechiturile ei: le vedea ca

pe un fel de blazon, ca pe costumul de scenă, făcut din zdrențe, pe care soprana îl abordează în actul al doilea. Limba lui Hank se îndrepta spre feliile de brânză când Sukie îi surprinse, cu coada ochiului, intenția și îi trase una peste bot; botul animalului avea o consistență de cauciuc dur, în felul anvelopelor de mașină, așa că degetele îi înțepeniră de durere.

– A, fir-ai tu să fii, îi spuse câinelui; apoi se adresă prietenei de lângă ea: Mai supărată ca alții? întrebă, referindu-se la ele două.

Luă o înghițitură zdravănă de bourbon fără apă. Obișnuia să bea whisky iarnă și vară; motivul, de care uitase între timp, era că un iubit din timpul studenției de la Cornell îi spusese odată că atunci când bea îi apar scântei aurii în ochii ei verzi. Din același motiv ușuratic avea tendința să se îmbrace în nuanțe de maro și în piele de căprioară cu vibrații animalice.

– A, da, suntem în formă de zile mari, răspunse femeia mai în vârstă și mai masivă, ale cărei gânduri alunecau de la ironia de mai înainte spre subiectul conversației respective cu Jane – noul-sosit în oraș, bărbatul de la reședința familiei Lenox. Dar chiar aflată în derivă, mintea ei, asemeni unui pasager dintr-un avion, care se uită în jos în plină senzație că viața îi e în pericol și se minunează de splendoarea și de contururile smălțuite ale lucrurilor de pe pământ (casele cu acoperișurile și cu coșurile lor atât de definite, atât de fin desenate, iar lacurile – adevărate oglinzi, precum cele din machetele reprezentând Nașterea Domnului pe care părinții le aranjau de Crăciun, în vreme ce noi, copiii, dormeam; erau cât se poate de adevărate, chiar și hărțile sunt adevărate!) lua notă cât de încântător arăta Sukie, cu sau fără baftă, cum o fi fost, cu părul de culoare vie ciufulit și chiar cu genele puțin răvășite după o zi de muncă în care bătuse la mașină și căutase cuvântul potrivit la lumina unei lămpi prea puternice; silueta îi era atât de dreaptă și de fără cusur în puloverul de un verde lăptos și în fusta neagră din piele de căprioară, burta plată, sânii obraznici și fesele ferme, iar gura aceea cu buze pline de pe chipul ei de maimuțică era cât se poate de solemnă, de malițioasă și de ispititoare.

– O, am aflat despre el! exclamă ea, citindu-i Alexandrei gândurile. Am o grămadă de lucruri să-ți spun, dar vroiam să vină și Jane.

– Nu-i nimic, mai aștept, spuse Alexandra, brusc ofensată, de parcă ar fi simțit pe neașteptate un curent rece, de bărbatul acela și de locul pe care îl ocupa în mintea ei. Ai o fustă nouă?

Simțea nevoia s-o atingă, să mângâie textura catifelată și coapsa zveltă de sub ea.

– Am scos-o din cufere s-o mai port toamna asta, răspunse Sukie. E cam prea lungă față de fustele de acum.

Se auzi soneria de la bucătărie: un sunet înfundat și zgrunțuros.

– O să-mi ia casa foc, într-o bună zi, de la firul ăla, profeți Sukie, sărind de la locul ei.

Jane intrase singură. Era palidă, fața ei mititică și cu ochi înfocați apărea strivită sub masa unei berete scoțiene flaușate, ale cărei carouri în culori vii se asortau ostentativ cu fularul. Mai purta și șosete trei sferturi de lână. Jane nu avea un fizic radios, ca al lui Sukie, mici petice de asimetrie îi afectau tot corpul, și totuși radia o anumită chemare, așa cum un filament răsucit radiază lumină. Părul îl avea negru, iar gura mică, cu buze țuguiate și cu un aer de certitudine absolută. Era de fel din Boston și asta îi conferea aspectul că nu e niciodată neștiutoare.

– Neff e un afurisit și jumătate, începu ea, cu o voce răgușită. Ne-a pus să reluăm piesa de Haydn de o mie de ori. Zicea că intonația mea e sclifosită. Auzi, *sclifosită*! M-a bufnit plânsul și i-am spus că e un mascul scârbos și șovin. – Își ascultă propriile vorbe și nu rezistă ispitei de a face un calambur. – Ar fi trebuit să-i spun să și-o vâre unde știe.

– Așa sunt toți, zise Sukie, într-o doară. E felul lor de a cerși dragoste. Lexa bea ca de obicei de regim, votcă și tonic; *moi*, sunt tot mai deplin atașată de bourbon.

– N-ar trebui, dar m-am simțit al naibii de jignită, așa că o să-mi fac de cap și o să vă cer un martini.

– O, scumpo, nu cred că am vermut sec.

– Nu te omorî cu firea, drăguță, toarnă-mi niște gin cu gheață într-un pahar de vin. Ai cumva vreo coajă de lămâie?

Frigiderul lui Sukie, plin de gheață, de iaurt și de tulpini de țelină, nu prea conținea, în rest, mare lucru. La prânz mânca în localul lui Nemo din centru, la doi pași de redacția ziarului, de care era despărțit prin frizerie și prin sala de lectură a Științei Creștine și se învățase să ia acolo și masa de seară, în ultima vreme, din cauza bârfelor pe care le putea auzi la Nemo, unde simțea cum vuiește în jurul ei toată viața orășelului Eastwick. Se adunau acolo obișnuiții locului, echipajele de poliție, pescarii aflați în sezon mort și oamenii de afaceri pe moment insolvabili.

– Se pare că nici portocale n-avem, rosti ea, smucind cele două sertare de metal verzui și lipicios. Dar am cumpărat niște piersici de la chioșcul de pe Drumul numărul patru.

– Să cutez oare să mușc dintr-o piersică? cită Jane. Ar trebui să port pantaloni albi de flanelă și să mă plimb pe o plajă.

Sukie se crispă, urmărindu-i mâinile agitate – una prelungă, cu tendoanele scoase în evidență de digitația pe coarde, cealaltă vlăguită și bondoacă din cauza arcușului – cum scobesc cu un cuțit ruginit de curățat morcovi în obrazul îmbujorat al piersicii galbene și cărnoase. Jane dădu drumul în paharul cu gin feliei roze de fruct; o tăcere sacră, vraja oricărei rețete, amplifică minusculul plescăit.

– N-o să mă apuc să trec pe gin sec de la vârsta asta, e prea devreme, declară Jane cu satisfacție puritană, dar cu un aer totuși hămesit și nerăbdător.

O luă în direcția cămăruței de sub scară cu mersul ei țeapăn și grăbit.

Cu un aer vinovat, Alexandra se întinse și închise televizorul unde Președintele, un omuleț lugubru cu barbă cenușie și ochi triști și vicleni, tocmai anunțase ceva de mare importanță pentru națiune.

– Bună, hei, superbă creatură! strigă Jane, puțin cam prea tare pentru spațiul strâmt în care se aflau. Nu te deranja, văd că v-ați instalat bine. Dar ia spune-mi, furtuna de ieri a fost opera ta?

Coaja de piersică din conul răsturnat al paharului ei arăta ca o bucată de țesut bolnav păstrată în alcool.

– M-am dus pe plajă, mărturisi Alexandra, după ce am vorbit cu tine. Vroiam să văd dacă individul s-a instalat deja în casa Lenox.

– Mi-am zis eu că te-am necăjit, sărăcuța de tine, spuse Jane. Și era acolo?

– Ieșea fum pe coș, nu m-am apropiat prea mult.

– Ar fi trebuit să mergi până acolo și să-i spui că ești de la Comisia pentru Protecția Zonelor Umede, îi zise Sukie. Prin oraș umblă zvonul că vrea să construiască un doc în spatele casei și să mărească suprafața insulei ca să-și facă un teren de tenis.

– N-o să i se aprobe niciodată, spuse tărăgănat Alexandra. Acolo e locul de cuibărit al egretelor.

– Nu fi tu prea sigură, replică Sukie. Proprietatea aia n-a mai plătit de zece ani nici un fel de taxe orașului. Pentru cineva care o repune pe rol, municipalitatea e gata să sacrifice niște egrete.

– Ei, nu-i așa că e frumos de tot? exclamă, cu destulă disperare, Jane care se simțea nebăgată în seamă. – Sub privirile celor patru ochi ațintiți asupra ei, se văzu nevoită să improvizeze. – A venit Greta la biserică, spuse ea, imediat după ce el m-a făcut sclifosită, și a binevoit să râdă.

Sukie scoase un chicot nemțesc:

– Ho, ho, ho!

– Mă întreb dacă mai fac dragoste, zise Alexandra într-o doară, lăsându-și mintea să rătăcească și să adune imagini de natură. Cum de o suportă, mă întreb. Trebuie să fie ca o varză murată.

– Ba nu, zise Jane cu fermitate. E ca o – cum îi zic ei chestiei ăleia decolorate care le place așa mult? – ca o *sauerbraten*.

– Se pune la marinat, zise Alexandra. Cu oțet, usturoi, ceapă și mirodenii. Și cu ardei iute, mi se pare.

– Așa zice el? o întrebă Sukie cu înțeles.

– Nu vorbim niciodată despre asta, nici în cea mai absolută intimitate, afirmă Jane, fandosindu-se. Tot ce mi-a spus vreodată e că are neapărat nevoie o dată pe săptămână, altfel începe să dea cu lucrurile de pământ.

– Ca un strigoi, spuse Sukie, încântată. O strigretă!

– Chiar așa, zise Jane, fără să sesizeze poanta, ai dreptate. E o femeie imposibilă. Pedantă, morocănoasă, nazistă, ce mai! Singurul care nu-și dă seama e Ray, săracul de el.

– Mă întreb ce anume bănuiește ea, mormăi Alexandra.

– Nu *vrea* să bănuiască nimic, spuse Jane, apăsând pe ultimul cuvânt. Dacă ar bănui, ar trebui să facă ceva.

– De pildă să-l lase să-și ia câmpii, propuse Sukie.

– Și atunci ar cădea pe capul nostru, zise Alexandra, închipuindu-și-l pe acel bărbat alunecos și durduliu ca pe un vârtej, ca pe un rezervor natural de dorință. Dorința sălășluia în învelișuri total disproporționate.

– Ține-l bine, Greta! chicoti Jane, dându-și în sfârșit seama de hazul chestiei.

Chicotiră toate trei.

Ușa laterală se trânti cu solemnitate și pe scări se auziră pași. Nu era un strigoi, ci unul din copiii lui Sukie, venit în sfârșit acasă și gata să se apuce de cine știe ce. Televizorul de la etaj răsuna făcându-și auzit mormăitul mângâietor și umanoid.

Sukie își îndesase în gură, lacomă, un pumn întreg de alune sărate; le ținea acum cu palma apăsată, să nu-i cadă vreuna. Râzând, le împroșcă pe celelalte cu firimituri.

– Nu vrea nimeni să afle noutăți despre individ?

– Nu neapărat, zise Alexandra. Bărbații nu-s o soluție, parcă la concluzia asta ajunsesem, nu?

Se purta altfel, era aproape dificilă în prezența lui Jane, Sukie observase asta de multe ori. Când rămăsese singură cu ea nu încercase să-și disimuleze interesul pentru acest bărbat nou-sosit. Cele două femei aveau în comun un fel de mulțumire trupească numită adesea frumusețe, iar fiindcă Alexandra era ceva mai în vârstă (cu șase ani), se stabilea între ele, când erau singure, o atmosferă ca între mamă și fiică. Sukie neastâmpărată și gureșă, Lexa indolentă și sibilinică. Când se reuneau în trei, Alexandra avea tendința de a le domina arătându-se oarecum inertă și bosumflată, silindu-le pe ele să-i facă avansuri.

– Nu-s o soluție, zise Jane Smart, dar poate că sunt o problemă!

Își băuse trei sferturi din paharul de gin. Coaja de piersică era ca un făt așteptând să fie expulzat pe lume. Dincolo de panourile afumate de sticlă, mierlele întovărășeau la plecare ziua care își făcea bagajele într-un nor de praf.

Sukie se ridică în picioare ca să le anunțe veștile.

– E bogat, rosti ea, și are patruzeci și doi de ani. N-a mai fost însurat și e din New York, dintr-o veche familie olandeză. Cântă la pian din copilărie și mai e și inventator. Din salonul cu masa de biliard din aripa de est și din spălătorie urmează să-și facă laborator, cu tot felul de chiuvete din metal inoxidabil, unde avea familia Lenox, cum îi zice, sera, vrea să-și instaleze o baie cu o cadă mare îngropată și cu instalație stereo în pereți.

Ochii ei rotunzi, de un verde intens în lumina înserării, scânteiau de emoția nebuniei pe care o relata.

– Joe Marino are semnat un contract pentru instalații și a povestit despre asta ieri seară, când au văzut că nu întrunesc prezența, fiindcă Herbie Prinz s-a cărat în Bermude fără să spună nimănui nimic. Joe era de-a dreptul siderat: nu i s-a cerut nici un fel de deviz, totul să fie de prima calitate și la naiba cu prețul. O cadă din lemn de tec, de doi metri și jumătate diametru; unde mai pui că tipul nu suportă să calce pe gresie, așa că podeaua va fi în întregime din plăci de ardezie cu granulație fină care se pot comanda numai în Tennessee.

– Pare cam prea de tot, declară Jane.

– Și are nume, omul ăsta care azvârle cu banii? întrebă Alexandra, gândindu-se că Sukie era în egală măsură ziaristă de scandal și romantică fără leac și întrebându-se dacă o a doua votcă cu gin nu o să-i provoace o migrenă, ceva mai târziu, când o să fie singură în casa ei fostă fermă pe timpuri, fără altă tovărășie decât respirația regulată a copiilor adormiți, scărpinatul necontenit al lui Coal și chipul posomorât al lunii. În Vestul copilăriei ei ar fi răsunat în depărtarea albastră urletul unui coiot, și mai departe un tren transcontinental și-ar fi hurducăit pe șine vagoanele fără sfârșit, iar zgomotele i-ar fi condus spiritul afară, pe fereastră, și i-ar fi topit veghea în întunericul delicat, înseninat de stele, al nopții. Aici, în Estul posac și mocirlos, totul era atât de aproape,

sunetele nopții îi înconjurau casa ca un desiș cu ghimpi. Chiar și aceste femei, în cămăruța plină de intimitate a lui Sukie, se zăreau prea aproape, încât fiecare fir de păr din mustața abia perceptibilă a lui Jane și puful auriu, electrizat, de pe antebrațele prelungi ale lui Sukie îi răneau dureros Alexandrei privirile. Se simțea geloasă pe bărbatul acela, pe faptul că simpla lui evocare îi emoționa într-atât prietenele care, în alte zile de joi, se lăsau emoționate numai de ea, puterile ei întinzându-se cu o trândăvie regală, ca puterea pe care o deține o pisică de a se opri din tors și a ucide. În joile de altădată, cele trei prietene conjurau spectrele existențelor mărunte din Eastwick și le puneau să se rotească bâzâind prin aerul întunecat. Când ajungeau la al treilea pahar și la dispoziția potrivită, reușeau să înalțe deasupra lor un con de energie până la zenit, ca un cort, și să simtă în josul pântecelui cine era bolnav, cine era înglodat în datorii, cine era iubit, cine era agitat, cine se înflăcăra și cine adormise, dezlegat de nefericirile vieții; dar astăzi n-aveau să se întâmple toate astea. Ceva le tulburase.

– Nu-i ciudată povestea cu numele lui? spunea Sukie, privind țintă la lumina care se revărsa printre vitraliile ferestrei de sus. Nu putea vedea printre panourile rombice, dar cu ochii minții zărea singurul copac din curtea din spate, un păr zvelt și tânăr împovărat de fructe, de forme galbene, atârnând greoaie ca niște bijuterii pe costumul de carnaval al unui copil. Zilele aveau de acum toate mireasmă de fân și de fructe, ultimele globuri palide licărind pe marginea drumurilor ca pe un așternut de paie.

– Toată lumea îi rostea numele ieri seară, și mi l-a spus mai înainte și Marge Pearly, îmi stă pe limbă.

– Și mie la fel, zise Jane. Fir-ar să fie! Conține o particulă scurtă...

– De, da, du, le șopti disperată Alexandra.

Cele trei vrăjitoare se cufundaseră în tăcere, cu limbile împietrite, pradă ele însele unei vrăji atotputernice.

Darryl Van Horne apăru într-o duminică seară la concertul de cameră de la biserica unitariană: un bărbat brun, cu barbă, cu un păr creț și unsuros care îi ascundea pe jumătate urechile și era

strâns într-o coadă la spate, astfel încât, privit dintr-o latură, capul lui arăta ca o halbă de bere cu un mâner monstruos. Purta pantaloni gri de flanel, șifonați la genunchi și o haină peticită la coate dintr-un tweed stropit cu verde și negru. O cămașă descheiată la gât de tip Oxford, cum se purtau în anii cincizeci, iar, în picioare, mocasini negri, neașteptat de mici și de ascuțiți, îi completau costumația. Ieșise în lume ca să facă impresie.

– Va să zică, dumneavoastră sunteți sculptorul din partea locului, i se adresă el Alexandrei la recepția de după aceea, dată în salonul bisericii pentru interpreți și pentru prietenii lor și axată pe un punch fără tărie, de culoarea lichidului antigel.

Biserica era un exemplar destul de izbutit de construcție în stil grecesc, cu o intrare joasă flancată de coloane dorice și o turlă octogonală și bondoacă; se afla pe strada Cocumscussoc, cum dădeai colțul de pe Elm Street, și fusese ridicată în 1823 de congregaționaliști, însă o generație mai târziu căzuse pradă afluxului de unitarieni din anii patruzeci. În această epocă, târzie și cețoasă, a declinului oricărei doctrine, interiorul îi fusese totuși decorat ici și colo cu mai multe cruci, iar sala de întruniri avea arborat pe perete un steag imens de postav, creație a școlii de duminică, cu o cruce egipteană în forma literei tau – hieroglifa pentru „viață“ –, înconjurată de cele patru semne alchimice triunghiulare ale celor patru elemente. În categoria „interpreți și prietenii lor“ era inclusă toată lumea, în afară de Van Horne, care pătrunsese oricum înăuntru nestingherit. Oamenii știau cine este, lucru care nu făcea decât să le sporească emoția. Atunci când vorbea, glasul îi răsuna într-un fel care nu se potrivea foarte bine cu mișcările gurii și ale maxilarelor sale, iar impresia că undeva în aparatul său fonator există un element artificial mai era întărită și de aspectul alunecos și cârpăcit al trăsăturilor feței lui, ca și de excesul de salivă pe care îl producea vorbind, astfel încât din când în când era silit să facă o pauză ca să-și șteargă cu mâneca hainei colțurile gurii. Și totuși avea siguranța de sine a omului cultivat și înstărit, atunci când se cobora încercând să-i intre Alexandrei pe sub piele.

– A, sunt doar niște fleacuri, răspunse Alexandra, simțindu-se brusc minusculă și prefăcută în apropierea acestei mase întunecate și amenințătoare. – Erau zilele din lună în care ea se arăta deosebit de sensibilă la aura trupurilor. Cea a străinului dătător de fiori era negru-maronie și lucioasă ca o blană udă de castor și i se ridicase zbârlită pe creștet. – Prietenii mei le zic „țâțici", mai rosti ea, luptându-se să nu roșească. Efortul o făcu să se simtă sleită de puteri și pierdută în mijlocul acelei mulțimi. Nu era obișnuită cu aglomerația și cu bărbații necunoscuți.

– Fleacuri, repetă Van Horne, ca un ecou. Dar atât de pline de forță, continuă el, lingându-se pe buze. Atât de pline de sevă, de forță psihică, cum să zic, când le iei în mână. M-au dat gata cu totul. Am cumpărat tot ce aveau de vânzare la, cum îi zic? – la Noisy Sheep...

– La Yapping Fox, spuse ea, sau la Hungry Sheep, puțin mai sus de frizerie, în caz că intrați vreodată pe acolo.

– Niciodată, dacă nu-s constrâns. Îmi mineazǎ forțele. Mama îmi spunea Samson, pe timpuri. Dar, mda, așa este, cum spuneți. Le-am cumpărat pe toate ca să i le arăt unui prieten de-al meu, un tip grozav de relaxat care ține o galerie la New York, chiar pe Strada Cincizeci și șapte. Nu-i cazul să-ți fac nici un fel de promisiune, Alexandra – e O.K. dacă îți spun pe nume? – dar, dacă ai reuși să lucrezi pe scară mai mare, sunt sigur că ți-am putea obține o expoziție. Poate că n-ai putea să ajungi niciodată ca Marisol dar, cum mă vezi și cum te văd, ești în stare să fii ca Niki de Saint-Phalle. Știi, chestiile alea cărora le spune „Nanas". Alea da, se poate spune că sunt ceva. Vreau să zic, își dă drumul pe scară mare, nu se joacă.

Cu oarecare sentiment de ușurare, Alexandra decise că omul îi displăcea. Era băgăcios, necioplit și trăncănău. Faptul că îi cumpărase tot stocul de figurine de la Hungry Sheep îi dădea o senzație de viol; trebuia să mai facă o serie și să le pună la cuptor mai devreme decât plănuise. Presiunea la care o supusese personalitatea lui îi intensificase durerile cu care se trezise de dimineață, cu câteva zile mai devreme decât trebuia; neregularitățile de ciclu sunt și ele semne de cancer. Pe deasupra, mai adusese din Vestul

natal și regretabile rămășițe ale prejudecăților locale împotriva indienilor și mexicanilor și, în ochii ei, Darryl Van Horne era cam slinos. Aproape că i se puteau vedea pete negre pe piele, ca și cum ar fi fost o reproducere în alb-negru. El își șterse buzele cu dosul păros al palmei și buzele i se crispară de nerăbdare, așteptând ca ea să dea un răspuns onest dar politicos. Să ai de a face cu bărbații era o adevărată pacoste, un efort de care se dezobișnuise în ultima vreme.

– Dar nu doresc defel să fiu Niki de Saint-Phalle, rosti ea. Vreau să fiu eu însămi. Forța de care vorbiți le vine din faptul că sunt destul de mici ca să poată fi ținute în mână.

Sângele care îi năvali în obraji îi ardea vasele capilare; zâmbi în sinea ei să se vadă atât de emoționată când, la nivel intelectual, hotărâse că individul e un șarlatan, un impostor. În afară de banii pe care îi are: aceia erau sigur adevărați. Ochii lui erau mici și apoși, arătau de parcă i-ar fi frecat îndelung.

– Da, mda, bine, Alexandra, dar ce anume însemni tu însăți? Dacă gândești în mic, vei obține puțin. Nu-ți oferi nici o șansă cu mentalitatea asta a ta de producător de artizanat. Nici nu mi-a venit să cred ce puțin mi-au cerut pe ele la prăvălie – douăzeci de foi amărâte, când ar trebui să gândești totul în cinci cifre.

Era un mitocan de New York, intui ea, și îl compătimi la gândul că aterizase nepregătit în această provincie subtilă. Îi zbură mintea la firul de fum, cât de fragil și de cutezător i se păruse atunci. Îl întrebă iertătoare:

– Cum vă place noua locuință? V-ați instalat bine?

El rosti cu entuziasm:

– Ca dracu'! Lucrez până târziu, fiindcă numai noaptea îmi vin idei și dimineață de dimineață mă trezesc la opt fără un sfert cu muncitorii pe cap! Cu căcăcioasele lor de aparate de radio după ei, scuză-mi latina!

Părea conștient că are nevoie să fie iertat; radia tot de această dorință pe care i-o trădau toate gesturile stângace și bruște.

– Trebuie neapărat să vii să vezi casa, îi mai spuse el. Am mare nevoie de sfatul cuiva. Până acum am trăit toată viața în aparta-

mente unde alții hotărăsc pentru tine, iar antreprenorul pe care îl am e un bou.

– Joe!

– Îl cunoști?

– Îl cunoaște toată lumea, zise Alexandra: străinului trebuia să i se precizeze că nu insultându-i pe cei din partea locului o să-și facă prieteni la Eastwick.

Dar vorbărețul turui neabătut mai departe:

– Și umblă tot timpul cu pălăriuța aia caraghioasă?

Se văzu silită să dea din cap, nu și să zâmbească. Uneori avea și ea halucinația că Joe nu-și scotea pălăria, când făceau dragoste.

– Face pauză de masă când vrei și când nu vrei, spuse Van Horne. Tot ce se poate discuta cu el este cum a decăzut iar serviciul celor de la Red Sox și cum tot nu și-au pus la punct apărarea cei de la Pats. Nu că moșul care face pardoseala ar fi mai deștept, plăcile astea neprețuite, să juri că-s din marmură, vin tocmai din Tennessee și el mi le așează pe dos, de se văd urmele de ferăstrău. Pe cârpacii ăștia de le ziceți aici lucrători nu i-ar ține nici o zi sindicatul în Manhattan. Nu trebuie să te superi, văd că-ți spui în gând: „Ce snob!" și îmi închipui că băieții nici nu prea au cum să învețe meserie, dacă fac doar cotinețe de păsări; dar nici nu mă mir că tot statul ăsta arată așa de aiurea. Hei, rămâne între noi, Alexandra: aerul ăsta rece și îmbufnat pe care ți-l iei când intri în defensivă și nu știi ce să zici mă dă gata. Și mai ai și un năsuc delicios.

Și nici una nici două, întinse mâna și-i atinse vârful nasului, minuscula cută care o deranja dintotdeauna, o atingere atât de rapidă și de nepoliticoasă, încât nici n-ar fi crezut că fusese comisă dacă nu ar fi stârnit senzația de furnicături reci pe care i-o provocase.

Nu numai că îi displăcea individul, îl detesta pur și simplu; și totuși rămânea pe loc neclintită, zâmbindu-i, simțindu-se neputincioasă și prinsă în capcană și întrebându-se ce mesaj încercau să-i transmită propriile ei măruntaie în dezordine.

Jane Smart se apropie de ei. Ca să cânte fusese nevoită să-și desfacă larg picioarele, în consecință era singura femeie în rochie

lungă, o combinație tremurătoare de dantele și de mătăsuri cu ape, poate semănând un pic prea mult cu o rochie de mireasă.

– A, iat-o pe *artista* noastră! exclamă Van Horne, prinzând-o de mână nu cu gestul obișnuit de salut, ci ca o manichiuristă, apucându-i palma într-a lui, apoi respingând-o, căci stânga era cea care îl interesa, mâna cu care cânta pe coarde, cu tendoanele dezvoltate și cu bătături lucitoare pe degete. – I-o strânse tandru între palmele lui păroase. – Ce intonație! rosti el admirativ. Ce vibrato și ce întindere! Zău așa. Credeți probabil că sunt un țicnit pisălog, dar să știți că mă pricep cu adevărat la muzică. E singurul lucru care mă face să mă simt umil.

Ochii negri ai lui Jane se luminară, scânteiară de-a binelea.

– Credeți că n-am interpretat sclifosit, va să zică, spuse ea. Șeful formației noastre spune tot timpul că am intonație sclifosită.

– Ce dobitoc! proclamă Van Horne, ștergându-și saliva din colțurile gurii. Aveți precizie, dar asta nu înseamnă neapărat și prețiozitate; de la precizie începe pasiunea. Fără precizie am avea doar *beaucoup de rien*, nu? Până și degetul mare, poziția în care mențineți degetul mare; reușiți să mențineți o presiune constantă acolo unde o mulțime de bărbați ratează, crispându-se pentru că e prea dureros. Îi trase mâna stângă aproape de obrazul lui și îi mângâie partea laterală a degetului mare. Vedeți? i se adresă Alexandrei, fluturând mâna lui Jane de parcă ar fi fost detașată, ca pe un obiect neînsuflețit pe care e cazul să-l admirăm. Asta e o bătătură de toată frumusețea!

Jane își trase mâna, simțind cum privirile se concentrează asupra lor. Pastorul unitarian Ed Parsley observase scena. Probabil că Van Horne era încântat să aibă spectatori, căci abandonă cu un gest dramatic stânga lui Jane și îi înhăță dreapta care atârna nebăgată în seamă, agitând-o în fața ochilor ei uimiți.

– Asta e mâna! spuse el, aproape răcnind. Asta e mâna cu bucluc. Cum mânuiește arcușul, Doamne-Dumnezeule! Face să sune orice *spiccato* ca un *marcato*, un *legato* ca și cum ar fi *détaché*. Scumpo, trebuie să *legi* frazele între ele, nu cânți doar note înșirate una după alta, tra-la-la, cânți *fraze*, cânți vaiete omenești!

Ca într-un vaiet tăcut, buzele subțiri ale lui Jane se îndepărtară una de alta și Alexandra putu să vadă cum i se formau lentile de lacrimi în ochii căprui, totdeauna mai deschiși la culoare decât îi țineai minte, de nuanța carapacei de broască țestoasă.

Pastorul se apropie de ei. Era un bărbat cu aer juvenil și solemn; chipul îi era ca deformat de o oglindă ușor strâmbă – prea lung între pomeți și nări, de parcă cineva l-ar fi împins tot timpul înainte, iar buzele pline și expresive încremenite într-un surâs necontenit, ca al cuiva care știe că nu se află unde trebuie, că stă pe un peron greșit al unei gări dintr-o țară unde nu se vorbește nici o limbă cunoscută. Deși nu avea mai mult de treizeci și ceva de ani, era prea în vârstă ca să mai poată fi un soldat al Mișcării, un băiețandru care sparge vitrine și se îmbibă cu LSD, iar asta îi accentua sentimentul că e stingher și nelalocul lui, cu toate că organiza tot timpul marșuri ale păcii și grupuri de veghe, propunându-le enoriașilor săi cu suflete uscate și cu simțul datoriei să accepte ca biserica parohiei să fie transformată într-un loc de azil, cu paturi, mâncare caldă și instalații sanitare pentru hoardele de tineri care fugeau de serviciul militar. În loc de așa ceva, aici erau găzduite manifestații culturale de cel mai bun gust, profitându-se de acustica, din întâmplare splendidă, a sălii; poate că își aveau într-adevăr secretele lor constructorii de odinioară. Însă Alexandra care copilărise în ținutul viguros unde se turnau mii de filme cu cowboy, înclina să creadă că trecutul era deseori romanțat și că pe vremea când constituia prezentul avea și el aceeași lipsă de substanță pe care o acuzăm în ziua de azi.

Ed își ridică privirile – nu era prea înalt și asta constituia un alt motiv de dezamăgire – către Darryl Van Horne, întrebător. Apoi i se adresă lui Jane Smart cu o notă accentuată de agresivitate în glas:

– Foarte frumos, Jane! Ați cântat al naibii de frumos, toți patru. Cum îi spuneam adineauri lui Clyde Gabriel, păcat că n-am avut mijloace să vă facem reclamă, să aducem aici mai multă lume din Newport, deși știu că ziarul a făcut tot ce se poate; a luat-o ca o critică din partea mea, în ultima vreme e cam irascibil.

Sukie trăia acum cu Ed, Alexandra știa, și poate că și Jane se culcase cu el pe vremuri. Era ceva în glasul bărbaților cu care te-ai culcat cândva, chiar dacă cu mulți ani în urmă; ceva care ieșea la iveală, ca fibrele lemnului nevopsit lăsat în ploaie. Aura lui Ed – Alexandra nu se putea împiedica să tot vadă în jur aure, i se trăgea de la durerile menstruale – făcea să emane unde de anxietate și de narcisism, grețoase ca lichiorul *chartreuse*, din părul pieptănat pe spate și incolor, fără să fie cărunt. Jane se mai lupta încă să-și rețină lacrimile și dată fiind ciudățenia situației, Alexandra deveni cea care trebuia să facă prezentările, sponsorul acelui străin bizar.

– Domnule pastor Parsley, ...

– Se poate, Alexandra? Ne cunoaștem ceva mai bine, doar! Numele meu e Ed, *te rog* foarte mult!

Precis că Sukie vorbea puțin și despre ea când se culcau împreună, de avea el această impresie de familiaritate. Unde te duci, unde te întorci oamenii te cunosc mai bine decât îi cunoști tu pe ei: toată această spionare reciprocă e de vină. Alexandra nu reușea să-i spună „Ed", aura lui de solemnitate îi producea o adevărată repulsie.

– ... dânsul este domnul Van Horne, care s-a mutat de curând în vila Lenox, ați auzit probabil.

– Sigur că am auzit și e o surpriză minunată să vă avem drept oaspete, domnule. Nimeni nu mi-a spus că sunteți iubitor de muzică.

– Într-un fel da, s-ar putea spune. Încântat, domnule pastor.

Își dădură mâna și slujitorul bisericii făcu o grimasă.

– Fără ceremonie, te rog. Toată lumea de pe aici îmi spune Ed, cu mic, cu mare.

– Ed, aveți o biserică foarte frumoasă. Cred că vă costă ceva când e vorba de asigurarea contra incendiului.

– Domnul e reazemul nostru, glumi Ed Parsley și aura lui bolnăvicioasă crescu de plăcere la auzul acestei blasfemii. Vorbind serios acum, genul ăsta de clădire nu se poate reface, iar enoriașii noștri mai vârstnici se plâng că au prea multe trepte de urcat. Am avut oameni care s-au retras din cor fiindcă nu mai pot să urce până sus, la balcon. Iar, după opinia mea, o clădire atât de

opulentă și toate lucrurile cu care este asociată în mod tradițional se pun în calea mesajului pe care unitarienii-universaliști de astăzi încearcă să-l aducă lumii. Ce mi-ar plăcea mie ar fi să deschidem o biserică chiar între prăvăliile de pe Dock Street; acolo se adună tineretul, acolo își fac treburile murdare afaceriștii și comercianții.

– Și ce-i murdar în treburile astea?

– Scuză-mă, nu ți-am reținut prenumele.

– Darryl.

– Dragă Darryl, văd că îți place să iei oamenii peste picior. Ești o persoană rafinată și știi, fără îndoială, la fel de bine ca mine că legătura dintre atrocitățile actuale din Asia de sud-est și această nouă sucursală *drive in* pe care Old Stone Bank a deschis-o lângă Superette este directă și imediată; nu cred că e nevoie să mai detaliez subiectul.

– Așa e, băiete, zău că nu, zise Van Horne.

– Când glăsuiește Mammon, unghiul Sam sare ca din pușcă.

– Amin, rosti Van Horne.

,,Ce frumos e", își spunea Alexandra, ,,când bărbații stau de vorbă între ei." Agresivitatea asta: trosnetul cămășilor scrobite. Trăgând cu urechea, se simțea înfiorată de emoție ca atunci când, plimbându-se prin pădure, dădea peste urme de gheare pe câte un petic nisipos și peste vreo pană sau două care indicau o ciocnire soldată cu morți. Ed Parsley îl categorisise pe Van Horne drept tipul bancherului care implementa sistemul și se lupta cu negația din privirile bărbatului mai înalt decât el ca un liberal ostentativ și ineficient, ca un agent păgubos al unui Dumnezeu inexistent. Ed își dorea să fie agentul altui sistem, la fel de necruțător și de extins. Ca și cum ar fi dorit să-și îngreuneze singur viața, purta un guler de pastor, din care gâtul îi ieșea la iveală costeliv și de bebeluș totodată; pentru confesiunea din care făcea parte, gulerul era atât de neobișnuit, încât devenea, în felul său, un protest.

– Mi s-a părut că te-am auzit, spuse el pe un glas cu sonorități de pietriș rostogolit, cum îi criticai interpretarea lui Jane la violoncel.

– Numai felul în care mânuiește arcușul, zise Van Horne, brusc rușinat, căzându-i parcă fața. Am spus că în rest interpreta-

rea e impresionantă, numai arcușul i-a cam ciopârțit frazele. Doamne, dar atent trebuie să mai fie omul pe aici, să nu calce pe toată lumea pe bătături. I-am pomenit drăguței de Alexandra, aici de față, despre instalatorul meu, că nu-i din cale afară de ager la minte și aflu că e vorba de cel mai bun prieten al ei.

– Nu cel mai bun, doar un prieten, se simți ea obligată să intervină.

Omul avea, Alexandra putea să constate asta chiar și în învălmășeala acestei întruniri, darul de a face femeile să se dea în vileag, de a le face să spună mai mult decât aveau intenția. Uite numai cum o insultase pe Jane și cum ea se holba la el cu privirea umedă și fascinată a unui câine bătut.

– Beethoven-ul a fost deosebit de strălucit, nu ți se pare?

Parsley nu-l slăbea deloc pe Van Horne, încercând să-i smulgă o concesie, un început de pact, o bază pentru viitoarele întruniri.

– Beethoven, pronunță bărbatul cel înalt cu o autoritate marcată de lehamite, și-a vândut sufletul ca să scrie cvartetele astea; era deja surd toacă. Toți tipii ăștia de secol nouăsprezece și-au vândut sufletele. Liszt. Paganini. Ce-au făcut ei nu ține de puterile omenești.

Jane își regăsi glasul.

– Am exersat până mi-am făcut răni la degete, declară ea, ațintindu-și privirea în sus, către buzele lui Van Horne pe care acesta tocmai le ștergea cu mâneca. Toate șaisprezecimile alea cumplite din al doilea andante.

– Bine faci că exersezi, fetițo. Nouăzeci la sută e vorba de memorie musculară, știi doar. Când intră în funcțiune memoria musculară, abia atunci poate și inima să-și cânte cântecul. Până atunci ești legat de mâini și de picioare. Nu faci decât să treci de la o mișcare la alta. Știi ce? De ce nu vii într-o zi pe la mine să ne jucăm cu niște chestii pentru pian și violoncel din zestrea de la moș Ludwig? Sonata în la e o minune, dacă nu intri în panică la măsurile în *legato*. Sau sonata în mi a lui Brahms: *fabuloso*. *Quel schmaltz!* Cred c-o mai știu încă degetele astea bătrâne!

Le flutură, degetele, în nasul interlocutorilor. Avea niște mâini cu pielea ciudat de albă sub stratul păros, de parcă ar fi purtat mănuși chirurgicale.

Ed Parsley încercă să-și ascundă stinghereala întorcându-se către Alexandra și șoptindu-i conspirativ:

– S-ar părea că prietenul tău știe ce spune.

– Nu mă întreba pe mine, abia acum am făcut cunoștință, răspunse Alexandra.

– A fost un copil minune la vremea lui, veni să le spună Jane Smart, devenită brusc defensivă și supărată. Aura ei, de obicei de un mov posomorât, devenise fulgerător colorată ca o orhidee, ceea ce denotă excitație, deși nu era clar cărui bărbat anume i se datora. În ochii Alexandrei, toată încăperea era întunecată de aure pulsatile care se contopeau, grețoase ca fumul de țigară. Se simțea amețită și frustrată: ar fi dorit să fie la ea acasă, lângă Coal și lângă cuptorul care zumzăia liniștit, înconjurată de așteptarea lutului rece și umed adus în saci de pânză de la Coventry. Închise ochii și formulă dorința ca nexul din preajma ei – toată încâlceala aceea de aversiune, ațâțare, nesiguranță și voință de dominație care nu emana numai dinspre străinul cel tenebros – să se dizolve pe loc.

Își croiau drumul în direcția lor, avide să-și adjudece o cotă-parte din atenția reverendului Parsley, câteva dintre enoriașele mai în vârstă; acesta se întoarse către ele, pregătit să le flateze. Buclele din părul alb, ondulat permanent, al femeilor erau irizate în tonuri blânde de auriu și de mov. Transpirat tot și strălucind de triumful concertului, se apropie de ele Raymond Neff care, suportându-le complimentele exprimate simultan cu stoicismul omului celebru surd la ce se spune în jurul lui, o răpi cu îndemânare pe Jane, amanta lui și camarada lui pe frontul muzical. Și ea era asudată toată, cu gâtul și cu umerii strălucitori, în urma efortului. Alexandra băgă de seamă și se înduioșă. Ce găsea oare Jane la Raymond Neff? Dar Sukie ce găsea la Ed Parsley? Cei doi bărbați care stătuseră până atunci în apropierea ei îi miroseau a rânced Alexandrei, în timp ce pielea lui Joe Marino avea un iz acrișor-dulceag, ca aroma de lapte fermentat pe care o degajă căpșorul unui sugar când îți apropii obrazul de creștetul lui pufos și călduț. Pe neaș-

teptate, se trezi din nou singură cu Van Horne și se temu că va trebui să-i rabde iarăși conversația care îi dădea o senzație de apăsare în capul pieptului; dar Sukie, pe care nimic n-o speria, se ivi din mulțime în chip de reporter, toată numai cârlionți și sclipiri roșcate, și începu să-i ia un interviu.

– Ce vă aduce la acest concert, domnule Van Horne? îl întrebă ea, după ce Alexandra făcu prezentările, destul de stânjenită.

– Nu-mi merge televizorul, veni răspunsul lui morocănos.

Alexandra își dădu seama că prefera să aibă el inițiativa; dar nici n-o respingea pe Sukie cea pusă pe interogatorii, cu fețișoara ei de maimuțică lucind ca o monedă nou-nouță.

– Și ce vă aduce prin părțile astea de lume? fu următoarea ei întrebare.

– Mi s-a părut că e momentul s-o șterg din Gotham, spuse el. Prea marea înghesuială și chirii prea mari. Mi s-a părut că aici prețul e convenabil. Toate astea sunt pentru un ziar?

Sukie își linse buzele și recunoscu:

– S-ar putea să menționez ceva într-o rubrică pe care o am în ziarul *The Word*; e intitulată „Ochii și urechile orașului Eastwick".

– Dumnezeule, să nu cumva să faci așa ceva! zise bărbatul în haină șifonată de tweed. Am venit aici ca să mai termin cu publicitatea.

– Ce fel de publicitate vă deranja, dacă nu vă supărați?

– Dacă vă spun, înseamnă că o să am parte de tot mai multă, nu-i așa?

– Tot ce se poate.

Alexandra se minuna văzând cât de îndrăzneață i se dovedește prietena. Aura calcinată de un ocru intens a lui Sukie se confunda cu strălucirea părului ei roșcat. Îl întrebă pe Van Horne, care dădea semne că vrea să se îndepărteze:

– Se spune că sunteți inventator. De ce fel de invenții vă ocupați?

– N-are a face, tot n-ați înțelege nimic, nici dacă mi-aș pierde toată seara să vă explic. E vorba, în general, de produse chimice.

– Puneți-mă la încercare, vă rog! îl îndemnă Sukie. Să vedem dacă pricep ceva.

– Dacă se publică în rubrica dumitale, e ca și cum aș trimite o circulară concurenței.

– Nimeni nu citește *The Word* dacă nu locuiește în Eastwick, de asta pot să vă asigur. Și chiar dintre locuitori, nimeni nu-l citește de fapt, se uită numai după reclame și să vadă dacă le-a apărut undeva numele.

– Uite ce e, domnișoară...

– Rougemont. Doamnă. Am fost măritată.

– Cu cine, cu un canadian de origine franceză?

– Monty susținea că strămoșii lui sunt elvețieni. Și se purta ca un elvețian. Nu se zice că toți elvețienii au capete pătrate?

– Habar n-am. Credeam că manciurienii le au așa. Au niște capete ca niște cărămizi, altfel cum ar fi putut Gingis Han să le stivuiască așa frumos?

– Nu vi se pare că ne îndepărtăm de subiect?

– În legătură cu invențiile, știți, nu vă pot spune nimic. Mă aflu sub supraveghere.

– Ce palpitant! zise Sukie și un surâs îi deplasă grațios buza superioară încrețindu-i nasul și dezvăluind privirilor niște gingii sănătoase. Ce-ați zice să-mi spuneți ceva numai pentru ochii și urechile mele personale? Și pentru Lexa. Nu-i așa că e o fată simpatică?

Van Horne își întoarse capul ca pentru a-și verifica impresiile; Alexandra se văzu prin ochii lui injectați ca printr-un telescop întors, o siluetă înspăimântător de măruntă, crestată ici-colo și cu smocuri de păr încărunțit. Bărbatul se hotărî să răspundă la întrebarea precedentă a lui Sukie.

– În ultima vreme am creat un număr de lacuri de protecție – un lac de parchet pe care, după ce s-a uscat, nu-l mai poți zgâria nici cu cuțitul, o substanță care se pulverizează pe barele de oțel la roșu și care se combină cu moleculele de carbon; structura de metal a mașinii dumneavoastră îmbătrânește mai înainte să cunoască oxidarea. Polimerii sintetici – ăsta e numele noului continent, frumoasele mele doamne, și nu e decât un început. Bachelita

a fost inventată din 1907, cauciucul sintetic în 1910, nailonul prin 1930. Vă sfătuiesc să verificați datele, în caz că aveți intenția de a le folosi în scris. Ideea e că secolul acesta reprezintă doar o fază de copilărie; polimerii sintetici vor dăinui până ajungem în anul un milion sau până reușim să aruncăm în aer planeta, nu se știe ce se va întâmpla mai întâi, iar frumusețea e că materia primă se poate cultiva și, când nu mai dispui de teren cultivabil, poți s-o cultivi în ocean. La o parte, Maică Natură, te-am învins! Mai lucrez și la Marea Interfață.

– Ce interfață este aceasta? întrebă Sukie, fără nici un fel de jenă. Alexandra, în locul ei ar fi dat din cap în semn că știe ce înseamnă; mai avea încă de învățat despre recesivitatea feminină aculturată ce câștiga tot mai mult teren.

– Interfața dintre energia solară și energia electrică, îi spuse Van Horne lui Sukie. *Trebuie* să existe, și în momentul când vom descoperi combinația, veți putea branșa la acoperiș toate aparatele din casă și vă va rămâne destul ca să încărcați peste noapte bateriile automobilului electric. Curat, din belșug și *pe gratis*. Ăsta e viitorul, frumoasele mele, ăsta e!

– Dar panourile solare sunt așa de urâte, zise Sukie. Avem noi, aici în oraș, un hippie care și-a instalat câteva pe un garaj vechi, să-și încălzească apa. Mă întreb de ce, fiindcă tot nu se spală niciodată.

– Nu mă refer la baterii solare, le explică Van Horne. Astea sunt chestii de tip T. – Se uită de jur împrejur; i se rotea capul ca un butoiaș dat de-a rostogolul. – Eu vorbesc despre o *vopsea*.

– O vopsea? se miră Alexandra, simțind că e cazul să-și dea cu părerea. Omul îi oferea, cel puțin, un subiect imediat de meditație, ca să nu se mai gândească doar la sosul de roșii.

– Da, o vopsea, afirmă el cu solemnitate. O simplă vopsea pe care o aplici cu pensula și îți transformă întreaga epidermă a frumoasei tale case într-o enormă celulă voltaică.

– Nu există decât un singur cuvânt pentru așa ceva, declară Sukie.

– Zău, care anume?

– Electrificare.

Van Horne se prefăcu indignat.

– Rahat, dacă știam că îți place să spui prostii de-astea ușuratice, nu-mi mai pierdeam timpul cu explicații. Tenis joci?

Sukie păru că se înalță pe verticală. Pe Alexandra o încercă dorința de a-i mângâia porțiunea aceea plată dintre sâni și talie, în felul în care poate dori cineva să mângâie burtica pe care și-o expune o pisică întinsă pe spate, ale cărei gheare de la lăbuțele din spate vibrează într-un moment de extaz muscular. Sukie era așa de frumos făcută la trup!

– Un pic, răspunse ea zâmbind și făcând să i se vadă o clipă vârful limbii, cu care își atinse buza de sus.

– Să vii neapărat pe la mine peste vreo două săptămâni, îmi instalez un teren de tenis.

Alexandra îl întrerupse.

– Dar zonele umede n-aveți voie să le secați! declară ea.

Străinul cel înalt își șterse buzele și îi aruncă o privire severă.

– O dată ce au fost secate, rosti el cu vocea aceea ușor tremurată, pe care nu reușea să și-o sincronizeze bine, înseamnă că nu mai sunt umede.

– Egretele albe sunt obișnuite să-și facă acolo cuibul, în ulmii uscați din spatele casei.

– Ca să vezi, ce chestie! zise Van Horne.

Observându-i privirea fixă, Alexandra se întrebă dacă nu cumva purta lentile de contact. S-ar fi zis că îl distrage de la conversație un fel de efort permanent de a nu se risipi. Ea scoase o exclamație și ceea ce îi atrase brusc atenția o făcu să se simtă, ușor amețită cum era, de parcă ar fi privit într-un puț adânc. Nu mai exista absolut nici un fel de halou în jurul creștetului său acoperit cu păr unsuros, ca și cum ar fi fost un cadavru sau un idol cioplit din lemn.

Se auzi cum Sukie râde din toată inima; pântecul ei delicat și rotund pulsa sub cordonul fustei din piele de căprioară, sincronizat cu diafragma.

– Minunat! Pot să vă citez în ziar, domnule Van Horne? „Zonele umede care au fost secate nu mai sunt umede, ne declară un cetățean mai neobișnuit."

Scârbită de tot acest dans nupțial, Alexandra se întoarse cu spatele. Aura tuturor celorlalți prezenți la petrecere îți lua acum vederea, ca luminile de pe marginea autostrăzii când se adună stropi de ploaie pe parbrizul mașinii. Și, lucru stupid, simțea cum i se condensează în suflet umezeala întunecată a unei aprinderi nedorite. Bărbatul acela era tot un ghem de nevoi nesatisfăcute; un abis care îi atrăgea vertiginos inima.

Bătrâna doamnă Lovecraft, cu aura ei de culoare roșu-țipător, cum o au cei pe deplin împăcați cu viețile lor și care sunt absolut convinși că vor ajunge în rai, se apropie de Alexandra și îi debită la iuțeală, pe un ton plângăcios:

– Sandy dragă, ne e așa de dor de tine la Country Club! Nu mai fi și tu așa de retrasă!

– Eu – retrasă? Dar nu-mi mai văd capul de treburi! Nu mai reușesc să termin bulionul, e incredibil ce de roșii s-au făcut în toamna asta.

– *Știu* că te ocupi de grădină, Horace și cu mine îți admirăm casa de câte ori trecem cu mașina pe Orchard Road: rondul acela drăgălaș din fața intrării, plin de crizanteme îmbobocite. I-am spus de atâtea ori: hai să trecem puțin pe la ea, dar pe urmă îmi zic, nu, poate că lucrează la *lucrușoarele* ei, n-are rost să-i întrerupem inspirația și s-o deranjăm.

Lucrează la „lucrușoare" sau face dragoste cu Joe Marino, își spuse Alexandra, la asta se gândea Fanny Lovecraft. Într-un orășel ca Eastwick nu există secrete, doar zone interzise. Pe când mai era încă împreună cu Oz și erau încă nou-sosiți în oraș, își petrecuseră mai multe seri în compania soților Lovecraft, niște bătrânei pisălogi și cumsecade; acum însă Alexandra nu se mai simțea la înălțimea acelei lumi a distracțiilor onorabile și monotone pe care o reprezentau cei doi.

– O să vin și eu la o întrunire, la iarnă, când n-o să mai am altceva de făcut, spuse Alexandra, înmuindu-i-se inima. Când o să mi se facă dor de natură, mai adăugă, cu toate că știa precis că n-o să se ducă, depășise de mult aceste îndeletniciri cuminți. Îmi plac la nebunie proiecțiile de diapozitive cu grădini englezești, mai faceți?

– Trebuie să vii *neapărat* joia viitoare, insistă Fanny Lovecraft, supralicitând în felul celor care nu sunt personalități de prim-plan, câte un vicepreședinte de casă de economii sau câte o nepoată de căpitan de vas. Băiatul lui Daisy Robeson, Warwick, tocmai s-a întors după trei ani în Iran, unde a petrecut o perioadă minunată împreună cu familia lui drăgălașă, a lucrat acolo în calitate de consilier, ceva legat de petrol, nu știu prea bine; spune că Șahul a făcut minuni, toată arhitectura aceea modernă și splendidă din capitală – ah, cum îi spune orașului, New Delhi, vreau să zic...

Alexandra n-o ajută, deși cunoștea numele orașului Teheran, era într-o dispoziție diabolică.

– Oricum, Wicky o să ne prezinte diapozitive cu covoare orientale. Știi, Sandy dragă, în concepția arabilor covorul e o grădină, o grădină interioară în corturile și în palatele lor din mijlocul deșertului, există tot felul de flori incluse în desen, însă celui care le privește grăbit i se par modele abstracte. Ce zici, nu ți se pare fascinant?

– Sigur că da, răspunse Alexandra.

Doamna Lovecraft își împodobise gâtul zbârcit, ale cărui falduri și gropi se prăvăleau ca un taluz erodat, cu un șirag de perle artificiale în mijlocul căruia trona un ou de sidef încrustat meschin cu o cruciuliță de aur. Într-un efort psihic plin de iritare, Alexandra formulă dorința ca șiragul cel bătrânesc să se rupă: perlele artificiale se prelinseră pe bustul lăsat al bătrânei doamne și se prăvăliră pe jos în cascadă, formând constelații.

Holul bisericii avea podeaua acoperită cu mochetă de culoarea posomorâtă a găinațului de gâscă: nu se auzi răpăitul mărgelelor căzute. Lumea din jur nu sesiză prea repede dezastrul și la început numai cei din imediata apropiere se aplecară să adune perlele căzute. Doamna Lovecraft, a cărei față pălise de emoție sub stratul de fard era prea anchilozată și prea fragilă ca să se poată apleca. Îngenunchind la picioarele hidropice ale bătrânei doamne, Alexandra se trezi dorind cu răutate ca bridele înguste și tensionate ale pantofilor ei demodați din piele de șopârlă să se desfacă. Răutatea e ca mâncarea: dacă ai început, nu-i ușor să te oprești:

stomacul ți se dilată și îți cere tot mai mult. Alexandra se îndreptă de spate și depuse o jumătate de duzină de mărgele în mâna tremurătoare, cu noduri vinete și hrăpăreț făcută căuș a victimei. Apoi se retrase, ieșind din cercul care se tot lărgea al căutătorilor de perle ghemuiți pe podea. Trupurile acestora păreau niște gigantice și grotești căpățâni de varză, alcătuite din mușchi, lăcomie și haine; li se învălmășea aura, pierzându-și orice culoare, ca un amestec de acuarele din care iese o culoare cenușie. În calea ei către ușă stătea pastorul Parsley, având arborat pe chipul lui frumos, ca de ceară, aerul acela fatal de Peer Gynt. Ca mulți bărbați care se bărbieresc de dimineață, avea până seara obrajii plini de țepi.

– Alexandra, începu el, coborându-și intenționat glasul la intonația cea mai pătrunzătoare, la registrul său cel mai grav. Am sperat atât de tare să te văd aici astă-seară.

O dorea. Se plictisise de Sukie. În nervozitatea pe care i-o provoca această introducere, își ridică mâna să se scarpine în creștetul capului pieptănat lins, iar potențiala sa victimă profită de ocazie să-i tragă de brățara metalică ieftină a ceasului prețios, placat cu aur, marca Omega. El o simți că se desface și reuși să prindă prețiosul obiect care se agățase de butonul de la cămașă, mai înainte să cadă pe jos. Alexandra avu astfel la dispoziție o secundă și reuși să treacă pe lângă chipul lui unsuros și speriat (era înduioșător de unsuros, avea să-și amintească ea mai târziu, cu oarecare vinovăție; de parcă dacă s-ar fi culcat cu el, ar fi putut să-l salveze) și să iasă afară în aer liber, în aerul întunecat pentru care se simțea recunoscătoare.

Era o noapte fără lună. Greierii își înălțau cântarea fără sfârșit, monotonă și plină de înțelesuri. Lumini de faruri măturau șoseaua iar tufișurile din preajma bisericii, aproape despuiate de frunze, se înălțau în fasciculele de lumină ca niște complicate mandibule, antene și picioare de insecte, mărite la microscop. Aerul adia un miros slab de mere pe cale să se transforme în cidru, putrezind în propria lor coajă acolo unde cădeau, neculese, în livezile abandonate din spatele curții bisericii, terenuri care își așteptau investitorii. Siluetele cocoșate și protectoare ale automobilelor adăstau în

parcajul pavat cu pietriș. Își vedea cu ochii minții mașina Subaru ca pe un tunel de culoare galbenă la al cărui capăt se zărea licărind tihna bucătăriei ei rustice, guduratul de bun-venit al lui Coal, respirația copiilor care dormeau, sau se prefăceau că dorm, după ce stinseseră televizorul în secunda în care îi văzuseră pe geam farurile aprinse. Avea să-i controleze, să treacă în revistă trupurile culcate în fiecare cameră și în fiecare pat, apoi avea să scoată din cuptorul ei suedez cele douăzeci de figurine, fixate astfel încât să nu se atingă între ele; aveau să mai trosnească o vreme, răcindu-se, istorisindu-i ce se petrecuse pe acasă în timpul cât fusese plecată, căci timpul curgea pretutindeni, nu numai pe acel canal al unei delte unde se întâmplă să plutim în derivă. Apoi, după ce se va ocupa de jucăriile ei, de vezica ei urinară, de dantura ei, va pătrunde în vastul regat al patului ei, un regat fără rege, numai al ei în întregime. Alexandra citea un roman interminabil, operă a unei scriitoare cu trei nume, al cărei chip bătut de vânt putea fi văzut într-o fotografie de pe coperta lucioasă a cărții; câteva pagini din interminabilele ei aventuri încâlcite printre stânci și castele medievale îi ușurau, seară de seară, trecerea frontierei în lumea somnului. În visurile ei, ajungea la mari depărtări, deasupra acoperișurilor, umbla prin încăperi ce-i amintea confuz dezordinea propriului trecut dar în care își regăsea eul oniric, un spectru îndurerat permanent de o jale nedeslușită, când ridica de jos o pernuță de ace, în formă de măr, care făcea parte din trusa de croitorie a mamei ei, sau când aștepta, cu ochii la niște culmi înzăpezite de munte, s-o cheme la telefon o prietenă din copilărie care murise de mult. Visurile ei mișunau de semne prevestitoare care îi ieșeau ostentativ în cale, ca niște panouri publicitare de carton trimițându-i pe naivi într-o direcție sau în alta, într-un parc de distracții. Și totuși nu ne dorim să avem parte de vise, cum nu ne dorim nici mult trâmbițatele aventuri ce ne așteaptă după moarte.

Auzi pietrișul trosnind în urma ei. Un bărbat brunet îi atinse pielea fină de deasupra cotului: avea mâinile înghețate, sau poate ardea ea. Sări, speriată, cât colo. Omul ricană:

– S-a petrecut adineaori cea mai tâmpită chestie cu putință, n-o să-ți vină să crezi. Bătrâna doamnă căreia i se rupsese colierul cu un minut mai înainte s-a împiedicat, de emoție, în proprii ei pantofi și acum toată lumea se teme că și-a fracturat femurul.

– Vai, ce trist, rosti Alexandra, cu sinceritate dar absentă, cu mintea aiurea și cu inima bătându-i încă de sperietura pe care o trăsese.

Darryl Van Horne se aplecă mai aproape de ea și îi șopti la ureche:

– Nu uita, scumpo! Trebuie să gândești mai amplu. O să vorbesc la galeria de care ți-am spus. Rămânem în contact. Pa, noapte bună!

– Și chiar te-ai dus? o întrebă, la telefon, Alexandra pe Jane, încercând un fior de plăcere.

– De ce nu? răspunse ferm Jane. Are într-adevăr partitura pentru Sonata de Brahms în la minor și nu-ți vine să crezi când îl auzi cum cântă. Ca Liberace, numai că nu zâmbește. Nu-ți vine să crezi: nu știu de ce, dar nu s-ar zice că poate să facă ceva cu mâinile.

– Și te-ai dus singură? Îmi imaginez scena ca o reclamă de parfum.

Se gândea la reclama în care un tânăr violonist își seduce acompaniatoarea îmbrăcată în rochie de seară.

– Nu fi vulgară, Alexandra. Mie mi se pare total asexuat. Și mai erau și toți muncitorii pe acolo, inclusiv prietenul tău Joe Marino, îmbrăcat la patru ace și cu pălăriuța lui cadrilată, cu pană. Și mai huruie fără încetare și mașinile care transportă piatră pentru fundația terenului de tenis. Evident că au trebuit să dinamiteze serios.

– Cum naiba reușește să scape nepedepsit, e doar zonă protejată!

– Nu știu, scumpo, dar are o autorizație cât toate zilele și o ține la vedere, agățată de un copac.

– Vai de egrete, sărăcuțele!

– Ei, și tu, Lexa, dar le rămâne tot restul statului Rhode Island pentru cuiburi. La ce mai e bună natura, dacă nu e capabilă de adaptare?

– Se adaptează până la un punct. Dincolo de o limită, se simte ofensată.

În fereastra bucătăriei se agăța lumina șerpuită și aurie de octombrie; frunzele zdrențuite ale boltei de viță de vie rugineau pe rând, dinspre margini spre interior. Ceva mai departe, în stânga, înspre mlaștină, un pâlc de mesteceni slobozea la fiecare adiere de vânt câte o mână de vârfuri de săgeți, care cădeau scârțâind în iarbă.

– Și cât ai stat?

– A, rosti tărăgănat Jane, mințind-o. Cam un ceas. Poate un ceas și jumătate. Să știi că are într-adevăr o pasiune pentru muzică și când e singur cu tine nu se poartă așa de caraghios cum poate că ți s-a părut la concert. Mi-a spus că îl ia cu frig să intre într-o biserică, fie ea și unitariană. Cred că, dincolo de tot acest bluff, e destul de timid în realitate.

– Draga de tine. Nu te dai bătută niciodată, așa e?

Alexandra simți cum buzele lui Jane se retrag indignate. Bachelita, primul polimer sintetic, spusese bărbatul acela. Jane rostea acum, sâsâind:

– Nu văd de ce ar fi vorba să mă dau bătută, e vorba de cum îți faci mendrele. Tu ți le faci tândălind în grădină în pantaloni bărbătești și pe urmă punându-ți la cuptor figurinele; ca să faci muzică e nevoie să ai la dispoziție oameni. *Alți* oameni.

– Nu sunt figurine și nu tândălesc.

Jane îi dădea mai departe:

– Și tu și Sukie ați râs totdeauna de relația mea cu Ray Neff și totuși, până când s-a ivit bărbatul de care vorbim, nu aveam cum să fac muzică aici în oraș decât cu Ray.

Alexandra turui și ea în continuare:

– Sunt *sculpturi* și numai fiindcă nu sunt de dimensiuni mari ca unele de Calder sau Moore, te exprimi la fel de vulgar ca și Cum-îl-cheamă, care și-a propus să insinueze că ar trebui să le fac ceva mai mari, ca să-mi poată lua cincizeci la sută nu știu ce

galerie de lux din New York, asta în caz că s-ar vinde, lucru de care mă îndoiesc serios. În ziua de azi toate sunt așa de tendențioase și de violente...

– Ți-a spus el asta? Va să zică, ți-a făcut și ție propuneri.

– Nu le-aș zice propuneri, e doar obiceiul new-yorkez de a te vârî în față, băgându-ți nasul unde nu-ți fierbe oala. Trebuie neapărat să se simtă în centrul acțiunii, indiferent despre ce e vorba.

– L-am fascinat, asta e, afirmă Jane Smart. De ce trăim aici, irosindu-ne farmecele în pustietate, se întrebă.

– Spune-i că golful Narragansett a adăpostit dintotdeauna oameni bizari și întreabă-l ce caută el aici.

– Chiar. – În stilul ei bostonian, format în golful Massachusetts, Jane înghițea r-urile. – Aproape că dă impresia că ceva l-a pus pe fugă de unde era. Și îi place grozav că are atâta spațiu în casa aia veche. Are trei piane, zău, deși unul e o pianină pe care o ține în bibliotecă; are o mulțime de cărți vechi frumoase, cu titluri latinești și coperte de piele.

– Ți-a oferit ceva de băut?

– Numai ceai. Servitorul pe care îl are, și cu care vorbește în spaniolă, ni l-a adus pe o tavă uriașă, împreună cu o mulțime de băuturi în sticle vechi și neobișnuite: arătau, știi, de parcă erau scoase dintr-o pivniță plină de păianjeni.

– Parcă ai spus că n-ați băut decât ceai.

– Ei, și tu, Lexa, s-ar putea să fii luat o înghițitură de lichior de coacăze, sau din ceva care se cheamă mescal și de care Fidel părea foarte entuziast. Dacă știam că o să am de dat un raport amănunțit, mi-aș fi notat denumirile. Ești mai rea decât tipii de la CIA.

– Iartă-mă, Jane. Sunt geloasă, probabil. Și mai sunt și la ciclu. Mă ține de cinci zile, de la concert, și mă doare cumplit ovarul din stânga. Crezi c-ar putea fi menopauza?

– La treizeci și opt de ani? Zău, scumpo...

– Bine, atunci înseamnă că e cancer.

– N-are cum să fie cancer.

– De ce n-are cum?

– Fiindcă tu ești tu. Ai prea multe puteri magice ca să faci cancer.

– Sunt zile când simt că n-am nici o putere magică. Oricum, au alții și pentru mine.

Se gândea la Gina, soția lui Joe. Gina o ura, probabil. Cuvântul italienesc pentru „vrăjitoare" era *strega*. În Sicilia, așa îi povestise Joe, toată lumea are puterea să deoache. „Sunt zile când îmi simt toate măruntaiele legate cu noduri".

– Du-te la doctorul Pat, dacă chiar ai intrat la idei, spuse Jane, nu fără oarecare compasiune.

Doctorul Henry Paterson, un bărbat dolofan și rozaliu, cam de vârsta lor, cu ochi apoși și mari, de căprioară rănită, și cu un tușeu blând și ferm la palpare. Îl părăsise nevasta cu ani în urmă. Nu reușise niciodată să priceapă de ce și nici să se însoare din nou.

– Mă face să mă simt nu știu cum, spuse Alexandra. Când îl văd că mă acoperă cu cearșaful și face tot restul pe dedesubt.

– Dar cum să facă bietul om?

– Să nu se prefacă. Am un corp. Știe. Știu și eu. De ce trebuie să ne prefacem cu cearșaful ăla?

– Fiindcă poate fi dat în judecată, dacă nu e de față o soră.

Vocea ei începea să aibă o dublură, ca o imagine de televiziune la trecerea unui camion. Nu ca să vorbească despre asta dăduse ea telefon. Altceva avea pe suflet.

– Și ce-ai mai aflat de la Van Horne? o întrebă Alexandra.

– Mmm... promiți că nu spui la nimeni?

– Nici măcar lui Sukie?

– *Mai ales* lui Sukie. Despre ea e vorba. Darryl e foarte deosebit, să știi, nu-i scapă nimic. A rămas la recepție după noi, eu m-am dus la o bere cu restul cvartetului, la „Butoiul de bronz".

– A venit și Greta?

– A, Dumnezeule, da. Ne-a povestit despre Hitler, cum nu puteau să-l sufere părinții ei fiindcă vorbea incorect germana. Se pare că nu-și încheia cum trebuie frazele, când ținea discursuri la radio.

– Săracii de ei...

– ... și îmi închipui că ai dispărut în noapte după ce i-ai jucat renghiul cu perlele bietei Fanny Lovecraft...

– Ce perle?

– Hai, Lexa, nu te mai preface că nu știi! A fost urât din partea ta. Îți cunosc eu stilul. Și pe urmă și pantofii, stă în pat de atunci, am auzit, deși se pare că nu și-a rupt nimic; toată lumea se speriase că și-a fracturat femurul. Știi că oasele unei femei se reduc cam la jumătate când îmbătrânește? De asta se rup așa ușor. A avut noroc: n-are decât niște contuzii.

– Nu știu nici eu, m-am uitat la ea și am început să mă întreb dacă o să fiu la fel de dulce, de plicticoasă și de agresivă când o să ajung la vârsta ei, *dacă* o să ajung, lucru de care mă cam îndoiesc. Era ca și cum mi-aș fi văzut în oglindă propriul meu viitor de groază și, îmi pare rău, m-am înfuriat de-a binelea.

– Bun, gata, scumpo, nu-i un capăt de țară. Cum îți spuneam, Darryl a mai rămas să le dea o mână de ajutor și a băgat de seamă că Ed și Sukie se făcuseră nevăzuți, în timp ce Brenda Parsley stătea la bucătărie și băga farfuriile și paharele de plastic în comprimatorul de gunoi. S-o lase pe săraca Brenda să facă față cum poate în ochii lumii, închipuiește-ți și tu, ce umilință pe ea!

– Ar trebui să fie și ei mai discreți.

Jane făcu o pauză, așteptând ca Alexandra să mai spună ceva; spera ca Alexandra să realizeze și să exprime o anumită idee, dar mintea ei umbla brambura, derulând succesiuni de imagini cu un cancer care se răspândea înăuntrul ei ca niște nori galactici ce se învârtejesc în întunecimea spațiului, dând naștere câte unei stele a morții ici și colo...

– E așa de smiorcăit, se hotărî în cele din urmă Jane să comenteze, vorbind despre Ed. Și ea de ce ne sugerează tot timpul că s-a lăsat de el?

Acum mintea Alexandrei îi urmărea prin noapte pe cei doi amanți, trupul zvelt al lui Sukie ca o perucă jupuită de păr, dar cu proeminențe musculare elastice; era una din acele femei aflate aproape la limita masculinității adolescentine, dar vibrantă și atât de aproape de limită, încât feminitatea ei era cumva îmbibată de energia aceea plină de candoare de care sunt caracterizați bărbații,

cu viețile lor dedicate unei cauze, ca un stol de săgeți care zboară în direcția dușmanului, învățați cum să moară încă din copilăria lor nemiloasă. Oare de ce nu le învață asta și pe femei? Fiindcă nu e deloc adevărat că dacă ai fete nu o să mori niciodată.

– Poate la o clinică, rosti ea cu glas tare, respingând ideea cu doctorul Pat, unde nu mă cunoaște nimeni.

– Păi, orice e mai bine, cred – zise Jane – decât să-ți faci tot felul de gânduri. Și să devii pisăloagă, dacă pot să-ți spun asta.

– Cred că, în parte, atracția pe care o simte Sukie pentru Ed – reluă Alexandra discuția, încercând să intre pe lungimea de undă a lui Jane – se explică prin nevoia ei profesională de a se simți în centrul atenției, de a fi la curent cu tot ce se petrece. Oricum, interesant nu e că Sukie se întâlnește cu Ed, ci că personajul ăsta numit Van Horne se repede să-i observe el, care de abia a sosit în oraș. Cred că e aproape un compliment din partea lui, că așa ar vrea s-o luăm.

– Alexandra dragă, câteodată ești încă roaba unor prejudecăți. Un bărbat poate fi și el o persoană cu suflet, să știi.

– Știu că așa stau lucrurile în teorie, dar eu n-am întâlnit încă nici unul. Până la urmă se dovedesc tot bărbați, până și homosexualii.

– Îți aduci aminte cum ne întrebam dacă n-o fi și el? Și acum, uite-l cum se ține de capul nostru!

– Credeam că nu se ține el de capul tău, ci că vă țineți amândoi după Brahms.

– Să știi că da. Zău, Alexandra. Ce naiba, relaxează-te! Ești tare înțepată, să știi.

– Sunt dată peste cap. Mâine o să mă simt mai bine. E rândul meu mâine, n-ai uitat, sper.

– Ah, Dumnezeule, da. Era cât pe-aci să uit. Asta era a doua chestie pentru care te-am sunat. Nu pot să vin mâine.

– Nu poți să-ți ții joia? Ce se întâmplă?

– Parcă te văd strâmbând din nas. E vorba tot de Darryl. Are niște capricii încântătoare de Webern pe care vrea să le încercăm și, când i-am propus ziua de vineri, a zis că-i vin niște investitori japonezi aflați în trecere să se uite la o invenție de-a lui. Mă

gândeam să dau o fugă azi după-masă, dacă îți convine, unul din băieți vrea să mă duc să-l văd cum joacă un meci de fotbal, dar pot să-mi fac apariția numai puțin, la început...

– A, nu, mulțumesc, scumpo, răspunse Alexandra. Îmi vine cineva astăzi.

– Aha! glasul lui Jane era ca un bloc de gheață, de gheață neagră plină de cenușă, cum se formează iarna pe alei.

– S-ar putea totuși, se mai înmuie Alexandra. Musafirul meu nu era prea sigur că poate veni.

– Iubito, înțeleg perfect. Nu-i nevoie să mai spui nimic.

Pe Alexandra o scotea din sărite să se vadă pusă în defensivă când ea era cea snobată. Îi aminti prietenei sale:

– Eu știam că ziua de joi e sfântă.

– Sigur, de obicei așa e... începu Jane.

– Dar de ce-ar fi sfântă, într-o lume care nu mai are nimic sfânt, nu?

De ce era atât de jignită, oare? Ritmul ei hebdomadar depindea de acest triunghi incasabil, de acest con de energie. Dar nu era cazul să-și lase vocea să-i trădeze emoțiile.

Jane încerca să se scuze.

– Numai săptămâna asta...

– E *în regulă*, scumpa mea. Îmi rămân mie mai multe ouă umplute.

Jane Smart se dădea în vânt după ouăle umplute, condimentate cu boia iute și cu muștar, garnisite cu arpagic sau cu andive așezate peste albușurile umplute ca niște limbi de broscoi.

– Chiar te gândești să faci ouă umplute? întrebă ea, pe un ton plângăreț.

– Vezi-ți de treabă, iubito, răspunse Alexandra. Niște saleuri, acolo, și niște brânză. Trebuie să te las.

O oră mai târziu, privind în gol peste umărul păros al lui Joe Marino (cu înduioșătorul lui iz dulce-acrișor, ca un căpșor de copil), în vreme ce el se îndârjea asupra ei mai mult cu rigoare, decât cu inspirație, iar patul gemea și se clătina sub greutatea dublă, Alexandra avu o viziune. Zări cu ochii minții vila Lenox, limpede ca o ilustrație de calendar, cu șuvița de fum care i se

arătase deunăzi, jalnicul fir de abur fumegând amestecându-se cu vorbele usturătoare ale lui Jane care îl caracterizase pe Van Horne drept timid și, mai înainte, drept caraghios. Mai degrabă dezorientat, fusese impresia Alexandrei: ca un om care privește lumea de sub o mască, sau dă să asculte cu urechile astupate.

– Concentrează-te, pentru Dumnezeu, îi mârâi Joe în ureche, și juisă imediat, învins, excitat de propria nemulțumire, cu trupul gol și păros – ai cărui mușchi, întăriți de efortul fizic începeau să-și piardă, de trai bun, consistența – mai tresăltând o dată, de două ori, de trei ori și terminând cu o vibrație, ca o mașină al cărei carburator se autoaprinde când întorci cheia în contact. Încercă să-l recupereze, dar pierduseră contactul.

– Îmi pare rău, mormăi el. Mergea foarte bine, tu ai luat-o razna.

Se arătase generos, făcându-se că nu bagă de seamă că ea se afla spre sfârșitul perioadei de menstruație, chiar dacă nu mai pierdea sânge aproape deloc.

– Eu sunt de vină, zise Alexandra. Numai eu. Ai fost grozav. Eu n-am fost la înălțime. „Cântă incredibil", îi spusese Jane.

Când se dezmetici din viziunea ei, tavanul devenise brusc mult mai clar, de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară: întinderea lui impasibilă și rectangulară, lipsită de viață, cele câteva pete pe care nu reușea să le deosebească prea bine de punctele luminoase din propria ei cornee, numai că atunci când își muta privirile acestea roiau într-o parte, ca niște mormoloci într-un eleșteu, ca niște celule canceroase în lichidul nostru limfatic. Umărul rotund al lui Jane și gâtul lui, văzut dintr-o parte, erau la fel de palide și de indiferente ca tavanul, la fel de lin traversate de aceste impurități optice, care nu făceau în mod obișnuit parte din universul ei, dar atunci când își făceau apariția era greu să le alungi, era greu să nu le vezi. Semne de bătrânețe. Ca niște bulgări care se rostogolesc la vale, adunăm și noi fel de fel de zgură.

Își simți sânii și pântecul ude de sudoarea lui Joe și, pe această cale ocolită, gândul i se întoarse la plăcerea pe care i-o dădea trupul lui, cu textură spongioasă, greoi, cu aromă liniștitoare de mascul și cu o prezență destul de miraculoasă, într-o lume a

miracolelor mărunte. De obicei se afla lângă Gina. Se rostogoli într-o parte, eliberându-i trupul cu un suspin. Alexandra îi rănise vanitatea de mascul mediteranean. Era bronzat și chel, cu craniul lucios și puțin încrețit, ca paginile unei cărți uitate afară în burniță și din vanitate, își punea imediat pe cap, mai întâi, pălăriuța. Spunea că îi e frig fără ea. O dată pusă la locul ei pălăria, avea un profil tineresc cu un nas coroiat, cum se vede în portretele lui Bellini și cu cearcăne ample, vineții, sub ochi. O atrăsese la el aerul acela indolent și corupt, fizionomia lui de *barone* cu priviri grele, de doge sau de mafiot care decide cu o grimasă cine trebuie să moară. Însă Joe, pe care îl sedusese când venise la ea să-i repare o toaletă ce bolborosea toată noaptea, se dovedise absolut neprimejdios, un burghez onest până la ultima șaibă, tată iubitor a cinci copii sub unsprezece ani și încuscrit cu jumătate din populația statului. Familia Ginei umpluse de rude zona de coastă, de la New Bedford la Bridgeport. Joe era un om avid să se dedice cuiva; își dăruise inima la mai multe echipe sportive – Celții, Urșii, Vânătorii de Balene, Șosetele Roșii, Irlandezii, Homarii, Voluntarii – decât își închipuise ea vreodată că există pe lume. Venea o dată pe săptămână și se ocupa de ea cu aceeași loialitate. Pentru el adulterul constituise un pas pe calea damnării și acum își onora conștiincios încă o datorie, una de ordin satanic. De asemenea, mai era, într-un fel, și o măsură de contracepție; propria lui fertilitate începuse să-l pună pe gânduri și, cu cât mai multă sămânță îi absorbea Alexandra cu dispozitivul ei intrauterin, cu atât mai puțină rămânea să-i dea bătaie de cap Ginei. Legătura lor intrase în cea de a treia vară și Alexandra ar fi trebuit să-i pună de acum capăt, dar îi plăcea gustul pielii lui Joe – dulce-sărat, ca nugaua – și felul în care vibra aerul în jurul cutelor de pe creștetul lui. Aura îi era lipsită de maliție și de culori rele; ca și mâinile lui de instalator, gândurile i se îndreptau tot timpul spre o potrivire anumită. Destinul o făcuse să treacă de la un fabricant de armături cromate la cel care le monta.

Ca să poți vedea vila Lenox așa cum i se arătase ei mai înainte, cu toate zidurile de cărămidă, pervazele și colțurile de granit și cu ferestrele ei ca ochii lui Argus, atât de frontal, trebuia să fi zburat

la mică înălțime, pe deasupra mlaștinii. Viziunea se micșorase rapid, ca și cum s-ar fi îndepărtat în spațiu, făcându-i semne de adio. Deveni de mărimea unui timbru poștal și, dacă nu și-ar fi închis ochii, s-ar fi făcut nevăzută ca o pietricică într-o conductă de scurgere. Era cu ochii închiși când el juisase. Se simțea acum amețită și dezarticulată, de parcă orgasmul ar fi fost parțial și al ei.

– Poate c-ar trebui să termin cu Gina și să încep o viață nouă, cu tine, spunea Joe.

– Nu fi prostuț. Nu-ți dorești deloc să faci așa ceva, îi răspunse Alexandra. – La mare înălțime, deasupra tavanului, stoluri de gâște sălbatice în formă de V se luptau cu vântul înaintând spre sud și gâgâiau ca să se asigure una pe alta: *Aici sunt, aici ești.* – Ești un bun catolic, cu cinci *bambini* și o meserie bănoasă.

– Da? Atunci ce caut aici?

– Te-am vrăjit eu. Nu-i mare lucru. Ți-am decupat din *Word* poza de la ședința Comitetului de planificare și am turnat pe ea sânge menstrual.

– Doamne, cât poți să fii de scârboasă...

– Dar îți place, nu-i așa? Gina nu e niciodată scârboasă. Gina e dulce ca o madonă. Dacă ai fi un domn te-ai ocupa de mine până la capăt. Nici nu-i prea mult sânge, sunt pe sfârșite.

Joe se strâmbă dezgustat.

– Ce-ai zice să lăsăm pe altă dată? îi spuse, uitându-se în jur, cu pălăria pe cap, după celelalte haine. Deși începea să se fleșcăiască, trupul lui avea o linie fermă; făcuse sport în adolescență, era bun la absolut toate jocurile cu mingea, dar prea scund ca să poată excela. La spate mușchii îi erau încă fermi, în ciuda începutului de burtă. Avea pe spinare păr fin și negru, dispus în forma unui fluture, ale cărui aripi îi atingeau umerii și care se termina în zona gropițelor care îi flancau terminația coloanei.

– Trebuie să trec pe la Van Horne, în legătură cu instalația aia, îi spuse el, aranjându-și un testicol roz care îi scăpase pe cracul chiloților elastici. Purta chiloți de tip bikini, și de culoare roșu-aprins, o noutate a modei, conformă cu noul tip de bărbat androgin. Joe urma cu credință toate schimbările de modă. Fusese

primul bărbat din Eastwick care adoptase costumul de blugi și care simțise că pălăriile revin la modă.

– Apropo, cum merge? îl întrebă, într-o doară, Alexandra care nu l-ar fi lăsat să plece.

Din tavan se pogorâse asupra ei o dezolare profundă.

– Tot mai așteptăm să sosească robinetele argintate pe care le-am comandat în Germania de Vest; a trebuit să trimit tocmai la Cranston după o placă de cupru destul de mare ca să se potrivească sub cadă și să n-aibă nici o sudură. Abia aștept să scap. E ceva în neregulă cu toată instalația asta. Tipul doarme, de obicei, până la prânz, câteodată te duci la el și nu-i nimeni, în afară de pisica aia lățoasă. Nu pot să sufăr pisicile.

– Sunt scârboase, zise Alexandra. Ca mine.

– Nu, stai puțin, Al. Tu ești *mia vacca. Mia vacca bianca.* Ești castronul meu cu înghețată. Ce pot să-ți mai spun, săracul de mine? Cum încerc s-o iau în serios, îmi tai orice elan.

– Mă sperie seriozitatea, zise ea serioasă. Oricum, nu vorbești serios, îți place doar să mă ațâți.

Dar de ațâțat, ea îl ațâța pe el, legându-i șireturile de la pantofii de piele ca de profesor universitar, nici nu le-ai făcut bine fundă, că se desfac iar; în cele din urmă, Joe se văzu silit să plece, cu vanitatea și cu simțul de ordine adânc rănite, târându-și șireturile atârnânde. Pe scări, pașii lui se făceau tot mai mici, acoperindu-se unul pe altul, din ce în ce mai mici, iar zgomotul ușii închise fu ca materializarea solidă a unei poante finale, ca un capac de lemn pictat, miezul cel mai ascuns al unui set de păpuși rusești. Dinspre ferestrele care dădeau în curte se auzea cântecul graurilor, coacăzele sălbatice îi atrăgeau cu sutele înspre mlaștini. Abandonată și nesatisfăcută într-un pat redevenit uriaș, Alexandra încercă să regăsească, uitându-se țintă în tavanul cel alb, ciudat de precisa și de completa viziune a vilei Lenox; nu reuși însă să obțină decât o imagine fantomatică, un dreptunghi de o extremă paloare, asemeni unui plic păstrat în podul casei prea multă vreme, de pe care timbrul s-a desfăcut fără ca cineva să-l atingă.

VRĂJITOARELE DIN EASTWICK

Inventator, muzician, iubitor al artelor se ocupă intens de renovarea vechiului conac Lenox

de Suzanne Rougemont

Curtenitor, cu voce gravă și de o eleganță sobră, lipsită de ostentație, domnul Darryl Van Horne, plecat recent din Manhattan și bucuros să devină contribuabil la Eastwick, a primit pe insula sa vizita reporterei noastre.

Da, pe insula sa, căci faimosul „conac Lenox" pe care acest nou-venit l-a achiziționat, este înconjurat de mlaștini iar, la ceasul mareelor, și de un strat nu prea adânc de apă.

Construită în jurul anului 1895, cu o fațadă simetrică și cu masive coșuri de ambele laturi ale acoperișului, noul proprietar speră să adapteze clădirea la multiple întrebuințări: laborator pentru fabuloasele sale experiențe în domeniul chimiei și al energiei solare, sală de concert cu nu mai puțin de trei piane (la care cântă ca un expert, vă rog să mă credeți) și o galerie pe măsură, în care se află expuse opere ale unor maeștri contemporani ca Robert Rauschenberg, Claus Oldenberg, Bob Indiana și James Van Dine.

Un solariu-seră extrem de elaborat, o instalație japoneză de baie, care urmează să ofere o superbă priveliște cu țevărie aparentă de cupru și lemn de tec lustruit, și un teren de tenis cu structură Asphlex se află deocamdată în construcție, – insula proprietate privată răsună de zgomotul de ciocane și ferăstraie, iar frumoșii cocostârci albi care de obicei își fac cuibul în preajmă și-au căutat refugiu vremelnic în alte părți.

Progresul are și el prețul lui!

Domnul Van Horne, deși o gazdă deosebit de amabilă, este modest în legătură cu multiplele sale inițiative și își exprimă speranța că se va bucura de izolare și de condiții pentru meditație în noua sa rezidență.

„Am fost atras", a declarat el reporterei, „în statul Rhode Island de spațiul liber și de frumusețile acestei regiuni, greu de găsit în altă parte pe Coasta de Est, în vremurile acestea tulburi și afectate de suprapopulație. Aici mă simt deja acasă."

„E un loc fără pereche", a mai adăugat, stând de vorbă cu reportera pe ruinele vechiului debarcader Lenox și admirând priveliștea luncii și a oceanului care se zărește la orizont de la al doilea etaj.

Reședința, cu vastele ei întinderi de parchet din lemn de arțar și cu saloanele înalte, pe ale căror tavane se văd rozete de stucatură și chenare în denticuli, ne-a întâmpinat cu răceală, mare parte din lucrurile și din mobila noului „stăpân" aflându-se încă în lăzi, însă gazda noastră ingenioasă ne-a asigurat că totul va fi gata înainte de venirea iernii, care nu-l sperie defel.

Domnul Van Horne plănuiește instalarea unor panouri solare pe acoperiș și, în plus, se ocupă de perfecționarea unui procedeu care va face inutil consumul de combustibil fosil, în viitorul apropiat. Abia așteptăm!

Noul proprietar are în vedere transformarea terenurilor din jur, năpădite în prezent de sumac, cenușar, anghinare și de alte plante sălbatice, într-un paradis semi-tropical în care să se dezvolte vegetația adăpostită pe timp de iarnă în vastul solariu-seră al casei. Statuile de epocă ce împodobeau pe vremuri aleea de promenadă în stil Versailles, din nefericire atât de erodate de pe urma intemperiilor, încât multe din ele au rămas fără mâini sau fără nas, orgoliosul proprietar intenționează să le transfere în interior, înlocuindu-le cu cópii din fibră de sticlă de-a lungul impunătoarei alei (pe care cei mai în vârstă dintre cetățenii orașului și-o amintesc încă în plină glorie), așa cum s-a procedat cu celebrele cariatide ale Parthenonului din Atena, Grecia.

Drumul de acces, ne spune domnul Van Horne, însoțindu-și vorbele cu gestul amplu care îl caracterizează, va putea fi ameliorat prin adăugarea unor pontoane ancorate din aluminiu, în porțiunile lui mai joase.

„Ar fi grozav un debarcader", ne-a sugerat, poate în glumă. „S-ar putea ajunge cu o ambarcațiune pe pernă de aer până la Newport sau la Providence." Domnul Van Horne împarte spațiul vastei sale reședințe numai cu asistentul și majordomul său, domnul Fidel Malaguer, și cu un adorabil pisoi de angora, care

răspunde la neobișnuitul apelativ Degețel, pentru că are degete în plus la mai multe lăbuțe.

Reportera i-a urat bun sosit în lumea de basm a ținutului nostru acestui nou-venit, om de o clarviziune și de o căldură impresionante, convinsă că vorbește și în numele altor vecini.

Conacul Lenox e din nou un loc asupra căruia stau ațintite toate privirile!

– Va să zică, ai fost în vizită! o acuză, geloasă, Alexandra pe Sukie, la telefon, după ce citise articolul din *Word*.

– Scumpo, m-au trimis să fac un reportaj.

– Și a cui a fost ideea cu reportajul?

– A mea, recunoscu Sukie. Clyde nu prea era convins că merită. Și pe deasupra, în cazuri din astea, când povestești ce casă minunată etc. se mai întâmplă să aibă loc, la câteva zile, o spargere și omul dă în judecată ziarul.

Clyde Gabriel, un bărbat trecut și ciolănos, cu o nesuferită de nevastă plină de bune intenții, era redactorul-șef al ziarului.

Sukie o întrebă, pe ton de scuză:

– Cum ți s-a părut articolul?

– Păi, scumpo, nu e lipsit de culoare însă o cam iei razna și – nu te supăra, acum! – dar să știi că trebuie să fii mai atentă cu participiile, prea le torni cu găleata.

– Dacă le scrii mai puțin de cinci paragrafe, nu-ți dau semnătura la sfârșit. Și m-a și amețit. A început cu rom în ceai, pe urmă a continuat cu rom fără ceai. Ticălosul ăla ne aducea mereu de băut pe tava aia imensă de argint. N-am mai văzut una așa de mare în viața mea; era cât o măsuță și gravată toată, sau, mă rog, cizelată, cum îi spune...

– Și el? El cum s-a purtat? Darryl Van Horne.

– Păi, am stat de vorbă o groază, trebuie să recunosc. Și m-a stropit cu salivă aproape tot timpul. Greu de spus dacă unele chestii e cazul să fie luate în serios: podul de pontoane, de exemplu. Zicea că butoaiele, dacă așa s-o fi spunând, se pot vopsi cu verde ca să se confunde cu iarba. Și terenul de tenis o să fie

verde, inclusiv gardul. E aproape gata și vrea să venim să jucăm toate o partidă, cât mai e vreme bună.

– Cine adică?

– *Noi* toate, tu, Jane și cu mine. Părea foarte interesat și i-am povestit câte ceva despre noi, numai ce știe toată lumea, cum am divorțat și ne-am regăsit personalitatea, și așa mai departe. Și ce mult îmi ești de ajutor, tu mai ales. Cu Jane nu prea mă mai înțeleg în ultima vreme, cred că-și caută un bărbat pe ascuns, fără să știm noi. Și nu mă gândesc la nesuferitul de Neff. Prea l-a legat Greta de mâini și de picioare cu atâția plozi. Doamne-Dumnezeule, nu-i așa că te leagă de mâini și de picioare copiii? Eu mă cert în continuare pe rupte cu ai mei. Zic că nu stau deloc pe acasă și eu încerc să le explic, căcăcioșii, că trebuie să-mi câștig existența.

Alexandra nu se lăsă distrasă de la întrevederea pe care dorea să și-o poată imagina cât mai exact, dintre Sukie și Van Horne.

– I-ai relatat și ce se bârfește despre noi?

– Se bârfește? Eu nu pun la inimă nici o bârfă, Lexa, zău. Capul sus și le spui în gând ,,lua-v-ar dracu'": așa trec în fiecare zi pe Dock Street. Nu, bineînțeles că nu. Am fost cât se poate de discretă ca întotdeauna. Dar să știi că el părea curios. Cred că s-ar putea să-i placă de tine.

– Ei bine, mie nu. Nu pot să sufăr negricioșii. Și nu pot să-i sufăr pe ipochimenii din New York. Și nici nu i se potrivește gura cu restul feței, sau vocea, ceva nu se potrivește.

– Mie mi se pare destul de atrăgător, zise Sukie. Tocmai fiindcă e așa stângaci.

– Și de ce ți s-a părut stângaci, mă rog, ți-a vărsat rom în poală?

– Și pe urmă l-a lins, nu. Felul în care sărea mereu de la una la alta: ba îmi arăta tablourile alea trăsnite – să știi că are o avere agățată pe pereți! – ba laboratorul, ba se apucă să-mi cânte la pian *Mood Indigo*, cred că asta era, în ritm de vals, ca un fel de glumă. Pe urmă s-a repezit și a început să umble pe afară, cât pe-aci să-l azvârle excavatorul într-o groapă și se mai interesa și dacă nu vreau să văd panorama din cupolă.

– Să nu-mi spui că te-ai suit cu el în cupolă! Nu de la prima întâlnire!

– Scumpo, mă silești să-ți repet întruna că nu era vorba de o întâlnire amoroasă, ci de un reportaj pentru ziar. Nu. Îmi ajungea cât văzusem, știam că băusem prea mult și trebuia să predau articolul la timp.

Aici, făcu o pauză. Peste noapte fusese vânt puternic și dimineața Alexandra văzuse pe fereastra de la bucătărie cum mestecenii și bolta de viță pierduseră atât de mult frunziș, încât în aer plutea o lumină nouă, lumina aceea crudă și cenușie, de iarnă, care ne dezvăluie configurația terenului și cât de aproape sunt de noi casele din vecini.

– Părea, nu prea știu nici eu, continua să vorbească Sukie, un pic cam prea dornic de publicitate. Vreau să zic, nu-i vorba decât de un mic ziar local. E ca și cum...

– Da, spune, o îndemnă Alexandra, rezemându-și fruntea de geamul înghețat, de parcă ar fi vrut să-și lase creierul să se adape din lumina cuprinzătoare și proaspătă.

– Mă întreb și eu dacă afacerile îi merg chiar așa de bine, sau doar încearcă și el marea cu degetul? Dacă fabrică într-adevăr lucrurile de care spune, n-ar trebui să aibă un atelier, ceva?

– Bine pusă întrebarea. Și el ce întrebări ți-a pus despre noi? Sau, mai bine zis, tu ce i-ai povestit?

– Nu știu de ce ești așa insinuantă.

– Nici eu, vreau să zic, nu știu nici eu.

– La urma urmei, nu sunt obligată să-ți spun.

– Ai dreptate. Rea mai sunt! Hai, te rog, povestește mai departe.

Alexandra nu dorea ca proasta ei dispoziție de moment să-i închidă fereastra aceea spre lumea înconjurătoare pe care i-o oferea sporovăiala lui Sukie.

– A, zise Sukie, amânându-și răspunsul. Ce bine ne simțim noi împreună. Cum am descoperit că femeile sunt de preferat bărbaților, lucruri dintr-astea.

– Și s-a arătat șocat?

– Nu, a spus că și el preferă femeile. Că sunt un mecanism superior.

– Așa a spus el, „mecanism"?

– Ceva de felul ăsta. Auzi, iubito, trebuie să fug acuma, zău. Trebuie să le iau un interviu capetelor luminate din comitet în legătură cu Serbarea recoltei.

– La ce biserică?

În pauza convorbirii, Alexandra închise ochii și văzu un zigzag luminos, de parcă un diamant de pe o mână nevăzută ar fi tăiat întunericul de-a lungul unei linii paralele cu gândurile lui Sukie.

– Știi doar! La unitarieni. Toată lumea consideră că celelalte au un aspect prea păgân.

– Pot să te întreb care mai sunt sentimentele tale față de Ed Parsley?

– A, ca de obicei. Suntem în relații bune, dar distante. Brenda e insuportabil de mărginită.

– Și în ce privință anume e mărginită, nu ți-a spus?

În ceea ce privește detaliile de ordin sexual, între vrăjitoare funcționa o anumită rezervă, dar Sukie, în chip de compensație, călcă regula și trecu la mărturisiri.

– Nu vrea să facă nimic pentru el, Lexa. Și, înainte să se înscrie la teologie, și-a mai făcut și el de cap, așa că știe ce pierde. Nu se gândește decât cum să fugă de acasă și să se înscrie în Mișcare.

– Dar e prea bătrân. A trecut de treizeci de ani. N-or să-l primească în Mișcare.

– Știe și el. Se disprețuiește singur. Și nu *pot* să-l resping de fiecare dată, mi se rupe inima, protestă Sukie.

Tămăduirea rănilor le stătea în fire, iar dacă lumea le acuza că intervin între bărbat și nevastă, că înnoadă fire ca să-i dezbine, că înfig ace care provoacă neputința sau răceala în pântecul unei căsătorii, în aparență aflate la adăpost, în casa ei ghemuită sub un acoperiș, iar dacă lumea nu se mărginea la acuzații ci le ardea de vii în limbile ca de flacără ale opiniei publice, acesta era prețul care trebuia plătit. Era fundamental și instinctiv, ținea de esența

feminității să dorești să tămăduiești oamenii – să liniștești dorința unui bărbat cu o cataplasmă de carne docilă, să-i oferi spiritului său închistat exaltarea de a contempla o vrăjitoare care se despoaie de veșminte și se urcă la ceruri într-o cameră de hotel urât mobilată. Alexandra își luă rămas-bun de la Sukie fără să mai încerce să-i reproșeze că îl consolează pe Ed Parsley.

În liniștea din casa fără copii de mai bine de două ore, Alexandra se lupta cu depresia, mișcându-se sub povara ei ca un pește indolent și ghinionist pe fundul mării. Simțea cum o sufocă propria ei inutilitate și inutilitatea întregii case, o casă de țară de la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, cu încăperi strâmte și umede și cu miros de linoleum. Se gândi să mănânce ceva, ca să-și mai uite de gândurile negre. Toate ființele, chiar și vietățile marine, mâncau: hrana este esența vieții lor, iar dinții, copitele, aripile au evoluat toate în urma a milioane de ani de bătălii sângeroase. Își făcu un sandviș cu piept de curcan și salată verde pe o felie de pâine integrală, cumpărate toate de la magazinul Bay Superette în dimineața respectivă, împreună cu detergentul, pasta de dinți și numărul săptămânal din *Word*. Nenumăratele operațiuni pe care le implica pregătirea unei gustări o copleșeau: să scoți carnea din frigider, s-o desfaci din ambalajul plastifiat, să localizezi maioneza ascunsă în dulap printre borcane de gem și de sos de salată, să rupi folia foșnitoare care îmbracă salata verde, să pui toate astea pe masă, să iei un cuțit din sertar și să întinzi maioneza pe pâine, să găsești o furculiță cu care să poți pescui o murătură în borcanul cu zeamă verzuie și plină de semințe, apoi să-ți faci o cafea ca să-ți piară gustul de curcan și de murături. Ori de câte ori punea la loc în sertar lingura de plastic cu care măsura cafeaua, îi mai scăpau câteva boabe care se adunau acolo, inaccesibile, în crăpăturile lemnului; dacă avea să trăiască veșnic, aceste boabe vor forma un munte, un lanț de munți întunecați la culoare. De jur împrejurul ei, în casă se aduna slinul: sub paturi, în spatele cărților din raft, între elementii radiatorului. Puse la loc alimentele și obiectele pe care foamea o făcuse să le scoată la iveală. Schiță câteva gesturi de gospodină. De ce nu exista alt loc de dormit decât paturile care trebuiau refăcute tot timpul, alt fel de a mânca decât din vase care

trebuiau mereu spălate? Nici femeile incaşe n-aveau parte de greutăţi mai mari. Într-adevăr, cum spusese Van Horne, nu era decât un mecanism, un robot conştient, culmea cruzimii, de fiecare mişcare la care e condamnat.

Fusese cândva o fiică iubită în orăşelul acela pierdut din Vest, cu strada lui principală ca un teren de fotbal plin de praf, cu băcănia, cu fierăria, cu magazinul Woolworth şi cu frizeria împrăştiate de jur împrejur ca nişte tufe de cucută ce otrăvesc solul din jurul lor. Fusese sufletul întregii familii, o adevărată minune de graţie şi de veselie, încadrată de fraţi absolut neinteresanţi, băieţi înhămaţi la căruţa zdrăngănitoare a masculinităţii, cu vieţile aidoma celor dinaintea lor. Când se întorcea din drumurile lui, tatăl ei – comis-voiajorul de blugi marca Levi's – o privea ca pe o plantă care se dezvoltă în etape, dând la iveală, de fiecare dată, noi petale şi noi mlădiţe. Pe măsură ce creştea, mica Sandy îi răpea mamei ei ofilite sănătatea şi puterea, cum îi supsese cândva laptele. Călărea pe cai şi se lăsa deflorată. Învăţase să meargă pe scaunul din spate, în formă de şa, al motocicletei, ţinându-se atât de strâns, că i se imprima pe obraz urma capselor metalice de pe jacheta băieţilor. Mama ei murise şi tatăl o trimisese la colegiu în Est; consilierul lor de la liceu se repezise să-i propună o şcoală cu un nume care inspira siguranţă – Universitatea pentru femei din Connecticut. Acolo, în New London, se văzuse căpitan al echipei de hockey pe iarbă şi licenţiată în bele-arte, cunoscuse numeroasele deghizări ale celor patru anotimpuri de carte poştală din Est şi într-o zi de iunie din anul al doilea se pomenise îmbrăcată toată în alb, apoi cu o întreagă garderobă de nevastă atârnându-i în dulapul de haine. Îl cunoscuse pe Oz într-o excursie cu barca la Long Island, pusă la cale de alţii; ţinându-şi ferm în mână paharul de plastic fragil şi dând pe gât băutură din belşug, Ozzie nu dădea impresia nici că i-ar fi rău, nici că i-ar fi frică, ea încercând din plin ambele senzaţii, iar asta o impresionase puternic.

La rândul lui, Ozzie fusese şi el încântat de ea – de silueta ei plină şi de pasul ei bărbătos, ca în Vest. Vântul se schimba, pânzele se umflau, barca gonea pe apă, surâsul lui se ivea liniştitor pe fondul ars de soare şi îmbujorat de gin al obrajilor; avea un

zâmbet strâmb, asimetric și ușor nătâng, ca al tatălui ei. Îi căzuse în brațe însă, căzând, simțise nedeslușit cum se ridică la viață, devenind tot mai puternică. Se luptase apoi să răzbească prin maternitate, asociații de grădinărit, parcări și petreceri. Își bea cafeaua de dimineață cu femeia venită la curățenie și coniacul de la miezul nopții cu soțul ei, lăsându-se înșelată de dorința lui stârnită de băutură, pe care o lua mereu drept reconciliere. În jurul ei lumea creștea, dintre picioarele ei fuseseră sloboziți, unul după altul, copiii, iar casei trebuiră să-i mai adauge câteva camere. Lui Oz i se mărea salariul în ritmul inflației, iar ea simțea că ține la pieptul ei lumea, dar că lumea i-a dat drumul din brațe. Starea depresivă i se agravă. Medicul îi prescrise Tofranil, psihiatrul ședințe de psihoterapie, iar preotul Ori-Ori. La vremea respectivă, ea și cu Oz locuiau la Norwich, unde auzeau cum bat clopotele bisericilor, iar când iarna se întuneca devreme, mai înainte ca școala să-i dea copiii înapoi, Alexandra stătea întinsă în patul ei bătătorit și se simțea diformă și urât mirositoare ca un galoș vechi, sau ca blana unei veverițe ucise pe șosea, cu câteva zile mai înainte. În copilărie stătea întinsă în pat, în orășelul lor inocent de la munte, emoționată de propriul ei trup, ca de un musafir ivit din necunoscut să-i pună stăpânire pe suflet; se studia în oglindă și își observase cuta verticală din bărbie și ridul ciudat de pe nas, se trăgea înapoi ca să-și privească umerii lați și rotunzi, sânii voluminoși și pântecul ca un castronaș răsturnat licărind deasupra triunghiului acoperit pudic de cârlionți și a coapselor rotunjite și zdravene; hotărâse să se împrietenească cu trupul ei, putea să fie și mai rău. Stătea întinsă în pat și se minuna de propriile ei glezne, răsucindu-le în lumina care intra pe fereastră – de încordarea tendoanelor ce se zăreau prin piele împreună cu vinișoarele albăstrii prin care era transportat, ca printr-o vrajă, oxigenul – sau își mângâia singură brațele, pufoase, durdulii și subțiate la încheieturi. Apoi, pe la jumătatea anilor ei de căsnicie, propriul ei trup începu s-o dezguste, iar încercările lui Ozzie de a face dragoste i se păreau o persiflare malițioasă. Frumusețea nu mai dăinuia decât în trupul de afară, de dincolo de ferestre, în carnea bătută de lumină, mângâiată de ape și înfloritoare a celuilalt eu; când se

încheie divorțul, avu senzația că își luase zborul pe fereastră. A doua zi după pronunțarea sentinței se sculase la patru dimineața, ca să smulgă vrejii uscați de mazăre din grădină și să cânte în lumina lunii, în lumina acelui astru de piatră palidă cu chip melancolic și unisexuat – o prezență celestă, iar dinspre răsărit se iveau zorile cenușii ca o pisică. Și acest alt trup avea un spirit al său.

Acum lumea trecea prin ea, irosindu-se, dispărând pe conductă. O femeie este o gaură, citise cândva Alexandra în memoriile unei prostituate. În realitate, nu se simțea atât o gaură, cât un burete, un lucru inform care zăcea pe un pat, absorbind din aer toată zădărnicia și mizeria care există pe lume: războaiele din care nimeni nu iese învingător, bolile învinse de știință ca să putem muri cu toții de cancer. Copiii năvăleau zgomotoși acasă, atât de neîndemânatici și de neajutorați, se agățau de ea în căutare de hrană și nu găseau o mamă, ci doar un copil obez și speriat, care și-a pierdut orice drăgălășenie, care nu-și mai putea uimi tatăl a cărui cenușă fusese împrăștiată din avion, cu doi ani în urmă, deasupra poienii sale favorite, acolo unde se duceau să culeagă flori: brânduișe de munte și albăstrele cu frunze urât-mirositoare, clopoței și lăcrămioare, crini-de-pădure care înfloresc în locurile umede, după topirea zăpezii. Tatăl ei își lua cu el un îndreptar botanic; micuța Sandra îi aducea ofrandele proaspăt culese ca el să le pună un nume, mici flori cu petale delicate și cu tulpini reci, din cauză că stăteau peste noapte în frigul de munte, așa își închipuia copilul.

Draperiile de creton pe care le puseseră la fereastra dormitorului Alexandra și Mavis Jessup, specialista în decorațiuni, divorțată și ea, de la magazinul Yapping Fox, aveau un imprimeu lăbărțat, cu bujori albi și roz. Cutele materialului făceau să ia naștere în dreptul ferestrei, din aceste modele imprimate, un chip de clovn, un obraz răutăcios, alb și roz, al unui clovn cu gură liniară; cu cât privea mai mult, cu atât vedea mai multe asemenea chipuri sinistre, un cor întreg format din suprapunerea desenelor cu bujori. Erau diavoli, fără doar și poate. Îi provocau crizele depresive. Se gândi la micile ființe care așteptau să fie eliberate

din lut, erau toate după chipul și asemănarea ei, niște bureți amorfi. O băutură, o pastilă ar fi putut să-i ridice moralul și s-o susțină: dar le cunoștea prețul, peste două ore avea să se simtă și mai rău. Atrase ca de mișcarea ritmică a unui mecanism în funcțiune, gândurile ei rătăcitoare se întoarseră la vechiul conac Lenox și la bărbatul care locuia acum acolo, prințul cel negru care îi răpise două surori, de parcă ar fi ținut cu tot dinadinsul s-o jignească. Chiar și această purtare josnică și insultătoare îi putea oferi prilej de exerciții spirituale, era ceva căruia putea să se împotrivească. Tânjea după ploaie, după ușurarea pe care o aduceau vârtejurile ei dincolo de albeața tavanului, dar când își întorcea privirile spre fereastră nu zărea nici urmă de schimbare în vremea crud de însorită de afară. Arțarul de lângă geam îl decora cu frunze aurii, ultimele supraviețuitoare. Alexandra zăcea neputincioasă în patul ei, strivită sub greutatea acestei inutilități fără sfârșit care există pe lume.

Dragul de Coal veni lângă ea, adulmecându-i suferința. Trupul lui prelung și lustruit, care vibra în învelișul ceva mai larg al blănii lui de câine, sări peste covorașul oval din fâșii împletite și se urcă fără efort în patul ei șubred. O linse îngrijorat pe obraz, pe mâini și dădu să adulmece locul unde, ca să se simtă mai în largul ei își desfăcuse nasturii de la blugii murdari. Ea își ridică bluza, dezgolindu-și mai mult pântecul alb ca laptele, iar el dădu de mamela aceea suplimentară, aflată la o palmă de buric, un fel de neg rozaliu care îi apăruse de câțiva ani și despre care doctorul Pat îi dăduse asigurări că e benign, nu canceros. Se oferise să i-l opereze, dar ei îi era frică de cuțit. Mica tumoare nu se făcea simțită, dar carnea din jur o furnica în timp ce Coal încerca s-o molfăie ca pe un mamelon. Trupul câinelui radia căldură și un vag miros de hoit. Pământul poartă în sine toate aceste nuanțe de descompunere și de excrement, iar Alexandrei nu i se păreau supărătoare ci frumoase, în felul lor, formând învelișuri cu fire întrețesute adânc ale descompunerii.

Brusc, Coal fu istovit de încercarea lui de supt. Se prăbuși, cu trupul încovoiat. Câinele uriaș dormea acum, sforăind cu zgomotul unui lichid absorbit printr-un pai. Alexandra continua să se

holbeze în tavan, așteptând să se întâmple ceva. Interiorul pleoapelor o frigea, uscat ca o tulpină de cactus. Pupilele îi erau ca doi spini negri întorși înăuntru.

Sukie intră să-i predea lui Clyde Gabriel, în biroul lui cel strâmt, materialul despre Serbarea recoltei („Biserica unitariană pune la cale o tombolă și un spectacol cu clovni") și avu surpriza să-l găsească stând așezat cu capul în mâini. Își ridică privirile abia la auzul foșnetului de hârtii în coșul de sârmă. Avea ochii roșii, dar Sukie n-ar fi putut preciza dacă de plâns, de somn, de mahmureală sau din pricină că petrecuse o noapte albă. Știa din auzite că era mare băutor și că mai poseda și un telescop, la care stătea ore întregi pe veranda din spatele casei, ca să cerceteze stelele. Părul de culoarea palidă a ovăzului, rărit pe creștet, îi era răvășit; avea sub ochi cearcăne umflate și vinete, iar restul feței îi era vag cenușiu, de nuanța cernelii de ziar.

– Scuză-mă, spuse ea, mă gândeam că vrei să-l bagi în numărul ăsta.

Fără să-și ridice prea mult capul înclinat deasupra mesei, își aruncă ochii pe paginile aduse de ea.

– Ca să-l bag, trebuie să-l tai, spuse el, cam stânjenit că fusese găsit moțăind. Chestia asta nu merită un titlu de două rânduri. Ce-ai zice de „Pastorul militant plănuiește o chermeză"?

– N-am stat de vorbă cu Ed; erau numai consilierii lui.

– A, scuză-mă. Uitasem că-l consideri pe Parsley un om de vază.

– Nu-i deloc așa, zise Sukie, îndreptându-se brusc de umeri.

Toți bărbații ăștia nefericiți și fără noroc de care soarta ei o făcea să se simtă atrasă te puteau trage oricând la fund, dacă te lăsai și nu țineai capul sus. Latura lui sardonică și respingătoare, datorită căreia reușise să-i îngenuncheze pe alți membri ai redacției și să-și facă o reputație proastă în oraș, Sukie o vedea ca pe o încercare mascată de dezvinovățire, ca pe o pledoarie întoarsă cu josul în sus. Cândva, mai în tinerețe, trebuie să fi fost plin de promisiuni, dar frumusețea fizică – o frunte înaltă și dreaptă, gură care ar fi putut fi senzuală și ochi reci de un albastru delicat, tiviți

de gene lungi și luminoase – începea să-l părăsească; lua tot mai mult înfățișarea hămesită și abstrasă a bețivului înrăit.

Clyde trecuse cu puțin de cincizeci de ani. Pe panoul de afișaj din spatele biroului, lângă mostrele de dimensiuni pentru titluri și distincțiile acordate ziarului sub conducerile precedente, ținea fotografiile fetei și a băiatului, nu și pe cea a soției, cu toate că nu divorțase. Fiica lui, drăgălașă, cu un aer inocent, cu fața ca o lună plină, era o tehniciană-radiolog nemăritată și lucra la spitalul Michael Reese din Chicago, fiind, poate, pe cale să devină ceea ce Monty ar fi numit, în batjocură, „o doctoreasă". Fiul soților Gabriel, care se lăsase de colegiu fiindcă vroia să se apuce de teatru, își petrecuse vara ținându-se după turiștii veniți în Connecticut și avea ochii deschiși la culoare ai tatălui său și frumusețea îmbufnată a unei statui grecești arhaice. Felicia Gabriel, soția care nu figura pe panoul din perete, trebuie să fi fost pe vremuri o fetișcană isteață, dar se prefăcuse cu timpul într-o femeiușcă cu trăsături ascuțite, care nu se oprea niciodată din vorbit. Mai nou, era indignată de toți și de toate: o nemulțumeau și guvernul și proletarii, războiul, drogurile, cântecele licențioase transmise la radio, revista *Playboy* care se vindea pe față în toate magazinele, comitetul municipal care nu făcea mai nimic, sezoniștii care se îmbrăcau și se purtau scandalos, tot ce nu mergea cum s-ar fi putut dacă ar fi răspuns ea de toate.

– Adineauri m-a sunat Felicia – începu să-i povestească de bunăvoie Clyde, ca să se scuze într-un fel pentru postura în care îl aflase – să-mi spună că e indignată de felul în care Van Horne încalcă legislația cu privire la protecția zonelor umede. Mai susține și că, în ansamblu, articolul tău este prea binevoitor; zice că despre trecutul lui la New York a auzit zvonuri destul de urâte.

– De la cine?

– Nu vrea să-mi spună. Își protejează și ea sursele. Le-o fi aflat direct de la J. Edgar Hoover.

Această ironie la adresa propriei lui neveste nu-l învioră prea mult, îi stătea în obicei s-o ia mereu peste picior pe Felicia. Îndărătul ochilor lui umbriți de gene lungi murise ceva. Cei doi copii, mari de acum, ale căror poze le ținea pe perete, îi moșteni-

seră aerul spectral, își spunea deseori Sukie; fata avea trăsături rotunde, de o perfecțiune fără substanță, iar băiatul afișa o pasivitate lugubră, cu obrazul lui prelung și argintiu, buzele cărnoase și părul cârlionțat. Lipsa de culoare a prezenței lui Clyde era compensată de aromele întunecate, cu niște pete maronii, ale porției matinale de whisky și ale tutunului de țigară și de ciudatul iz înțepător pe care îl emana ceafa lui. Sukie nu se culcase niciodată cu Clyde. Dar avea sentimentul matern că l-ar putea însănătoși. Îi dădea impresia că e pe cale să se scufunde și că se agață de biroul lui metalic ca de corpul unei bărci răsturnate.

– Pari foarte obosit, avu ea curajul să-i spună.

– Păi, sunt, Suzanne, să știi că sunt. Felicia stă la telefon ore întregi în fiecare seară și se ocupă de câte o cauză justă; pe mine mă lasă să beau de unul singur, până nu mai pot. Pe vremuri mă uitam prin telescop, dar aș avea nevoie de unul mai puternic, cu ăsta abia se zăresc inelele lui Saturn.

– Du-o și tu la cinema, îi sugeră Sukie.

– Am încercat; era o chestie absolut nevinovată, cu Barbara Streisand.

– Dumnezeule, ce voce are femeia asta, ți se înfige în suflet ca un cuțit! – dar a supărat-o așa de tare violența dintr-o imagine de pe de generic, că s-a ridicat de la loc și jumătate din film s-a plâns directorului sălii. Pe urmă a venit înapoi, să vadă partea a doua, și iar s-a supărat, fiindcă i s-a părut că eroinei i se văd prea mult țâțele, când se apleca la un moment dat, îmbrăcată într-o rochie d-aia de epocă. Și nici nu era un film nerecomandat copiilor! Era tot numai cântece și tramvaie vechi!

Clyde încercă să râdă însă, cum buzele lui pierduseră obiceiul acestui gest, grimasa care rezultă fu jalnică la vedere. Sukie simți impulsul de a-și scoate puloverul de culoarea ciocolatei, ca să-și poată desface sutienul să-l alăpteze pe acest muribund; dar îl avea deja pe Ed Parsley și un suflet chinuit pe nedrept era de-ajuns pentru moment. Seară de seară îl comprima în mintea ei pe Ed Parsley, astfel încât să fie gata să-și ia zborul, fără prea multe poveri după ea, când avea să vină chemarea, către insula dintre ape a lui Darryl Van Horne. Acolo se afla miezul lucrurilor, nu în

orășelul acesta unde apa cu dâre de petrol a portului bătea în stâlpii de susținere ai caselor și reflecta o lumină tremurând pe fețele trase și palide ale cetățenilor care trudeau din greu la îndatoririle lor civice și creștine.

Cu toate astea, sfârcurile sânilor lui Sukie se întăriră sub pulover, conștientă de puterea ei de tămăduire, de faptul că reprezintă pentru orice bărbat o oază de antidoturi și paliative. Le simțea furnicăturile, ca atunci când, pe vremuri, puii ei așteptau să-i hrănească cu lapte, sau ca atunci când ea, Jane și Lexa înălțau împreună un con de energie și simțea până în măduva oaselor cum o străbate un fel de semnal de alarmă, de parcă fiecare deget n-ar fi fost decât o țeavă subțire prin care trecea un flux de apă rece ca gheața. Clyde Gabriel se aplecă din nou deasupra unui șpalt; i se ivi, emoționantă, între șuvițele lungi ale părului său decolorat pielea capului– o parte pe care el însuși n-o vedea niciodată.

Sukie plecă de la redacție, ieși în strada principală și se îndreptă spre localul lui Nemo, ca să mănânce de prânz; perspectiva trotuarelor și a vitrinelor strălucitoare o atrăgea ca pe o marionetă trasă pe sfori. Catargele bărcilor cu pânze ancorate în preajmă, ca o pădure cu trunchiuri lăcuite, se mai răriseră. La capătul sudic al străzii, în Landing Square, fagii uriași din jurul micului monument din granit al celor căzuți în război formau o turlă de culoare galbenă, din care orice adiere smulgea frunze. Pe măsură ce se apropia frigul iernii, apa devenea de un albastru oțelit, pe fondul căruia panourile cretoase de scândură ale caselor de pe latura dinspre golf păreau orbitor de albe și li se vedea fiecare cui. „Ce frumusețe!“ își spunea Sukie, înfiorându-se la gândul că propria ei frumusețe și vitalitate n-avea să fie totdeauna o parte din ea, că într-o bună zi avea să se piardă, ca o bucățică de formă ciudată din conturul unui joc de *puzzle*.

Jane Smart exersa Suita a doua de Bach pentru violoncel solo, în re minor, micile șaisprezecimi negre ale preludiului urcând, coborând și apoi urcând iar, cu note acute și grave, ca un om care conversează ridicând ușor glasul; bătrânul Bach își pusese iar în funcțiune infailibila sa mașinărie tonală, iar Jane începu brusc să

le poarte pică acestor note, atât de negre, de precise și de masculine, pe măsură ce digitația devenea tot mai complicată cu fiecare transpunere a temei, iar lui nici nu-i păsa, luteranului ăla fălcos cu perucă, cu geniu și cu teamă de Dumnezeu, cu două neveste și șaptesprezece copii, nici că-i păsa ce tare o dor buricele degetelor, cum spiritul ei obedient se simțea hărțuit, tras înainte și înapoi de aceste note milităroase, numai ca să-i dea lui glas dincolo de moarte, să-i confere o nemurire impusă; se revoltă brusc, lăsă jos arcușul, își turnă un vermut sec și se duse la telefon.

Sukie trebuie să se fi întors de la lucru, probabil că le azvârlea niște unt cu gem pe pâine amărâților ei de copii, înainte s-o șteargă la întrunirea cetățenească tâmpită de fiecare seară.

– *Trebuie* să facem în așa fel încât s-o aducem pe Alexandra acasă la Darryl – fu esența convorbirii telefonice. M-am abătut miercuri seară pe la ea, cu toate că-mi spusese să nu vin; părea foarte ofensată că nu ne-am ținut întâlnirea de joi, a devenit mult prea dependentă de joile astea ale noastre; și mi s-a părut foarte dărâmată, de-a dreptul *bolnavă* de gelozie, întâi din cauza mea și a lui Brahms, pe urmă de articolul tău; trebuie să-ți spun că textul tău a îndârjit-o și mai tare, n-am reușit să scot un singur cuvânt de la ea și n-am îndrăznit nici să aduc eu vorba, să-i amintesc de ce n-a fost invitată.

– Dar, draga mea, *a fost* invitată, cum am fost și tu și cu mine. Când mi-a arătat colecția lui de tablouri, pentru reportaj, mi-a arătat și un catalog somptuos de la o expoziție pe care Niki ăsta, cum îi zice, a avut-o la Paris și mi-a spus că-l păstrează ca să i-l arate lui.

– Oricum, ea n-o să se ducă în vizită până nu va fi poftită cu ceremonie și, ascultă-mă pe mine, asta o roade teribil. Mă gândeam că poate pui o vorbă.

– Scumpo, de ce eu? Tu îl cunoști mai bine, tu ești toată ziua acolo să exersezi.

– Numai de două ori am fost, declară Jane, apăsând pe ultimul cuvânt în felul ei sâsâit. Tu te pricepi mult mai bine la așa ceva, știi să le vorbești bărbaților. Eu sunt prea bolovănoasă, ar reieși ceva disproporționat.

– Nici nu știu măcar dacă i-a plăcut articolul, încercă să se dea la o parte Sukie. Nu mi-a dat nici un semn.

– De ce să nu-i fi plăcut? Era încântător și îl prezenta ca pe un romantic, îndrăzneț și impresionant. Marge Perley l-a trecut în prospect, le spune viitorilor clienți că ea a realizat tranzacția.

Din preajma lui Sukie se auziră țipetele unei fetițe: fratele mai mare, povesti ea printre sughițuri de plâns, în vreme ce lui Sukie îi pocneau mărunt în urechi, ca niște descărcări electrostatice, vorbele lui Jane, n-o lăsa să se uite la un documentar special despre împerecherea leilor, vroia neapărat să vadă el un serial în reluare, pe alt canal. Pe buzele fetiței se vedeau urme de pâine cu unt și cu gem; părul ei fin era nepieptănat și încâlcit. Sukie avu impulsul s-o lovească peste fața murdară, să-i mai vină mințile la cap și să-i dispară din ochi aerul obsedat pe care îl dă televizorul. Cum să fii lacom, asta te învață televiziunea, nimic altceva, ne fixează toate gândurile asupra consumului. Darryl Van Horne îi explicase că televiziunea poartă răspunderea tuturor dezordinilor și acțiunilor contra războiului; întreruperile pentru reclame și trecerea continuă de pe un canal pe altul, distrusese în creierul tinerilor sinapsele care produc conexiuni logice, așa încât „Faceți dragoste, nu război" li se părea o idee adevărată.

– Mă mai gândesc, îi promise ea în grabă lui Jane și închise.

Trebuia să meargă la o ședință urgentă a departamentului de drumuri; înghețul neașteptat din februarie le epuizase tot bugetul pentru deszăpezirea șoselelor și Ike Arsenault, președintele comitetului, amenința cu demisia.

Sukie spera să scape devreme, ca să ajungă la întâlnirea cu Ed de la Point Judith. Dar mai întâi trebuia să facă ordine în camera cu televizorul. Copiii aveau sus un televizor al lor dar, din perversitate, preferau să se uite la al ei; casa răsuna de gălăgie, paharele cu lapte și ceștile cu cacao lăsau urme rotunde pe cufărul marinăresc transformat în măsuță și, cu siguranță, avea să găsească firimituri mucegăite de pâine între pernele canapelei. Se năpusti asupra lor furioasă și îl pedepsi pe cel mai obraznic să bage vasele în mașina de spălat.

– Și ai grijă să clătești cuțitul de unt, să-l clătești bine și să-l *ștergi*; dacă îl arunci în apă fierbinte, grăsimea se topește și n-o mai scoți niciodată!

Înainte să iasă din bucătărie, Sukie desfăcu o cutie cu carne de cal sângerie, marca Alpo și o așeză jos, în castronul de plastic pe care copiii scriseseră cu carioca HANK, pentru câinele ei uriaș și lacom. Își îndesă în gură un pumn de alune spaniole sărate; pe buzele cărnoase îi rămaseră coji roșii.

Urcă la etaj. Ca să ajungi în dormitorul lui Sukie, o luai pe o scară îngustă, apoi la stânga, pe un coridor strâmt cu pereții de scândură lipsiți de orice podoabă, și pe urmă în dreapta, printr-o ușă autentică de secol optsprezece, împodobită cu două șiruri în formă de X de cuie cu cap pătrat. Închise ușa și se încuie pe dinăuntru cu zăvorul de fier forjat în formă de gheară. Încăperea avea un tapet de hârtie imprimat cu coarde de viță înălțate vertical, cum crește fasolea pusă pe araci, iar tavanul plin de pânze de păianjen se îndoise ca un hamac. Flanșe prinse cu șuruburi în dreptul crăpăturilor celor mai periculoase împiedicau tencuiala să cadă cu totul. Pe pervazul singurei ferestre minuscule agoniza o singură mușcată în ghiveci. Sukie dormea într-un pat dublu șubred, acoperit cu o cuvertură roasă, cu buline. Își aminti că avea pe noptieră un exemplar din ultimul număr al ziarului: își decupă cu grijă, folosind o forfecuță curbă de unghii, articolul intitulat „Inventator, muzician și iubitor al artelor", respirând precipitat în vreme ce își încorda privirea mioapă să nu includă nici o singură literă din vreun alt articol, în care nu era vorba de Darryl Van Horne. Când isprăvi treaba, înfășură cu foaia respectivă, așezată pe dos, o păpușă de lut cu șolduri mari și picioare minuscule pe care i-o dăruise Alexandra cu doi ani în urmă, la aniversarea ei de treizeci de ani, dar care, în ansamblul vrăjitoriei urma s-o reprezinte pe autoarea însăși. Cu un șnur special pe care îl păstra într-un dulăpior de lângă șemineul din perete, o sfoară scămoșată și verzuie ca cele folosite de grădinari la legatul plantelor, ale cărei proprietăți includeau, prin urmare, încurajarea creșterii, Sukie înfășură strâns pachetul, până nu se mai văzu nici o bucățică de hârtie de ziar. Făcu un nod, încă unul și un al treilea, ca să aibă

efect magic. Fetișul avea o consistență plăcută, o formă lunguiață și falică, textura unui coș proaspăt împletit din nuiele. Nepreaștiind ce vrajă s-ar potrivi mai bine, îl duse la frunte, apoi își atinse cu el ambii sâni, buricul care reprezenta legătura cu un lanț nesfârșit de femei și, ridicându-și fusta, dar fără să-și dea la o parte slipul, pubisul. Pentru orice eventualitate, sărută obiectul.

– Să vă fie de bine! rosti și amintindu-și un cuvânt din latina de școală, psalmodie în șoaptă: „*Copula, copula, copula*", apoi îngenunche și vârî talismanul sub pat, unde zări o mulțime de ghemotoace de praf și o pereche pierdută de ciorapi, pe care n-avea timp să-i recupereze. I se întăreau deja sfârcurile sânilor cu gândul la Ed Parsley în mașina lui de culoare închisă, la gândul fasciculului acuzator de lumină al farului de la Point Judith și al camerei jerpelite de motel, pentru care el plătise deja doisprezece dolari; prevedea deja crizele lui de remușcare pe care era silită să le îndure după ce îl satisfăcea sexual.

În după-amiaza aceasta cu cer întunecat de nori reci și argintii, Alexandrei i se păru că pe plaja din est s-ar putea să fie prea vânt, așa că își opri mașina pe un pinten de țărm din apropierea drumului de acces la vila Lenox. Era în preajmă o întindere mlăștinoasă, cu iarba culcată și arsă de acțiunea mareelor, unde Coal putea să zburde în voie. Printre blocurile pătate de piatră care constituiau scheletul drumului de acces, marea depusese pescăruși morți și carapace uscate de crabi, printre care câinelui îi plăcea să adulmece și să scotocească. Se mai vedeau, tot acolo, și rămășițele porții de intrare a domeniului: doi stâlpi de cărămidă purtând în vârf coșuri cu fructe, din ciment, în care rămăseseră încastrați pivoții unei porți de metal dispărute. În vreme ce ea privea înspre clădirea simetrică și posacă, proprietarul acesteia își opri Mercedesul în spatele ei. Mașina era de un alb-murdar, avea o aripă turtită, iar cealaltă se vedea că fusese reparată și revopsită într-o nuanță de crem, care nu se potrivea cu restul. Din pricina vântului, Alexandra își pusese pe cap un batic roșu, astfel încât, atunci când se întoarse către bărbatul negricios care îi zâmbea, își văzu chipul

reflectat în ochii lui ca un oval încadrat în roșu, pe fondul argintiu-lăptos al mării, cu părul ascuns vederii, ca o călugăriță.

Geamul de la mașină se lăsase încet în jos.

– În sfârșit, ai venit, îi strigă el, nu cu intonația aceea tăioasă, de măscărici care își bagă nasul peste tot, pe care o avea în seara de după concert, ci, mai degrabă, ca o declarație bazată pe fapte a unui om extrem de ocupat. Fața lui ridată zâmbi. Pe scaunul din față, lângă el, stătea ceva întunecat, de formă conică: era un *collie*, însă blana acestuia, de obicei în trei culori, era dominată de negru. Animalul se porni să latre necruțător când Coal cel credincios dădu fuga înapoi, abandonându-și cercetarea diverselor stârvuri, să stea lângă stăpâna lui.

Ea își apucă de zgardă câinele, care se smucea și dădea să sară la bătaie, și-și înălță glasul, ca să se facă auzită peste hămăitul animalelor:

– Mă oprisem numai puțin, n-aveam de gând...

Vocea îi răsuna mai tânără și mai fragilă decât ea însăși; căzuse în capcană.

– Știu, știu, răspunse nerăbdător Van Horne. Vino numai un pic, să bem ceva. Încă n-ai făcut turul de onoare.

– Trebuie să mă întorc iute acasă. Îmi vin copiii de la școală.

Însă, chiar în timp ce rostea aceste vorbe, Alexandra îl trăgea înspre mașină pe Coal, care se împotrivea bănuitor. Nu-și terminase plimbarea, ar fi vrut să-i spună.

– Mai bine sari iute în rabla asta a mea, că vine fluxul și nu e cazul să te uzi toată.

„Nu?“ se întrebă ea, supunându-se ca un robot și acceptând să-și trădeze pe cel mai bun prieten, pe care îl încuie în mașină. Coal se aștepta să urce și ea și să meargă împreună acasă. Ea coborî puțin geamul, ca să-i lase aer, și blocă ușile. Chipul câinelui se încreți, nu-i venea, pur și simplu, să creadă. Își ciulise urechile, îndepărtându-și-le de cap atât cât reușeau să le susțină cutele strânse din interiorul lor. Cutele acelea roz și catifelate pe care ea i le mângâia deseori la gura sobei, căutându-l de paraziți. Se întoarse cu spatele.

– Numai un minut, mormăi ea în direcția lui Van Horne, răvășită, stângace, eliberată brusc de povara și de echilibrul adunate de-a lungul multor ani.

Câinele *collie*, despre care articolul lui Sukie nu pomenea nimic, abandonă orice urmă de ferocitate și se strecură cu grație pe bancheta din spate când ea deschise ușa Mercedesului. Interiorul mașinii era capitonat cu piele roșie; scaunele din față aveau o husă din blană albă, mițoasă, de oaie. Ușa se închise cu un sunet distins, ca de lemn.

– Zi bună-ziua, Needlenose, spuse Van Horne, răsucindu-și capul voluminos, ca o cască prea mare, către locul din spate.

Câinele avea, într-adevăr, un nas foarte ascuțit, pe care îl îndesă în palma Alexandrei, când aceasta i-o întinse. Ascuțit, umed și – cât se poate de șocant – înghețat ca un țurțure. Își retrase mâna la iuțeală.

– Mai sunt câteva ceasuri bune până la flux, rosti ea, încercând să-și readucă vocea la registrul ei de fermitate matură.

Digul de acces era uscat și plin de gropi. Nu ajunsese până aici cu lucrările lui de renovare.

– Te păcălește, afurisitul, zise el. Ce naiba mai faci, altfel? Pari cam deprimată.

– Zău? De unde se vede?

– Se vede. Pe unii îi deprimă toamna, alții urăsc primăvara. Eu unul am fost totdeauna genul primăvăratic. Toată vegetația aia care crește, poți s-o simți gemând pe Maica Natură, curva bătrână: nu vrea, nu mai vrea, nu, orice, numai asta nu, dar n-are încotro. E o tortură dată naibii pentru ea, toți mugurii și toate frunzele alea, seva care trebuie să urce în copaci, buruienile și insectele care se pun iar pe treabă, semințele care se chinuiesc să-și aducă aminte cum naiba le funcționează ADN-ul, toată bătălia aia pentru un pic de azot; Dumnezeule, câtă cruzime e în toate! Poate că sunt eu prea sensibil. Pun prinsoare că pe tine te încântă. Femeile nu-s la fel de sensibile în lucruri de-astea.

Ea încuviință din cap, hipnotizată de drumul cu hopuri care se apropia de capăt, crescând în urma lor. Ajunseră la doi stâlpi de cărămidă gemeni cu cei de la capătul celălalt, care vegheau intra-

rea pe insulă; acestora le rămăseseră și porțile, date de perete de ani de zile, cu axele lor ruginite prefăcute în araci pentru iedera sălbatică, și astupate chiar de copacii tineri, arțari de luncă, plini de frunze de un roșu blând, aproape roz. Unul dintre stâlpi își pierduse podoaba de fructe artificiale din creștet.

– Femeile trec mai ușor peste suferință, continuă Van Horne. Eu unul, nu pot s-o suport. Nu mă pot hotărî să ucid o muscă. Oricum, în câteva zile, moare sigur, săraca.

Alexandra se cutremură, amintindu-și de muștele care i se așezau pe gură în somn, de piciorușele lor păroase, de senzația de electrocutare pe care ți-o dă atingerea lor, ca atunci când atingi, la călcat, un fir rupt.

– Îmi place luna mai, recunoscu ea, rușinată. Numai că în fiecare an, cum spui, e nevoie de un efort tot mai mare. Mai ales pentru cine are grădină.

Spre ușurarea ei, camioneta verde a lui Joe Marino nu se vedea pe nicăieri, în fața casei. S-ar fi zis că se terminase cu lucrările grele pentru terenul de tenis; în locul excavatoarelor galbene despre care povestise Sukie se vedeau câțiva tineri cu bustul gol, care fixau, cu zgomote delicate, de ping-pong, porțiuni mari de plasă verde din plastic pe stâlpii metalici ridicați de jur împrejurul zonei care – așa cum o privea ea, de la o cotitură a aleii înspre locul unde își făceau cuibul egretele, în ulmii uscați – părea o carte de joc uriașă, în două culori ce imitau solul și iarba; traseul liniilor albe părea încărcat de semnificații, precis ca o diagramă a lui Wiccan. Van Horne oprise mașina ca ea să poată admira priveliștea.

– M-am interesat cum e cu suprafața Harrue, dar și dacă treci peste cheltuielile inițiale, întreținerea oricărei suprafețe ceramice dă mare bătaie de cap. Cu suprafața asta Asphlex, nu trebuie, în schimb, decât să mături din când în când frunzele și, cu un dram de noroc, poți să joci tenis pe ea până în luna decembrie. În câteva zile o să fie gata de inaugurare; mă gândeam că am putea organiza un meci în patru, cu tine și cu prietenele tale.

– Doamne-Dumnezeule, ce onoare, dar suntem oare la înălțime? Nu prea sunt, zău, în formă... începu ea, referindu-se la jocul de tenis.

O vreme făcuseră, ea și cu Ozzie, partide de dublu mixt cu alte perechi, dar în ultimii ani, cu toate că Sukie o scotea de câteva ori pe vară să joace sâmbăta pe terenurile publice cam depreciate dinspre Southwick, nu mai jucase aproape deloc tenis.

– Atunci, fă bine și intră-ți în formă, zise Van Horne, înțelegând-o greșit și împroșcând-o cu salivă din prea mult entuziasm. Dă-i bătaie, pune-te în mișcare și scapă de osânză. Ce naiba, la treizeci și opt de ani ești încă *tânără*.

„Știe câți ani am", se gândi Alexandra, mai mult ușurată decât jignită. Era plăcut ca un bărbat să te cunoască; jenant era până ajungeai să i te faci cunoscută: toată vorbăria aia premeditată în jurul a prea multe pahare de băutură, apoi se dezvăluiau și trupurile, cu semnele și cutele lor ascunse, ca niște cadouri de Crăciun care te dezamăgesc. Dar, dacă stai să te gândești, ești îndrăgostită nu atât de celălalt, cât de felul în care el te vede goală: de nerăbdarea lui, de ușoara mișcare de recul, de felul în care te dezbracă, de faptul că ești, în fine, tu însăți. Cu bărbatul acesta peste măsură de ciudat se simțea, în esență, deja cunoscută. Faptul că îi era nesuferit se dovedise de mare folos.

El porni mașina, ocoli pe aleea circulară și se opri în fața ușii de intrare. Două trepte duceau de acolo spre o verandă cu coloane, pavată cu plăci de marmură verzuie și purtând, înscrisă în mozaic, inițiala L. Ușa în sine, proaspăt vopsită în negru, era atât de masivă, că Alexandra se temu că va ieși cu totul din țâțâni când proprietarul o smuci s-o deschidă. În holul de intrare o întâmpină un miros sulfuros de chimicale; Van Horne nu părea să observe nimic, era în elementul lui. O pofti să intre ea mai întâi, pe lângă o labă împăiată de elefant conținând bastoane cu măciulie și cu mâner îndoit și numai o singură umbrelă. În ziua respectivă nu mai purta haine de tweed informe, ci un costum cu vestă, de culoare închisă, de parcă venea de la o întâlnire de afaceri. Gesticula în dreapta și în stânga cu brațele întinse și țepene, care îi cădeau apoi de-a lungul trupului ca niște leviere.

– Laboratorul e în partea aia, dincolo de piane, pe timpuri era sala de bal, acum nu-i nimic acolo în afară de circa o tonă de echipamente, pe jumătate încă împachetate în lăzi, încă nu i-am dat drumul, dar și când ne-om pune pe treabă, să te ții, o să rămână toată lumea cu gura căscată. Aici, în partea astalaltă, va fi, să-i zicem așa, biroul meu: jumătate din cărți sunt încă în lăzi, la subsol, pe cele vechi nu vreau să le scot la lumină până nu se montează o instalație de aer condiționat, legăturile astea vechi, știi, până și ața cu care sunt confecționate se transformă în pulbere, ca mumiile când le ridici capacul... e o cameră simpatică, nu-i așa? Aici erau coarnele și capetele de trofee. Eu unul nu-s vânător, mi se pare că să te scoli la patru dimineața, să pleci pe coclauri și să împuști o căprioară cu ochi mari care n-a făcut rău nimănui pe lume e nebunie curată. Oamenii sunt cu adevărat nebuni. Sunt răi, trebuie să mă crezi. Aici e sufrageria. Masa e de mahon, șase locuri dacă vreau să dau un banchet, eu personal prefer dineurile intime, patru persoane, șase, cel mult, dă-i fiecăruia șansa să strălucească, să dea ce poate. Dacă inviți o gloată, se impune o psihologie de gloată, câțiva lideri și o turmă de oi. Am niște candelabre super, de secol optsprezece, nu le-am despachetat încă, un expert pe care îl cunosc e sigur că provin din manufactura lui Robert Joseph Auguste, chiar dacă nu sunt marcate, francezii n-au fost niciodată maniaci cu marcarea produselor ca cei din Anglia, n-o să-ți vină să crezi ce cantitate de *detalii* conțin, viță de vie imitată până la cârceii minusculi, se pot vedea chiar niște mici gângănii pe frunze, se poate vedea și cum a fost mâncată frunza pe alocuri, totul la scară de doi pe trei; nu-mi place gândul să le scot la vedere până nu-mi instalez o alarmă antiefracție, deși, în general, hoții nu sunt atrași de locuri de felul ăsta, cu o singură cale de acces, le place să aibă pe unde fugi. Nu că asta ar fi o poliță de asigurare, sunt pe zi ce trece mai îndrăzneți, drogurile îi aduc pe câte unii la disperare de-a dreptul, drogurile și dispariția oricărui respect pentru ceva anume; am auzit de oameni care au lipsit jumătate de oră de acasă și hoții i-au și curățat, îți urmăresc o vreme tabieturile, fiecare mișcare, ăsta-i singurul lucru de care poți fi sigură în lumea noastră, fetițo: că ești *urmărit*.

Alexandra nu-și dădea seama de reacțiile ei în fața acestei avalanșe de vorbe: emitea sunete politicoase, desigur, ținându-se la oarecare distanță în urma lui, de teamă să n-o lovească, gesticulând. Intuia, dincolo de ținuta lui întunecată și agitată, dincolo de toată lăudăroșenia lui, o anume goliciune pătrunzătoare: o atmosferă îmbâcsită, cu colțuri goale și podele dezgolite și zgâriate, tavane ale căror crăpături și pete erau neatinse de zeci de ani, lemnărie vopsită cândva în alb iar acum îngălbenită și crăpată, hârtie de tapet pictată de mână cu peisaje, care se desfăcea pe la îmbinări la colțuri; amintirea tablourilor și oglinzilor dispărute stăruia în fantomele lor pătrate sau ovale, mai puțin decolorate decât restul pereților. Cu toate discursurile despre obiecte de preț încă nescoase la iveală, încăperile erau mult prea goale; Van Horne poseda un instinct robust de creator, după toate aparențele, însă nu dispunea decât de jumătate din materia primă necesară. Pe Alexandra toate acestea o impresionau și regăsea în el ceva din ființa ei, statuetele ei monumentale ce puteau fi ținute în palmă.

– *Acum*, anunță el, ridicând vocea ca și cum ar fi vrut să-i alunge aceste gânduri, iată și încăperea pe care țin s-o vezi. *La chambre de résistance.*

Era un salon dreptunghiular, cu un șemineu lugubru, flancat de coloane, ca intrarea unui templu – coloane cu capiteluri ionice, menite să susțină o placă de marmură deasupra căreia o oglindă imensă de cristal restituia încăperii o imagine pătată a propriului ei spațiu grandios. Privindu-și înfățișarea, Alexandra își scoase baticul și își scutură părul, pe care astăzi nu-l împletise în obișnuita coadă, dar care mai păstra încă tendința de a se răsuci în spirale. Așa cum glasul îi păruse uimitor de tânăr cu puțin înainte, tot astfel oglinda aceasta străveche și iertătoare o arăta mai tânără decât în realitate. Era ușor înclinată; se privi în ea, mulțumită că nu i se vede porțiunea de sub bărbie. În oglinda de acasă, din baie, arăta groaznic, ca o babătie cu nas ciupit și cu buze crăpate, cu vene proeminente sub nas; iar când, la volanul mașinii, se zărea uneori în oglinda retrovizoare, arăta și mai cumplit, de culoare cadaverică, cu ochi buimaci și cu câte o geană căzută, ca un rest de gândac, pe pleoapa de jos. În copilărie, Alexandra își închipuia

că în spatele fiecărei oglinzi stă câte o persoană, care abia așteaptă să arunce o privire în afară. Ca multe din spaimele noastre de copii, și aceasta se adeverise, într-un fel.

În jurul șemineului, Van Horne așezase câteva scaune tapisate moderne și o canapea curbă cu patru locuri, provenite, evident, din apartamentul de la New York și destul de uzate; însă încăperea era mobilată mai ales de operele de artă, câteva dintre acestea înghițind un spațiu considerabil. Un hamburger imens din plastic violent colorat și umflat pe jumătate cu aer. O femeie albă de ghips în fața unei scânduri de călcat adevărate, cu o pisică împăiată frecându-i-se de glezne. Un vraf de cutii de carton care, privite mai îndeaproape, se dovedeau a fi din mătase montată pe niște cuburi gigantice din ceva foarte greu. Un curcubeu de neon, scos din priză și care ar fi trebuit șters de praf.

Bărbatul lovi cu palma desfăcută un montaj deosebit de hidos, o femeie goală, culcată pe spate cu picioarele desfăcute; fusese întocmită din sârmă, cutii turtite de bere, o oală de noapte din faianță în chip de burtă, porțiuni cromate de bare de protecție, piese de lenjerie intimă întărite cu vopsea și cu clei. Chipul femeii, cu privirea ațintită în tavan sau în cer, era al unei păpuși de celuloid, ca cele cu care se jucase pe timpuri și Alexandra, cu ochi de cerneală și cu obrăjori bucălați și rozalii; fusese retezat și prins de o bucată de lemn pe care niște dungi trase cu creionul reprezentau părul.

– Asta-i piesa de rezistență a colecției, după mine, declară Van Horne, ștergându-și cu două degete colțurile gurii, dintr-o singură mișcare. Kienholz. Un fel de Marisol cu mai mult curaj. Știi, important e să fie un obiect *tactil*; și n-are nimic monoton sau previzibil. E genul de sculptură spre care ar trebui să te îndrepți și tu. Vezi, ce bogăție, ce *Vielfältigkeit*, cum să-i spunem, ce ambiguitate. Fără supărare, dragă Lexa, dar cu păpușile alea pe care le faci ești ca o flașnetă care scoate mereu aceleași note.

– Nu-s păpuși, iar statuia asta e grosolană, e o farsă la adresa femeilor, zise ea, fără prea multă convingere, simțindu-se risipită și fără putere de concentrare, în ton cu clipa de față – o senzație de alunecare, ca și când lumea ar fi trecut prin ea, ori ea ar fi pus

lumea în mișcare, o confuzie de dimensiuni cosmice, ca atunci când pleacă un tren din gară și peronul îți dă impresia că alunecă înapoi. Ale mele nu sunt farse, sunt făcute cu drag.

Și totuși, mâna i se plimbă singură de-a lungul alcătuirii cu pricina, descoperind acolo structura fățarnică și totuși rezistentă a vieții. Pe pereții lungii încăperi, unde, probabil, stătuseră pe vremuri portrete ale celor din neamul Lenox, provenind din acel Newport al secolului al optsprezecelea, atârnau acum, ieșeau în afară sau se bălăbăneau imitații bombastice de obiecte curente – enorme telefoane publice din pânză moale, drapele americane din ghips, bancnote imense de un dolar reproduse cu fidelitate inexpresivă, ochelari de plastic de după lentilele cărora se vedeau nu ochi, ci buze țuguiate, cópii mărite de inscripții publicitare și de benzi desenate, imagini ale stelelor noastre de cinema, ale capacelor noastre de bere, ale bomboanelor, ziarelor și semnelor de circulație cu care ne-am obișnuit. Tot ce-am dori să folosim și să dăm la o parte, fără măcar o privire atentă era expus aici, supradimensionat și bătător la ochi: o permanentizare a gunoiului.

Conducând-o pe Alexandra printre exponatele colecției sale, de-a lungul unui perete, pe urmă înapoi, pe partea cealaltă, Van Horne înghițea în sec cu nesaț, sforăia pe nas și se ștergea tot timpul la gură; ea putu să-și dea seama că din aceste specimene de artă sarcastică achiziționase, într-adevăr, piese de bună calitate. Bani avea, îi mai trebuia o femeie care să-l ajute să-i cheltuie. De-a curmezișul vestei sale de culoare închisă se vedea lanțul de aur al unui ceas antic de buzunar; moștenise averi, dar nu se simțea în largul său ca moștenitor. O soție l-ar fi făcut să se simtă în largul său.

Sosi ceaiul cu rom, care făcea însă parte dintr-o ceremonie mult mai banală decât și-o imaginase, după descrierile lui Sukie. Fidel incarna servitorul ideal, capabil de tăcere absolută, cu o minusculă cicatrice atât de elegant plasată sub unul dintre pomeți, încât părea aplicată pe pielea lui ciocolatie, ca un bobârnac aplicat deliberat trăsăturilor sale fine și oblice. Pisoiul cu blană stufoasă numit Thumbkin, cu lăbuțele lui diforme despre care se amintise în ziar, îi sări Alexandrei în poală chiar în clipa când își ducea

ceașca la gură; lichidul se legănă abia perceptibil. Nici orizontul marin vizibil, din locul unde era așezată, prin ferestrele în stil palladian nu se clătina: lumea era, în parte, o punte mișcătoare de lichide orizontale, îi trecu ei prin minte, gândindu-se la stratul dens și rece al mării, sub a cărui apăsare se mișcă doar moluștele gigantice și oarbe, apoi la ceața care învăluie toamna suprafața unui lac de pădure și la sferele din ce în ce mai rarefiate pe care astronauții noștri le străbat fără să le perforeze, așa încât albastrul cerului nu se scurge afară din ele. Se simțea împăcată aici, lucru neașteptat, aici, în aceste spații aproape goale, supraîncărcate de artă plină de sarcasm, încăperi care dădeau în vileag golul din viața lui de celibatar. Și amfitrionul casei era mai amabil. Stilul unui bărbat care urmărește să se culce cu tine e agresiv și tranșant, te pune la încercare și îi prevestește mânia, în caz că va reuși; nici urmă de așa ceva în purtarea de astăzi a lui Van Horne. Părea obosit, se prăbușise grămadă în fotoliul lui pătrățos, acoperit cu catifea reiată de culoarea ciupercilor. Își închipui că întâlnirea de afaceri pentru care își pusese costumul acela solemn îl dezamăgise, poate că ceruse un împrumut de la bancă și fusese refuzat. El își mai turnă cu convingere niște rom, din sticla de Mount Gay pe care valetul i-o lăsase la îndemână, pe o măsuță stil Queen Anne.

– Cum ai reușit să aduni o asemenea colecție, așa de mare și de frumoasă? îl întrebă Alexandra.

– Am un consilier financiar care se ocupă de investiții, veni răspunsul lui, dezamăgitor. Din punct de vedere financiar, cel mai deștept lucru cu putință este sau să descoperi petrol în curtea casei, sau să cumperi lucruri ale unui artist renumit, mai înainte să-și facă un renume. Gândește-te numai la rusnacii ăia care au cumpărat la Paris o cantitate enormă de Picasso și de Matisse pe nimica toată, înainte de război; acuma zac acolo, la Leningrad, unde nu le poate vedea nimeni. Gândește-te ce baftă pe tipii care au putut să-i umfle lui Pollock, în primii ani, câte un tablou pe o sticlă de scotch. Chiar și achizițiile făcute la risc te scot, în medie, mai bine decât acțiunile de bursă. Un singur Jasper Johns îți compensează o groază de deșeuri. Oricum, eu unul sunt mort după deșeuri.

– Se vede, spuse Alexandra, încercând să-i dea ajutor.

Cum ar putea să-l facă pe bărbatul ăsta greoi și nestatornic să se îndrăgostească de ea? În ochii ei era ca o casă cu prea multe încăperi, și încăperile aveau fiecare prea multe uși.

El se tot apleca, și ceaiul i se vărsa mereu din ceașcă. I se întâmplase de atâtea ori, încât căpătase reflexul de a-și desface picioarele, iar lichidul auriu picura de-a dreptul pe covor.

– Asta îmi place cel mai mult la covoarele orientale, spuse el. Că nu se vede pe ele ce păcate ai comis.

Cu talpa pantofului negru și ascuțit – avea niște picioare aproape monstruos de mici în comparație cu masivitatea trupului – făcu să dispară, absorbită de covor, pata de ceai.

– Nu am putut niciodată să sufăr, reluă el conversația, chestiile alea abstracte pe care toată lumea încerca să ți le vândă, în anii cincizeci. Dumnezeule-Doamne, toate mi-l evocau pe Eisenhower, numai palavre și nici un pic de substanță. Arta trebuie să-mi spună ceva, să-mi arate unde mă aflu, chiar dacă-i vorba de iad, nu-i așa?

– Probabil. Eu sunt cam diletantă în materie, zău, spuse Alexandra, nemaisimțindu-se prea în largul ei, acum că el începea să pară excitat. Oare ce lenjerie își pusese? Și când făcuse baie ultima dată?

– Așa că atunci când a apărut curentul pop, mi-am zis: Dumnezeule, uite o chestie pe gustul meu. Așa de afurisit de hazlie, știi, dacă e să te duci la fund, măcar să te îneci cu zâmbetul pe buze. Ca vechii romani, într-un fel. Ai citit vreodată Petronius? E nostim de tot. Are haz, frate. Și la capra aia pe care a băgat-o Rauschenberg într-un cauciuc de mașină poți să te uiți și să te strâmbi de râs toată ziulica. Am fost, cu ani în urmă, la galeria aia de pe Strada Cincizeci și șapte – unde mi-ar plăcea să te văd și pe tine, că parcă ți-am spus ce plicticos mi se pare ce faci acum – și proprietarul, un poponar pe nume Mischa, i se spunea Mischa-Manșon, un tip al naibii de cunoscător, mi-a arătat cutiile astea de bere ale lui Johns – de fapt, de bere englezească Ballantine – făcute din bronz, dar pictate așa de drăguț, în stilul ăla „rupt din natură" dar și original, care îi e tipic lui Johns; una cu fantă triunghiulară în locul unde avusese un dop, cealaltă intactă, nea-

tinsă. Vine Mischa și îmi spune: „Ia ridic-o!". „Pe care?" zic eu. „Pe care vrei", zice el. O iau pe aia virgină. E grea al naibii. „Ia vezi-o și pe cealaltă!" îmi spune. „De ce?" întreb eu. „Hai, dă-i drumul!" zice el. Și o ridic. Ce să vezi, e ușoară! S-a băut berea din ea, va să zică! În termeni artistici, adică. Aproape că m-am scăpat în pantaloni, așa m-a răscolit chestia când am priceput-o.

Simțise că pe Alexandra n-o deranjează să vorbească fără perdea. De fapt, chiar îi plăcea: găsea în asta o savoare ascunsă, ca în izul de mortăciune din blana lui Coal. Trebuie neapărat să plece. Câinelui ei cel iubit i se frânge inima, încuiat acolo în mașină.

– Am întrebat cât costă cutiile alea două de bere și Mischa mi-a spus, dar i-am răspuns: „Așa ceva, nici vorbă". Există limite. Câți bani lichizi poți să bagi în două imitații de cutii de bere? Alexandra, îți spun fără glumă, dacă mă aruncam, până acum îmi scoteam de cinci ori banii, și nici n-au trecut prea mulți ani. Cutiile alea valorează mai mult decât greutatea lor în aur. Și eu unul cred sincer că atunci când o să ne judece viitorimea, când eu și cu tine n-o să mai fim decât două schelete în lăzile ălea costisitoare și stupide pe care ți le vând cu de-a sila, când n-or să mai rămână din noi decât oasele, părul și unghiile așezate cu grijă pe pernuțele alea de satin pentru care te jupoaie antreprenorii ăia de pompe funebre, plini de bani – Doamne, uite ce mi-am dat drumul! Pe mine unul, n-au decât să mă ia și să mă arunce la gunoi, nu-mi mai pasă, după ce-o să murim, asta vreau să-ți spun, cutiile alea de bere, de bere de malț ar trebui să zic, or să fie ca Mona Lisa. Vorbeam adineauri de Kienholz; știi c-a făcut un Dodge tăiat longitudinal, în care se vede o pereche regulându-se. Mașina stă pe un suport de gazon din plastic și, ceva mai încolo, așează încă un petec de Astroturf, sau orice altceva o fi fost, cam de mărimea unei table de șah, cu o singură sticlă goală de bere! Ca să arate că o băuseră până la fund. Ca să redea ambianța. Asta înseamnă geniu! Bucățica aia stinghe-ră de plastic, separată de restul. Altcineva, în locul lui, punea sticla de bere pe covorașul din centru. Faptul că e dispusă la o parte, asta îi conferă valoare de artă. Poate că *asta* e Mona Lisa epocii noastre, sticla asta goală a lui Kienholz. Îți spun drept, stăteam

acolo la Los Angeles, mă uitam la mașina aia secționată trăsnit și simțeam că-mi dau lacrimile. Zău că nu te mint, Sandy. Îmi dădeau lacrimile.

Și își duse palmele ca de ceară, de un alb nefiresc, în dreptul ochilor ca și cum ar fi vrut să-și smulgă acei globi înroșiți și apoși din orbite.

– Călătorești mult, spuse ea.

– Mai puțin decât înainte, dar nu-mi pare rău. Poți să umbli peste tot, până la urmă tot tu trebuie să-ți despachetezi valizele. Aceeași valiză, același eu. Voi, fetelor, v-ați gândit bine. Îți găsești un loc numit Nicăieri și îți faci un cuib al tău. Numai că toate belelele vin după tine, prin televiziune, prin sistemul de urbanism total și tot felul de chestii dintr-astea.

Se prăbuși în fotoliul de culoarea ciupercilor, nemaigăsind, în fine, nimic de spus. Needlenose își făcu apariția și merse să se ghemuiască la picioarele stăpânului, vârându-și nasul cel lung sub coada stufoasă.

– Că tot vorbim de călătorii, spuse Alexandra. Trebuie să fug. Mi-am uitat bietul cățel în mașină, iar copiii mei cred că au venit de la școală la ora asta.

Își așeză ceașca de ceai – în mod ciudat, marcată cu monograma N, în locul inițialelor lui Van Horne – pe măsuța de sticlă stil Mies van der Rohe, zgâriată și ciobită, ridicându-se în picioare, cât era de lungă. Purta jacheta ei algeriană de brocart, peste un tricou de bumbac gri-argintiu și pantalonii ei de serj verde-închis. Ușurarea pe care o simți brusc în dreptul taliei îi aminti ce strâmți îi rămăseseră pantalonii aceia. Jurase să mai slăbească, numai că iarna e sezonul cel mai neprielnic, când omul ciugulește mereu câte ceva, ca să se mai încălzească, ca întunericul timpuriu al serii să mai întârzie pe apele golfului și, în orice caz, în privirile pe care acest bărbat trupeș le înălța spre sânii ei, apreciindu-le protuberanța, nu se citea defel rugămintea să-și modifice silueta. În intimitate, Joe îi spunea vacă, considerând-o de fapt o femeie și jumătate. Ozzie avea obiceiul să spună despre ea că noaptea face cât două plăpumi. Sukie și Jane îi spuneau că-i superbă. Își mătură de pe pantalonii ei bine întinși în zona pelviană câteva fire albe de păr,

lăsate de Thumbkin. O licărire purpurie și își strânse baticul pus pe brațul canapelei.

– Dar nu mi-ai văzut laboratorul, protestă Van Horne. Și nici cada de baie, i-am terminat, în fine, de instalat postamentul, nu mai lipsesc decât niște fire. Și nici la etaj n-ai urcat! Litografiile mele de Rauschenberg sunt toate sus, la etaj.

– Poate altă dată, rosti Alexandra, cu glasul acum așezat la diapazonul lui feminin de contralto.

Se bucura că pleacă. Faptul că îl văzuse stimulat îi reda încrederea în puterile ei.

– Ar trebui să-mi vezi, cel puțin, dormitorul – continuă Van Horne să pledeze, sărind în picioare și jupuindu-și glezna într-un colț al măsuței din sticlă, atât de rău, că se schimonosi la față de durere. E negru tot, până și cearșafurile sunt negre, îi mai spuse. E al naibii de greu să găsești cearșafuri negre de calitate, ce numesc ei negru e, de fapt, bleumarin. Și în hol tocmai am agățat niște uleiuri foarte subtil pășuniste ale unui pictor de ultimă oră căruia îi zice John Wesley, fără nici o legătură cu metodistul țicnit, face niște chestii care arată ca niște ilustrații pentru cărți de copii, până în clipa când îți dai seama ce reprezintă. Veverițe care se regulează, chestii de-astea.

– Pare nostim, zise Alexandra și se mișcă sprintenă, descriind un arc vast, o mișcare de fostă jucătoare de hockey, astfel încât fotoliul îl blocă pe moment și nu mai putu face altceva decât să se țină după ea, perorând, în vreme ce ieșea demnă din încăperea cu opere de artă hidoase, trecea prin bibliotecă, pe lângă salonul de muzică, prin holul unde străjuia laba de elefant și unde mirosul de ouă clocite se simțea cel mai tare, dar venea și mireasma lumii de afară. Pe partea dinăuntru, ușa cea neagră fusese lăsată așa cum era, în două nuanțe de lemn de stejar.

Fidel își făcu, nu se știe de unde, apariția și se postă cu o mână pe clanța masivă de bronz. Alexandrei i se păru că-l vede privindu-și, dincolo de ea, stăpânul; aveau s-o prindă aici, ca într-o cursă. Se imagină numărând până la cinci și pornind să țipe; însă trebuie să i se fi făcut un semn, căci închizătoarea scoase un clinchet când ajunse cu număratul la trei.

Van Horne rosti în urma ei:

– M-aș oferi să te duc înapoi la șosea cu mașina, dar s-ar putea ca fluxul să fi urcat prea mult.

Părea că-și pierduse tot suflul: emfizem de prea multe țigări sau de inhalat atâta vreme gazele de eșapament din Manhattan. Avea nevoie de îngrijirea unei soții.

– Dar m-ai asigurat că n-o să crească așa de repede!

– Auzi, de unde naiba să știu? Sunt mai străin pe aici decât tine. Hai să mergem pe jos și să ne zgâim.

În vreme ce aleea pentru mașini descria o curbă, cheiul acoperit cu iarbă și mărginit de statui din piatră de calcar, pe care intemperiile și vandalii le lăsaseră fără mâini și nasuri, ducea direct la punctul unde digul de acces atingea țărmul insulei. În spatele porții încleștate de vițele de iederă se întindea un țărm acoperit de bălării – papură aurie de mare și brusturi sângerii cu frunze uriașe –, de pietriș și de sfărâmături de asfalt. Bălăriile se înfiorau de vântul rece care sufla dinspre mlaștini. Cerul își coborâse dungile cenușii înspre sol; cel mai luminos lucru din raza vederii era o egretă falnică, nu una albă însă, care hoinărea în direcția drumului care ducea spre plajă, cu ciocul ei galben aproape de culoarea mașinii abandonate. Cât se vedea cu ochii, un strat opac de apă acoperise digul. Alexandra simți cum o furnică în gât gustul de lacrimi.

– Cum se poate așa ceva, n-am stat nici o oră măcar!

– Când te simți bine undeva..., șopti el.

– Lasă că nu m-am simțit chiar așa de bine! Acum nu mai pot să mă întorc!

– Ascultă, îi șopti în ureche Van Horne, prinzând-o ușor de braț, încât abia îi simțea prin haine atingerea. Vino înapoi în casă, dă-le copiilor un telefon și îl punem pe Fidel să ne încropească ceva pentru cină. Știe să facă niște *chili* cum n-ai pomenit.

– Nu de copii e vorba, ci de câine! țipă ea. Coal o să-și iasă din minți. Cât e de adâncă?

– Nu știu. Vreo treizeci-patruzeci de centimetri, poate ceva mai mult în mijloc. Mi-ar plăcea s-o traversez cu mașina dar, dacă mă împotmolesc undeva, îmi iau adio de la un motor nemțesc de

mare clasă. Când ți-a intrat apă sărată la frâne și la diferențial, o mașină nu va mai fi niciodată ca mai înainte. E ca atunci când ți-ai pierdut fecioria.

– O să trec prin apă, declară Alexandra, și își eliberă brațul din mâna lui, dar nu mai înainte ca el să o ciupească scurt, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– O să-ți uzi pantalonii, îi spuse. Cu apa nu se glumește la vremea asta.

– O să mi-i scot, zise ea, sprijinindu-se de el ca să-și tragă pantofii de sport și șosetele. O ustura locul ciupiturii, dar refuza să ia în seamă această injurie prezumțioasă.

După ce se arătase atât de copilăros și de amețit, vărsând ceaiul și mărturisindu-și iubirea de artă. Era, de fapt, un monstru. Sub tălpile ei goale, pietrișul trosni. Dacă avea de gând s-o facă, nu mai trebuia să ezite.

– Am pornit, zise. Nu te uita!

Își desfăcu fermoarul lateral și își trase pantalonii în jos, coapsele ei alăturându-se strălucirii egretei în peisajul numai rugină și cenușă din jur. Temându-se tot timpul să nu cadă pe bolovanii care se clătinau, se aplecă, împinse materialul verde și lucios peste gleznele trandafirii și peste labele cu vinișoare albastre ale picioarelor ei și își scoase pantalonii. Aerul înfiorat i se încolăci în jurul coapselor goale. Își gemotoci pantalonii și pantofii într-o legăturică și se îndepărtă de Van Horne, luând-o pe dig. Fără să se uite înapoi, îi simțea ochii ațintiți asupra ei, asupra pulpelor ei greoaie și vulnerabile, pe care simțea carnea legănându-se și încrețindu-se. Fără îndoială că o privise cu ochii aceia ațâțați și înroșiți și când se aplecase. Alexandra nu-și mai aducea aminte ce fel de chiloți își pusese de dimineață și răsuflă ușurată atunci când, coborându-și privirea, descoperi că erau de culoare bej, fără să aibă floricele ridicole sau croială indecentă, ca majoritatea celor pe care te vezi silit să-i cumperi în magazinele din ziua de azi, modele concepute pentru hippie tineri și zvelți, din care fundul îți iese pe jumătate, iar între picioare nu sunt mai lați decât o sfoară. Simțea pe trup atingerea răcoroasă a aerului de seară care se înălța, nesfârșit, către ceruri. De obicei îi făcea

plăcere să umble dezgolită în aer liber, să se bronzeze după-masa la soare în curtea din spate, întinsă pe o pătură, în primele zile călduțe din aprilie și mai, înainte să-și facă insectele apariția. La fel pe lună plină, adunând ierburi sub platoșa cerului înstelat.

Cum nu prea fusese umblat de ani de zile, de la plecarea familiei Lenox, drumul de pe dig era năpădit de iarbă; mergea pe mijlocul lui, desculță, ca pe coama unui zid lat. Din nuielele de *spartina patens* dispăruse orice urmă de culoare, vegetația întinderii mlăștinoase care flanca, de-o parte și de alta, drumul de acces era și ea ofilită. Acolo unde apa se strecura mai întâi pe suprafața întrețesută cu iarbă, apăreau ochiuri transparente. Infiltrându-se printre pietre, apa adusă de flux gâlgâia sâsâind. În urma ei, Darryl Van Horne striga ceva, un mesaj de încurajare, de avertisment sau de scuze, dar Alexandra se concentrase prea tare asupra contactului degetelor ei de la picioare cu apa, ca să-l mai poată auzi. Cât de gravă, de viguroasă și de rece era toată apa asta! Alt element din care sângele ei nu făcea parte. Pietre de prund maronii se zgâiau la ea, refractate și absurd de vii, ca literele unui alfabet necunoscut. Iarba de luncă se preschimbase în alge, lăsându-se cu indolență purtată de val, bulucindu-se în stânga, în direcția mareei. Propriile ei picioare se vedeau micșorate, se refractau în apă ca pietrele de pe fund. Trebuia să treacă cât mai repede, până nu înțepenea de tot. Apa îi trecea acum de glezne și drumul uscat era încă la mare distanță, mai departe decât ar fi putut arunca ea o piatră. Încă o serie de valuri și apa îi ajunse la genunchi, îi simțea fluxul nepăsător abătându-se lateral. O înghețа gândul că această forță va dăinui, indiferent dacă ea va mai fi prezentă sau nu. Existase dinainte de nașterea ei și va rămâne acolo și după ce ea va fi murit. Nu se simțea în primejdie de a fi învinsă, dar se împotrivea deja unei forțe adverse. Începură s-o doară gleznele, ieșite din amorțeala dintâi, durerea era de nesuportat, numai că trebuia s-o suporte, n-avea încotro.

Nu-și mai vedea labele picioarelor și nici n-o mai însoțeau plecăciunile aprobatoare ale ierburilor. Dădu s-o ia la fugă prin apă: plescăitul acoperi glasul amfitrionului ei, care continua să strige ceva nedeslușit în urmă. Intensitatea cu care își ațintea

privirile asupra ei sporea dimensiunile mașinii Subaru. Zărea silueta lui Coal, în așteptare pe scaunul de la volan, cu urechile ciulite, ca și cum ar fi simțit că i se apropie salvarea. Fluxul înghețat îi urca până la pulpe și stropi de apă îi udaseră chiloții. Nebună fusese, nebună nu altceva, își pierduse mințile făcând pe fetița, așa-i trebuia dacă își abandonase singurul prieten, singurul ei prieten sincer și fără complicații. Câinii ajung până la pragul înțelegerii, cu ochii lor strălucitori luminați de strădania de a te înțelege; un ceas e egal pentru ei cu o clipă, viețuiesc într-o lume fără timp, fără acuzații, fără compromisuri, fără precauții. Încleștarea aducătoare de moarte a apei îi atinse încheietura piciorului; din gât îi ieși, fără să vrea, un sunet aspru. Puțin lipsise să sperie egreta, care, cu o mișcare nesigură ca a unui bătrân ce încearcă să se sprijine de brațele fotoliului, bătu aerul cu W-ul întors al aripilor sale, trâgându-și după ea picioarele negre și țepene. După ea? După el? Întorcându-și înapoi capul cu păr năclăit de stropi, Alexandra zări în direcția opusă, înspre colinele cenușii de nisip ale plajei, altă egretă, perechea celei de aici, deși le despărțeau sute de metri sub cerul vârstat și îmbâcsit.

La primele zvâcnituri ale păsării, încleștarea oceanului slăbise în jurul coapselor ei, alunecând în jos pe măsură ce ea continua să înainteze cu sufletul la gură, plângând de necaz și de ciudă, spre porțiunea uscată de dig unde își lăsase mai devreme mașina. Când apa atinsese adâncimea maximă, o cuprinsese un fel de exaltare, acum și această senzație era în scădere. Alexandra tremura toată, ca un câine, râzând de propria ei nebunie de a căuta iubire, de a încerca să iasă la mal. Spiritul are nevoie de nebunie, la fel cum trupul are nevoie de hrană; se simțea, de aceea, mai sănătoasă. Viziunea aceea în care se văzuse înecată, verde la față și încremenită în spasmul agoniei din urmă, ca celor două femei care se strâng în brațe în tabloul acela năucitor al lui Winslow Homer „Trași la fund", nu se adeverise. Uscându-se, labele picioarelor o dureau ca de înțepăturile a sute de viespi.

Buna creștere impunea să-i facă lui Van Horne cu mâna, în semn de triumf și de cochetărie. Acesta, ca o literă Y măruntă și neagră între stâlpii de cărămidă ai porții prăbușite, îi răspunse

fluturând ambele brațe, ridicate în sus. Apoi aplaudă, bătând din palme, cu un zgomot care întârzie o fracțiune de secundă până să traverseze întinderea de apă. Îi strigă ceva din care ea nu auzi decât vorbele: „Poți să zbori!" Ea se aplecă să-și șteargă broboanele de apă de pe picioarele zgribulite cu basmaua cea roșie și își trase la loc pantalonii, în timp ce Coal pufnea pe nări, bătând din coadă pe vinilinul dinăuntrul mașinii. Fericirea lui o contamină și pe ea. Zâmbi de una singură, întrebându-se cui să povestească mai întâi toată pățania, lui Sukie sau lui Jane. Fusese, în fine, inițiată și ea. O mai durea încă brațul, în locul unde el o ciupise.

Copacii tineri, puieții de arțar și lăstarii de la poala trunchiurilor de stejari, îngălbeniseră primii, ca și cum verdele era un semn de putere, iar cei mai mici oboseau mai curând.

Încă de la începutul lui octombrie, vița de vie sălbatică preschimbase brusc într-o masă stacojie zidul mărunt din fundul grădinii, de la care începea mlaștina; apoi lăncile înclinate ale tufișurilor de sumac începuseră să dea la iveală un roșu aprins revărsat peste portocaliu. Ca un sunet de gong, culoarea galbenă se răspândea încet printre plante, de la bronzul mestecenilor și frasinilor, până la aurul pestriț al nucilor americani și la culoarea untoasă a frunzelor de dafin american, ca niște mănuși cu un singur deget, cu două, sau fără nici unul. Alexandra băgase de seamă nu o dată cum copaci adiacenți, din aceeași specie, răsăriți din semințe desprinse în aceeași zi cu vânt, pot avea frunzișul acordat la ritmuri diferite și, în vreme ce unul se decolorează văzând cu ochii, celălalt se umple de culori, de parcă l-ar fi pictat un fauvist, în tușe discordante de roșu și verde. Sub picior ferigile își etalau și ele, ofilindu-se, varietatea incredibilă de forme. Strigau din răsputeri, cu mic cu mare; „Sunt, Am fost." Se producea astfel, toamna, o renaștere a identităților desprinse din frunzișul verde de peste vară. Amploarea fenomenului, de la corcodușii sălbatici și tufele de merișor de pe plajă, până la platanii și castanii sălbatici aliniați de-a lungul străzilor de vârstă venerabilă de pe deal, corespundea unor porniri blânde și difuze pe care Alexandra le simțea înlăuntrul ei: sentimentul ei de contopire cu natura,

abilitatea ei pasivă de a contempla un copac simțindu-se, la rândul ei, un trunchi rigid cu multe brațe prin care gonea seva, de a se preface într-un nor lunguieț și stingher plutind în înaltul cerului, sau într-un broscoi care fuge din calea mașinii de tuns iarba, tupilându-se în desișuri jilave – ca o băișică bolborosind pe niște picioare lungi și scorțoase, cu o scânteiere de spaimă trecându-i prin capul plin de negi. Broscoiul era chiar ea însăși, tot ea era și lama nemiloasă și neagră pusă în mișcare de pocnetele motorului ce otrăvea aerul din jur. Atotcuprinzătorul reflux al clorofilei ce se făcea simțit dinspre mlaștinile și colinele acestui ținut vecin cu oceanul o înălța pe Alexandra, ca pe un fir de fum, ca pe o privire deasupra unei hărți. Până și plantele importate de bogătașii din Newport – nucul englezesc, arțarul japonez – se vedeau luate de valul acestei mișcări de renunțare în masă. Se demonstra un principiu al naturii, cel al despuierii. Ca să putem supraviețui, trebuie să aruncăm din poveri. Nu trebuie să ne cramponăm de ce-am adunat. A te pune la adăpost înseamnă a pierde substanță, a deveni o ființă destul de subțire și de aleatorie ca noul să te poată pătrunde. Numai nechibzuiții cutează să facă salturi dătătoare de viață. Bărbatul acela negricios de pe insulă reprezenta o posibilitate. Reprezenta noul, atracția și Alexandra făcu un releveu al momentelor petrecute împreună la o ceașcă de ceai, ca un geolog care pulverizează o rocă, disecând-o cu afecțiune.

Câțiva arțari tineri, cu soarele în spate, se preschimbară în torțe de flăcări; se mai vedea din ei doar un schelet de umbră în miezul unui halou incandescent. Cenușiul ramurilor goale se extindea în pădurile de pe marginea șoselei. Acolo unde se creaseră goluri dominau acum siluetele posomorâte și conice ale coniferelor. Octombrie își înfăptuia, zi după zi, lucrarea, rămânând însorit până în ultima zi, destul de însorit ca să se poată juca tenis în aer liber.

Îmbrăcată toată în alb, Jane Smart azvârli mingea de tenis în aer. Aceasta se preschimbă într-un liliac ale cărui aripi descriseră, la început, cercuri mici, apoi, o clipă mai târziu, se desfăcură ca o umbrelă, iar creatura își luă zborul, îndepărtându-se, cu chipul ei

rozaliu și orb. Jane scoase un țipăt ascuțit, aruncă racheta și strigă în direcția fileului:

– N-aveți nici un haz!

Celelalte vrăjitoare începură să râdă, iar Van Horne, care era al patrulea jucător, gustă și el gluma, cu întârziere și fără prea multă tragere de inimă. Avea retururi puternice, în care se simțea școala, dar nu prea reușea să vadă bine mingea, în lumina scăzută a după-amiezei soarele trimitea fascicule de raze printre ramurile pâlcului de arbori de tisă care ocroteau această extremitate a insulei ; ácele de tisă cădeau tot timpul și terenul trebuia mereu curățat. Jane, în schimb, avea ochi excelenți, depășind acuitatea normală. Chipul liliecilor i se părea o variantă miniaturală a fețelor de copii care își lipesc nasul de vitrina cofetăriilor, iar Van Horne, care juca îmbrăcat nepotrivit, în ghete de basket, tricou cu Malcolm X și pantaloni de la un costum vechi de culoare închisă, avea pe fața lui mereu uimită și cu ochi sticloși aceeași lăcomie de copil. Râvnea la trupul lor, era convingerea lui Jane. Se pregăti să servească din nou, dar, în timp ce o cântărea în palmă, mingea se îngreună, ca umplută cu lichid, răsucindu-se ca o tumoare sferică. Iar făcuse cineva o vrajă.

Cu un suspin teatral, indicând o răbdare infinită, Jane așeză broscoiul pe suprafața sângerie de plastic, aproape de gardul cel verde și îl urmări cum se strecoară prin plasă. Câinele cel zevzec și cu gâtul țeapăn al lui Van Horne, Needlenose, dădu fuga împrejurul gardului să inspecteze situația; dar broscoiul fugi printre movilele de pământ și de pietre rămase în urma buldozerelor.

– Încă o dată și nu mai joc, le strigă Jane peste fileu. – Juca alături de Alexandra contra lui Sukie și a gazdei lor. – N-aveți decât să jucați în trei, cât poftiți, îi amenință.

Oricum, s-ar fi zis că sunt în permanență cinci pe teren, cu fața aceea de ochelarist de pe tricoul lui Van Horne. Următoarea minge trecu și ea prin câteva schimbări rapide de textură, o simți în palmă la început suplă ca o pipotă, apoi țepoasă ca un arici de mare, însă refuză cu hotărâre s-o privească, să cedeze în fața acelei realități, iar când îi apăru, pe fondul albastru al cerului, deasupra capului era o cameră galbenă de ionizare, pe care, din lectura prospectelor

și-o imagina ca pe un cadran de ceas indicând ora două. Lovi această fantomă cu racheta și simți, din forța reculului, că serviciul va fi unul bun. Mingea se năpusti spre gâtul lui Sukie care se apără stângaci, cu racheta ținută în poziție de backhand. Ca și cum corzile s-ar fi preschimbat în tăiței, mingea îi căzu la picioare și se rostogoli spre tușă.

– Bravo, îi șopti Alexandra.

Jane era conștientă de faptul că partenera ei îi iubea, în chei erotice diferite, pe amândoi adversarii lor, al căror parteneriat, aranjat la începutul meciului de Sukie, cu o răsucire suspectă a rachetei, îi provoca pesemne multă gelozie și suferință. Ceilalți doi formau o echipă fascinantă, Sukie cu părul ei arămiu legat într-o coadă de cal groasă și cu membrele ei suple și pistruiate dezgolite de o rochiță de tenis de culoarea piersicii, iar Van Horne cu rapiditatea de mașinărie a mișcărilor lui, însuflețit, ca atunci când le cânta la pian, de nu se știe ce demon. Eficiența îi era știrbită numai de momentele de lipsă de coordonare datorate miopiei, când rata cu totul mingea. În afară de asta, demonul dinlăuntrul lui mai avea și tendința să joace permanent în forță, astfel că unele lovituri treceau de limita terenului, când un retur scurt în spațiul vacant din preajma fileului l-ar fi făcut să câștige punctul respectiv. În timp ce Jane se pregătea din nou să servească, Sukie îi strigă pe un ton vesel:

– Greșeală de picior!

Jane se uită în jos și văzu, nu propriul ei pantof călcând linia de margine, ci linia însăși, trecând peste botul tenisului și strângându-l ca într-o menghine. Se scutură ca să-și risipească iluzia, servi, iar Darryl Van Horne returnă mingea cu o lovitură de forehand pe care Alexandra o reluă iute, trimițând mingea la picioarele lui Sukie; aceasta reuși s-o salveze, cu un lob pe care Jane, venită la fileu între timp, abia avu vreme să-l transforme în alt lob, pe care Van Horne, cu ochii aprinși, se pregăti să-l întoarcă cu un smash de deasupra capului, și ar fi reușit să o facă dacă o minusculă tornadă, căreia i se spune prin partea locului un drac de praf, nu s-ar fi iscat din senin, obligându-l să-și ferească, înjurând, ochii cu mâna dreaptă dusă la frunte. Era stângaci și purta lentile

de contact. Cât timp strânse pleoapele, orbit de durere, mingea rămase suspendată la înălțimea taliei lui; apoi o lovi cu atâta fermitate, încât rotocolul de pâslă își schimbă culoarea din galben într-un verde-cameleon pe care Jane nu mai reușea să-l distingă pe fundalul terenului verde și al gardului de aceeași nuanță. Se repezi în locul unde intuia c-ar fi mingea și contactul acesteia cu racheta îi dădu o senzație încântătoare; Sukie se strădui din răsputeri pentru un retur foarte slab, pe care Alexandra îl înapoie în voleu de partea cealaltă a fileului cu atâta vehemență, încât mingea sări nemaipomenit de sus, deasupra soarelui care stătea să apună. Însă Van Horne se retrase pe fundul terenului mișcându-se mai iute decât un crab pe sub apă, și își azvârli racheta metalică în stratosferă, o spirală argintie urcând domol prin aer. Racheta fără trup lovi mingea fără prea multă forță, dar o aduse în teren, iar punctul continuă să se joace, cu jucătorii care se deplasau continuu, când în sensul acelor de ceasornic, când împletindu-și traseele cu mișcări înlănțuite, dând naștere unei muzici captivante, i se părea lui Jane Smart. Contrapunctul celor patru trupuri, opt ochi și șaisprezece membre încordate, se înscria acum pe portativul aproape orizontal al razelor de soare filtrate printre crengile de tisă, ale căror ace răsunau, în cădere, ca niște aplauze îndepărtate.

Când, în cele din urmă, se încheie ultima minge și cu asta partida, Sukie se lamentă:

– Racheta asta a mea a fost ca o mortăciune, tot timpul.

– Ar trebui să-i pui catgut, în loc de nailon, îi sugeră cu bunăvoință Alexandra, a cărei echipă câștigase meciul.

– Am simțit-o ca plumbul; m-a durut brațul la fiecare mișcare. Care din voi mi-ați făcut asta, cotoroanțelor? Nu-i cinstit deloc!

Van Horne pledă și el pentru circumstanțe atenuante.

– Lua-le-ar dracu' de lentile de contact! Ajunge să-ți intre un fir de praf sub ele și îl simți ca pe o afurisită de lamă de brici.

– S-a jucat foarte frumos, declară Jane în chip de concluzie finală.

Era silită destul de des, așa avea impresia, să joace rolul de împăciuitor, de mătușă celibatară imparțială, când, în realitate, ea clocotea de mânie.

Se proclamă sfârșitul zilei-lumină, iar întunericul se furișă la iuțeală pe urmele lor, în timp ce se îndreptau în șir indian, pe potecă, spre ferestrele luminate ale casei. Ajunși înăuntru, femeile se așezară alături pe canapeaua curbată din salonul acela prelung, ticsit de opere de artă și totuși pustiu, al lui Van Horne, sorbind din poțiunile aduse de el. Gazda lor se dovedea un maestru al băuturilor exotice, confecționate cu fantezie de alchimist din *tequila* și sirop de rodii, din *crème de cassis* și *triple-sec*, din sifon și suc de afine, rachiu de mere și alte ingrediente și mai misterioase, păstrate toate într-un dulăpior olandez de secol șaptesprezece, decorat cu două capete speriate de îngeri care se despicaseră, din cauza îmbătrânirii lemnului, chiar prin mijlocul orbitelor. Văzută prin ferestrele palladiene ale casei, marea luase culoarea vinului și a frunzelor de corn sângeriu. Între coloanele ionice ale șemineului, sub placa masivă de marmură, se întindea o friză de ceramică reprezentând nimfe și fauni, siluete albe și nude pe fond albastru. Fidel le servi *hors d'oeuvres*, paste și sosuri pe bază de mici ființe marine, *empanadillas, calamares en su tinta* pe care le consumară cu chițăituri de dezgust, cu degete care se murdăriseră ajungând la aceeași nuanță de sepia ca și seva acestor pui de caracatiță. Din când în când, câte una din cele trei vrăjitoare exclama că *trebuie neapărat* să-și aducă aminte de copii, să meargă să le pregătească cina sau să dea măcar un telefon, ca să-i dea indicații fetei mai mari. Oricum, tabieturile erau deja încălcate: era seara de umblat din casă în casă, o parte din copii erau invitați pe la petreceri, alții cerșeau bănuți și bomboane pe străzile întortocheate și umbrite din centru. Cutreierau în cârduri zgomotoase, pe lângă gardurile caselor, o mulțime de pirați și de Scufițe Roșii, cu măști țepene de carton din spatele cărora li se zăreau ochișorii umezi; se vedeau nenumărate fantome cu capul ascuns în câte o față de pernă, ducând pungi de plastic în care zornăiau bomboane M&M și ciocolățele Hershey Kisses. Soneriile de la uși sunau din răsputeri pretutindeni. Cu câteva zile în urmă Alexandra fusese la cumpărături cu fetița ei cea mică, Linda, la magazinul Woolworth: printre luminile locului care înfruntau vitejește întunericul de afară, vânzătorii bătrâni și grași, obosiți, la sfârșit de zi în mijlocul

fleacurilor cu care îi ispiteau pe copii, Alexandra simți pentru o clipă vraja de odinioară, reușind să privească cu ochii unui copil de nouă ani simbolismul falnicelor costume de fantomă cu preț redus și setul complet – mască, traistă și costum, toate pentru numai 3,98 dolari. America își învață copiii că orice pasiune se poate transforma într-o ocazie de cumpărături. Într-un moment de empatie, Alexandra se preschimbă în propria ei fetiță care colinda printre mărfuri expuse la nivelul ochilor ei, minuni care erau toate de vânzare, parfumate fiecare cu propria sa esență amețitoare de cerneală, de cauciuc, de acadea. Avea tot mai rar asemenea momente de trăire maternă de când își regăsise eul adevărat, de când se simțea o semizeiță, mai importantă și mai necruțătoare decât în orice alt rol pe care ceilalți ar fi putut să i-l atribuie vreodată. Alături de ea, pe sofa, Sukie își arcui spatele, întinzându-se cât putea în rochița ei rozalie de tenis, încât i se zăriră chiloții albi cu danteluță, și spuse căscând:

– Chiar că trebuie să mă mai duc și pe acasă. Sărăcuții de ei, cum e așezată casa, drept în mijlocul orașului, cred că se simt ca la asediu.

Van Horne stătea în fața lor, în fotoliul său de catifea reiată; transpirase din belșug și își trăsese pe el un pulover irlandez, tricotat din lână care mai păstra mirosul de seu de oaie, pe deasupra tricoului imprimat cu imaginea botoasă a lui Malcolm X.

– Nu pleca, draga mea, zise el. Stai să facem o baie. Eu unul asta am de gând. Simt cum put.

– O baie? zise Sukie. Dar pot să fac și acasă.

– Nu într-un bazin din lemn de tec lung de opt picioare, n-ai cum, replică bărbatul, smucindu-și capul cu un aer poznaș atât de violent, încât stufoasa Thumbkin îi sări alarmată din poală. Cât ne dezmorțim noi oasele într-o baie caldă, Fidel poate să ne facă niște *paella* sau niște *tamales*, sau ce doriți.

– *Tamale, tamale, tamale*, hotărî Jane Smart. Stătea așezată pe marginea canapelei, în spatele lui Sukie, și profilul ei avea o linie înțepată, se gândi Alexandra. Era cea mai măruntă de statură dintre ele și bea cel mai mult, încercând să recupereze diferența.

Jane o simți că se gândește la ea: privirile ei fierbinți se ațintiră în ochii Alexandrei:

– Tu ce zici, Lexa? La ce te gândești?

– Păi, veni răspunsul ei evaziv, și eu mă simt *foarte* murdară. Și mă dor toate oasele. Trei seturi e prea mult pentru o doamnă în vârstă, ca mine.

– Ai să te simți de milioane după asta, o asigură Van Horne. Știi ce? i se adresă el lui Sukie. Dai o fugă până acasă, vezi ce-ți fac plozii și pe urmă te întorci cât poți de repede.

– Treci și pe la mine pe acasă să vezi ce fac și ai mei, scumpo, vrei? îl secondă, cu glas de clopoțel, Jane Smart.

– Bine, să încerc, zise Sukie, întinzându-se iar. – Picioarele ei lungi și pistruiate, scoase din tenești etalau terminații delicate, în șosete cu carouri, ca niște lăbuțe de iepure purtate ca talisman. S-ar putea să nu mai vin deloc înapoi. Clyde așteaptă să-i scriu ceva de Halloween, un pic de culoare locală; știți, un interviu cu niște copii pe stradă, de văzut la poliție dacă nu s-au produs stricăciuni pe undeva, poate să-i conving pe niște bătrânei care își fac veacul la Nemo să-mi povestească despre vremurile când mânjeau geamurile și suiau tot felul de drăcii pe acoperișuri, chestii de-astea.

Van Horne explodă:

– De ce naiba îl tot dădăcești pe mârțoaga aia de Clyde Gabriel? Pe mine unul mă sperie. Tipul nu-i sănătos.

– Tocmai de-aia, îi replică la iuțeală Sukie.

Alexandra intui că Sukie și Ed Parsley erau, în fine, pe cale să rupă legătura.

Van Horne sesiză și el:

– Poate c-ar trebui să-l invit o dată și pe el aici.

Sukie se ridică în picioare și își dădu pletele pe spate, cu aroganță.

– N-ai decât, dar nu pentru mine. Eu îl văd toată ziua la redacție.

Nu era chip să ghicească cineva, după felul cum își înhățase racheta și își azvârlise după gât puloverul maroniu, dacă avea sau nu de gând să se mai întoarcă. Îi auziră cu toții mașina, o limuzină Corvair decapotabilă cu motorul așezat, lucru ieșit din comun, la

pate, și rămasă cu orgolioasa placă de înmatriculare ROUGE a ostului ei soț, cum pornește și cum se îndepărtează, pârâind și ocnind, pe alee. Fluxul nu urcase de astă dată prea mult, apele ămâneau scăzute în bătaia lunii pline, atât de scăzute, că ieșeau a iveală în lumina stelelor ancore vechi și chile ruginite de bărci, e care apa mării le descoperea numai în aceste câteva ceasuri din iecare lună.

Plecarea lui Sukie îi mai destinse pe cei trei, cărora le venea cum ceva mai la îndemână să se afle în propria lor piele, relativ mperfectă. Îmbrăcați în continuare în costumele lor de tenis mede din pricina transpirației, cu degetele mânjite de sucul de epia, cu gura și cu stomacul înviorate de sosurile picante ale reparatelor lui Fidel, își turnară alte băuturi și se duseră în salonul e muzică, unde cei doi muzicieni îi arătară Alexandrei până unde junseseră cu sonata de Brahms în mi minor. Ce tunete stârneau ele zece degete ale lui pe claviatura neputincioasă! De parcă ar fi ântat cu niște mâini supraomenești, ample cât o greblă de fân, și ără să se încurce deloc, silind trilurile și arpegiile să intre în ritm, nghițindu-le într-un iureș. Numai pasajelor mai lente le lipsea arecum expresivitatea, ca și cum în sistemul lui de funcționare -ar fi existat o pârghie destul de joasă pentru tonalitatea mai andră necesară. Zburlită toată, cu sprâncenele încruntate, Jane se upta, draga de ea, să țină pasul; obrazul i se făcea tot mai palid, e măsură ce concentrarea o secătuia de energie, durerea din rațul care mânuia arcușul i se dădea tot mai tare în vileag, iar cu mâna cealaltă gonea în sus și în jos pe corzi, de parcă ar fi fost prea ierbinți ca să poată întârzia într-un punct. Alexandra simți o evoie maternă să aplaude la sfârșitul acestui mic concert tumul-uos și plin de încordare.

– Nu e violoncelul meu, evident, îi explică Jane, îndepărtân-u-și firele de păr care i se lipiseră de frunte.

– Aveam eu prin casă un Stradivarius vechi, glumi Van Horne i, văzând-o pe Alexandra cum o ia de bună – căci intrase în faza ceea de iubire pierdută, în care nimic nu i se părea mai presus de uterile și de averile lui – se corectă, precizând: De fapt, e un eruti. A lucrat tot la Cremona, dar mult mai târziu. Cu toate

astea, era un scripcar și jumătate și el. Întrebați pe oricine are un instrument de al lui.

Brusc, începu să răcnească de parcă răsunau toate corzile pianului, făcând să vibreze la unison geamurile subțiri și negre, în chenarul lor de chit plin de crăpături.

– Fidel! răcni el în vastitatea pustie a casei. Margaritas! *Tres!* Adu-mi-le în baie! *Tráigalas al baño! Rápidamente!*

Se apropia momentul dezgolirii, așadar. Ca să-i dea curaj lui Jane, Alexandra se ridică pe dată, pornind pe urmele lui Van Horne; dar poate că, după ședințele ei muzicale private în această casă, Jane nici nu mai avea nevoie de încurajare. Ținea de esența ambiguă a relației dintre ele trei faptul că Alexandra era totdeauna capul, că dintre toate era vrăjitoarea cea mai înțeleaptă, dar și cea mai înceată, totdeauna un pic nedumerită, un pic – ei, da! – inocentă. Celelalte două erau mai tinere ca ea și, prin urmare, ceva mai moderne și mai puțin dăruite cu masiva răbdare a naturii, cu grija ei infinită și cu cruzimea ei imperioasă, cu implicarea ei străveche într-o ordine antropocentrică a lumii, aflate în curs de lentă degradare.

Procesiunea celor trei străbătu încăperea prelungă cu opere prăfuite de artă modernă, apoi o cămăruță în care se aflau, înghesuite și stivuite în grabă, mobilier de grădină și vrafuri de cutii de carton nedesfăcute. Uși noi, duble, cu partea interioară capitonată în vinilin negru, stăvileau căldura și aburii dinspre spațiile pe care Van Horne le adăugase casei pe locul serei cu acoperiș de aramă. Încăperea de baie era podită cu ardezie de Tennessee și luminată de becuri ascunse în tavan, el însuși dintr-o substanță întunecată.

– Funcționează pe bază de reostat, le explică Van Horne cu vocea lui cavernoasă și scrâșnitoare.

Răsuci de un buton luminescent aflat în spațiul dintre ușile duble, iar din cupele striate ale lămpilor îndreptate în jos năvăli o lumină la care s-ar fi putut fotografia; apoi făcu să scadă intensitatea luminii până la întunecimea unui laborator de developare. Lămpile nu erau dispuse liniar, ci presărate la întâmplare, cum sunt stelele pe cer. El le lăsă să lumineze slab, din respect, poate, pentru zbârciturile și pentru imperfecțiunile lor, pentru sânii falși

upă care oricine poate recunoaște o vrăjitoare. Dincolo de aceas-
ă penumbră, în spatele unui perete de sticlă opacă, plantele erau
dăpate la rădăcină de lumina verde a unor becuri ascunse și
căldate de sus în razele aproape violete ale unor lămpi care
ădeau naștere la forme exotice și picante: erau plante aduse de
eparte, alese și cultivate pentru otrăvurile lor. Un șir de cabine de
estiar și două instalații de duș, negre toate ca boxele dintr-o
culptură de Nevelson, ocupau un alt întreg perete, dominat de
azinul de baie, ca de un animal întunecat, mătăhălos și adormit:
suprafață circulară de apă, într-o bordură din tec afumat, element
iametral opus acelei revărsări de apă înghețată pe care o sfidase,
u câteva săptămâni în urmă, Alexandra; apa de aici era atât de
aldă, încât doar apropierea ei făcea să i se acopere fruntea de
roboane. Lângă bazin, un cadran cu becuri roșii conținea, își
ıchipui ea, butoanele de comandă ale instalației.

– Fă întâi un duș, dacă te simți murdară, îi spuse Van Horne,
ısă, în ce-l privea, nu făcu nici o mișcare în direcția respectivă.

Se îndreptă în schimb spre un dulăpior aflat pe celălalt perete,
n perete care semăna cu un Mondrian lipsit de culori, decupat tot
e uși și panouri care trebuiau să ascundă vreun secret, și luă de
colo o cutie albă, ba nu o cutie, ci un craniu alb și lunguieț, poate
e capră sau de cerb, cu un capac rabatabil, din argint. Scoase
inăuntru niște firișoare de ceva și un pachet de foiță de țigări, de
ıodă veche, prin care începu să moșmondească stângaci, ca un
rs care încearcă un fagure.

Ochii Alexandrei începeau să se obișnuiască cu întunecimea.
ıtră într-una din cabinele-vestiar și își scoase hainele îmbâcsite,
e înfășură într-un prosop purpuriu pe care îl găsise împăturit
colo și se vârî sub un duș. Sudoarea partidei de tenis, vinovăția
ıță de copii, timiditatea virginală nelalocul ei, se scurseră toate la
ale. Își ținea chipul sub jetul de stropi ca și cum ar fi vrut să-l facă
ă se dizolve, chipul acela care ne e dat la naștere, ca și amprentele
au numărul de asigurare. Își simți capul tot mai delicios de greu,
e măsură ce i se uda părul. Inima îi era ușoară ca un motoraș,
onind pe o șină de aluminiu spre întâlnirea inevitabilă cu bărba-
ıl cel aspru și ciudat.

Ștergându-se cu prosopul, băgă de seamă că monograma brodată pe margine părea un M, dar poate erau literele V și H împletite. Păși înapoi în sala întunecoasă, cu trupul înfășurat în prosop. Podeaua oferea tălpilor o asprime fină, ca pielea unei reptile. Mirosul înțepător de marijuana se frecă de nasul ei, ca blănița unui animal prietenos. Cu umerii licărind, Van Horne și Jane Smart stăteau deja în apă, împărțindu-și fumurile din țigară. Alexandra se apropie de marginea bazinului, văzu că apa e adâncă de patru picioare, își lăsă prosopul să alunece și păși înăuntru. Fierbinte. Te opăreai, nu altceva. Pe vremuri, înainte să fie arse pe rug, vrăjitoarelor li se smulgeau bucăți de carne din trup, cu niște clești înroșiți în foc; senzația de aici era o cale de acces, ca o fereastră către suferința aceea.

– E prea fierbinte? o întrebă Van Horne, cu glasul răsunându-i și mai găunos, și mai fals-bărbătesc în ambianța acelei acustici izolate și pline de aburi.

– O să mă obișnuiesc, zise ea încăpățânată, văzând că lui Jane i-a reușit.

Jane avea aerul că e furioasă că se afla și ea acolo, că făcea valuri încercând să coboare în apa aceea insuportabil de caldă. Alexandra își simți sânii ridicându-se, țanțoși, spre suprafața apei. Se scufundase până la gât și nu-i mai rămase uscată nici o mână, ca să poată lua de la ei țigara; Van Horne i-o așeză între buze. Ea inhală adânc și reținu fumul. Simțea cum o ustură pe trahee. Temperatura apei devenea una cu a pielii și, privind în jos, văzu că arătau cu toții ca niște pitici, Jane cu trupul distorsionat și cu picioarele tremurânde, penisul lui Van Horne plutind ca o torpilă pământie, necircumcis și ciudat de neted, ca unul din vibratoarele de plastic care își făcuseră apariția în vitrinele magazinelor din oraș, acum că revoluția bătea la ușă și nimic nu mai cunoștea limite.

Alexandra se întinse înapoi, spre prosopul abandonat pe margine, și se șterse pe mâini, cât să poată trece mai departe mica ofrandă, rece ca o crisalidă. Mai fumase iarbă și altădată; băiatul ei cel mare, Ben, cultiva marijuana în grădina din spate a casei, lângă roșiile cu care semăna, oarecum, la înfățișare. Dar nu mai

făcuse parte din ritualul zilelor de joi, până acum: se dovediseră suficient de îmbătătoare alcoolul, bunătățile bogate în calorii și bârfeala. După câteva fumuri, trase în piept împreună cu aburul fierbinte, Alexandra se închipui preschimbându-se, devenind ușoară ca fulgul în apă și în bazinul propriului craniu. Ca o șosetă care apare, la spălat, întoarsă pe dos și e nevoie s-o scoți iute afară și s-o aranjezi, tot astfel și universul; îl privise până acum ca pe dosul unei tapiserii. Încăperea aceasta întunecată, cu firele și cu deschiderile ei abia văzute, era partea cealaltă a tapiseriei, reversul consolator al valurilor nemiloase de soare. Se simți eliberată de orice grijă. Chipul lui Jane continua să exprime îngrijorare, însă sprâncenele ei masculine și tăișul acela din glasul ei n-o mai intimidau pe Alexandra, care le vedea acum rădăcina în părul stufos de pe pubis, ce unduia pe sub apă aproape ca un organ genital bărbătesc.

– Dumnezeule, proclamă Darryl Van Horne cu voce tare, ce mi-ar plăcea să fiu femeie!

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? îl întrebă, pe bună dreptate, Jane.

– Gândește-te numai ce poate face un trup de femeie – poate să facă un copil, să facă lapte ca să-l hrănească.

– N-ai decât să te gândești la trupul pe care îl ai, zise Jane, cum reușește să transforme mâncarea în fecale.

– *Jane*, o dojeni Alexandra, șocată de comparație, care i se păru disperată, cu toate că sunt și fecalele un fel de miracol, dacă stai să te gândești mai bine.

– Trebuie să fie, continuă el tărăgănat, o senzație amețitoare.

– Te droghează de nici nu-ți mai dai seama, replică Jane cu acreală.

– Dar nu-i adevărat, Jane. Pe mine nu m-au drogat. Ozzie și cu mine am trecut printr-o naștere firească, a stat lângă mine și mi-a dat cuburi de gheață, că mă deshidratam îngrozitor, m-a ajutat să-mi reglez respirația. La ultimii doi copii nici n-am adus un doctor, am chemat doar moașa.

– Știți oare – începu Van Horne, cu privirea aceea strabică pedantă și greoaie în care Lexa descoperea instinctiv ce băiețel

timid și stângaci fusese pe vremuri – că toată sperietura cu vrăjitoarele n-a fost decât o tentativă – reușită, după cum s-a văzut – din partea noii bresle medicale, dominate de bărbați cu începere din secolul al paisprezecelea, de a smulge afacerile legate de nașteri din mâna moașelor? Asta erau mulțimea de femei arse pe rug – doftoroaie și moașe. Cunoșteau atropina, cornul-de-secară și aveau probabil instincte bune, chiar și fără teoria microbilor. Când au preluat îndeletnicirea, doctorii-bărbați lucrau orbește, sub un cearșaf trecut pe după gât și aduceau cu ei toate bolile celorlalți pacienți. Amărâtele de femei mureau pe capete.

– Cât se poate de tipic, declară Jane, mușcător. – Era, se vede treaba, convinsă că arătându-se cât mai afurisită îi reține mai mult atenția lui Van Horne. – Dacă mă scoate ceva din sărite mai tare decât masculii șovini, le spunea ea acum, sunt jigodiile care țin discursuri feministe numai ca să le intre femeilor pe dedesubt, în chiloți.

Însă glasul i se îmblânzea, avu impresia Alexandra, încetinindu-și ritmul pe măsură ce apa lucra asupra lor pe dinafară și iarba pe dinăuntru.

– Dar, scumpo, tu nici măcar n-ai chiloți, îi atrase atenția Alexandra.

I se părea o revelație demnă de toată stima. Încăperea se lumina tot mai tare, fără ca cineva să apese pe vreun buton.

– Nu glumesc, se înverșună Van Horne, cu băiețelul acela savant și miop încă treaz în persoana lui, străduindu-se să priceapă. – Capul îi stătea pe suprafața apei, ca pe o tavă; părul îi arăta ca pletele Sfântului Ioan Botezătorul și se confunda cu vegetația udă de pe umeri. – O spun din toată inima, nu vedeți, fetelor? Eu iubesc femeile. Mama mea era cineva, deșteaptă și frumoasă, Dumnezeule mare. Mă uitam la ea cum slugărește prin casă cât e ziua de lungă și pe la șase și jumătate apare și un tip îmbrăcat în costum și eu îmi zic în sinea mea: Ce mai caută și sclifositul ăsta? Bietul taică-meu, sclifositul care muncea pe rupte. Spuneți-mi și mie o dată, dar sincer, ce simți când îți curge lapte?

– Ce simți când ejaculezi? îl întrebă iritată Jane.

– Ei, dă-o încolo, hai să nu vorbim urât!

Alexandra sesiză o alarmă autentică pe chipul lui greoi și brăzdat; nu se știe din ce motiv, ejaculatul ocupa un loc special în inima lui.

– Nu văd ce-ar fi urât în asta, declară Jane. Vrei să discuți fiziologie, îți propun o senzație fiziologică pe care femeile n-o cunosc. Vreau să zic, nu face parte din orgasmul nostru. Asta e. Nu-ți place cuvântul pe care îl folosesc pentru clitoris, „homologus"?

Alexandra se oferi să-i explice ea cum e cu alăptatul.

– Senzația e ca atunci când vrei să faci pipi și nu poți și pe urmă, brusc, reușești.

– Asta iubesc eu la femei, zise Van Horne. Felul în care știu să ocolească vorbele tari. În vocabularul vostru nu există nici un cuvânt „urât". Bărbații în schimb, Cristoase, sunt așa de scârboși, le spun pe nume la toate – sânge, lins, supt. Știți că la o mulțime de specii cățeaua, scroafa sau ce-o mai fi își mănâncă placenta?

– Nu cred că-ți dai seama, zise Jane, străduindu-se să adopte un ton cât mai sec, ce lucru șovin spui acum. – Însă intransigența ei luă o cotitură ciudată, așa cum stătea pe vârfuri în bazin, și cei doi sâni îi ieșiră la iveală din apă, argintați; unul din ei era mai înalt și mai mic decât celălalt. Și-i luă în palme și explică, adresându-se unui punct din spațiu aflat între cei doi interlocutori, ca unui martor invizibil al vieții ei, un martor pe care îl ducem cu toții după noi, însă arareori vorbim cu el cu voce tare: – Mi-am dorit întotdeauna să am sâni mai mari. Cum are Lexa. Are niște țâțe mari și frumoase, arată-i-le, scumpo!

– Jane, *te rog*. Mă faci să roșesc. Nu cred că pentru bărbați contează mărimea, contează, cum să-i zic, zvâcnetul, felul în care se potrivesc cu restul corpului. Și contează ce gândești tu despre ei. Dacă tu ești mulțumită, or să fie și alții. Am dreptate sau nu? îl întrebă ea pe Van Horne.

Dar el refuza să fie purtătorul de cuvânt al bărbaților. Se ridică și el, ieșind parțial din apă, și își cuprinse în palmele păroase cele două sfârcuri, ca două mici ținte înconjurate de șerpi negri și uzi.

– Gândiți-vă cum au evoluat toate astea, le imploră el. Cum s-a dezvoltat toată mașinăria asta, toată țevăria care produce în trupul de un anumit sex o hrană mult mai potrivită pentru copilul mic decât orice formulă preparată în laborator. Gândiți-vă cum a evoluat plăcerea sexuală. Moluștele cunosc așa ceva? Dar planctonul? Dar ele nu-s silite să gândească, noi gândim, în schimb. Ce momeală grozavă a trebuit născocită ca să nu ne lăsăm păgubași! E mai mult aparataj înglobat aici decât în toate avioanele astea de recunoaștere pentru care plătește contribuabilul milioane și care cad la pământ ca muștele. Ia închipuiți-vă că se neglija chestia asta, nimeni nu mai regula pe nimeni și se stingea specia, cu oameni ocupați să admire teorema lui Pitagora și apusul de soare.

Alexandrei îi plăcea felul lui de a gândi, îi putea urmări fără dificultate înlănțuirea ideilor.

– Mor după camera asta, anunță ea visătoare. La început nu credeam c-o să-mi placă. Toate negre, în afară de țevile astea drăguțe de aramă pe care le-a montat Joe. Joe e și el foarte drăguț, când își scoate pălăria.

– Care Joe? întrebă Van Horne.

– Conversația asta, rosti Jane, ca și când ar fi fript-o pe limbă fiecare *s*, s-ar zice că a coborât la nivelul cel mai de jos.

– Aș putea să vă pun niște muzică, spuse Van Horne, înduioșător de grijuliu ca ele să nu se plictisească. Avem aici o instalație stereo cu patru piste.

– Șșt, făcu Jane, se aude o mașină.

– Colindători, presupuse Van Horne. O să le dea Fidel niște prăjiturele cu mere pe care le-am pregătit.

– Poate că s-a întors Sukie, spuse Alexandra. Ești nemaipomenită, Jane, ce urechi ai!

– Nu-i așa că am urechi frumoase? admise cealaltă femeie. Să știi că da, până și tata îmi spunea asta. Ia uite! – Își dădu părul după o ureche, apoi, întorcând capul, și după cealaltă. – Singura problemă ar fi că una e așezată mai sus ca cealaltă, așa că, orice fel de ochelari îmi pun, îmi stau strâmb pe nas.

– Sunt destul de late, zise Alexandra.

Luând-o ca pe un compliment, Jane adăugă:

– Și frumoase, și lipite de cap. Sukie le are clăpăuge, ca de maimuță, ai băgat de seamă?

– Da, de multe ori.

– Are și ochii prea apropiați unul de altul și dinții de sus ar fi trebuit să și-i îndrepte în copilărie. Și ce nas, cât un punct. Zău, nu știu cum reușește să se descurce așa bine, cu toate astea.

– Nu cred că Sukie se mai întoarce, declară Van Horne. E prea ocupată cu toți amărâții ăștia nevrotici care conduc orașul.

– Da și nu, rosti cineva; Alexandrei i se păru că vorbise Jane, dar glasul semăna cu al ei.

– Nu-i așa că e plăcut aici? rosti ea, ca să-și verifice glasul. De data asta vocea îi răsună grav, masculin.

– Ne simțim ca la noi acasă, comentă sarcastic Jane, așa presupuse Alexandra. Nu era chip să fie cineva în armonie cu Jane.

Sunetul pe care îl auzise Jane mai înainte nu era Sukie, ci Fidel, care aducea cocteiluri margarita pe tava enormă de argint gravat despre care Sukie îi povestise Alexandrei cu admirație, pahare de vin cu marginea presărată cu sare. Alexandrei i se păru ciudat, într-atât se simțea de în largul ei, că Fidel nu era și el gol, ci îmbrăcat într-o uniformă verzuie, ca un fel de pijama.

– Ia priviți, acum, doamnelor, le strigă Van Horne, pe un glas de lăudăroșenie infantilă, asortată cu priveliștea spatelui său alb, de băiețandru, căci ieșise afară din apă și învârtea la niște butoane aflate pe peretele cel mai depărtat.

Se auzi un huruit de roți bine unse și, deasupra capetelor lor, plafonul din tablă ondulată, ca al unei magazii de unelte, se trase deoparte, dezvăluind privirii cerul de culoarea cernelii și stropii minusculi de lumină ai stelelor. Alexandra identifică pânza de păianjen a constelației Pleiadelor și uriașa stea roșie Aldebaran. Acele astre care se aflau nemaipomenit de departe, aerul ciudat de cald, dar totuși aspru, al toamnei și ungherele negre ale pereților din preajmă, încâlciți ca o sculptură de Nevelson, alături de formele suprarealiste ale propriului ei trup cărnos, descins parcă din desenele lui Arp, se îmbinau cu multă precizie în jurul eului ei senzorial, devenind parcă la fel de tangibile ca și apa fierbinte,

ca și paharul rece din palma ei și făcând-o să se simtă înlănțuită de o mulțime de corpuri eterice. Stelele se condensau ca niște lacrimi și îi învăluiau ochii fierbinți. Răsuci lent între degete paharul cu picior, prefăcându-l într-un lujer de trandafir și inhală aroma florii lui galbene și cărnoase. Mirosea a suc de lămâie. Pe buze îi rămaseră cristale de sare, mari cât niște picături de rouă. Un spin de trandafir îi înțepase un deget și urmări cu privirea o picătură stingheră de sânge, în centrul vârtejului unei amprente.

Darryl Van Horne se aplecă să umble la niște manete, iar fesele lui albe, lucitoare, păreau singura parte din trupul său care nu era păroasă și nici închisă în vreun înveliș extern, ci îi reprezenta în mod veridic eul, așa cum, la majoritatea oamenilor, considerăm că eul lor autentic îl reprezintă capul. Ar fi dorit să i-l sărute, posteriorul acela luminos și indecent. Jane îi dădu un obiect care frigea, iar ea îl duse conștiincios la gură. Senzația de arsură de pe traheea Alexandrei se amestecă cu privirea arzătoare și aprigă a lui Jane, în timp ce mâna ei aluneca, sub apă, în jurul sânilor aceia falnici pe care spusese că îi invidiază.

– Hei, nu mă dați la o parte, le rugă Van Horne și intră cu un pleoscăit la loc în apă, tulburând momentul, căci palma cu bătături mici, ca niște dinți de pește, a lui Jane, se îndepărtă.

Își reluară conversația, dar vorbele pluteau fără înțeles, era ca și cum s-ar fi atins între ei, iar timpul se scurgea în valuri lente printre orificiile create în conștiința Alexandrei, până ce Sukie se întoarse, aducând cu ea timpul.

Năvăli înăuntru mirosind a toamnă, prizonieră în fusta ei din piele de căprioară cu șireturi și în jacheta ei strânsă pe talie și despicată la spate, ca pentru vânătoare; își abandonase în coșul de rufe de acasă rochia de tenis.

– Copiii tăi fac bine, o informă ea pe Jane Smart, fără să se arate uimită că-i găsește împreună în baie, de parcă i-ar fi fost deja cunoscută încăperea cu podeaua ei de ardezie, cu serpentinele lucitoare de aramă, cu jungla verde și luminată din spate și cu plafonul care dezvăluia un petic rectangular de cer înstelat. Cu iuțeala ei admirabilă și plină de eficiență, așeză mai întâi o poșetă de piele, mare cât toate zilele, pe un scaun pe care Alexandra nu-l

observase până atunci – în cameră erau tot felul de mobile, scaune și somiere, negre însă, astfel că nu se distingeau în penumbră. Apoi se dezbrăcă, scoțându-și întâi pantofii lați, fără toc, apoi jacheta de vânătoare, apoi lăsându-și în jos fusta din piele de căprioară și desfăcându-și nasturii bluzei de mătase bej, de nuanța unei invitații gravate pe carton scump, scoțându-și jupa de culoarea ceaiului, ca trandafirii bej-gălbui, împreună cu slipul cel alb, iar, în cele din urmă, desfăcându-și sutienul și aplecându-se cu brațele întinse, astfel încât îi căzură ușoare în palme cupele golite de conținut ale acesteia; sânii îi zvâcniră înainte, la această mișcare. Sukie avea niște sâni destul de mici ca să nu atârne, ca niște conuri rotunjite cu vârfurile colorate într-un roz mai aprins, pe care nu se vedea protuberanța agresivă a sfârcurilor. Trupul ei i se părea Alexandrei o flacără, o flacără albă și blândă, în vreme ce o urmărea din priviri cum își ridică de jos lenjeria și o azvârle pe scaunul acela, ca o umbră închegată, apoi cum scotocește prin poșetă după niște agrafe cu care să-și prindă pletele de culoarea aceea palidă și vibrantă totuși căreia oamenii îi spun roșu, dar care se situează între culoarea fructului de caisă și a miezului dintr-un buștean de lemn de tisă. Părul ei avea această culoare peste tot, iar brațele ei ridicate pe creștet îi dezveliră la subțiori două smocuri bifurcate, ca două molii așezate alături. Era un semn de emancipare din partea ei; Alexandra și Jane nu încălcaseră încă porunca de a se rade la subraț, primită pe vremea când erau încă tinere și învățau cum să fie femei. În deșertul evocat în Biblie, femeile erau puse să-și radă subțiorile cu un cuțit de piatră, părul feminin îi stârnea pe bărbați. Dar Sukie, cea mai tânără dintre vrăjitoare, se simțea mai puțin obligată să-și tempereze înflorirea firească. Trupul ei zvelt, cu membrele acoperite cu pistrui, era totuși destul de bine dezvoltat pentru ca șoldurile să-i unduiască în vreme ce pășea către ei, în lumina lămpilor îngropate în podea care străjuiau marginea bazinului, desprinzându-se de fundalul negru al sălii de o întunecime artificială și monotonă, ca un studio de înregistrare; emoția trezită de nuditatea ei se propaga în valuri, ca atunci când spectatorului i se arată, într-un film, o succesiune tăcută de cadre fixe, pentru a-i da senzația de mișcare plină de freamăt, spectrală

și tulburătoare. Apoi Sukie fu lângă ei și își recăpătă formele tridimensionale; i se văzu șoldul superb marcat de o urmă roșiatică și de o vânătaie (să fi fost oare vorba de unul din accesele de vinovăție ale lui Ed Parley?) și se văzu că avea pistrui nu numai pe membre, ci și pe frunte, apoi, ca o bandă transversală, pe nas și chiar, formând o constelație distinctă, pe bărbie, o bărbie micuță și triunghiulară, pe care și-o încrețea cu obstinație stând pe marginea bazinului, apoi trăgând aer în piept și, cu spatele arcuit și fesele încordate, dându-și drumul în apa tămăduitoare din care se înălțau aburi.

– Doamne Sfinte! exclamă Sukie.

– Te înveți, o asigură Alexandra. Dacă te-ai hotărât, e o senzație divină.

– Vouă vi se pare fierbinte, copii? se repezi Van Horne să se grozăvească. Când o pregătesc numai pentru mine, pun termostatul cu douăzeci de grade în plus. E nemaipomenit când ești mahmur. Scoate din tine toate otrăvurile.

– Ce făceau? întrebă Jane Smart.

Își simțea gâtul uscat de când privirile Alexandrei zăboviseră atât de îndelung și cu atâta iubire asupra lui Sukie.

– A, îi răspunse Sukie, nimic deosebit. Se uitau la niște filme vechi pe canalul cincizeci și șase și se îndopau cu bomboanele pe care le căpătaseră.

– Nu te-ai repezit cumva și până la mine acasă? o întrebă Alexandra, stânjenită, căci Sukie era atât de încântătoare și se afla acum în apă lângă ea; valurile pe care le făcea trupul ei îi mângâiau pielea.

– Scumpo, Marcy a ta are șaptesprezece ani, zise Sukie. E fată mare. Se descurcă ea. Pe ce lume ești?

Și spunând asta o atinse pe umăr, îmbrâncind-o în joacă. Mișcarea făcu să i se ivească din apă unul din sânii cu botișoare roz; Alexandra simți dorința să i-l sugă, mai mult decât dorea să-i sărute lui Van Horne posteriorul. Se văzu, anticipându-și experiența, cu obrazul culcat pe suprafața apei și cu părul ud alunecându-i peste buzele rotunjite în formă de O. Obrazul stâng o frigea, iar privirea verde a lui Sukie dovedea că îi citise gândurile. Aura

celor trei vrăjitoare fuziona sub lumina stelelor, roz, violetă și arămie, iar nimbul acela maroniu și țeapăn, stând să cadă, de deasupra creștetului lui Van Horne arăta ca o aureolă cioplită din lemn pe capul unui sfânt dintr-o biserică mexicană săracă.

Fata despre care vorbise Sukie, Marcy, se născuse când Alexandra n-avea decât douăzeci și unu de ani și se retrăsese de la colegiu, atrasă de propunerea lui Ozzie de a-i fi soție; își aduse aminte de cei patru copii ai ei, cum veniseră rând pe rând; alăptatul fetițelor îi răscolise mai intens măruntaiele, băieții mușcau deja ca niște bărbați, ca o ventuză agresivă, cu capetele lor alungite fremătând sfidător deasupra încrengăturii de mușchi unde, într-o zi, aveau să le crească sprâncene masculine. Fetițele erau mai delicate, chiar din primele zile, niște ghemotoace atât de însetate, de dulci, de pline de speranță, destinate să devină preafrumoase și sclave. Copiii: piciorușele lor scumpe, încovoiate de parcă ar fi călărit în somn pe niște căluți mititei, burtica lor umflată de scutecele absorbante, pielea lor fină peste tot ca cea a unui penis, privirea lor albăstrie și gravă și gurițele ondulate și nostime foc. Cum ți se cățără pe șoldul stâng, ca o iederă pe un zid, în partea unde e inima. Mirosul de amoniac al scutecelor. Alexandra începu să plângă, cu gândul la bebelușii ei pierduți, înghițiți de copiii în care se transformaseră, tăiați felii și dați de mâncare timpului, zi după zi, an după an.

Lacrimile îi cădeau călduțe pe fața înfierbântată, răcorindu-i părțile laterale ale nasului, dibuind ridurile ascunse sub nări, aducându-i gustul de sare în colțurile gurii și cutreierându-i bărbia, alunecând apoi de-a lungul crestăturii de acolo.

În mijlocul tuturor acestor gânduri, mâinile lui Jane nu o abandonaseră nici o clipă; Jane își înteți mângâierile, masându-i acum ceafa, apoi mușchiul trapez, coborând spre deltoizi și pectorali, oh, îi alina cu adevărat durerea, mâna puternică a lui Jane care cobora sub apă, chiar sub centură, sub supravegherea beculețelor roșii ale instalației termale, în vreme ce cocteilul margarita și marijuana își amestecau otrăvurile izbăvitoare în spațiul negru, însetat și sensibil de sub piele, sărmanii ei copii neglijați se sacrificaseră pentru ca ea să-și capete puterile, puterile ei neghioa-

be și numai Jane o înțelegea, Jane și cu Sukie, Sukie cea tânără și sprintenă de lângă ea, care o mângâia și se lăsa atinsă la rândul ei, cu trupul împletit nu din mușchi care dor, ci dintr-un fel de răchită, suplă și ușor pistruiată, cu pielea de sub părul ei ridicat de o albeață nicicând zărită de soare, o bucată de alabastru docil sub smocurile de chihlimbar.

Așa cum Jane o mângâia pe ea, Alexandra o mângâia pe Sukie. Trupul lui Sukie părea de mătase în mâinile ei, părea un fruct greu și neted, iar Alexandra se pierdea în melancolia triumfătoare a sentimentelor de iubire, încât nu mai deosebea între mângâierile date și cele primite; cu umerii, brațele și sânii deasupra apei, femeile se apropiaseră una de alta, formând, ca cele trei grații din gravuri, o împletire, în vreme ce amfitrionul lor cel vânjos scotocea prin dulăpioarele lui negre.

Cu o voce ciudat de reală, pe care Alexandra o auzea ca și cum ar fi venit de la mare distanță, Sukie discuta cu acest Van Horne ce muzică să pună la aparatul lui stereo, extrem de costisitor și rezistent la aburi. El era gol și organele sale genitale care se legănau aveau grația dulce a cozii unui câine, buclate deasupra năsturelului inofensiv al anusului.

Orășelul Eastwick avea să clevetească în iarna aceea – căci și aici avem, ca la Washington sau la Saigon, scurgeri de informații; Fidel își găsise în oraș o prietenă, chelnăriță la localul lui Nemo, o negresă șireată din Antigua, pe nume Rebecca – despre lucrurile abominabile care se petreceau la vila Lenox, însă ceea ce o izbise pe Alexandra în prima seară și de atunci încolo mereu era stângăcia omenească a întregii relații, controlată de stângăcia amfitrionului lor plin de elanuri și subtil dezaxat, care nu le oferea numai hrană, adăpost, muzică și mobilier adecvat de culoare închisă, ci le asigura acea binecuvântare în lipsa căreia curajul nostru dispare, în ziua de azi, și cade în gropile săpate de alții, de acei pastori bătrâni, habotnici și încuiați până la eroism care au trimis-o pe încântătoarea Anne Hutchinson, o femeie care le slujea pe femei, în sălbăticie, ca să fie scalpată de pieile roșii, neiertători și fanatici, la rândul lor, ca niște divinități puritane. Ca orice bărbat, Van Horne le pretindea femeilor să-l considere rege, dar sistemul lui

de dări se referea la avuții – cum sunt trupul, vioiciunea personală – pe care ele le dețineau într-adevăr și nu la bunuri aflate în vreun rai inexistent. Van Horne avusese bunătatea să le subsumeze iubirea reciprocă într-un fel de iubire față de el. Exista ceva destul de abstract în iubirea lui pentru ele și ceva formal, pur și simplu amabil în supunerea și în favorurile pe care ele i le acordau – purtând costumații furnizate de el, mănuși de piele de pisică și jartiere verzi din piele, sau legându-l fedeleș cu un *cingulum*, o frânghie de nouă coți împletită din lână roșie. Iar el stătea adesea, ca în prima seară, deasupra lor și departe de ele, potrivindu-și butoanele complicatei și (în ciuda a ceea ce susținea el cu vanitate) sensibilei la umezeală instalații acustice.

Apăsă pe un buton și acoperișul de tablă ondulată se închise la loc peste peticul de cer înstelat. Le puse discuri – mai întâi Joplin, care țipă și răgușì cântând *Piece of My Heart*, *Get it While You Can*, *Summertime* și *Down on Me*, întrupare a disperării feminine însăși, plină de veselie și de sfidare, apoi Tiny Tim, care pășea tiptil printre lalele cu o legănare androgină în glas de care Van Horne nu se mai putea sătura, punându-l mereu de la început, iar și iar, până când vrăjitoarele cereau zgomotos s-o asculte din nou pe Joplin. Muzica le înconjura de peste tot, năvălea, cu acest sistem acustic, din toate cele patru colțuri ale camerei; dansau, înveșmântați cu toții doar în aură și plete, cu mișcări reduse și timide, scufundându-se în muzică, uneori întorcându-și spatele și lăsându-se invadați de prezențele titanice și spectrale ale cântăreților. Când Joplin intona răgușit *Summertime* în ritmul acela frânt, debitându-i cuvintele spasmodic, de parcă s-ar fi sculat mereu de la podea într-un meci de box pe care îl susținea în abur de droguri, Sukie și Alexandra se legănau una în brațele alteia, fără să-și miște picioarele, cu părul despletit și ud de lacrimi, cu sânii atingându-li-se, adulmecându-se și turtindu-se ca într-o bătaie cu perne, umeziți de picăturile de sudoare ce le împodobeau femeilor pieptul ca niște șiraguri de mărgele din Egiptul antic. Iar când Joplin, după acea deschidere înșelătoare, se lăsa antrenată în vâltoarea lui *Me and Bobby McGee*, Van Horne, cu mădularul purpuriu hidos de țeapăn, grație serviciului pe care Jane îl executase stând în

genunchi, imita cu mâinile lui stranii – păreau acoperite de niște mănuși albe de cauciuc cu smocuri artificiale de păr și se lățeau la vârfuri ca labele de broască sau de lemur – în întunericul de deasupra creștetului ei legănat, tumultuosul solo al pianistului din orchestra de jazz a formației Full Tilt Boogie.

Pe somierele de catifea neagră puse la dispoziție de Van Horne, cele trei femei se zbenguiau laolaltă cu el, folosindu-se de diversele părți din trupul lui ca de un vocabular prin care comunicau între ele, el dovedea un autocontrol incredibil și când ajungea, în cele din urmă, la orgasm, seva lui era minunat de rece, căzuseră de acord mai târziu.

Îmbrăcându-se la loc, după miezul nopții, în zorii primei zile de noiembrie, Alexandra se simțea ca și cum și-ar fi umflat hainele – jucase tenis în pantaloni lungi, ca să-și mai ascundă picioarele prea pline – cu un gaz ușor, atât de rarefiată îi era carnea de pe urma băii prelungite și a otrăvurilor asimilate. Conducându-și pe drumul spre casă mașina în care mirosea a blană de câine, văzu deasupra parbrizului fumuriu luna plină, cu fața ei ciupită și tristă și îi trecu prin minte gândul irațional că au descins acolo niște astronauți care, într-un act de atrocitate imperială, i-au vopsit în verde, cu sprayul, întinsa suprafață veștedă.

II
MALEFICIA

Nu voi fi altceva decât sunt; îmi aflu prea multă mulțumire în condiția mea; am parte de multe mângâieri...

Tânără vrăjitoare din Franța,
la 1660.

– A făcut el asta? întrebă Alexandra la telefon.

În ferestrele bucătăriei predominau nuanțele puritane ale lunii noiembrie, bolta de viță era o încâlceală de frunze care stăteau să cadă, iar pe perete fusese agățată din nou scândura unde veneau să ciugulească păsările, acum că primele înghețuri zgribuliseră fructele din pădure și din desișul mlaștinii.

– Așa zice Sukie, șopti Jane, sâsâind. Zice că presimțea ea de multă vreme, dar n-a vrut să spună nimic, să nu-l trădeze. Nu că, dacă ne spunea numai nouă, ar fi însemnat că-l trădează, după mine.

– Dar de când o cunoștea Ed?

Un șir de cești, agățate în cuie de bronz sub un raft, se legănară de parcă le-ar fi mângâiat, ca pe corzile unei harpe, o mână nevăzută.

– De câteva luni. Lui Sukie i se părea că se schimbase. Nu mai dorea decât să stea de vorbă, s-o utilizeze ca pe un fel de placă de rezonanță. Se bucură: gândește-te numai ce de boli venerice ar fi putut să ia. Toți copilandrii ăștia care umblă cu flori în păr au, cel puțin, păduchi lați, să știi.

Reverendul Ed Parsley fugise în lume cu o adolescentă de prin partea locului, despre asta era vorba.

– Eu am văzut-o vreodată pe fata asta? întrebă Alexandra.

– A, cu siguranță, zise Jane. Stătea mereu cu gașca din fața magazinului, după opt seara, așteptând vreun vânzător de droguri, îmi închipui. Are o fețișoară îngălată, mai mult lată decât lungă, nu știu cum să-ți spun, cu păr blond și lățos care îi atârnă cum dă Dumnezeu și umblă îmbrăcată ca tăietorii de lemne.

– Fără talismane?

Jane îi răspunse cu seriozitate:

– Ei, fără îndoială că are, dar le poartă numai când e invitată la baluri. Nu ești în stare să ți-o închipui cum arată? Era dintre cei care au făcut pichete de protest anul trecut și au aruncat cu sânge de oaie luat de la abator peste monumentul eroilor.

– Nu sunt, scumpo, poate fiindcă nici nu vreau. Copiii ăștia care stau adunați în față la Superette mă sperie, îmi fac loc și trec printre ei fără să mă uit nici în dreapta, nici în stânga.

– N-ar trebui să-ți fie teamă de ei, nici nu te văd. Pentru ei faci parte din peisaj, ca și cum ai fi un copac.

– Săracul Ed! Arăta într-adevăr cam hăituit în ultima vreme. Când ne-am văzut ultima oară, la concert, mi s-a părut chiar că vrea să se agațe de mine. M-am gândit că n-ar fi leal față de Sukie și l-am trimis la plimbare.

– Fata nici măcar nu-i din Eastwick, se învârtea pe aici toată ziua, dar locuiește la Coddington Junction, într-o rulotă, cu tatăl ei vitreg, fiindcă maică-sa e tot timpul pe drumuri, se ocupă cu o chestie pe care ei o numesc acrobații, pe la diverse serbări.

Glasul lui Jane suna atât de înțepat, că ai fi zis că e o fată bătrână virgină, dacă n-ai fi văzut-o cum operează la Darryl Van Horne.

– O cheamă Dawn Polanski, turuia Jane mai departe. N-am idee dacă așa i-au zis părinții sau și-o fi zis ea singură, lumea a început să-și ia obiceiul să se boteze cu tot felul de nume gen Floare-de-lotus, Avatar-celest, și așa mai departe.

Cu mânuțele ei asprite, Jane se arătase extrem de harnică și când țâșnea sperma cea rece, ea era principala beneficiară. Manie-

rele sexuale ale altor femei nu poți decât să le bănuiești și poate că e mai înțelept așa, căci s-ar putea să te fascineze prea tare. Alexandra încercă să se scuture, alungându-și acele tablouri din minte și o întrebă:

– Dar ce-au de gând să facă?

– Probabil că nu știu nici ei, dacă îi întrebi după ce s-au dus la motel și s-au regulat până li s-a făcut rău. Zău așa, mai mare jalea!

Jane o mângâiase prima pe Sukie. Amintindu-și-o pe Sukie, trupul ei ca o flacără albă și blândă întins pe podea, Alexandra simți un gol în abdomen, lângă ovarul stâng. Bietele ei organe interne: era sigură că, într-o bună zi, tot va ajunge la operație și că o vor deschide prea târziu, când totul va fi ticsit de celule negre canceroase. Numai că nu vor fi negre, probabil, ci roșu-aprins, lucitoare ca o conopidă însângerată.

– Îmi închipui că or să plece într-un oraș mare, ca să se alăture Mișcării. Cred că Ed își închipuie că e ca și cum te-ai înrola în armată: găsești un centru de recrutare, îți fac o vizită medicală și, dacă treci de ea, te înrolează.

– Se amăgește singur, nu-i așa? E prea bătrân. Cât timp era aici părea destul de tânăr și de chipeș, sau cel puțin interesant, își avea biserica lui, asta îi punea la dispoziție un forum întreg...

– Se săturase să mai fie atât de respectabil, i-o reteză scurt Jane. I se părea că se vinde.

– Doamne, ce lumă nebună! suspină Alexandra, urmărind o veveriță cenușie care înainta în salturi, oprindu-se din când în când, precaută, pe coama zidului năruit al curții din spatele casei.

Pusese la copt în cuptorul electric care ticăia în bucătărie o șarjă de figurine din lut; încercase să le facă ceva mai mari, de data asta, însă lipsurile ei de autodidactă în tehnica sculpturii și ignoranța într-ale anatomiei ieșeau în evidență.

– Și Brenda, cum a primit ea vestea?

– Cam cum era de așteptat. E isterizată. I-a tolerat, tot timpul, pe față lui Ed să calce strâmb, dar nu și-a închipuit niciodată că ar putea s-o părăsească. Și pentru biserică o să fie o problemă. Tot ce le-a rămas, ei și copiilor, e casa parohială care nu-i a lor, bineînțeles. Până la urmă vor fi dați afară de acolo. – Vibrația

răutăcioasă din glasul lui Jane o surprinse un pic pe Alexandra. Va trebui să-și găsească și ea o slujbă. Să vadă cum e când n-ai pe nimeni.

– Poate că... *ar trebui să ne împrietenim cu ea*, fu gândul pe care nu-l mai duse la capăt.

– *Niciodată*! îi răspunse telepatic Jane. Prea era mândră foc, după mine, să fie madam pastor, să prezideze ca Greer Garson lângă aparatul de cafea, să se lipească de toate băbătiile, trebuia s-o vezi cum se vântura prin biserica aia în timpul repetițiilor. Știu, adăugă ea, că n-ar trebui să mă bucur de răul alteia, dar mă bucur, să știi. Sigur că tu nu-mi dai dreptate. Că mă crezi rea.

– A, nu, rosti Alexandra nesincer.

Dar cine are dreptul să vorbească de răutate? Biata Fanny Lovecraft putea să-și fi fracturat șoldul în seara aceea și să umble în cârje tot restul vieții. Alexandra venise la telefon cu o lingură de lemn în mână și, așteptând ca Jane să-și verse toată otrava, îndoi alene obiectul cu undele ei cerebrale, până când mânerul se curbă ca o coadă de câine și ajunse în scobitura de la celălalt capăt. Apoi făcu să i se urce încet pe braț șarpele de lemn încolăcit. Mângâierea lui aspră îi strepezea dinții.

– Dar ce face Sukie? întrebă Alexandra. A părăsit-o și pe ea, într-un fel, nu?

– E încântată. Ea l-a încurajat, mi-a spus, să afle de ce e în stare cu fetișcana aia. Cred că se cam plictisise de Ed.

– Și asta înseamnă că are de gând să-l vâneze pe Darryl?

Lingura îi ajunse în jurul gâtului și îi atingea buzele. Avea gust de ulei de salată. Atinse cu limba marginea de lemn și își simți limba despicată și ușoară ca pana. Coal îi adulmeca picioarele îngrijorat, simțind puterea magiei care mirosea ușor a ars, ca gazele când le deschizi prima oară.

– Probabil, spunea Jane, că are alte planuri. Nu se simte atrasă de Darryl așa de mult ca tine. Sau ca mine, fiindcă tot veni vorba. Lui Sukie îi place ca bărbații să fie la pământ. Stai cu ochii pe Clyde Gabriel, asta te sfătuiesc.

– Ah, ce nevastă îngrozitoare! exclamă Alexandra. Mai bine i-ar face cineva de petrecanie.

Nu era prea atentă la ce spune, căci așezase lingura răsucită pe podea, ca să-l necăjească pe Coal, iar acesta își zburlise mustățile; lingura ridică și ea capul, iar Coal își arătă dinții, cu ochii arzând, gata de atac.

– Hai s-o facem, replică iute Jane Smart.

Distrasă de noua ieșire de răutate a lui Jane și un pic speriată, Alexandra dădu drumul lingurii: aceasta se desfăcu la loc, își lăsă capul și căzu lată pe linoleum.

– Nu cred că e treaba noastră, protestă ea blajin.

– L-am disprețuit totdeauna și nu sunt, câtuși de puțin, surprinsă, anunță Felicia Gabriel în felul ei brusc și plin de automulțumire, ca și cum s-ar fi adresat unei mici adunări de prieteni care ar fi admirat-o în unanimitate, când, de fapt, îi vorbea soțului ei, Clyde.

Acesta se străduia să priceapă, în ceața provocată de paharele de după cină, un articol din *Scientific American* despre cele mai recente anomalii apărute în domeniul astronomic. Ea stătea, încordată și cicălitoare, așteptându-i reacția, în ușa încăperii căptușite cu rafturi de cărți pe care el încerca s-o folosească drept birou, acum că Jenny și Chris nu mai erau prin preajmă s-o polueze cu zgomote electronice, cu Joan Baez și The Beach Boys.

Felicia nu depășise niciodată faza de elevă de liceu, drăguță, vioaie și încrezută. Ea și cu Clyde trecuseră împreună prin școlile din Warwick și ce mai argint viu fusese ea în adolescență, nu-i scăpase nici o activitate extrașcolară, de la asociația elevilor, până la echipa de volei și toate astea cu note maxime pe linie, fără a mai socoti și că fusese prima fată care condusese vreodată cercul științific. Avea o voce cutremurătoare, care se ridica deasupra celorlalte la pasajul de o înălțime imposibilă din imnul național; îl străpungea cu tăișul ei, ca un cuțit. Avusese zeci de curtezani, fusese o mare victorie s-o cucerească. Își tot amintea de asta. Seara, când ea adormea lângă el cu acea promptitudine deprimantă a celor virtuoși și hiperactivi, lăsându-l să se ia la trântă de unul singur, ceasuri întregi, cu demonii insomniei pe care băutura de seară îi implantase în organismul lui, obișnuia să-i examineze la

lumina lunii trăsăturile feței, iar zona umbrită a pleoapelor închise și buzele zăvorâte peste enunțurile nerostite ale dezbaterilor la care visa îi dezvăluiau aceeași perfecțiune a osaturii ei frumos cizelate. Felicia părea fragilă în clipele când nu era conștientă. El se rezema într-un cot și o privea țintă, iar conturul adolescentei entuziaste pe care o iubise cândva se refăcea înaintea ochilor săi, cu puloverele ei flauşate în culori pastel și cu fustele lungi în carouri, legănându-se pe holurile cu dulapuri înalte din metal, era însoțit de senzația că și-a regăsit propriul eu „mintos" de adolescent stângaci; din pereții dormitorului se înălța o gigantică coloană nevăzută de timp pierdut și irosit, încât ei doi păreau să zacă acolo ca două trupuri ghemuite pe fundul unui puț de aerisire.

Acum însă stătea dreaptă înaintea lui, imposibil de ignorat, îmbrăcată în fusta neagră și jerseul alb în care prezidase întrunirea serală a Comitetului pentru Supravegherea Zonelor Umede, unde aflase de la Mavis Jessup vestea despre Ed Parsley.

– Era un om *slab*, afirmă ea, un om slab căruia cineva i-a spus odată că e frumos. Mie nu mi s-a părut frumos niciodată, cu nasul ăla fals-aristocratic și cu ochii ăia adormiți. N-ar fi trebuit să se facă pastor, n-avea chemare, își închipuia că poate să-l dea gata pe Dumnezeu cum le dădea gata pe cucoanele în vârstă, să-l facă să-i treacă cu vederea cât e de gol pe dinăuntru. După mine – Clyde, te poftesc să te *uiți* la mine când vorbesc! – n-a arătat niciodată că ar avea calitățile cerute unui slujitor al Domnului.

– Nu prea sunt eu sigur că le pasă unitarienilor de Dumnezeu, răspunse el domol, sperând încă să-și poată continua lectura.

Quasari, pulsari, stele care emit într-o milionime de secundă jeturi conținând mai multă materie decât cuprind toate planetele la un loc: poate că în mijlocul acestei nebunii cosmice el însuși îl căuta pe Dumnezeul de modă veche al cerurilor. Demult, în zilele pline de inocență pe când mai era încă „mintos", scrisese o lucrare suplimentară de biologie intitulată „Presupusul conflict dintre știință și religie", a cărei concluzie era că nu există nici unul. Cu toate că lucrarea fusese notată cu A+, nota maximă, cu treizeci și cinci de ani în urmă, de către chipeșul și efeminatul domn Thur-

mann, Clyde își dădea seama acum că mințise. Conflictul era deschis și implacabil, iar știința pe cale să învingă.

– Oricum, de ceva le pasă mai mult decât să rămână veșnic tineri, adică de ceea ce l-a dus pe Ed Parsley în brațele acelei curvișteine de mai mare mila, anunță Felicia. Probabil că într-o bună zi s-a uitat și el mai bine la individa aceea de-a dreptul deplorabilă care îți place ție așa de mult, Sukie Rougemont, a băgat de seamă că e trecută de treizeci de ani și și-a zis că ori își găsește iute o amantă mai tânără, ori va ajunge să crească și el în vârstă. Brenda Parsley e o adevărată sfântă, de ce a suportat ea toate astea, n-am idee!

– De ce? Și de ce nu? Avea de ales?

Clyde detesta să-i audă tiradele, și totuși nu rezista să nu-i dea câte o replică, din când în când.

– Bine, o să vezi cum o să-l omoare. Asta nouă o să-l bage în mormânt. În cel mult un an o să dea ortul popii în vreo șandrama, pe unde o să-l ducă, cu brațele pline de urme de înțepături, iar mie una n-o să-mi fie milă de Ed Parsley. O să-i scuip pe mormânt. Clyde, te poftesc să nu mai citești revista aia! Ia zi, ce-am spus adineauri?

– Că o să-i sscuipi pe mormânt.

Semiconștient îi imitase o ciudățenie de dicție. Își ridică privirile la timp ca să o poată vedea îndepărtându-și o scamă de pe buze. O răsuci între degete, apoi o azvârli nervoasă, în vreme ce continua să peroreze.

– Brenda Parsley îi spunea lui Marge Perley că s-ar putea ca prietena ta Sukie să-l fi împins, ca ea să-i poată acorda toată atenția creaturii ăleia de Van Horne, cu toate că, din câte se vorbește prin târg, atenția lui se împarte... la trei... în fiecare joi seară.

Frazarea ei șovăielnică, într-un fel care nu-i stătea în fire, îl făcu să-și ridice iar privirea de la imaginile zigzagate ale pulsarilor; își luase iar o pieliță de pe buze și iar o mototolea între degete, fulgerându-l cu privirea de parcă l-ar fi provocat să observe. Pe vremea când era la liceu avusese niște ochi rotunzi și strălucitori, însă acum, fără să se fi îngrășat, obrazul îi apăsa tot mai tare, cu

fiecare an, asupra acestor ferestre ale sufletului; ochii îi deveniseră porcini, aveau o sclipire porcină și răzbunătoare.

– Sukie nu e prietena mea, rosti el cumpătat, decis să nu se certe. „Numai de data asta, orice, numai o ceartă nu", se rugă el unui Dumnezeu nedefinit. E angajata mea. Noi n-avem nici un fel de prieteni, știi doar.

– Ai face bine *să-i spui* și ei că nu e decât o salariată, fiindcă după cum se comportă pe acolo pare să fie regina locului. Se plimbă în sus și în jos pe Dock Street cu aerul că toate sunt proprietatea ei, își leagănă șoldurile și toate imitațiile alea de bijuterii de pe ea, îi râd toți pe la spate. Cel mai deștept lucru pe care l-a făcut Monty vreodată a fost s-o lase, poate chiar *singurul* lucru deștept pe care l-a făcut, nu înțeleg de ce se mai încăpățânează să trăiască femeile astea, după ce s-au întins cu jumătate din oraș, fără să ia bani măcar. Și amărâții ăia de copii lăsați de izbeliște, e pur și simplu o crimă!

La un moment dat, pe care ea se străduia neabătut să-l atingă, el nu mai reușea s-o suporte; efectul anestezic al scotchului se cataliză brusc într-un acces de furie:

– Și motivul pentru care n-avem nici un fel de prieteni, mârâi el, dând drumul pe covor revistei pline de noutăți cerești monstruoase, e că prea vorbești tu al dracului de mult!

– Niște târfe, niște nebune și o rușine pentru toată comunitatea, asta sunt! Iar *tu* nu ții seama că *Word* trebuie să fie glasul comunității și al preocupărilor ei legitime, și îi oferi, în schimb, o slujbă acestei, acestei *persoane* care nu e în stare să scrie o propoziție decentă pe englezește măcar, îi pui la dispoziție un spațiu din care să-și picure în urechea fiecăruia otrava, dându-i astfel posibilitatea să influențeze populația orașului, pe cei câțiva oameni de bine care au mai rămas, deja marginalizați și speriați de viciul și de nerușinarea care domnesc pretutindeni!

– Femeilor divorțate trebuie să li se dea de lucru, spuse Clyde, suspinând, încetinindu-și respirația, luptându-se să rămână rațional, deși nu mai era chip să raționezi când Felicia se pornea să-și reverse indignarea, avea loc un fel de reacție chimică. – Ochii ei se îngustau ca niște cuțite cu vârf de diamant, obrazul îi înghețа,

făcându-se tot mai palid, iar auditoriul ei nevăzut se lărgea, astfel încât se vedea nevoită să ridice tonul. – Femeile măritate, dădu el să-i explice, n-au nimic de făcut și se pot agita pentru tot felul de cauze liberale.

Ea nu păru să-l fi auzit.

– Omul acela îngrozitor, clamă ea către mulțimile nevăzute, care-și face teren de tenis în plină zonă protejată, se *sice* – aici înghiți – se zice că folosește insula pentru contrabandă cu droguri, vin cu barca când se ridică fluxul...

De data asta nici nu mai încercă să se ascundă; își smulse un fulg, albastru, ca de gaiță, din gură și îl închise în pumn.

Clyde se ridică în picioare, cu sentimentele modificate radical. Mânia și senzația că e prins în capcană îl părăsiseră și de pe buze i se desprinse vechiul nume de alint:

– Lishy, ce naiba...

Nu-i venea să-și creadă ochilor; saturați de ciudățenii galactice, ar fi putut să-i joace o festă. Îi desfăcu pumnul strâns. În palma ei stătea un fulg ud.

Paloarea încordată a Feliciei se relaxă într-o îmbujorare. Era stânjenită.

– Mi se tot întâmplă în ultima vreme, îi mărturisi ea. N-am idee de ce. Întâi gustul ăsta mizerabil, pe urmă *astea*. Uneori simt că mă înec dimineața și sunt niște fire de pai, ca niște paie murdare care ies la iveală când mă spăl pe dinți. Dar știu bine că n-am mâncat nimic. Și mirosul gurii e îngrozitor! Clyde, nu știu ce se întâmplă cu mine!

Când lăsă să-i scape acest scâncet, trupul Feliciei se răsuci îngrozitor, cu aerul că e pe punctul să-și ia zborul, o atitudine care îi amintea lui Clyde de Sukie: aveau amândouă pielea albă și fină și o ținută ectomorfică. Pe când se cunoscuseră, în adolescență, Felicia era toată numai pistrui, iar vioiciunea ei semăna bine, pe atunci, cu alura sprintenă și impertinentă a reporterei lui favorite. Și totuși, una din ele reprezenta iadul, iar cealaltă raiul. Își luă în brațe soția. Ea hohotea de plâns. Era adevărat: îi duhnea răsuflarea ca un coteț de găini.

– Poate c-ar trebui să te vadă un doctor, sugeră el.

Această ieșire de emoție matrimonială, în care îi așeză grijuliu pe suflet mantia ocrotitoare a îngrijorării lui, îi risipi din minte norii de alcool.

Însă, după un moment de abandon conjugal, Felicia deveni iarăși rigidă și se zbătu să se elibereze:

– Nu. Or să tragă concluzia că sunt nebună și or să-ți spună să mă închizi într-un ospiciu. Să nu-ți închipui că nu ți-am citit gândurile. Abia aștepți să mor. Lasă că știu eu, ticălosule, că asta aștepți! Ești la fel ca Ed Parsley. Toți sunteți niște ticăloși. Niște nenorociți, stricați cu toții... nu vă gândiți decât la femei de ultima speță...

Se smuci din brațele lui; o văzu, cu coada ochiului, cum își scoate iar ceva din gură. Ea încercă să-și ascundă mâna la spate, dar el, înfuriat mai cu seamă că adevărul, pentru care unii oameni își dau viața, era amestecat cu aiurelile turbate în care se complăcea, o înhăță de încheietura mâinii și o sili să-și descleșteze degetele. Pielea îi era rece, ca de moluscă. În palma ei desfăcută se afla un fulg ud și cârlionțat, ca de pui de Paște, căci fulgul minuscul fusese vopsit în culoarea levănției.

– Îmi trimite scrisori fără adresa expeditorului, îi povesti Sukie lui Darryl Van Horne, în care îmi spune că a intrat în clandestinitate. I-au cooptat, pe el și pe Dawn, într-un grup care învață să facă bombe din ceasuri deșteptătoare și cordită. „Sistemul n-are nici o șansă", cită ea, cu o grimasă amuzată.

– Și ție ce sentiment îți dă povestea asta? o întrebă el blajin, cu o voce dogită, de psihiatru.

Luau masa de prânz într-un restaurant din Newport, unde era puțin probabil să se întâlnească cu cineva din Eastwick. Chelnerițe în vârstă, îmbrăcate în minijupe apretate, de culoare maro, cu șorțuri de tafta legate la spate cu funde enorme, amintind de cozile de iepure ale fetelor de la clubul Playboy, le aduseră niște liste de bucate de mari dimensiuni, tipărite cu litere maronii pe carton bej și pline de specialități locale sub formă de sandvișuri. Cântarul nu făcea parte dintre obsesiile lui Sukie: energia pe care o consuma permanent îi întețea arderile.

Îi azvârli o căutătură piezișă, încercând să-i răspundă cu onestitate, căci simțea că bărbatul din fața ei îi oferă o șansă de a fi ea însăși. N-avea cum să-l șocheze sau să-l jignească.

– Mă face să răsuflu ușurată, zise ea. Că am scăpat de el. Vreau să spun, își dorea lucruri pe care nici o femeie nu i le poate da. Își dorea putere. O femeie poate să dea unui bărbat putere asupra ei, într-un fel, dar nu-l poate promova la Pentagon. Asta îl înnebunea pe Ed la mișcarea pe care și-o închipuia el, că o să înlocuiască într-o zi Pentagonul cu o armată de-a lor și or să aibă parte de tot dichisul, știi, uniforme, discursuri, birouri cu hărți și așa mai departe. Asta m-a deranjat de-a binelea, când a început să delireze despre așa ceva. Îmi plac bărbații *blânzi*. Tata era un om blând, era veterinar într-un orășel din regiunea Finger Lakes și îi plăcea să citească. Avea toate edițiile princeps din Thornton Wilder și Carl Van Vechten, în supracoperte din plastic. Monty era și el destul de blând pe vremuri, în afară de momentele când își lua pușca și se ducea la vânătoare cu băieții și omora tot felul de păsări și de animale cu blană, sărmanele. Aducea acasă iepuri împușcați în fund, căci încercau, bineînțeles, să fugă. Cine ar face altfel? Însă nu se întâmpla decât o dată pe an – cam pe la vremea asta, de fapt, probabil că de-asta mi-a și venit în minte. E un miros de vânătoare în aer. S-a deschis sezonul.

Zâmbetul îi era întunecat de resturile unei tartine cu pastă de fasole care îi rămăseseră printre dinți; chelnărița pusese pe masă un platou cu gustări din partea casei, iar Sukie se repezise să le înfulece.

– Dar Clyde Gabriel? El ți se pare suficient de blând?

Van Horne își aplecase capul voluminos și stufos, încercând să pătrundă secretele vieții ei de femeie. Ochii lui aveau privirea aceea fierbinte și intensă, ascunsă pe jumătate, a copiilor când își pun măști de Halloween.

– Ar fi putut să fie cândva, dar acum a luat-o razna rău. Felicia are o influență distrugătoare asupra lui. La redacție, când vreo paginatoare nou-angajată a pus, ce știu eu, o reclamă importantă în colțul din stânga jos al paginii se înfurie uneori tare de tot. Iar

fata n-are ce face, decât să renunțe la slujbă. Au plecat o mulțime până acum.

– Dar tu nu.

– Cu mine se poartă frumos, nu se știe de ce.

Sukie își plecă ochii – alcătuia o priveliște încântătoare, cu sprâncenele ei arcuite și cu pleoapele abia atinse cu fard de culoarea lavandei, cu părul aprins, de culoarea caiselor coapte, pieptănat pe spate și prins cu două agrafe de aramă, asortate cu un colier împletit care îi împodobea baza gâtului.

Își ridică ochii și-l fulgeră cu flacăra lor verde.

– Dar eu sunt și un reporter foarte bun. Zău că sunt. Babalâcii de la primărie, cei care iau toate deciziile în oraș – Herbie Prinz, Ike Arsenault – mă simpatizează cu toții și îmi spun întotdeauna ce pun la cale.

În timp ce Sukie dădea gata tartinele cu fasole bătută, Van Horne pufăia dintr-o țigară, stângaci, în felul celor din Europa, cu vârful aprins ținut aproape de palmă.

– Cum e cu toți tipii ăștia însurați ai tăi?

– Cum să fie, avantajul unei neveste e că te scutește să iei hotărâri. Asta începuse să mă pună pe gânduri la Brenda Parsley, că nu-l mai ținea deloc din scurt pe Ed, se învechise prea tare sita. Stăteam nopți întregi cu el prin tot felul de păduchelnițe. Și nu mai era vorba să facem dragoste, după prima jumătate de oră; îi dădea înainte explicându-mi cât de ticăloase sunt marile corporații care ne trimit băieții în Vietnam în beneficiul acționarilor lor, nu că aș fi înțeles eu prea bine cum de aduceau beneficii toate astea, sau că aș fi avut impresia că îl omoară grija băieților, de fapt îi considera niște gunoaie umane pe toți soldații, fie ei albi sau negri...

Își lăsă iar ochii în jos, ridicându-i apoi din nou; Van Horne se simți cuprins de un val de mândrie posesivă: era mândru de frumusețea și de vitalitatea ei. Era a lui. Jucăria lui. Îl încânta felul în care buza de sus îi ieșea în afară, dominând-o pe cealaltă, când rămânea o clipă pe gânduri.

– Și-apoi eu, povesti ea, eu trebuia să mă întorc acasă și să le dau de mâncare copiilor mei, speriați că lipseam toată noaptea, și pe urmă să mă reped la ziar; el putea să doarmă toată ziua. Nimeni

nu știe exact ce-ar trebui să mai facă un pastor, în afară că-și ține predicile alea neghioabe duminica, e într-adevăr o fraiereală grozavă.

– Oamenii vor să fie fraieriți, îi spuse înțelept Darryl, e un lucru pe care l-am descoperit cu timpul.

Chelnărița cu picioarele pline de varice descoperite până la jumătatea coapsei îi aduse lui Van Horne cozile lui de creveți pe canapele triunghiulare de pâine prăjită, iar lui Sukie puiul *à la king*, cubulețele de carne albă și de ciuperci înecate în smântână, pe o bază din foitaj solzos, în formă de scoică dantelată; le mai aduse lui un Bloody Mary și ei un șprit de Chablis, mai palid ca o limonadă, fiindcă Sukie trebuia să se întoarcă la redacție și să scrie despre ultimele evoluții ale deficitului bugetar de la Departamentul Drumurilor, acum când se apropia iarna cu înghețuri și cu polei.

Pe Dock Street forfotiseră peste vară un număr neobișnuit de mare de turiști și de camioane grele, în consecință plăcile de beton armat de deasupra galeriilor de drenaj din preajma magazinului Superette se făcuseră praf; puteai să vezi apa mării prin găuri.

– Crezi așadar că Felicia e o femeie rea, urmă Van Horne conversația apropo de neveste.

– N-aș spune chiar rea... ba nu, așa e. E rea cu adevărat. E la fel ca Ed, numai avânt pentru tot felul de cauze și nici un fel de respect pentru oamenii din jur. Sărmanul Clyde se înecă sub ochii ei și ea stă călare pe telefon cu o petiție în favoarea reintroducerii uniformelor la liceu. Haină și cravată pentru băieți și, obligatoriu, fuste pentru fete, fără blugi sau pantaloni scurți. Se vorbește mult despre fasciști în ultima vreme, dar ea e cu adevărat fascistă. I-a pus pe cei de la chioșcul de presă să ascundă sub tejghea revista *Playboy*, pe urmă era să facă apoplexie când a văzut în niște almanahuri cu fotografii un fel de nuduri, niște manechine pe o plajă exotică, cu soarele bătând deasupra lor prin filtre Polaroid. Acuma vrea să-l bage la închisoare pe bietul Gus Stevens fiindcă a expus în raft revista pe care i-au adus-o furnizorii, fără să-i ceară părerea. Vrea să te bage și pe tine la închisoare, de fapt, fiindcă ai construit fără autorizație. Își dorește să vadă la

închisoare pe toată lumea, iar dacă i-a mers cu cineva, e cu propriul ei bărbat pe care îl ține ca la închisoare.

– Bine atunci, zâmbi Van Horne, cu buzele mai roșii ca de obicei din pricina sucului de roșii din cocteil. Și tu vrei să-l scoți afară în libertate condiționată?

– Nu-i numai asta, mă simt atrasă de el, îi mărturisi ea pe neașteptate, aproape plângând, toată povestea asta cu atracția părându-i-se atât de stupidă și de fără sens. Știe să fie atât de recunoscător pentru ... pentru o nimica toată.

– Din partea ta, o nimica toată e foarte mult, îi spuse Van Horne, galant. Tu ești o învingătoare, pisico!

– Ba nu-s deloc, protestă Sukie. Toată lumea are tot felul de idei despre femeile roșcate, se așteaptă să fim foarte picante, presupun, ca inimile alea de turtă dulce cu scorțișoară, dar nu suntem și noi decât oameni ca toți ceilalți; chiar dacă mă agit din răsputeri și încerc, știi și tu, s-arăt bine, măcar după standardele din Eastwick, nu mă consider înzestrată cu darurile – spune-le cum vrei: putere, mister, feminitate – pe care le posedă Alexandra, sau chiar Jane, în felul ei mai butucănos, înțelegi ce vreau să spun?

Sukie mai observase și în compania altor bărbați că simte nevoia să vorbească despre celelalte două vrăjitoare, să-și caute un spațiu de tihnă evocându-le, trupul acesta întreit sub conul energiilor reunite fiind tot ce avusese ea vreodată mai aproape de o ființă maternă; mama lui Sukie – o femeiușcă agitată, semănând fizic, acum că se gândea la asta își dădu seama, cu Felicia Gabriel și la fel de fascinată ca ea de acțiunile juste – era ori plecată tot timpul de acasă, ori vorbea tot timpul la telefon cu cineva din numeroasele comitete din care făcea parte; aducea mereu acasă orfani și refugiați, pe vremea aceea se purtau micuții coreeni rămași fără familie, apoi îi abandona, împreună cu Sukie și cu frații ei, în casa spațioasă de cărămidă, a cărei curte cobora în pantă către lac. Pe alți bărbați îi deranja, simțea Sukie, când gândurile și relatările ei se concentrau în jurul tovărășiei vrăjitoarelor, plină de comfort și de maliţiozitate, nu și pe Van Horne; era vorba de însăși esența lui, într-un fel; în bunăvoința lui statornică,

era asemeni unei femei însă, desigur, cumplit de masculin în formele exterioare: era dureros să te culci cu el.

– Niște boi, zise el. N-au cum să-ți aprecieze stilul.

– Să mă înșel eu oare? întrebă ea, cu sentimentul că lui Van Horne i se poate spune orice, că se poate arunca orice bucată din ea însăși în cazanul acela întunecat și clocotitor de bărbat care zâmbea. În legătură cu Clyde, vreau să spun. Știu că peste tot scrie că nu trebuie *niciodată* să te încurci cu șeful care îți dă de lucru, fiindcă după aceea rămâi și fără slujbă, iar Clyde mai e și așa de nefericit, de disperat încât se simte aici, în orice caz, un pericol. Albul ochilor îl are galben; ce semn e ăsta?

– Ochii lui sunt puși la murat de pe vremea când tu te mai jucai încă cu păpușile Barbie. Curaj, fato! N-o lua în serios cu vinovăția. N-am dat noi cărțile pe lumea asta, noi doar jucăm.

Gândindu-se că dacă mai vorbeau mult despre asta, aventura ei cu Clyde avea să-i aparțină și lui Darryl, în egală măsură, Sukie abătu conversația de la persoana ei; cât mai dură masa, Van Horne vorbi despre sine, despre cum spera să găsească o fisură în principiul al doilea al termodinamicii.

– Trebuie neapărat să existe una, îi spuse el, începând să transpire și ștergându-și înfrigurat buzele, și e vorba de unica fisură blestemată pe unde trec toate din neființă. Stă la baza marelui impuls inițial, *Big Bang*. Mda, atunci cum rămâne cu gravitația? Toți savanții ăștia posaci, pe care lumea îi crede sacrosancți, vorbesc ca și când am fi înțeles-o cu toții de când a născocit Newton formulele respective, dar de fapt e o chestie a dracului de misterioasă; Einstein zice că e ca un indigo mototolit care se strâmbă tot timpul dar, Sukie, fetițo, nu cedează, e *o forță*. Ridică mareele, fă un pas afară din avion și te-a înhățat imediat și ce fel de forță este, mă rog, dacă acționează prin spațiu instantaneu și n-are nimic de a face cu câmpul electromagnetic? – Uitase să mai mănânce; pe blatul lăcuit al mesei începeau să apară stropi de salivă. – Există o formulă, trebuie să existe, și va fi la fel de elegantă ca vechea $E = mc^2$. Sabia ascunsă în stâncă, înțelegi ce vreau să zic?

Mâinile lui enorme, supărătoare ca frunzele acelor plante de interior ce par de plastic, deși noi știm bine că sunt naturale, făcură o mișcare decisă, ca și cum ar fi tras sabia. Apoi, cu ajutorul sării, piperului și unei scrumiere de ceramică pe care se vedea o imagine curățică și rozalie a unei clădiri istorice din Newport, Van Horne încercă să ilustreze particulele subatomice și propria-i convingere că se poate găsi o combinație care să genereze electricitate fără nici un aport suplimentar de energie.

– E ca la jiu-jitsu: îl azvârli pe adversar peste umăr cu mai multă forță decât s-a repezit el la tine. Un sistem de pârghii. Trebuie puși în mișcare electronii ăia! – Și mâinile lui respingătoare îi arătară cum. – Dacă gândești chestia asta numai strict mecanic sau clinic, s-a zis; vine principiul al doilea și-ți dă la cap. Știi ce sunt perechile Cooper? Nu? Glumești. Ești ziaristă sau nu? Nu numai de știri ai nevoie, să știi. Sunt perechi de electroni slab legați de nucleu, alcătuiesc miezul semiconductorilor. Despre semiconductori știi ceva? Nu? O. K. Au rezistență zero. Adică nu foarte mică, chiar *zero*. Bun, să presupunem că descoperim niște tripleți Cooper. Vom avea atunci o rezistență mai mică de zero. Trebuie să existe un element, cum s-a găsit pentru procedeul Xerox seleniul. Dobitocii ăia de la Rochester n-aveau nimic până n-au dat peste seleniu, din senin, pur și simplu s-au împiedicat de el. Bun, când ne găsim echivalentul nostru de seleniu, atunci nu ne mai poate opri nimic, Sukie fetițo! Pătrunzi acolo, sub învelișul chimic, fiecare acoperiș din lume devine, cu un singur strat de vopsea, un generator. Celulele astea fotovoltaice care se folosesc pentru sateliți sunt ca un fel de sandviș, zău așa. Ce-ți trebuie nu-s șuncă, brânză și salată verde – tradu, adică: silicon, arsenic și bor – ce-ți trebuie e o salată cu șuncă, în care nu macroaranjamentul e totul. Nu trebuie decât să născocesc afurisita aia de maioneză, asta-i tot.

Sukie râse și, cum nu se săturase, luă o grisină dintr-un suport de pe masă, o desfăcu din celofan și începu s-o ronțăie. Totul i se părea o fantasmagorie prezumțioasă. Existau toți bărbații aceia de la Rochester și de la Schenectady, crescuse printre oameni ca ei, doctori în științe cu buze subțiri, cu început de chelie și cu

căptușeală de plastic la buzunarele de la cămașă, să nu cumva să le curgă stiloul, care lucrau pe brânci, sistematic la astfel de probleme, având la dispoziție fonduri guvernamentale și neveste și copii la care se întorceau seara. Însă își dădu seama că gândul acesta era pur și simplu o prejudecată rămasă din fosta ei viață, de mai înainte ca feminitatea să-i fi explodat în sinea ei și brusc înțelese că lumea pe care o construiseră sistematic bărbații era în întregime nocivă, nu era propice decât pentru câmpuri de bătălie și depozite de deșeuri. De ce n-ar putea un bărbat neobișnuit ca Darryl să dea peste unul din secretele universului? Să ne gândim la Thomas Edison, rămas surd pe viață fiindcă, în copilărie, fusese urcat de urechi într-o căruță. Să ne gândim la scoțianul acela, cum îi zice, care a urmărit cum aburii saltă capacul de pe ceainic și pe urmă a inventat locomotiva. Îi stătea pe limbă să-i povestească lui Van Horne cum ea și cu Jane Smart se distraseră să-i facă vrăji oribilei neveste a lui Clyde; folosind o carte de rugăciuni pe care o șterpelise Jane de la biserica episcopală, de unde mai ciupea câte un onorariu, dirijând corul, botezaseră cu toată solemnitatea o cutie de fursecuri Felicia și aruncaseră înăuntru tot felul de lucruri – pene, ace, gunoaie din căsuța incredibil de veche a lui Sukie de pe Hemlock Lane.

Iată, la nici zece ore după prânzul în compania lui Darryl Van Horne, se ocupa de Clyde Gabriel. Copiii dormeau. Felicia plecase cu o caravană de autobuze din Boston, Worcester, Hartford și Providence să protesteze la Washington pentru o cauză oarecare: aveau de gând să se lege cu lanțuri de coloanele Capitoliului și să împiedice accesul, ca niște bețe vii în roata guvernării. Clyde putea să rămână toată noaptea, dacă pleca mai înainte să se trezească copiii. Arăta ca o imitație înduioșătoare de soț, cu ochelarii lui bifocali și cu pijamaua de finet, cu o mică proteză parțială pe care o înfășurase discret într-un șervețel și o vârâse în buzunarul hainei, într-un moment când i se părea că Sukie nu se uită.

Dar se uita, fiindcă ușa de la baie nu se închidea bine, din cauza pereților strâmbi ai casei vechi de secole, iar ea fusese silită să stea așezată pe closet câteva minute, așteptând să-i vină să facă

pipi. Bărbații da, reușeau asta imediat, era una din puterile lor, ropotul ca de tunet pe care îl făceau stând țanțoși în picioare, deasupra vasului. Totul era mai direct la ei, măruntaiele lor nu erau atât de încâlcite ca ale femeilor, iar jetul de urină își făcea drum mai ușor. Așteptând, Sukie trăgea cu ochiul; Clyde, cu o înclinare bătrânicioasă a capului și cu forma aceea proeminentă de craniu pe care o au, de obicei, bărbații studioși, se interpunea în cadrul pe care ea îl putea vedea din ansamblul dormitorului. După unghiul brațelor lui, Sukie deduse că își scotea ceva din gură. Se văzu o licărire roz de gingie falsă, apoi el își strecură pachețelul înfășurat într-un șervețel Kleenex în buzunarul lateral al hainei, de unde n-avea cum să nu-l găsească când va pleca de la ea, în zori. Sukie ședea cu frumoșii ei genunchi ovali lipiți unul de altul și cu respirația oprită: din copilărie îi plăcuse să-i spioneze pe bărbați, această altă rasă întrețesută cu a ei, atât de plini de bravadă și de vorbe murdare dar așa niște copilași, de fapt, cum se dovedeau de fiecare dată când le dădeai sânii să ți-i sugă sau îți desfăceai picioarele să te pătrundă, după cum se cuibăreau acolo, dornici să se strecoare iar la loc. Îi plăcea să stea chiar așa cum stătea acum, pe un scaun și să-și desfacă în fața lor picioarele, astfel încât părul stufos să i se desfacă în cârlionți strălucitori. Stufoasă și dulce, așa-i spunea că e un băiat pe care îl cunoscuse pe vremuri la New York.

Jetul porni, în cele din urmă. Stinse becul din baie și se duse în dormitor, unde singura lumină venea de la felinarul din stradă, așezat la colțul dintre Hemlock Lane și Oak Street. Ea și cu Clyde nu mai petrecuseră până atunci noaptea împreună, deși în ultima vreme își luaseră obiceiul să meargă cu mașina în pădurea Cove la ora prânzului (ea mergea în jos pe Dock Street până în dreptul monumentului, de unde o lua el cu mașina lui Volvo); în ziua precedentă se plictisise să-l tot sărute pe obrajii triști, cu firele lungi de păr care îi ieșeau din nări și cu mirosul lui de tutun și, ca să se amuze amândoi, îi descheiase fermoarul și repede, dulce (simțea ea însăși) îl ușurase, urmărind totul cu atenție. Jeturile acelea caraghioase de spermă, ca țipetele unui pui de animal înhățat în ghearele unui uliu. El rămăsese uluit de îndemânarea ei

de vrăjitoare; când râse, buzele i se îndepărtară în mod straniu, dând la iveală dinți cu coroane de argint înnegrit. Asta fusese cam înfricoșător, dezvăluirea de uzură, de durere și de vârstă. Se simți iar timidă, pășind nevăzută în camera ei, unde se afla bărbatul acesta, cu ochii încă neobișnuiți cu întunericul. Clyde stătea așezat pe colțul patului, iar pijamaua îi strălucea ca un tub fluorescent stins de curând. Se vedea licărind capătul unei țigări, în apropiere de capul lui. Se putea vedea pe sine, cu șoldurile albe și trunchiul nervos, mai clar decât îl vedea pe el, căci pe pereții camerei atârnau mai multe oglinzi cu ramă aurie, piese de anticariat, moștenirea unei mătuși din Ithaca. Oglinzile erau pătate de bătrânețe; tencuiala umedă a pereților casei le consumase stratul de mercur de pe dos. Sukie prefera asemenea oglinzi celor perfecte; îi reflectau frumusețea cu mai puține șicane.

Se auzi bodogănind vocea lui Clyde:

– Nu prea sunt sigur că pot.

– Dacă nu tu, cine atunci? întrebă Sukie întunericul.

– Ei, știu eu o mulțime, spuse el, ridicându-se totuși în picioare și începând să-și descheie bluza de pijama. Țigara aprinsă și-o mutase în gură și vârful ei roșu se clătina în timp ce vorbea.

Sukie simți că o ia cu frig. Se așteptase s-o ia în brațe și s-o sărute îndelung, cu răsuflarea mirosind greu, cum se petreceau lucrurile în mașina lui. Faptul că se dezbrăcase de tot o punea în dezavantaj, se devaluase singură. Aceste fluctuații îngrozitoare pe care trebuie să le îndure o femeie la bursa minților masculine, ba sus, ba jos de la o clipă la alta, pe măsură ce inconștientul și supraeul lor se ciorovăiesc între ele. Îi trecu prin minte să se întoarcă, să se închidă în baia plină de lumină și naiba să-l ia. Nu se mișcase de la locul lui. Fața lui deshidratată, frumoasă cândva, cu pomeții înalți, era crispată șmecherește în jurul țigării, cu un ochi închis din pricina fumului. Așa stătea și când corecta articole, gonind peste rânduri și ciopârțindu-le cu creionul lui moale, cu ochii lui de hepatic adăpostiți sub un cozoroc verde, cu fumul risipindu-se și aducând forme galactice în conul de lumină al lămpii lui de birou, în conul său de energie. Lui Clyde îi plăcea la nebunie să taie, să descopere câte un paragraf întreg inutil, care se

poate îndepărta fără să lase urme; deși în ultima vreme devenise tandru cu proza ei, îi corecta doar greșelile de ortografie.

– Cam ce număr? întrebă ea.

El își zicea că e o târfă. Probabil că Felicia îi spunea asta întruna. Frisonul pe care îl simțise adineaori era frigul din încăpere sau priveliștea cutremurătoare a propriului trup alb bântuind cele trei oglinzi simultan?

Clyde își strivi țigara și termină de descheiat pijamaua. Acum era și el gol. Cantitatea de carne palidă din oglinzi se dublă. Penisul lui era impresionant, uscățiv ca și el, legănându-se în felul acela greoi pe care îl au aceste mădulare, cele mai iluzorii bucăți de carne. Pielea i se frecă temătoare de a ei, când încercă, în sfârșit, s-o îmbrățișeze; era costeliv, dar surprinzător de călduț.

– Nu prea mare, îi răspunse el. Cât să mă facă gelos. Dumnezeule, ești delicioasă. Îmi vine să plâng.

Ea îl conduse spre pat, încercând să nu facă nici un zgomot care i-ar fi putut trezi pe copii. În așternut, capul lui cu unghiuri ascuțite și favoriți țepoși i se lăsă greu pe piept; maxilarul lui îi apăsa pe claviculă.

– N-ar trebui să-ți vină să plângi, rosti ea mângâietoare, așezându-se mai bine. Ar trebui să fii fericit.

Când rosti asta, îi năvăli în minte obrazul lătăreț al Alexandrei: fața lată, puțin bronzată și în timpul iernii, de la plimbările în aer liber, cutele adânci și grațioase de pe bărbie și din vârful nasului, care îi dădeau un aer straniu și impasibil, de zeiță, aerul absent al cuiva care are un crez: Alexandra credea că natura, lumea fizică, sunt lucruri dominate de fericire. Bărbatul care o ținea în brațe, sacul acesta de oase călduț, nu credea la fel. Lumea devenise pentru el la fel de insipidă ca hârtia, așa compusă cum era din evenimente neimportante și neplăcute care apăreau o clipă pe biroul lui, în drumul lor spre arhiva care se prăfuia în spate. Totul devenise pentru el secundar și cu gust acru. Sukie se întreba dacă și ea o să aibă destulă tărie, cât mai putea oare să-i țină la pieptul ei pe acești bărbați cuprinși de jale și de îndoieli și să nu se contamineze?

– Dacă te-aș putea avea noapte de noapte, aș putea fi fericit, acceptă Clyde Gabriel.

– Atunci e bine, zise Sukie pe un ton mămos, uitându-se cu spaimă în tavan, încercând să se lanseze în abandonul la care consimțise, în incursiunea în minunile sexului pe care trupul ei o promitea celorlalți. Trupul acestui bărbat emana, din vechimea lui de o jumătate de secol, un miros masculin complex, în care se includea izul putred de whisky – un iz pe care îl remarcase deseori, aplecându-se peste umărul lui, la birou, în vreme ce îi ciopârțea cu creionul pagina dactilografiată. Făcea parte din el, era țesut în învelișul lui. Îl mângâiase pe capul cu proeminența specifică inteligenților. Părul i se rărea: cât era de subțire! Ca și cum ar fi fost într-adevăr numărate firele. Limba lui începu să-i atingă sfârcul roz și tare. Ea și-l mângâie pe celălalt, frecându-l între arătător și degetul mare, ca să se excite. Tristețea lui o pătrunsese adânc, nu reușea să se scuture de ea. Orgasmul lui, deși venise încet, cu lentoarea aceea delicioasă a bărbaților mai în vârstă, îi lăsă propriul demon nesatisfăcut. Avea nevoie de mai mult din partea lui, deși acum el ar fi vrut să doarmă.

Sukie îl întrebă:

– Te simți vinovat față de Felicia că ești aici, cu mine?

Era nedemn și frivol din partea ei să spună așa ceva, dar uneori, după ce era posedată, simțea o alunecare disperată, o devaluare prea bruscă.

Singura fereastră a camerei adunase lumina împietrită a lunii. Afară domnea noiembrie cel chelbos. Șezlongurile fuseseră băgate înăuntru, peluzele erau moarte și plate ca niște podele, curtea era goală ca o casă din care s-a mutat toată lumea. Părul micuț împodobit cu fructe aurii se preschimbase într-un mănunchi de bețe. Într-un ghiveci de pe pervazul ferestrei stătea o mușcată veștejită. Dulapul îngust de lângă șemineul rece conținea șnur verde. Sub pat dormea un fetiș.

Clyde își extrase răspunsul dintr-o prăpastie vecină cu somnul:

– Nici un fel de vină, zise el. Doar furie. Cățeaua asta mi-a mâncat și mi-a tocat clămpănind toată viața. De obicei sunt apatic.

M-am mai trezit puțin fiindcă ești tu așa de frumoasă, și asta nu-i bine deloc. Fiindcă văd ce-am pierdut, ce m-a făcut să pierd cățeaua aia pisăloagă și convinsă că numai ea are dreptate.

– Cred, spuse Sukie, continuând să flirteze, că eu ar trebui să fiu un supliment, nu să te fac să te înfurii.

Vroia să-i spună cu asta că nu are de gând să-l preia și să-l pună din nou pe picioare; prea era trist și înveninat; cu toate că o încercau niște porniri de soție când îi vedea pe bărbații de felul ăsta în viața lor de zi cu zi: umerii lor aduși când se ridicau de pe scaun, felul stângaci și rușinat în care își puneau și își scoteau pantalonii, cât de docili se bărbiereau zilnic și porneau iar în lume ca să aducă bani.

– Tot ce-mi arăți tu mă amețește, spuse Clyde, mângâind-o ușor pe sânii tari și pe pântecul neted. Ești ca o stâncă. Îmi vine să mă arunc în gol.

– Te rog să nu faci așa ceva, zise Sukie.

Își auzi un copil, pe fetița cea mică, cum se răsucea în pat. Casa era atât de mică, erau unul în brațele altuia peste noapte, în ciuda pereților de forme ciudate, tapetați cu hârtie.

Clyde adormi cu mâna pe pântecul ei, așa că trebui să-i ridice brațul cel greu – sforăitul lui ritmic se întrerupse o clipă, apoi porni iar – ca să se poată da jos din patul care se legăna la fiecare mișcare. Încercă din nou să facă pipi și nu reuși, își luă cămașa de noapte și halatul agățate pe ușa de la baie, se duse să vadă dacă fetița nu s-a dezvelit – își aruncase toate păturile pe jos în agitația unui coșmar. Întoarsă în patul ei, Sukie încerca să adoarmă lăsându-și gândurile să zboare către vechiul conac Lenox – la partidele de tenis pe care le puteau juca toată iarna, acum că Darryl instalase o extravagantă prelată rotundă, umflată cu aer cald, deasupra terenului, la băuturile pe care Fidel le servea după aceea, cu petele lor de culoare din coajă de lămâie, cireșe, mentă și ardei iute, la felul în care se vor împleti privirile, chicotele și bârfele lor, la fel cum se înlănțuiau cercurile ude lăsate de paharele cu băutură pe masa de sticlă a lui Darryl, din încăperea imensă unde se aduna praful pe sculpturile Pop Art. Aici femeile se eliberau de ființele cu miros greu care le sforăiau alături în pat. Când adormi, Sukie

visă totuși, o altă femeie, pe Felicia Gabriel cu fața ei triunghiulară și încordată, vorbind, vorbind mereu, tot mai înfuriată, apropiindu-și chipul, cu vârful limbii de culoarea ardeiului iute agitându-se de indignare în spatele dinților, atingând-o pe Sukie ici și colo, poate n-ar trebui să facem asta, dar ce senzație îți dă, cine poate spune ce e firesc și ce nu, tot ce există este firesc și, oricum nu ne vede nimeni, oh, ce vârf roșu, tare și iute are limba ei, ce drăguț din partea ei, ce bine e. Sukie se trezi o clipă din somn, cât să-și dea seama că fantoma Feliciei se îngrijise de orgasmul pe care Clyde nu reușise să i-l provoace. Îi duse până la capăt strădania, cu mâna stângă, în ritmul sforăiturilor lui Clyde. Prin dreptul lunii trecu în zigzag umbra micuță a unui liliac, iar Sukie se mângâie cu gândul că mai era cineva treaz în afară de ea, ca atunci când auzea scrâșnind prin noapte, la câte un colț nevăzut de stradă ultimul tramvai, pe vremea când era o copilă, în statul New York, în orășelul acela cât un vârf de unghie, așezat la capătul unui lac prelung și înghețat.

Faptul că era îndrăgostit de Sukie îl făcea pe Clyde să bea și mai mult; beat, se putea scufunda mai relaxat în noroiul langorii. Exista acum în sinea lui o jivină a cărei mușcătură îi ținea de urât. Faptul că tânjise cândva în același fel după Felicia îl făcea să i se pară întreaga situație cu atât mai plăcută și mai fără speranță. Ghinionul lui fusese clarviziunea. Nu mai credea în Dumnezeu de la șapte ani, în patriotism de la zece, în artă de când împlinise paisprezece ani și înțelesese că nu va ajunge niciodată un Beethoven, un Picasso ori un Shakespeare. Autorii lui preferați erau marii clarvăzători – Nietzsche, Hume, Gibbon, mințile necruțătoare ce jubilau de pe urma lucidității. Din ce în ce mai des, i se întuneca mintea în intervalul dintre al treilea și al patrulea pahar de scotch, nemaifiind în stare, a doua zi de dimineață, să-și amintească ce carte avea în poală când adormise, de la ce întrunire anume se întorsese Felicia, când ajunsese în pat, cum anume străbătuse încăperile casei pe care o simțea, acum că Jennifer și Christopher plecaseră, ca pe o imensă păstaie seacă și fragilă. Traficul zguduia afară strada Ludowick, la fel ca și zvâcnetul fără

rost al sângelui și inimii lui. În veghea lui solitară, apăsată de alcool și de dor, scosese dintr-un raft plin de praf volumul din Lucretius pe care învăța la liceu, mâzgălit tot, printre rânduri, de traducerile acestui fost eu al lui, studios și încrezător în viață. *Nil igitur mors est ad nos neque pertinet hilum, quandoquidem natura animi mortalis habetur*. Răsfoi volumașul delicat, cu cotorul de culoare albastru-de-Oxford, tocit acolo unde îl ținuseră iar și iar mâinile lui de adolescent. Căută în zadar pasajul în care este descrisă mișcarea atomilor, mișcarea întâmplătoare datorită căreia materia devine tot mai complicată; tot astfel iau naștere toate cele, printr-o acumulare de ciocniri, inclusiv bărbații și miraculoasa lor libertate; căci fără această goană a atomilor, totul s-ar prăbuși în adâncuri, *inane profundum*, ca niște picături de ploaie.

Avea, de ani de zile, obiceiul să iasă în curtea din spate, relativ liniștită, înainte de a merge la culcare și să privească o clipă neverosimila puzderie de stele; o posibilitate infimă fusese, știa prea bine, cea care îngăduise acestor mândre corpuri cerești să stea pe boltă, căci, dacă sfera de foc primordială ar fi fost doar un pic mai omogenă, nu s-ar mai fi putut forma galaxiile, iar dacă ar fi fost doar un pic mai puțin omogenă, galaxiile s-ar fi consumat deja în eterogenitatea lor prea impetuoasă, cu mii de milioane de ani în urmă. Obișnuia să rămână în picioare lângă grătarul de friptură ruginit, pe care nu-l mai foloseau de când plecaseră copiii, să-și spună singur că ar trebui dus în garaj, acum că venea iarna, și să nu reușească niciodată să treacă la fapte, iar toate astea seară de seară, înălțându-și însetat ochii spre miracolul enigmatic ce se boltea deasupra capului său. Privirile îi întâlneau lumina care pornise la drum încă pe când oamenii cavernelor ieșeau în cârduri să cunoască lumea, ca niște furnici pe o masă de biliard. Constelația Lebedei, cu crucea ei neîncheiată și Andromeda, cu stolul ei de stele în formă de V, stau aproape de o nebuloasă care, după cum îi arătase limpede de multe ori telescopul, era o galaxie spiralată de dincolo de Calea Lactee. Seară de seară, întinderile cerului erau aceleași; Clyde era ca o placă fotografică expusă iar și iar, stelele își sfredeliseră drum prin el, ca niște gloanțe printr-un acoperiș de tablă.

În seara asta volumașul din *De Rerum Natura* de pe vremea studenției îi alunecase printre genunchi, îndoindu-și paginile adnotate în tinerețe. Se gândea să iasă pe afară ca să contemple ritual stelele, când Felicia dădu buzna în biroul lui. Deși nu era, bineînțeles, biroul lui ci al lor, așa cum a lor era orice încăpere din casă, orice scândură scorojită și orice cablu cu învelișul de izolație plesnit și cu miezul din fire răsucite de cupru, și grătarul mâncat de rugină și placa de deasupra intrării, cu vulturul de lemn cu penajul lui roș-alb-albastru preschimbat de ploaia de atomi în roz-galben-negru.

Felicia își desfăcu de pe cap și de la gât fularele în dungi și bătu indignată din picior:

– Numai *dobitoci* sunt la conducerea orașului ăstuia; au votat ca boii să se schimbe numele Pieței Landing în Piața Kazmierczak, în cinstea dobitocului de pești care s-a dus în Vietnam și s-a lăsat omorât acolo.

Își scoase cizmele.

– Ei, zise Clyde, hotărât să se arate plin de tact. – De când carnea, părul și mirosul de mosc ale lui Sukie îi invadaseră celulele cerebrale rezervate unei perechi, Felicia i se părea diafană, imagine pictată pe hârtie de mătase, care putea să-și ia zborul în orice clipă. – Zona aia nu mai servește de mai bine de optzeci de ani drept debarcader, s-a împotmolit când a fost viscolul din '88.

Avea mândria inocentă de a fi foarte precis; pe lângă astronomie, în zilele când mintea îi mai era încă limpede, Clyde se interesa și de dezastrele naturale: vulcanul Krakatoa, care își azvârlise în aer partea superioară, învăluind în praf întreaga planetă, inundațiile din 1931 din China, care făcuseră aproape patru milioane de victime, cutremurul de la Lisabona, din 1755, care se produsese la ora când toți cei credincioși se aflau în biserici.

– Dar era atât de frumos acolo, zise Felicia, cu zâmbetul acela minuscul care indica că e convinsă că nimeni n-o poate contrazice, la capătul dinspre mare, pe Dock Street, cu bănci pentru oamenii în vârstă și cu obeliscul vechi din granit, care nu arăta deloc a monument de război.

– S-ar putea să rămână la fel și de-acum încolo, propuse el, întrebându-se dacă un alt deget de scotch nu l-ar putea face praf, să scape de toate astea.

– Ba nu, n-o să mai fie, afirma hotărâtă Felicia.

Își scoase paltonul. Purta o brățară lată de aramă, pe care Clyde n-o mai văzuse până atunci. Îi amintea de Sukie, care se dezbrăca uneori fără să-și scoată bijuteriile și umbla goală, licărind prin întuneric, în încăperile umbrite unde se iubeau.

– Următoarea mișcare va fi să boteze Dock Street, pe urmă Oak Street și până la urmă și orașul după numele vreunui individ din clasele de jos, care n-a găsit ceva mai bun de făcut, decât să plece acolo ca să azvârle cu napalm deasupra satelor.

– Kazmierczak era, de fapt, un puști de treabă. Ții minte, acum câțiva ani, era și fundașul cel mai bun al echipei de fotbal și era și premiant. De asta le-a părut așa de rău după el tuturor, când a fost ucis, vara trecută.

– Ei, să știi că mie nu mi-a părut rău după el, zise Felicia, zâmbind ca și cum reușise să-și impună punctul de vedere.

Se apropie de focul aprins de el, ca să-și dezmorțească mâinile scoase din mănușile cu un singur deget. Se întoarse pe jumătate cu spatele și moșmondi ceva în jurul buzelor, ca și cum ar fi încercat să extragă un fir de păr. Clyde nu știa nici el de ce anume îl scotea din sărite tocmai acest gest, de acum familiar, din moment ce, printre toate neajunsurile aduse de înaintarea în vârstă, acesta nu i se putea deloc imputa. Dimineața vedea pe perna ei fulgi, paie, bănuți încă uzi de salivă și simțea dorința s-o zgâlțâie ca s-o trezească din somn, în vreme ce își simțea propriul cap zvâcnind dureros.

– Nu-i același lucru ca și cum ar fi fost născut și crescut la Eastwick. Familia lui nu s-a mutat aici decât de vreo cinci ani, și taică-său refuză să se angajeze undeva, lucrează pe la întreținerea drumurilor doar atât cât îi trebuie ca să mai ia încă șase luni de ajutor de șomaj. A venit și el astă-seară, cu o cravată neagră plină de pete de ou. Biata doamnă K. se vedea că se străduise și ea să se îmbrace frumos, să n-arate ca o varză, dar mă tem că n-a reușit.

Felicia nutrea o afecțiune considerabilă pentru cei defavorizați de soartă în teorie, dar atunci când ajungea în preajma lor, avea tendința să-și pună mâna la nas.

Elanul ei avea ceva fascinant când se pornea într-o direcție, iar Clyde nu putea totdeauna să reziste să nu-i dea câte un imbold să continue:

– Nu mi se pare că sună prea rău „Piața Kazmierczak".

Ochii rotunzi ai Feliciei îl fulgerară cu mânie:

– Sigur că nu! Ție nu ți s-ar părea că sună rău nici „Piața Căcatului". Nu dai doi bani pe lumea asta, pe care o lăsăm moștenire copiilor, sau pe războaiele pe care le impunem unor nevinovați, sau dacă ne otrăvim singuri, sigur, ție ce-ți pasă, tu te otrăvești singur chiar în clipa asta, ai târî tot globul în prăpastie după tine, asta-i mentalitatea ta!

Dicția ei se îngreună din ce în ce pe parcursul acestei tirade și ajunsă la capăt, își îndepărtă cu grijă de pe limbă un ac cu gămălie și ceva care semăna cu o așchie de gumă de șters.

– Copiii noștri, mârâi el în batjocură. Nu-i văd deloc pe aici, ca să preia lumea în orice formă ar fi să le-o predăm.

Își goli paharul de scotch – un gust de fum și de buruieni amare printre cuburile de apă tratată cu fluor. Gheața i se izbi de buza superioară; îl duse gândul la buzele lui Sukie, la expresia de încântare molatică pe care o luau ori de câte ori încerca să fie solemnă sau tristă. O întrista el, era una din mâhnirile ei. Rujul ei, cu gust foarte slab de cireșe îi lăsa câteodată o urmă pe cei doi dinți din față. Se ridică să-și umple paharul și se clătină pe picioare. Bucățele din Sukie – degetele ei dolofane de la picioare, cu unghii roșu-aprins, colierul ei din semilune de aramă, smocurile ei palide de la subraț – toate pluteau legănându-se în jurul lui. Sticla locuia pe raftul de jos, sub un șir lung de opere de Balzac, ca niște mici coșciuge maro de jucărie.

– Da, nici asta nu suporți, că Jenny și Chris și-au luat zborul, ca și cum i-ai putea ține veșnic pe copii lângă casă, ca și cum nu s-ar *schimba* și nu s-ar *maturiza* în jurul tău. Dezmeticește-te, Clyde! Ți-ai închipuit destul că viața e ca în cărțile pentru copii, cu Mămica și Tăticul care vin să stea lângă tine ori de câte ori ești

bolnav, cu toate cărticelele alea de „Astronomie pentru copii" și de „Scriitori clasici pentru copii", cu cărți de colorat cu contururile gata trasate și cu creionașe gata ascuțite în cutiuțe îndemânatice, când, în realitate, viața e un organism, Clyde, lumea toată e un organism, e vie, e sensibilă, se mișcă, Clyde, în timp ce tu stai și te joci cu ziarul ăla al tău de jucărie, de parcă tot ai fi puișorul mamei, care e bolnăvior și stă în pat! A fost astă-seară la întrunirea consiliului așa-zisa ta reporteră Sukie Rougemont, cu nasul ei turtit ca de purcel tot pe sus, mi-a aruncat o privire gen „ghici ce știu eu și tu nu știi".

„Limbajul", se gândea el, „poate că ăsta ne e blestemul, că asta ne-a alungat din rai. Și uite-ne cum încercăm acum să-i învățăm să vorbească pe sărmanii cimpanzei, atât de cumsecade, și pe delfinii zâmbăreți." Sticla de Johnnie Walker bolborosi îndatoritoare ceva, din gâtul ei aurit.

– Să nu-ți închipui, o, nu – continuă Felicia, sufocându-se în exclamații pe măsură ce se lăsa antrenată într-un vârtej de furie – să nu crezi că nu știu despre tine și despre pupăza aia, văd prin tine ca prin sticlă, să nu uiți niciodată asta; știu cum ți-ar mai plăcea s-o regulezi dacă ai avea ceva curaj în tine, numai că n-ai, n-ai nici un pic!

Imaginea lui Sukie, cum stătea ea blândă și confuză, cu un fel de uimire destinsă, sub el în timp ce o regula, îi puse stăpânire pe minte și mierea ei îi paraliză limba, care dădea să protesteze: „Ba da!"

– Stai aici, îi dădea mai departe Felicia cu o răutate ca de reacție chimică, independentă de restul corpului, cu gura și cu ochii pradă unei pornniri de nestăvilit, stai aici și te vaieți de Jenny și Chris, care au avut, cel puțin, curajul să-și ia adio de la târgul ăsta uitat de Dumnezeu și să încerce să-și facă o carieră acolo unde se petrec cu adevărat lucrurile, tu nu, stai aici și cești gura, dar știi ce-mi spuneau despre tine? Chiar vrei să afli, Clyde? Îmi spuneau: „Hei, mami, n-ar fi grozav să plece tata și să ne părăsească?" Dar tu știi, ar fi trebuit să adauge „numai că n-are el curaj". – Repetă cu dispreț, ca și cum ar mai fi vorbit încă cu glasul altuia: „Numai că – n-are el – curaj!"

Lustrul acesta, se gândi Clyde, lustrul retoric o făcea de nesuportat; pauzele și repetițiile meșteșugite, felul în care prinsese ,,curaj" și-o transformase într-o temă muzicală, felul în care își exprima bombastic opiniile în fața unui imens public imaginar, pierdut în admirația ei, până la ultimul rând de locuri al tribunei. O mulțime de pioneze îi ieșiră din gâtlej în focul perorației, dar nici măcar asta n-o opri. Felicia și le scuipa iute în palmă și le azvârlea în focul aprins de el. Sfârâiau ușor și capetele colorate li se înnegreau.

– N-are curaz, nisi un pic, mai rosti ea, scoțând încă o pioneză și aruncând-o în spațiul dintre cărămizi și grătarul șemineului, dar are de gând să transforme tot orașul ăsta într-un monument pentru un război detestabil. Se potrivesc toate, trebuie să fie, cum spun specialiștii, un sindrom. Un bețiv incapabil de inițiativă vrea să târască după el, în prăpastie, o lume întreagă. Hitler, de el îmi aduci tu aminte, Clyde. Alt slăbănog pe care lumea nu l-a înlăturat la vreme. Ei bine, de data asta n-o să fie la fel!

Mulțimile din imaginația ei se încolonaseră acum după ea, ca o armată în fruntea căreia mărșăluia semeață. ,,Împotriva celui rău ne ridicăm", strigă ea, cu ochii ațintiți într-un punct depărtat, de dincolo de el.

Și stătea bine înfiptă, în fața lui, cu brațele încrucișate de parcă el s-ar fi pregătit s-o doboare. El însă făcuse un pas în direcția ei din pricină că focul, sub ploaia de pioneze ude, dădea să se stingă. Trase grătarul de protecție și răscoli buștenii cu un vătrai cu mâner de bronz. Buștenii se adunară grămadă, scoțând scântei. Își aminti de el și de Sukie: o curioasă binecuvântare suplimentară a relațiilor sexuale cu Sukie era cât de somn i se făcea lângă ea; la atingerea lunecoasă a pielii ei îl cuprindea imediat o langoare euforică, după o viață întreagă de insomnie. Înainte și după raportul sexual, trupul ei gol îl însoțea cu atâta grație, încât i se părea că și-a aflat, în sfârșit, locul pe lume. Doar amintirea tihnei pe care i-o dădea femeia devotată și cu păr roșcat era de ajuns pentru ca pe creierul lui să se aștearnă un gol milostiv.

Trecură, poate, câteva minute. Felicia continua să peroreze vehement. Disprețul sănătos pe care i-l purtau copiii se conjugase

cu încăpățânarea lui criminală de a sta într-un fotoliu, în vreme ce în lume făceau ravagii războaie nedrepte, guverne fasciste și exploatatori lacomi de profit. Vătraiul cel neted se afla încă în mâna lui. În indignarea ei, ca o reacție chimică, obrazul i se făcuse alb ca un craniu, ochii îi ardeau ca flăcările unor lumânări, adâncite în scobitura cerii pe care au topit-o. I se ridicase părul în cap formând un halou zdrențuit și meschin. În chip dezgustător, îi ieșeau mai departe din gură tot felul de lucruri – pene de papagal, viespi moarte, coji de ou, amestecate toate în bale subțiri care îi curgeau fără încetare și pe care și le ștergea mereu de pe bărbie, cu un gest ritmic, de parcă ar fi încărcat o armă. I se părură un semn toate aceste dejecții; femeia din fața lui era posedată de diavol, nu mai avea nici o legătură cu femeia pe care o luase de bunăvoie de soție.

– Ei, calmează-te, Lishy, o imploră Clyde. Hai să punem punct pe ziua de azi.

Acțiunea chimică și mecanică din locul sufletului ei se intensifică; intrată în transă de prea multă indignare, încetă să mai vadă și să mai audă. Glasul ei avea să-i trezească și pe vecini. Vocea îi răsuna tot mai tare, alimentată fără răgaz dinăuntru. În mâna stângă el ținea băutura; ridică cu dreapta vătraiul și o izbi drept în cap, ca să întrerupă o clipă fluxul de energie, ca să astupe gura prin care se revărsa prea mult. Osul cutiei craniene emise un sunet neașteptat de ascuțit, ca și cum ar fi fost ciocnite, în joacă, una de alta două bucăți de lemn. Ochii i se dădură peste cap, arătându-și albul, iar buzele i se întredeschiseră involuntar, scoțând la iveală un fulg imposibil de albastru, pe vârful limbii. El știa că face o greșeală, dar liniștea i se părea un dar ceresc. Căzu, la rândul lui, pradă unei reacții chimice și o lovi în cap cu vătraiul de mai multe ori, urmărind-o cu loviturile în timp ce cădea la podea, până ce sunetul loviturilor deveni mai curând lichid decât sunet de lemne izbite între ele. Astupase pentru totdeauna o gaură din liniștea cosmică.

O ușurare imensă îl învălui, de pe trupul scăldat în sudoare i se ridică o teacă de peliculă subțire, ca un sac de protecție din polietilenă pe care îl scoți de pe un costum adus de la curățat. Își

sorbi scotchul, evitând să privească spre podea. Se gândi la stelele de afară și la poziția lor, neabătută din această noapte a vieții lui și din toate nopțile, de la începutul timpului, de când se formaseră galaxiile. Cu toate că mai avea multe de făcut, iar unele erau lucruri extrem de grele, o perspectivă miraculos de nouă dădu fiecăreia din acțiunile sale o limpezime desăvârșită, ca și cum s-ar fi întors cu adevărat la cărțile cu poze ale copilăriei pe care Felicia le evocase cu atâta dispreț. Ce curios din partea ei: avusese dreptate, îl bucuraseră peste măsură zilele acelea când era bolnav și nu se ducea la școală. Îl cunoștea prea bine, asta era. Căsătoria e cum ar fi doi oameni închiși la un loc, care trebuie să citească o singură lecție, iar și iar, până când cuvintele se preschimbă în nebunie. I se păru că trupul ei întins pe jos scâncește, dar hotărî că nu era decât focul care mistuia un fir de rășină.

Ca un copil conștiincios și iubitor de ordine ce fusese, Clyde se delectase pe vremuri cu planuri arhitecturale, din cele care indică fiecare ornament, fiecare traversă și bârnă și care scot în evidență mișcările unghiulare ale perspectivei. Trasa cu rigla și creionul negru liniile de fugă ale desenelor de prin reviste și cărți ilustrate, prelungindu-le până la punctul extrem, chiar și atunci când punctul de fugă se găsea mult în afara paginii. Că exista un asemenea punct era un concept care îi făcea plăcere și poate că înșelăciunea la care se dedau adulții o întrezărise pentru prima oară când făcuse descoperirea că în multe desene admirabile artistul trișase: nu era respectat punctul de fugă. Acum Clyde ajunsese în persoană la acest loc de perspectivă finală și totul în jurul lui îi apărea de o claritate și de o prospețime ideală. Vaste arii de probleme – numărul din *Word* de miercurea viitoare, stabilirea următoarei întâlniri cu Sukie, veșnica zbatere a amanților ca să găsească loc unde să fie singuri și un pat care să nu bată la ochi, chinul mereu înnoit de a-și pune hainele și de a o părăsi iar, nevoia de a sta de vorbă cu Joe Marino în legătură cu învechirea care nu mai putea fi trecută cu vederea a cazanului de răcire, a țevilor și radiatoarelor instalației, condiția nu mult deosebită a ficatului și a mucoasei stomacului său, testele periodice și consultațiile doctorului Pat, ca și toate hotărârile nesincere pe care le impunea

situația lui deplorabilă, iar acum nesfârșitele complicații cu poliția și tribunalele – toate îi fură alungate din minte și rămaseră numai contururile încăperii, liniile bârnelor ei de lemn, pure ca niște raze laser.

Dădu pe gât ce-i mai rămăsese din băutură. Își adună curajul. Felicia se înșelase afirmând că n-avea deloc. Așezând paharul pe policioara căminului, nu reuși să evite viziunea periferică a picioarelor ei, stângaci desfăcute, de parcă ar fi schițat un pas complicat de dans. Fusese pe timpuri, la liceul din Warwick, o dansatoare dibace pe muzică de jazz. Ce ritm îndrăcit, ce sunet de mare orchestră știau să scoată pe vremea aceea până și orchestrele locale. I se vedea printre dinți vârful limbii ei de fetișcană, când o lua cineva la învârtit. Se aplecă și ridică de jos volumul de Lucretius, punându-l înapoi în raft, la locul lui. Coborî în pivniță să caute o frânghie. Vechiul cazan paradit își devora combustibilul cu un scâncet încordat; prin carapacea lui ruginită și sfărâmicioasă scăpa atâta căldură, încât subsolul era cel mai plăcut loc al casei. Era o fostă spălătorie, unde proprietarii dinainte lăsaseră în urma lor o mașină veche cu storcător, marca Bendix, un miros demodat de păcură și chiar un coș cu cârlige de rufe pe marginea rotundă a căzii de tablă. Ce se mai juca cu cârligele de rufe, cum le transforma în omuleți cu picioare lungi și cu pălării rotunde, cam ca beretele de marinar. Frânghii de rufe, nimeni nu mai folosește azi frânghii de rufe. Dar uite un colac, strâns frumos și vârât în spatele mașinii celei vechi, printre pânzele de păianjen. Se vedea cât colo, își dădu brusc seama Clyde, că îl călăuzea mâna Providenței. Cu mâinile lui greoaie – pline de vene, noduroase, ca niște gheare hâde – smuci cu putere frânghia și inspectă cu atenție șase-șapte picioare din lungimea ei, căutând locuri unde ar fi putut să cedeze. Se aflau în preajmă niște foarfeci ruginite și își tăie cât avea nevoie.

Ca atunci când, urcând pe munte, faci pas după pas și nu privești prea departe cărarea: hotărârea luată îl duse lin înapoi pe scări, cu frânghia plină de praf în mână. Coti la stânga, intrând în bucătărie, și își ridică privirile. Tavanul de aici fusese coborât la renovare și avea o suprafață șubredă cu plăci de celuloză texturată

fixate într-o rețea din benzi de aluminiu. În celelalte încăperi de la parterul casei erau tavane tencuite, de mai bine de trei metri înălțime; discurile de stucatură, care nu mai țineau nici un candelabru, s-ar fi putut să nu-i suporte greutatea, chiar dacă s-ar fi urcat pe o scară și ar fi găsit o protuberanță de care să înnoade frânghia.

Reveni în birou ca să-și mai toarne un pahar. Focul ardea acum mai puțin zglobiu și ar fi avut nevoie de un lemn; dar lucrul făcea parte din acea vastă arie de preocupări care nu mai erau semnificative, nu-i mai aparțineau. Nu era ușor să te obișnuiești cu gândul, cât de imens de greu, nu mai conta. Își sorbi băutura și simți cum chihlimbarul cu miros de fum cobora încet, spre digestia care era și ea eliminată din cadru, care n-avea să se mai producă. Se gândi la subsolul cel primitor și se întrebă dacă i s-ar putea ierta totul și trece cu vederea, în caz că promitea să trăiască de-acum încolo într-un butoi de cărbuni și să nu mai iasă vreodată pe afară. Însă acest gând sfios îi tulbura limpezimea pe care și-o crease în minte. Mai gândește-te.

Poate că frânghia era problema. Fusese treizeci de ani gazetar și cunoștea marea varietate de metode cu care oamenii își iau singuri viața. Sinuciderea cu ajutorul automobilului era, în realitate, una din cele mai răspândite; sinucigași de pe șosele erau înmormântați zilnic de preoți satisfăcuți și de rude cărora nu li se adusese nici un afront. Însă metoda era nesigură și supărător de publică iar, o dată ajuns la punctul acesta de fugă, Clyde avu impresia că toate prejudecățile de ordin estetic pe care și le refulase în timpul vieții ieșeau acum la suprafață, împreună cu imagini ale copilăriei. Unii, având la dispoziție focul din cămin, cumplita dovadă care zace pe podea și casa în întregime din lemn, ar fi putut să-și dea foc, ca pe rug. Dar asta însemna să-i lase fără moștenire pe Chris și pe Jenny, iar Clyde nu era dintre cei asemeni lui Hitler, care vroia să tragă toată lumea după el; Felicia făcuse o comparație dementă. Mai mult, cum putea să se bazeze pe el însuși să nu încerce să-și salveze pielea pârlită fugind afară? Doar nu era călugăr budist, crescut în disciplina mortificării trupului și capabil să stea așezat în semn de protest, plin de calm, până când i se desprindea de pe trup carnea carbonizată. Gazul era considerat

nedureros, dar nici mecanic nu era, să găsească bandă adezivă și câlți cu care să astupe ermetic numeroasele ferestre din bucătărie, al cărei spațiu vast și însorit fusese unul din factorii principali în decizia lor de a cumpăra casa, în decembrie ar fi treisprezece ani de atunci. Toată luna decembrie din acest an, îi trecu prin minte cu o bucurie vinovată, decembrie cu zilele lui scurte și întunecate, licărind a beteală, cu hoardele înfiorătoare puse pe cumpărături, cu omagierea absurdă a unei religii moarte de mult (colindele de doi bani, jalnica reprezentare a leslei din Beethleem din Piața Landing – Piața Kazmierczak –, pomul de Crăciun înălțat pe Dock Street, la celălalt capăt, în imensa urnă rotundă de marmură căreia îi spun Adăpătoarea de Cai), tot ce ține de luna decembrie se numără acum printre numeroasele lucruri eliminate din calendarul, simplificat până la sublim, al lui Clyde. Nu va mai trebui să plătească nici păcura pe luna viitoare. Nici gazele. Dar i se părea lipsită de demnitate așteptarea aceea pe care ți-o impune gazul metan și nu voia ca ultima lui imagine asupra realității să fie interiorul unui cuptor cu gaze, în timp ce stătea în patru labe, cu capul vârât înăuntru, în poziția slugarnică a unui câine care așteaptă să-i dai de mâncare. Îi repugna mizeria care s-ar fi făcut utilizând cuțite, lame de ras și o cadă cu apă fierbinte. Pastilele erau nedureroase și nu provocau debandadă, însă una din cauzele pentru care luptase Felicia cu înverșunare fusese împotriva companiilor farmaceutice și împotriva a ceea ce ea susținea că ar fi tentativa acestora de a crea o Americă fără vlagă, o națiune de marionete dependente de droguri. Clyde zâmbi, iar cuta adâncă de pe obrazul lui luă o traiectorie ascendentă. Câte ceva nu era chiar lipsit de sens, din tot ce susținuse ea. Nu fusese chiar numai vorbărie goală. Dar era convins că în ce-i privea pe Jennifer și pe Chris n-avusese dreptate; el nu se așteptase niciodată de la ei, și nici nu dorise așa ceva, să rămână acasă pe veci, îl supărase numai faptul că Chris se apucase de o profesie atât de nesigură cum e actoria, că Jenny se mutase așa de departe, tocmai la Chicago, și că se lăsa bombardată cu raze X, expunându-și ovarele la radiații și punându-se în situația să nu-i mai poată face vreodată nepoți. Și ei fuseseră scoși din plan, nepoții. Avem copii fiindcă ni se pare

că e un lucru pe care suntem datori să-l facem, din moment ce l-au făcut și părinții noștri, dar când totul e dus la bun sfârșit, copiii se dovedesc a fi nimic mai mult decât alți reprezentanți ai rasei umane, cam mare dezamăgirea. Jenny și Chris fuseseră niște copii cuminți și liniștiți; ceva motive de dezamăgire fuseseră până și în asta; fiind cuminți, reușiseră să scape de sub influența Feliciei, care, pe vremea când era mai tânără și nu atât de angajată în cauze altruiste, avea un caracter extrem de irascibil (fără îndoială, era vorba de o frustrație de ordin sexual la rădăcină, dar cum poate un soț să ocrotească o femeie și s-o mențină, simultan, într-o stare de excitație?), iar, cu timpul, copiii se îndepărtaseră și de el. Pe la vreo nouă ani, Jenny începuse să se teamă de moarte și îl întrebase o dată de ce nu venea să spună rugăciunea împreună cu ea, cum fac alți tătici; chiar dacă el nu prea știuse ce să-i răspundă, nu s-au mai simțit niciodată, de atunci, atât de aproape unul de altul. De când se știa, încercase tot timpul să citească și Jenny îl întrerupsese atunci, venind la el. Cu niște părinți mai buni decât ei, Jenny ar fi putut ajunge o sfântă, cu ochii ei atât de limpezi și de albaștri, cu obrazul ei neted ca o fotografie ieșită din mâna unui specialist în retuș. Până când i se născuse fetița, Clyde nu mai văzuse cu adevărat organele genitale feminine, atât de dulci și de pufoase, ca două prăjiturele din galantarul unei cofetării.

Peste oraș se pogorâse liniștea; nu se mai auzea pe Lodowick Street nici o mașină. Îl durea stomacul. Îl durea în mod obișnuit la ora asta: un început de ulcer. Doctorul Pat îi spusese: „Dacă trebuie neapărat să bei, mănâncă măcar." Unul dintre efectele colaterale nefericite ale aventurii lui cu Sukie era că începuse să sară peste masa de prânz ca să se culce cu ea. Ea venea uneori cu câte o cutie cu alune, dar, cu dinții lui, nu prea se mai omora după lucruri de ronțăit; îi intrau sub proteză firimituri care îi răneau gingiile.

Uimitor lucru, la femei, cum dragostea nu le satură niciodată. Dacă treaba ți-a ieșit bine, peste o clipă mai vor o porție, e mai rău decât ai scoate un ziar. Până și Felicia, oricât susținea că detestă amorul. În alte seri, la ora asta el ar fi moțăit lângă focul pe cale să se stingă, dându-i timp să se bage în pat și să adormă așteptân-

du-l. După ce se epuiza vorbind, se prăvălea instantaneu în uitarea de care au parte cei fără de păcat. Acum se întreba dacă nu era cumva hipoglicemică: dimineața avea totdeauna capul limpede și publicul fantomatic pe care și-l imagina pentru discursurile ei se risipea. Nu dăduse niciodată semne că ar înțelege cât de tare putea să-l înfurie. În unele dimineți, sâmbăta sau duminica, rămânea în cămașă de noapte, provocându-l, ca să se împace. Ai zice că un bărbat și o femeie care își trăiesc împreună atâtea ceasuri din viață pot găsi o clipă de împăcare. Ocazii ratate. Dacă astă-seară ar fi lăsat să treacă furtuna, dacă i-ar fi lăsat timp să ajungă cu bine sus la etaj... Dar și această posibilitate, ca și nepoții, vindecarea stomacului ros de alcool și necazurile cu dantura nu mai figura pe hartă.

Clyde avea senzația că sunt mai multe fantome ale lui în încăpere, ca o imagine-fantomă pe ecranul televizorului. Altădată, la ora asta urca pe scări, cu întreg cortegiul lui de imagini-fantomă. Scările. Capătul moale al frânghiei îi mai atârna încă în mâini. Pânzele de păianjen i se prinseseră de pantalonii din velur. Dă-mi tărie, Doamne!

Casa scărilor era o construcție destul de impunătoare, în stil victorian, completată dincolo de un palier intermediar, cu priveliștea curții din spate și a grădinii, îngrijită pe vremuri dar destul de abandonată în ultimii ani. O frânghie legată de unul din stâlpii balustradei ar avea destul loc de balans, până la treptele de jos care ar putea servi de eșafod. Urcă sus cu frânghia până la al doilea palier. Lucra repede, temându-se să nu-și piardă cunoștința din cauza alcoolului. Un nod solid se face trecând întâi dreapta peste stânga, apoi stânga peste dreapta. Sau nu-i așa? La prima încercare obținu un nod de văcar. Era greu să-ți miști mâinile prin spațiul îngust dintre stâlpii pătrați ai balustradei; își jupui nodurile degetelor. I se părea că mâinile i se află la mare depărtare de ochi și că deveniseră luminescente, ca înmuiate într-un lichid eteric. Fu nevoie de calcule neînchipuite ca să aproximeze unde ar trebui să vină lațul (nu mai mult de șase-șapte inci dedesubtul plăcii cu înduioșătoare ornamente victoriene, altfel s-ar putea să atingă scara cu picioarele și s-ar putea ca animalul orb care era trupul lui

să se lupte să rămână în viață) și cât de mare ar trebui să fie ca să-i intre în el capul. Dacă e prea mare bucla, o să-i scape capul prin ea, dacă e prea strânsă, nu va reuși decât să se stranguleze. În asta consta arta călăului: trebuie frânt gâtul, citise de multe ori asta, trebuie să se frângă datorită presiunii bruște și puternice asupra vertebrelor cervicale.

Deținuții își foloseau în închisori curelele, și rezultatul era că se învinețeau la față. Chris fusese *boy-scout*, dar asta se întâmpla cu ani în urmă și mai fusese și un scandal cu un instructor, iar organizația se destrămase. În cele din urmă, Clyde obținu un fel de nod mobil și lăsă lațul să atârne. Văzută de sus, cum se pleca peste balustradă, perspectiva era cumplită: frânghia se legăna ușor: fără să se mai oprească, transformată într-un pendul de o adiere de vânt care cutreiera nepoftită prin casa plină de curent din toate părțile.

Pe Clyde îl cam părăsise curajul, dar, cu încăpățânarea metodică cu care editase zece mii de numere de gazetă, se duse totuși în pivnița încălzită (vechiul cazan înghițea mereu combustibil) și aduse de acolo scara pliantă din aluminiu. Era ușoară ca fulgul; puterile îngerești se pogorau asupra lui. Mai aduse și niște bucăți de scândură și propti cu ele scara, pe treptele acoperite cu mochetă, astfel încât, o parte a scării fiind sprijinită cu trei trepte mai jos, pe bucățile de lemn, întregul eșafodaj de forma literei A să se prăbușească la un simplu bobârnac. Ultimul lucru pe care avea să-l vadă, estima el, va fi ușa de la intrare și geamul în formă de evantai cu vitralii colorate, conturul lui simetric, vag asemănător unui răsărit de soare, luminat de becurile cu sodiu ale unui felinar din stradă. Privite de aproape, zgârieturile de pe suprafața de aluminiu păreau urmele ploii de atomi dintr-o cameră cu gaz. Totul era atins de transparență; numeroasele linii înlănțuite ale scărilor erau așa cum le visase arhitectul; lui Clyde Gabriel îi trecu extatic prin minte că n-avea nici un motiv să se teamă, nu încăpea îndoială că spiritul putea străbate materia, fiind alcătuit din scântei de substanță divină, nu încăpea îndoială că va mai fi o viață apoi cu infinite prilejuri favorabile, în care va putea să dreagă lucrurile cu Felicia și s-o păstreze și pe Sukie, nu o singură viață ci o

infinitate de vieți, exact așa cum bănuise Nietzsche. I se ridica de pe ochi ceața care îl învăluise o viață întreagă; totul era limpede ca un șpalt rectificat, înțelesul pe care i-l șoptiseră stelele, *candida sidera*, poleindu-i cu lumină spiritul indolent, înecat în mizeria lui orgolioasă.

Scara de aluminiu avu un tremur, ca de armăsar tânăr și focos, când își lăsă greutatea asupra ei. Un pas, doi, trei. Frânghia i se cuibări cu asprime în jurul gâtului, scara vibră când se întinse să potrivească nodul în poziția în care i se părea mai bună. Acum scara se legăna violent dintr-o parte în alta; sângele agitat al celui care o încălecase o biciuia, îndemnând-o spre obstacolul în fața căruia se ridică în două picioare, cum prevăzuse el, la un semn aproape imperceptibil și căzu. Clyde îi auzi zăngănitul și bufnitura. Neașteptată pentru el fu senzația de arsură, de parcă i s-ar fi turnat pietriș încins pe esofag, și felul în care se răsuciră toate unghiurile lemnului, mochetei și tapetului, se răsuciră atât de amplu încât, o clipă, avu senzația că i-au crescut ochi la ceafă. Apoi lumina roșiatică din craniul lui supra-aglomerat fu urmată de o negură care lăsă loc, schimbând doar trei litere, neantului.

– Ah, iubito, ce îngrozitor pentru tine! îi spuse Jane Smart la telefon lui Sukie.

– Ei, nu e chiar ca atunci când ar fi trebuit să văd ceva cu ochii mei. Dar băieții de la secția de poliție au făcut o descriere foarte vie. Se pare că ea nu mai avea față deloc.

Sukie nu plângea, însă vocea ei avea un timbru șifonat ca hârtia umezită care se usucă, dar nu mai e niciodată netedă.

– Ei, era o femeie urâcioasă, spuse cu fermitate Jane, ca s-o consoleze, deși capul îi stătea, cu ochi și urechi, tot la suita de Bach – cea oarecum fără voie avântată, a patra, în mi bemol minor. Așa de pisăloagă, de convinsă că numai ea are dreptate, sâsâi mai departe Jane.

Stătea cu ochii țintă la podeaua goală a sufrageriei, găurită peste tot de suportul de oțel al violoncelului.

Vocea lui Sukie oscila auzindu-se când mai tare, când mai încet, după cum i se îndepărta receptorul de bărbie.

– N-am cunoscut niciodată – rosti ea puțin răgușit – un bărbat mai blajin decât Clyde.

– Bărbații sunt violenți din fire, spuse Jane, a cărei răbdare începea să se ducă. Chiar și cel mai blajin dintre ei. E un fapt biologic. Sunt mânioși fiindcă n-au decât un rol accesoriu în reproducere.

– Nu-i plăcea nici măcar să facă observație cuiva, la redacție – continuă Sukie, în timp ce muzica sublimă, cu ritmurile ei diabolice, care-i cereau eforturi dureroase de dexteritate, se estompa încet-încet în mintea lui Jane, ca și senzația de înțepătură din degetul mare de la mâna stângă, cu care apăsase până atunci cu ardoare pe corzi. – Cu toate că, din când în când, își ieșea din sărite când îi scăpau cuiva la corectură *o sumedenie* de lucruri.

– Sigur, iubito, e evident. Ăsta e motivul. Prea le ținea pe toate în el. Când s-a hotărât să se repeadă la Felicia strânsese în el furie de treizeci de ani, nici nu-i de mirare că i-a sfărâmat de tot capul.

– Nu-i cinstit să spui că i l-a sfărâmat, zise Sukie. N-a făcut decât – cum zice toată lumea în ultimul timp? – *s-o distrugă*.

– Și pe urmă s-a distrus și pe el, sugeră Jane, sperând că acest rezumat va grăbi mersul conversației, ca să se poată întoarce la muzica ei; îi plăcea să exerseze două ore dimineața, de la zece la douăsprezece, apoi să-și pregătească un prânz dichisit cu brânză de vaci sau salată de ton pe o frunză de salată verde.

Aranjase pentru după-amiază un matineu cu Darryl Van Horne la unu și jumătate. Urma să lucreze împreună un ceas la una din cele două piese de Brahms, sau la micul și amuzantul Kodály pe care îl dibuise Darryl într-o prăvălie de partituri vârâtă în subsolul unei clădiri din granit de pe Weybosset Street, imediat după ce treci de arcade, apoi să bea, cum își făcuseră obicei, *spumante* de Asti ori cocteil cu tequila preparat de Fidel cu mixerul, și să facă o baie. Pe Jane o mai dureau încă cele două extremități ale perineului, după ultima lor întâlnire. Dar cele mai multe lucruri bune de care are parte o femeie îi vin cu durere și se simțise flatată că el o dorea fără public, dacă nu-i socotești pe Fidel și pe Rebecca, umblând de colo-colo cu tăvi și cu prosoape; era ceva fragil în dorința de voluptate a lui Darryl, care se lăsa

stimulată și calmată de prezențele lor reunite și care avea nevoie de cele mai extravagante încurajări atunci când Jane era singură cu el.

Mai adăugă, iritată, pentru Sukie:

– Că a fost lucid să ducă totul până la capăt, asta mi se pare surprinzător.

Sukie îi luă apărarea lui Clyde.

– Băutura nu-l amețea peste măsură, bea ca și cum ar fi luat un fel de medicament. Cred că mare parte din depresia lui trebuie să fi fost de origine metabolică; mi-a spus odată că avea tensiunea o sută zece cu șaptezeci, ceea ce e într-adevăr superb la un bărbat de vârsta lui.

Jane ripostă:

– Nu mă îndoiesc că găseai la el o mulțime de lucruri superbe pentru un bărbat de vârsta lui. Și eu îl preferam, cu siguranță, îngrozitorului ăla de Ed Parsley.

– A, Jane, știu că de abia aștepți să închizi telefonul, dar, fiindcă veni vorba de Ed...

– Da?

– Ai observat ce s-a împrietenit Brenda cu familia Neff?

– Nu i-am mai văzut pe nici unul de un veac, drept să-ți spun.

– Știu că nu, și bine ai făcut, zise Sukie. Lexa și cu mine am fost totdeauna de părere că profita de tine și că tu erai mult prea talentată pentru grupul lor; numai din gelozie a putut să-ți spună că frazarea sau atacul tău, ce era, e sclifosită.

– Mulțumesc, scumpo.

– Oricum, el cu nevastă-sa și cu Brenda sunt acum prieteni la cataramă, mănâncă tot timpul împreună la Bronze Barrel sau la localul acela nou, franțuzesc, deschis pe lângă Pettaquamscutt și, evident, Ray și Greta au încurajat-o să solicite postul lui Ed de la Biserică și să devină ea noul pastor unitarian. Se pare că și soții Lovecraft sunt în favoarea ei și știi că Horace e în comitetul parohial.

– Dar nu e hirotonită. Nu trebuie să fii mai întâi hirotonit? Episcopalienii, unde suplinesc eu, sunt foarte stricți în lucrurile

astea: nu poți nici măcar să devii membru al bisericii lor dacă nu ți-a pus nu știu unde mâinile un episcop, pe cap mi se pare.

– Nu, dar stă în casa parohială cu obrăznicăturile alea ale lor – absolut needucați, nici Ed și nici Brenda n-au știut să le spună vreodată nu – și s-ar putea să fie mai elegant s-o faci pe ea pastor, decât s-o silești să plece din casă. Poate că există vreun curs, ceva, care să se poată face prin corespondență.

– Dar e în stare să predice? Fiindcă trebuie să ții predici, doar.

– A, nu cred să existe cu adevărat probleme. Brenda are o prestanță superbă. Se pregătea să devină balerină când l-a cunoscut pe Ed, la o întrunire a lui Adlai Stevenson; ea era distribuită într-unul din dansurile de încălzire, iar el se pregătea să ceară binecuvântarea. Mi-a povestit de mai multe ori, mă întrebam mereu dacă nu mai e, totuși, îndrăgostit în continuare de ea.

– E o femeie ridicolă și anostă, zise Jane.

– O, Jane, nu face asta!

– Ce să nu fac?

– Nu vorbi așa. Așa vorbeam și despre Felicia și uite și tu ce s-a întâmplat.

Sukie se făcuse mititică și se răsucise ca o frunză ofilită de salată, la capătul celălalt al liniei.

– Și crezi că *noi* purtăm vina? o întrebă la iuțeală Jane. Numai nenorocitul și neghiobul ei de bărbat e de vină.

– La suprafață, sigur, dar și noi am făcut vraja aia, am băgat toate lucrurile alea în cutia de prăjituri când ne-a apucat cheful și să știi că îi ieșeau pe gură; mi-a spus Clyde, cu toată nevinovăția, încerca s-o ducă la un doctor, numai că ea zicea că medicina ar trebui naționalizată în țara asta, cum e în Anglia și în Suedia. Și ura și companiile farmaceutice.

– Era toată plină de ură, draga mea. Asta i-a și făcut de petrecanie, ura pe care o vărsa în jurul ei, nu câteva pene și ace nevinovate. Își pierduse de tot feminitatea. Avea nevoie de durere ca să-și aducă aminte că e femeie. Avea nevoie să stea în genunchi și să soarbă câte un scârbos de bărbat. Avea nevoie să fie bătută, aici Clyde nu s-a înșelat deloc, numai că a dat în ea puțin prea tare.

– Jane, te implor! mă sperii când vorbești așa, când spui asemenea lucruri.

– Și de ce să nu le spun? Zău, Sukie, parcă ai fi copil.

Sukie era pentru ele o soră plăpândă, se gândi Jane. O acceptau pentru bârfa pe care le-o aducea și pentru lustrul pe care îl dăduse reuniunilor din zilele de joi, dar nu era, în realitate, decât o fetișcană încrezută și necoaptă, nu știa să-l satisfacă pe Van Horne ca ea, n-avea încordarea aceea aprinsă; până și Greta Neff, așa prăpădită și trecută cum era, cu ochelarii ei de bunicuță și cu accentul ei jalnic și pedant, era mai femeie decât ea, o femeie care știa să rețină înăuntrul ei, aprinse, regatele nopții.

– Vorbele nu-s decât vorbe, adăugă Jane.

– Ba nu-s: din pricina lor se întâmplă tot felul de lucruri! se tângui Sukie, cu glasul sugrumat într-un scâncet. Acum uite că au murit doi oameni și au rămas orfani doi copii, din cauza noastră.

– Eu una nu cred că mai poate fi cineva orfan, după o anumită vârstă, zise Jane. Termină cu prostiile! – S-urile ei sfârâiau ca scuipatul pe o plită încinsă. – Fiecare doarme cum își așterne.

– Dacă nu m-aș fi culcat cu el, Clyde n-ar fi luat-o razna. Sunt sigură de asta. Mă iubea, Jane. Îmi ținea laba piciorului cu amândouă mâinile și îmi săruta deget cu deget.

– Sigur că da. Așa și trebuie să facă bărbații. Trebuie să ne adore. Nu-i nimic de capul lor, sunt toți niște jigodii, să ții minte asta. Toți bărbații sunt niște jigodii, dar până la urmă îi dăm gata fiindcă știm să răbdăm mai bine. O femeie poate oricând să-l întreacă în capacitatea de suferință pe un bărbat. – Jane nu mai putea de nerăbdare; micile note negre pe care le înghițise de dimneață zăceau vii înăuntrul ei. Cine ar fi crezut că o luterană putea fi atât de neajutorată? – O să mai întâlnești mulți bărbați, draga mea, îi spuse ea lui Sukie. Nu-ți mai bate capul să te gândești la Clyde. Tu i-ai dat ce ți-a cerut, nu ești tu de vină dacă n-a fost în stare să se descurce. Ascultă, trebuie să fug, zău, minți Jane. Îmi vine cineva la lecție, la unsprezece.

De fapt, lecția urma să înceapă abia la ora patru. Ea ajungea acasă în ultimul moment, venind direct de la vila Lenox, cu carnea îndurerată și curățată în baia de aburi, iar priveliștea mânuțelor

care masacrau, pe clapele de fildeș alb ale pianului, câte o neprețuită melodie de Mozart sau de Mendelssohn îi trezea dorința de a înhăța metronomul și de a strivi cu postamentul lui degetele acelea soioase, cum ai pisa niște boabe într-o piuliță. De când apăruse în viața ei Van Horne, Jane era mai pasionată ca niciodată de muzică, de acea cale de ieșire din această mocirlă de suferință și de mizerie, la capătul căreia se întrezăreau imense arcade strălucitoare.

– A fost așa de dură și de stranie, îi spuse Sukie la telefon Alexandrei peste câteva zile. Ca și cum ar fi convinsă că a găsit calea spre Darryl și s-ar lupta s-o țină ascunsă de noi.

– Face parte din talentele ei diabolice, să ne dea fiecăreia impresia asta. În ce mă privește, eu una sunt sigură că el mă iubește pe mine, rosti Alexandra, râzând cu o disperare voioasă. M-a pus să fac niște sculpturi mai mari, din pastă de hârtie, cum face tipa asta, Saint-Phalle; nu știu cum o fi reușind, că te umpli toată de clei, până și în păr, uff! Fac o jumătate de siluetă care arată cum trebuie și, pe urmă, cealaltă jumătate n-are nici o formă, e numai o adunătură de cocoloașe.

– Da, și mie mi-a tot spus că dacă rămân fără slujba de la *Word* ar trebui să încerc să scriu un roman. Dar eu una nu mă închipui deloc trudind la nesfârșit la aceeași poveste. Și pe urmă numele de oameni – oamenii nu pot exista fără numele lor adevărate.

– Ei, oftă Alexandra, ne provoacă și el. Ne pune la încercare.

Se simțea o tensiune în vocea ei, la telefon, era cu fiecare clipă tot mai difuză și mai distantă, afundându-se treptat în nisipurile mișcătoare ale înstrăinării totale.

Sukie se întorsese acasă de la înmormântarea soților Gabriel și nu găsise acolo pe nici unul dintre copii, nu veniseră încă de la școală; și totuși, casa cea veche murmura suspinând, plină de amintiri și de șoareci. În bucătărie nu se găseau nici alune, nici sticsuri și atunci se repezi la telefon, ca la o consolare.

– Mi-e dor de joile noastre, mărturisi ea pe neașteptate, ca un copil.

– Știu, scumpo, dar acum avem partidele de tenis, în locul lor, și băile noastre.

– Uneori mă cam sperie. Nu mai e la fel de intim ca atunci când eram între noi.

– Și zici că s-ar putea să rămâi fără slujbă? Ce se aude?

– A, nu știu, sunt prea multe zvonuri. Se spune că, în loc să caute un nou redactor-șef, proprietarul ar fi dispus să vândă totul unui lanț de săptămânale locale condus de gangsterii din Providence. Totul se tipărește la Pawtucket și singurele știri de interes local sunt corespondențele telefonice de la fața locului, restul sunt numai articole de ordin general și tot felul de chestii pe care le achiziționează de la un sindicat și le distribuie ca pe niște prospecte de supermagazin.

– Nimic nu mai e ca pe vremuri, așa e?

– *Nu*, izbucni Sukie, neputând să și plângă însă ca un copil.

Se produse o pauză, când, pe timpuri, nu se mai opreau din vorbit. Acum își avea partea ei fiecare, câte o treime din Van Horne, în legătură cu care trebuiau să protejeze secretul; secretul vizitelor solitare pe insulă, despre care nu vorbeau niciodată, pe insula care devenise mai frumoasă ca oricând în acest decembrie blând și cenușiu; linia tivită cu argint a oceanului se putea zări acum de la acele ferestre ca ochiul lui Argus în spatele cărora își avea Van Horne dormitorul lui cu pereți de culoare neagră; se vedea printre mestecenii și stejarii desfrunziți, printre trunchiurile mlădioase de tisă care împrejmuiau balonul de prelată de deasupra terenului de tenis, unde pe vremuri își făceau cuibul egretele albe.

– Cum a fost înmormântarea? întrebă, în sfârșit, Alexandra.

– Păi, cum să fie, știi și tu. Tristă și fără tact, în același timp. I-au dus la crematoriu și totul părea atât de straniu, să îngropi niște cutii rotunde ca niște răcitoare de voiaj, numai că de culoare maro și ceva mai mici. Brenda Parsley a rostit rugăciunea în salonul de ceremonii funerare, fiindcă n-au reușit încă să găsească un înlocuitor pentru Ed și fiindcă, de fapt, soții Gabriel nu aparțineau nici unei biserici, chiar dacă Felicia acuza tot timpul pe toată lumea că nu are nici un Dumnezeu. Însă îmi închipui că fiica lor a dorit să dea un fel de notă religioasă înmormântării. A venit foarte puțină

lume, de fapt, dacă ținem seama de toată publicitatea care s-a făcut. Majoritatea erau angajați de la *Word* care se străduiau să facă impresie bună în speranța c-or să-și poată păstra slujba, câteva persoane care făcuseră parte din diverse comitete împreună cu Felicia, dar ea se certase, știi doar, aproape cu toată lumea. Cei de la primărie sunt încântați să n-o mai aibă pe cap, îi ziceau cu toții „vrăjitoarea".

– Cu Brenda ai vorbit?

– Numai un pic, la cimitir. Rămăseserăm foarte puțini.

– Și cum s-a purtat cu tine?

– A, foarte politicos și rezervat. Îmi este datoare și știe asta. Era îmbrăcată într-un taior bleumarin cu o bluză plisată de mătase, arăta foarte bine, cu un aer preoțesc. Și-a schimbat și coafura: e pieptănată pe spate, dar fără firele alea de breton ca tipa din „Peter, Paul și Mary" care arăta, știi și tu, ca un cățel. Mult mai bine, nimic de zis. Ed o punea să poarte minijupe, ca să se simtă el mai hippie, lucru destul de umilitor când ai ca Brenda două bețe de picioare. A vorbit foarte bine, mai ales la groapă. Vocea aia frumoasă și modulată ridicându-se pe deasupra pietrelor de mormânt. A vorbit despre ce mult erau angajați amândoi în slujba comunității și a încercat să facă o legătură între moartea lor și războiul din Vietnam, ceva despre confuzia morală a vremurilor noastre, n-am înțeles prea bine.

– Ai întrebat-o dacă are vești despre Ed?

– A, n-aș fi îndrăznit. Oricum, mă îndoiesc, din moment ce nu m-a mai căutat deloc. Dar a adus ea vorba despre el. După slujbă, când se așeza la loc iarba artificială, m-a privit țintă în ochi și mi-a spus că plecarea lui Ed e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

– Păi, ce altceva poate să spună? Ce altceva poate să spună oricare din noi?

– Lexa, iubito, ce vrei să spui cu asta? Parcă nu mai ești tu.

– Ei, mai ostenește omul. Ducându-le în spinare pe toate de unul singur. E tare rece într-un pat la vremea asta.

– Ar trebui să-ți iei o pătură electrică.

– Am una. Dar nu-mi place senzația de curent electric peste mine. Închipuiește-ți că vine strigoiul Feliciei și toarnă o găleată cu apă rece: mă electrocutez.

– Ei și tu, Alexandra! Mă sperii când te aud așa deprimată. Noi toate ne luăm după tine în toate privințele. Tu ești mama noastră care ne dai puteri.

– Da, și asta mă deprimă.

– Nu mai crezi chiar în nimic?

În libertate, în vrăji. În puterile lor, în extaz.

– Sigur că da, păpușă. Erau acolo copiii? Cum mai arată?

– Ei bine, zise Sukie, al cărei glas își regăsea animația când era vorba să dea vești, arăta remarcabil. Arată amândoi ca niște statui grecești. Solide, palide și perfecte. Și stau unul lângă altul ca niște gemeni, cu toate că fata e mult mai mare. Jennifer, așa o cheamă, se apropie de treizeci de ani, iar băiatul e la vârsta studenției, cu toate că nu e student; vrea să se impună în lumea spectacolului și-și petrece tot timpul umblând încoace și încolo de la Los Angeles la New York. Era asistent de scenă la un teatru de vară din Connecticut; fata a venit de la Chicago, și-a luat câteva zile de concediu, lucrează ca tehnician radiolog. Marge Perley zice că or să mai stea în casă până aranjează cu moștenirea; mă gândeam că poate ar trebui să ne ocupăm puțin de ei. Sunt așa de papă-lapte, mă îngrozesc la gândul că s-ar putea să-i cadă Brendei în gheare.

– Scumpo, dar au aflat cu siguranță despre tine și despre Clyde și probabil că te consideră vinovată de toate.

– Chiar așa? Cum asta? Eu n-am făcut decât să mă arăt miloasă.

– I-ai deranjat echilibrul interior. Ecologia.

Sukie se destăinui:

– Nu-mi place să mă simt vinovată.

– Cui îi place? Eu cum crezi că mă simt când scumpul de Joe dă cu bâta în baltă și se oferă s-o lase pentru mine pe Gina, cu tot cârdul ei de copii dolofani?

– Dar n-o să facă așa ceva niciodată. E prea mediteranean. Catolicii nu intră niciodată în conflict cum facem noi, sărmanii protestanți decăzuți.

– Decăzuți, repetă Alexandra. Așa te consideri? Eu una nu prea cred că am avut vreodată de la ce să decad.

În mintea lui Sukie își făcu loc, preluată din radiațiile creierului Alexandrei, imaginea unei bisericuțe de lemn din ținuturile vestice, cu o turlă chircită și bătută de ploi, părăsită sus, la munte.

– Monty era foarte credincios, zise Sukie. Vorbea numai despre strămoșii lui.

Și i se înfățișă, pe aceeași lungime de undă, imaginea feselor albe ca laptele și lăsate ale lui Monty; știu atunci, în sfârșit, cu siguranță că el și Alexandra avuseseră cândva o legătură. Căscă și spuse:

– Cred că o să mă duc pe la Darryl, să mă dezmorțesc puțin. Fidel a descoperit o băutură nouă minunată, căreia îi spune Rom Mistic.

– Ești sigură că azi nu e ziua lui Jane?

– Cred că a fost în ziua când am vorbit cu ea la telefon. Vorbea într-adevăr cu multă patimă.

– Arde toată.

– Exact. A, Lexa, să știi c-ar trebui s-o vezi și tu pe Jennifer Gabriel, e delicioasă. Mă face să arăt ca o babornița trecută bine. Are o față palidă și rotundă și niște ochi albastru deschis ca ai lui Clyde, bărbia ascuțită a Feliciei și cel mai delicat nas din lume, cu o linie fină și dreaptă, cum ai trasa-o tu cu cuțitul, numai că e ușor înfundat în obraji, ca de pisică, dacă poți să-ți închipui așa ceva. Și ce piele!

– Delicioasă, o îngână Alexandra, lăsându-se purtată de val.

Alexandra o iubea, Sukie știa bine asta. Atunci, în prima seară de la Darryl, se strânseseră în brațe și plânseseră de blestemul heterosexualității care le ținea la distanță, ca și cum fiecare din ele ar fi fost câte un trandafir într-o teacă de plastic. Acum se simțea în glasul Alexandrei o detașare. Sukie își aminti de amuleta pe care o meșterise, cu cele trei noduri magice, și își propuse să nu

uite s-o scoată de sub pat. Vrăjile se trec, își pierd forța, într-o lună de zile, dacă nu e vorba de sânge de om.

Iar câteva zile mai târziu Sukie o întâlni pe copila orfană a soților Gabriel, plimbându-se pe Dock Street fără fratele ei: pe trotuarul acela înghețat și cam strâmb, cu jumătate din prăvălii închise pe timpul iernii și celelalte consacrându-se lumânărilor parfumate și podoabelor de pom în stil austriac, importate din Coreea, cele două astre își remarcară de la distanță strălucirea și se lăsară în voia atracției gravitaționale care le apropia una de alta, în vreme ce vitrinele agenției de voiaj și ale supermagazinului, cele de la Yapping Fox cu puloverele lor împletite de mână și fustele lor în carouri, vitrinele de la Hungry Sheep cu hainele lor ceva mai suple, cele ale agenției imobiliare Perley Realty, cu fotografiile lor decolorate de promontorii și de perle în ruină ale arhitecturii victoriene de pe Oak Street, așteptându-și cu toate perechea de tineri întreprinzători care să le preia și să transforme în apartamente de locuit etajul al doilea, vitrinele brutăriei și ale frizeriei se holbau cu toatele la ele. Filiala Eastwick a vechii bănci Old Stone instalase, în ciuda numeroaselor proteste cetățenești, un ghișeu pentru servirea clienților în mașini, iar Sukie și Jennifer se văzură silite să aștepte o vreme, ca și cum s-ar fi aflat pe cele două maluri ale unui râu, până trecură înainte și înapoi, prin culoarul în pantă săpat în trotuar, mai multe mașini. Centrul orașului era prea înghesuit și prea istoric, încercaseră în zadar să atragă atenția protestatarii conduși de răposata Felicia Gabriel, ca să mai fie cazul să se introducă această îngreunare suplimentară a circulației.

În cele din urmă Sukie ajunse pe partea tinerei fete, pe după aripa uriașă a unui Cadillac roșu aprins, condus cu mare prudență de Horace Lovecraft cel sperios și miop. Jennifer purta o canadiană veche și murdară, al cărei puf se aplatizase și un fular de-al Feliciei, unul roșu, tricotat larg, pe care și-l petrecuse de mai multe ori în jurul gâtului. Cu câțiva centimetri buni mai scundă decât Sukie, părea un copil hoinar subnutrit, cu ochii apoși și nările roze. Temperatura era în jur de zero grade.

– Cum mai merge? o întrebă Sukie, cu o veselie forțată.

Ca dimensiuni și ca vârstă fata era față de Sukie ceea ce Sukie era față de Alexandra; deși Jennifer era precaută, trebuia să se supună unor puteri superioare.

– Nu prea rău, răspunse ea cu un glăscior pe care frigul îl subția și mai tare.

Căpătase stând la Chicago, o umbră de accent nazal, ca în pronunțarea celor din Vestul Mijlociu. Îi studie chipul lui Sukie, apoi prinse puțin curaj și adăugă pe ton de confesiune:

– Sunt așa de multe lucruri! Chris și cu mine suntem de-a dreptul copleșiți. Noi doi am dus o viață de nomazi, iar mama și tata au păstrat totul – desenele noastre de la grădiniță, carnetele de note, cutii peste cutii cu fotografii vechi.

– Trebuie să fie tare trist.

– Da, și trist și frustrant. Ar fi trebuit să ia și ei niște hotărâri și se vede cum totul a fost lăsat în paragină de câțiva ani; doamna Perley ne-a spus că ar fi mai mare păcatul dacă n-am aștepta cu vânzarea până la primăvară, după ce se poate revopsi. S-ar putea să coste vreo două mii dar, o să crească valoarea casei cu zece mii de dolari.

– Ia uite, ai înghețat de tot! – În ceea ce o privea, Sukie era bine înfofolită și avea un aer măreț într-o haină lungă de oaie și o căciulă de vulpe roșie, care îi reproducea întocmai sclipirea arămie a părului. – Hai să intrăm la Nemo, să-ți dau o cafea.

– Știu eu... ezită fata, căutând o cale de scăpare, dar atrasă de ideea de a intra undeva la căldură.

Sukie o presă cu agresivitate.

– Poate că mă urăști, după tot ce-ai auzit despre mine. Dacă e așa, s-ar putea să-ți facă bine să dai glas la tot ce-ți stă pe suflet.

– Dar de ce să vă urăsc, doamnă Rougemont? E vorba doar că fratele meu e dus cu mașina la atelier, știți, mașina Volvo – până și mașina ne-a lăsat-o cu termenul de revizie depășit.

– Orice ar avea, tot durează mai mult reparația decât v-au spus la început, declară Sukie autoritară, și sunt sigură că Chris e încântat. Bărbații mor după atelierele de reparații auto. Le place să asculte ciocănelile alea. Putem să ne așezăm la o masă de lângă geam, ca să-l vezi când trece. Te rog. Vreau să-ți spun cât de rău

îmi pare pentru părinții tăi. Tatăl tău era un șef bun și acum, de când nu mai este, am și eu necazuri.

Un Chevrolet '59 ruginit rău, cu portbagajul în formă de aripi de pescăruș, le șterse cu protuberanțele lui cromate, luând greoi curba în direcția ghișeului *drive in* de culoare maroniu-verzuie; Sukie o prinse pe fată de braț ca s-o ferească. Apoi, fără să-i mai dea drumul, o duse peste drum la localul lui Nemo.

Dock Street fusese lărgită de mai multe ori în cursul ultimului secol, pe măsură ce se întețise circulația mașinilor; trotuarele ei întortocheate fuseseră pe alocuri reduse cât să treacă un singur pieton, iar unele din clădirile mai vechi ieșeau în afară formând unghiuri stranii. Localul lui Nemo era o cutie prelungită din aluminiu, cu colțurile rotunjite și cu o dungă lată și roșie pe margine. Dimineața nu veneau acolo decât obișnuiții care se așezau la bar – bărbați fără slujbe sau pensionari, dintre care câțiva o salutară pe Sukie făcându-i semn cu mâna sau dând din cap, însă ceva mai rece, i se păru ei, decât înainte ca Clyde Gabriel să semene oroare în jur.

Măsuțele de lângă vitrină erau goale, iar geamul vopsit care dădea în stradă era aburit și șiroia de condens. Când Jennifer își miji pleoapele dând de lumină, se văzură mici riduri în colțul ochilor albaștri palizi ca gheața, iar Sukie băgă de seamă că nu era chiar așa de tânără cum i se păruse văzând-o pe stradă, îmbrăcată în zdrențe. Ea își așeză puțin cam ceremonios canadiana murdară și peticită cu vinilin bej pe scaunul de alături și încolăci peste ea ghemul format de fularul purpuriu. Purta pe dedesubt o fustă simplă, gri, și un pulover alb de lână. Avea un corp proporționat și durduliu, era de o rotunjime aproape exagerat de simplă – brațele, sânii, obrajii și gâtul erau conturate toate cu aceleași tușe limpezi și circulare.

Rebecca, sud-americanca șleampătă cu care se ținea Fidel, se apropie de ele cu șoldurile rotunjite și cu buzele ei groase și cenușii strânse, ferecând înăuntru toate câte le știa.

– Cam ce-ați dori, doamnelor?

– Două cafele, îi comandă Sukie și mai ceru, lăsându-se în voia primului impuls, turte de mălai. Avea o adevărată slăbiciune

pentru ele, erau atât de sfărâmicioase, de untoase, aveau să-i încălzească măruntaiele.

– De ce spuneți că s-ar putea să vă urăsc? o întrebă cealaltă femeie surprinzător de direct și totuși cu un glas moale și blând.

– Fiindcă – Sukie se hotărî să spună lucrurilor pe nume – am fost, cum vrei să-i zici, a tatălui tău. Știi, iubita lui. Dar nu de mult, abia din vară. N-am vrut să stric nimic, am vrut doar să-i dau ceva și nu mă am decât pe mine. Iar el merita să fie iubit, cum bine știi.

Fata nu se arătă surprinsă, dar căzu pe gânduri, plecându-și ochii.

– Știu că merita, rosti ea. Dar nu prea mult în ultima vreme, cred. Și când eram noi mici părea tot timpul distrat și abătut. Seara avea un miros ciudat. O dată am încercat să mă cațăr în brațele lui și am trântit o carte mare pe care o ținea pe genunchi: a început să mă bată și parcă nu se mai putea opri.

Își ridică ochii, pecetluindu-și buzele; era o cochetărie ciudată, cochetăria celui sfios, în felul în care buzele ei nerujate se lipeau, închizându-se, una de alta. Buza de sus se ridică ușor, schițând o grimasă de dezgust.

– Povestiți-mi dumneavoastră despre el. Despre tatăl meu.

– Ce să-ți spun?

– Cum era.

Sukie dădu din umeri.

– Tandru. Recunoscător. Timid. Bea cam mult, dar când știa că o să se întâlnească cu mine încerca să nu bea, ca să nu se facă de râs. Știi, să nu fie inert.

– Avea multe iubite?

– A, nu cred. – Sukie se simțea jignită. – Mă avea doar pe mine, așa îmi place să-mi închipui. Pe mama ta o iubea, să știi. Cel puțin până a devenit atât de... obsedată.

– Obsedată de ce?

– Sunt sigură că știi mai bine ca mine. Obsedată să facă din lume un loc al perfecțiunii.

– Asta-i destul de frumos, nu-i așa, că dorea ca lumea să fie perfectă?

– Presupun că da.

Sukie nu se gândise niciodată că ar fi putut fi un lucru frumos, cicăleala universală a Feliciei, mai degrabă o defulare plină de aroganță, cu o doză de isterie. Nu era defel încântată să se vadă pusă în defensivă de această fetișcană ponderată și rece, aflată, s-ar fi zis după cum îi suna vocea, pe cale să facă un guturai.

Sukie făcu din nou primul pas.

– Știi, când ești o femeie singură într-un oraș ca ăsta trebuie să te cam mulțumești cu ce-ți iese în cale.

– Nu, nu știu, răspunse Jennifer, însă cu blândețe. Dar cred că nici nu știu eu prea multe despre lucrurile astea.

Ce voia să spună oare? Că e fecioară? Greu de spus dacă era complet goală pe dinăuntru, sau dacă acest calm ciudat se datora unui echilibru interior de excepție.

– Povestește-mi despre tine, o îndemnă Sukie. Ai să te faci doctoriță? Clyde era foarte mândru de asta.

– A, dar se amăgea singur. Am tocat toți banii și am picat de nu știu câte ori la examenul de anatomie. Ce-mi plăcea era chimia. N-o să trec niciodată de nivelul de tehnician. Aici m-am împotmolit.

Sukie îi spuse:

– Ar trebui să-l cunoști pe Darryl Van Horne. El încearcă să ne dezpotmolească pe toate.

Jennifer zâmbi pe neașteptate, iar năsucul turtit i se decoloră de tensiune. Dinții din față îi erau rotunzi, ca de copil.

– Ce nume impunător, zise ea. Pare inventat. Cine e individul?

„Dar nu se poate", se gândi Sukie, „să nu fi auzit despre sabaturile noastre." Fata era greu de pătruns: porțiuni de nefireasca inocență, de parcă ar fi ocolit-o viața, blocau telepatia așa cum plumbul blochează razele X.

– A, e un tip între două vârste, excentric și cu un aer tineresc, care a cumpărat vechiul conac Lenox. Știi, clădirea aceea impunătoare din cărămidă, înspre plajă.

– Plantația cu stafii, așa îi spuneam noi. Aveam cincisprezece ani când s-au mutat aici părinții mei și n-am ajuns niciodată să cunosc bine de tot împrejurimile. Sunt o groază de lucruri în zonă, deși dacă te uiți pe hartă nu s-ar zice.

Rebecca cea insolentă și tropicală le aduse cafeaua în cănile albe și groase ale localului, împreună cu turtele aurii de mălai; alături de mireasma lor caldă, stăruia deasupra mesei lăcuite un miros acru și picant, pe care Sukie îl lega de persoana chelneriței cu șolduri late și cu sânii greoi de culoarea cafelei, care se apleca să așeze în fața lor cănile și farfurioarele.

– Mai e ceva care să vă facă fericite, doamnelor? le întrebă ea, privindu-le de la înălțimea masei ei de cărnuri. Capul îi părea mic și uscat, cu părul negru împletit în cozi strânse, deasupra trupului abundent.

– Aveți frișcă, Becca? o întrebă Sukie.

– V-o aduc acuși.

Apoi, așezând pe masă carafa de aluminiu, le spuse:

– Puteți să-i ziceți frișcă dacă poftiți, da' șefu' o umple cu lapte dimineața.

– Mulțumesc, scumpo, lapte vroiam și eu să zic.

Dar, ca să facă o mică glumă, Sukie rosti în gând la iuțeală formula vrăjitorească *Sator arepo tenet opera rotas*, iar laptele se prefăcu în frișcă, curgând gălbuie și groasă. Stropii coagulați se roteau pe suprafața circulară a cafelei din cană. Turtele i se topiră în gură, untoase. Prin pădurea papilelor ei gustative se abătu fantoma gustului de porumb. Înghiți și vorbi mai departe, despre Van Horne:

– E simpatic. O să-ți placă, dacă reușești să treci peste felul cum se comportă.

– Dar cum se comportă?

Sukie își șterse câteva firimituri de pe buzele zâmbitoare.

– Tare necioplit, dar în realitate nu-i așa. Nu-i deloc dificil, oricine se poate înțelege cu Darryl. Eu și două prietene ale mele mergem să jucăm tenis pe terenul acoperit pe care și l-a instalat sub o prelată imensă, e fantastic. Joci tenis?

Jennifer săltă iar din umerii ei rotunzi.

– Puțin. Mai mult vara, în tabără. Pe timpuri mergeam să jucăm din când în când pe terenurile universității.

– Și mai stai pe aici o vreme, înainte să te întorci la Chicago?

Jennifer urmărea stropii care se roteau în cană.

– Mai stau un pic. S-ar putea să dureze până la vară vânzarea casei, Chris n-are nici el prea multe de făcut, se pare, și ne înțelegem bine; totdeauna ne-am înțeles bine. Poate nici nu mă mai întorc. Cum v-am spus, nu prea mă descurcam strălucit pe acolo.

– Aveai necazuri cu bărbații?

– A, nu. – Își ridică privirile, arătându-i arcuri de un alb pur și tineresc sub irisul palid. – Se pare că nu-i interesez prea mult pe bărbați.

– Și de ce nu? Ești încântătoare, dacă îmi dai voie să ți-o spun.

Fata își plecă ochii.

– Nu-i ciudat laptele ăsta? E atât de gros și de dulce. Mă întreb dacă nu e stricat.

– Nu, o să vezi că e proaspăt. Dar nu ți-ai mâncat prăjitura.

– Am ciugulit un pic. Nu m-am prea omorât niciodată cu ele, nu-s decât cocă prăjită.

– Tocmai de asta le apreciem în Rhode Island. Nu vor să pară altceva decât sunt. Ți-o termin și pe a ta, dacă n-o mai mănânci.

– Probabil că greșesc undeva și bărbații simt asta. Vorbeam și cu prietenii despre asta, câteodată. Vreau să zic, cu prietenele mele.

– O femeie are nevoie de prietene, rosti Sukie plină de complezență.

– Nici prietene n-am prea multe. Chicago e un oraș dur. Fetele de prin partea locului sunt ca niște gâște, tocesc toată noaptea și nu e întrebare la care să nu știe să răspundă. Dacă le întrebi însă ceva personal, cum ar fi unde greșești în raporturile cu bărbații, se închid imediat în carapace.

– E greu să te porți cum trebuie cu bărbații, ce-i drept, zise Sukie. Nu ne pot ierta fiindcă noi putem face copii și ei nu. Sunt tare invidioși, drăguții de ei, așa spune Darryl. Nu prea știu nici eu dacă să-l cred sau nu; cum îți spun, în mare parte tot ce face e doar mascaradă. Zilele trecute am luat masa cu el și a încercat să-mi expună teoriile lui, toate sunt cu privire la niște chimicale care încep cu „sel".

– Seleniu. E un element magic. E secretul ușilor de la aeroport care ți se deschid automat înainte. Curăță sticla de culoarea verzuie pe care i-o dă fierul. Acidul selenic poate să dizolve aurul.

– Vai de mine, dar ce de lucruri mai știi! Dacă ești așa de tare la chimie, poate că ai putea fi asistenta lui Darryl.

– Chris susține că ar trebui să stau pur și simplu acasă cu el, o vreme, cel puțin până vindem casa. S-a săturat și el de New York, e mult prea dur acolo. Zice că toate domeniile care îl interesează sunt controlate de homosexuali: decorarea vitrinelor, scenografia.

– Eu cred că așa ar trebui să faci.

– Ce-ar trebui?

– Să mai stai pe aici. Eastwick e amuzant. – Cu oarecare impacientă (simțea cum i se duce dimineața) Sukie își scutură firimiturile de turtă de mălai de pe pulover. – Nu e un oraș dur. E o bomboană de oraș.

Își alungă ultimele firimituri pe gât cu o ultimă sorbitură de cafea și se ridică în picioare.

– Simt și eu asta, îi spuse cealaltă femeie, recepționând semnalul și începând să-și adune fularul și canadiana penibil de peticită.

După ce se îmbrăcă și se ridică în picioare, Jenny avu un gest bărbătesc, surprinzător și emoționant: îi strânse mâna cu fermitate.

– Îți mulțumesc, îi spuse ea lui Sukie, că ai stat de vorbă cu mine. Singura care ne-a mai arătat oarecare interes, cu excepția avocaților, desigur, este acea doamnă pastor atât de drăguță, Brenda Parsley.

– Nu e decât soție de pastor, nu pastor, și nici că e așa de drăguță nu-s prea sigură.

– Dar soțul ei s-a purtat oribil cu ea, așa zice toată lumea.

– Sau ea cu el.

– Știam eu că așa o să spui, zise Jennifer și zâmbi, fără maliție; însă pe Sukie asta o făcu să se simtă goală, să simtă că oricine putea vedea prin ea ca prin sticlă, că n-avea o vestă de plumb a inocenței care s-o protejeze. Își ducea viața sub ochii întregului

oraș; până și această fetiță venită din alte părți știa câte ceva despre ea.

Până să-și pună Jennifer fularul, Sukie băgă de seamă că avea la gât un lanț subțire de aur de felul celor pe care oamenii poartă de obicei o cruciuliță. Însă la baza gâtului alb, moale și suplu al fetei atârna o cruce egipteană de forma literei tau, cu bucla ei ca un cap de om minuscul – un *ankh*, simbol al vieții și al morții, străvechi semn al misterelor ajuns de curând la modă.

Observându-i privirea, Jennifer se uită și ea la colierul din semilune de aramă și zise:

– Mama purta podoabe de aramă. O brățară lată pe care n-am mai văzut-o. Ca și cum...

– Ca și cum ce, draga mea?

– Ca și cum încerca să se apere de ceva.

– Nu asta facem cu toții? zise Sukie pe un ton voios. Te caut eu, în legătură cu tenisul.

Spațiul din interiorul imensului cort instalat de Van Horne se comporta ciudat din punct de vedere acustic și atmosferic; sunetele strigătelor și ale mingiilor lovite păreau amortizate încă de la emitere, iar pe fruntea și pe antebrațele pistruiate ale lui Sukie stăruia în permanență o vagă și iritantă senzație de presiune sporită. Puful de culoarea chihlimbarului i se zbârlea pe brațe, ca electrizat. Sub firmamentul arcuit al prelatei de culoare întunecată totul părea ușor încetinit; jucătorii se mișcau printr-o aură de compresie, în ciuda faptului că acea cupolă moale stătea umflată, în realitate, datorită aerului dinăuntrul ei, pompat de un ventilator neobosit printr-o gură de plastic izolată în colțul de jos, care era mai cald decât aerul iernii de afară. Astăzi era cea mai scurtă zi a anului. Pământul tare ca fierul zăcea închis în sine sub un cer ai cărui nori marmorați împroșcau cu zăpadă fină ca o cenușă aspirată pe coș și risipită o dată cu fumul. Dungi fine de praf se iveau pe margini de ziduri și pe rădăcinile ieșite la suprafață ale copacilor, dar se topeau iute sub soarele palid al amiezii; zăpada nu se aduna nicăieri, în ciuda vitrinelor care, înțesate de beteală și vată, conjurau un Crăciun dominat de culoarea albă. Dock Street părea

pustie, de îndată ce înserarea precipitată o văduvea de cumpărătorii înfofoliți, cu luminația ei de gală anticipând un somn prelungit, ca o tentativă disperată și buimacă de a se ține de o promisiune în ceața întunecată și grea. Jucând tenis în treninguri și jambiere, cu pulovere groase de ski și cu două perechi de șosete îndesate în pantofii de sport, tinerele mame divorțate din Eastwick își luau o vacanță de la viața de vacanță din jur.

Sukie se simțea vinovată, temându-se ca nu cumva să le fi stricat celorlalte plăcerea, aducând-o cu ea pe Jennifer Gabriel. Darryl Van Horne nu obiectase defel la sugestia pe care i-o făcuse la telefon; îi stătea în fire să se entuziasmeze de noii recruți și poate că micul lor cerc de patru persoane devenise deja cam strâmt pentru el. Ca majoritatea bărbaților, în special bărbații înstăriți new-yorkezi, se plictisea repede. Însă Jennifer își luase singură îngăduința de a-l aduce și pe fratele ei, iar Darryl avea să fie, cu siguranță, îngrozit de pătrunderea în casa lui a acestui băiețandru, care era taciturn și posac, după ultima modă a tineretului, cu ochii sticloși, cu buza lăsată, cu părul creț și încâlcit atât de soios, că nici nu se mai vedea că e blond. În loc de teniși purta niște pantofi de atletism rupți și peticiți care, până și în spațiul vast și rece al copertinei de plastic exalau un miros pătrunzător de sudoare masculină. Sukie se întreba cum de Jennifer cea de modă veche putea să suporte un colocatar atât de slinos. Cu toate păcatele lui, Monty era mai curând dificil, făcea duș după duș și spăla tot timpul cești de cafea uitate pe câte un colț de masă, după ce stătuse de vorbă la telefon. Băiatul venise cu o rachetă de împrumut, nu se dovedea în stare să dea mingea peste fileu și nici să se jeneze de nepriceperea lui, afișa doar un arțag indolent. Gazdă plină de curtoazie, ca totdeauna, deși pregătit să joace, îmbrăcat cu pantaloni maro de trening și cu o vestă matlasată lungă și purpurie, în care arăta ca un papagal macao, Darryl făcu sugestia ca cele patru fete să joace un set de dublu, în timp ce el avea să-l conducă pe Christopher să facă un tur prin bibliotecă, prin laborator și prin sera cu plante tropicale veninoase. Băiatul urmărea cu o ingratitudine apatică cum Darryl gesticula și împușca în jur cu vorbe; prin pereții de plastic îl auzeau emițând tot felul de exclamații în timp

ce se îndrepta, pe alee, spre casă. Sukie se simțea vinovată de-a binelea.

Și-o alese drept parteneră pe Jennifer, în caz că se dovedea și ea nepricepută, cu toate că la încălzire le arătase niște lovituri ferme, pe ambele părți; în cursul partidei se prezentă ca o jucătoare destul de bună, vioaie, deși nu acoperea prea bine terenul – ceea ce, în parte, ar fi putut fi și respect față de stilul omniprezent, bazat pe jocul de picioare, al lui Sukie. Pe la vârsta de unsprezece ani, când învățase să joace pe un teren de macadam, împrejmuit cu tufe de rododendron, pe care un prieten al familiei îl avea lângă casa de vacanță de pe malul lacului, tatăl ei îi făcuse complimente pentru cum știa să alerge din tot sufletul după fiecare minge; de atunci încolo, fusese totdeauna genul de jucătoare care nu lăsa să-i scape nici o minge, plasându-se mereu în fundul terenului, când într-un colț, când în altul, ca returul să-i fie cât mai spectaculos. Cu ce nu se prea descurca totdeauna Sukie era tocmai cu mingile care îi veneau chiar în rachetă. Ajunseră să le conducă repede pe Alexandra și Jane cu patru la unu, apoi începură ciudățeniile. Deși obiectul care venea spre Sukie era o minge galbenă Wilson, când dădu să-l respingă cu racheta – din poziția corectă, cu genunchii flexați, cu capul în jos și cu toată forța concentrată într-o lovitură pe față care să provoace o traiectorie răsucită – nu mai era decât un bulgăre de chit; greutatea lui îi făcu țăndări cotul, așa avu impresia. Obiectul care se rostogoli spre fileu, printre picioarele lui Jennifer, era însă din nou, incontestabil, o minge de tenis. La punctul următor, serviciul îi ajunse pe revers și, luptându-se din răsputeri cu alt bulgăre de chit, simți cum din corzi își ia zborul ceva mai ușor ca o pasăre; se topi în bolta întunecată a copertinei, sub cercul de hublouri din plastic transparent pe unde intra lumina, și căzu mult în afara tușei, sub forma unei mingi Wilson de culoare galbenă.

– Jucați fără figuri, afurisitelor! le strigă Sukie, pe deasupra fileului.

Jane Smart îi răspunse cu voce subțire:

– Stai cu ochii pe minge, drăguță, și n-o să mai ai neplăceri!

– Pe naiba, zgripțoroaică ce ești! Eu am returnat amândouă mingile cum trebuie.

Sukie se înfuriase fiindcă nu era cinstit să-i facă asta, când avea o parteneră atât de inocentă. Jennifer, care stătuse la mijlocul terenului și văzuse doar rezultatul loviturilor ei, se întoarse și-i adresă o privire iertătoare, cu un aer încurajator pe obrazul ei în formă de inimă și îmbujorat foc. La următorul schimb de mingi, fata se repezi la fileu după un retur slab al lui Jane și Sukie își puse în gând dorința de a o încremeni în loc pe Alexandra; voleul rapid al lui Jenny se izbi de trupul masiv al femeii imobilizate pe loc. Ieșită cât ai clipi din ochi de sub puterea vrăjii, Alexandra se frecă pe porțiunea dureroasă de coapsă.

I se adresă, plină de reproș, lui Sukie:

– Să știi că mi-ar fi făcut o vânătaie zdravănă, dacă nu purtam dresul de lână pe sub trening.

Avea să-i iasă, oricum, o vânătaie, iar Sukie o imploră, pe ton de scuză:

– Hai să jucăm ca lumea!

Însă ambele adversare sufereau acum. O durere sfâșietoare îi cuprinse lui Sukie toate încheieturile, când se întinse să respingă în voleu o lovitură ușoară care venea spre centrul fileului; luată pe neașteptate, urmări neajutorată cum mingea cu contur nedeslușit, coboară spre linia de mijloc. Însă auzi duduind în spatele ei pașii lui Jennifer și zări uimită cum mingea, returnată ca prin minune, cade între Jane și Alexandra, care-și închipuiseră că au câștigat punctul. Asta aduse iar scorul la egalitate, iar Sukie, care mai simțea încă durerea săgetându-i încheieturile, dar era decisă să-și protejeze partenera de toate aceste vrăjitorii, rosti la iuțeală, de trei ori formula de blasfem *Retson Retap*, a cuvintelor întoarse pe dos, și făcu să se iște un gol de aer, o fisură în cristalul văzduhului, deasupra terenului advers, astfel încât Jane comise o dublă greșeală la serviciu, mingea prăbușindu-se la jumătatea traiectoriei, ca și cum ar fi căzut de pe marginea unei mese.

Scorul ajunse cinci la unu și îi veni rândul la serviciu lui Jenny. Când aruncă mingea în sus, aceasta se prefăcu într-un ou și o împroșcă în obraz, printre corzile de plastic. Sukie își azvârli

scârbită racheta care se transformă în șarpe: nu avea pe unde să se strecoare, căci copertina terenului era perfect etanșă pe margini; lighioana, blestemată încă de la începutul lumii, se zbătea furioasă, lăsând dâre în formă de *S* și de *Z* pe suprafața sângerie de plastic care borda terenul de culoare verde, cu liniile lui trasate cu alb.

– Bine! anunță Sukie. Cu asta, gata! Am terminat cu jocul!

Micuța Jenny se chinuia, cu o batistă nepotrivit de feminină, să-și șteargă din jurul ochilor pânza apoasă de albuș și gălbenușul cu stropi de sânge: oul fusese fecundat. Sukie îi luă batistuța din mână și tamponă ușor locul.

– Îmi pare rău, rău de tot, îi spuse. Nu știu deloc să piardă, sunt niște zgripțoroaice.

– Cel puțin – le strigă peste fileu Alexandra, în chip de scuză – n-a fost un ou stricat!

– Nu-i nimic, spuse Jennifer, cu vocea ușor pierită, dar calmă. Știam eu că aveți puteri de-astea. Mi-a spus Brenda Parsley.

– Ce palavragioaică tâmpită, zise Jane Smart. – Celelalte două vrăjitoare se apropiaseră de fileu, ca s-o ajute pe Jennifer să se curețe. – N-avem nici o putere pe care să n-o aibă și ea, acum că a rămas singură.

– Asta e cauza, că rămâi singură? le întrebă Jenny.

– Sau că părăsești pe cineva, zise Alexandra. Ciudat e că nu se simte nici o deosebire. Ai zice că ar trebui să se simtă. Oricum, îmi pare rău de gluma cu oul. Dar o să am o vânătaie cât toate zilele mâine, fiindcă Sukie nu m-a lăsat să mă mișc; nici ea n-a jucat cinstit.

Sukie replică:

– Am jucat tot atât de cinstit cum ați jucat și voi.

– N-ai nimerit tu lovițurile alea două, atât și nimic mai mult, îi strigă de departe Jane Smart; se dusese tocmai la marginea terenului, uitându-se pe jos după ceva.

– Și mie mi s-a părut la fel, zise Jennifer încetișor, cântându-le celorlalte în strună, ai ridicat capul, cel puțin la lovitura de rever.

– Tu nici nu te uitai!

– Ba da. Și ai tendința să-ți îndrepți genunchii la impact.

– Nu-i adevărat! Tu una ar trebui să ții cu mine. Ar trebui să mă încurajezi.

– Dar ai jucat minunat, rosti ascultătoare fata.

Jane se întoarse, ținând în palma făcută căuș niște nisip negru la culoare, pe care îl adunase zgrepțănând cu unghiile pe marginea terenului.

– Închide ochii! îi porunci ea lui Jennifer și îi azvârli nisipul drept în față.

Ca prin minune, resturile lipicioase de ou se evaporară, lăsând totuși în urma lor pete de murdărie, care dădeau trăsăturilor cârne ale fetei o înfățișare înspăimântată și barbară, de parcă ar fi avut o mască bălțată.

– Poate că e vremea să facem o baie, observă Alexandra, privind matern la fața mozolită a lui Jenny.

Sukie se întrebă cum vor putea să-și facă baia obișnuită cu acești străini printre ele și se învinovăți singură pentru cutezanța de a-i fi invitat. Numai mama ei era de vină: acasă la ei, în statul New York, erau totdeauna oameni în plus la masă, oameni de pe stradă, presupuși îngeri în straie de cerșetori, conform mentalității mamei ei. Cu glas tare, Sukie emise un protest:

– Dar Darryl nici n-a apucat să joace! Și nici Christopher, mai adăugă ea, cu toate că băiatul se arătase indiferent și incapabil, nu fără aroganță.

– Nu s-ar zice că au de gând să se întoarcă, observă Jane Smart.

– Oricum, trebuie să facem ceva, altfel o să răcim toate, spuse Alexandra.

Îi luase lui Jenny batista umedă (cu monogramă J) și, cu un colț, îi îndepărtă, fir cu fir, nisipul de pe fața rotunjoară și docilă, care se înălța spre ea ca o floare îmbujorată spre soare.

Sukie simți săgetând-o gelozia. Își desfăcu larg brațele și zise:

– Hai să mergem în casă! – deși mușchii ei ar fi jucat încă tenis. Doar dacă vrea cineva să mai joace o partidă de simplu.

Jane îi răspunse:

– Poate Darryl.

– A, el e prea tare, m-ar face praf imediat.

– Nu prea cred, zise Jenny încetișor, care îl studiase pe amfitrion făcându-și încălzirea, dar nu era în stare să-i înțeleagă pe deplin talentele. Tu ești în formă mult mai bună. El e cam repezit, nu-i așa?

Jane Smart spuse pe un ton glacial.

– Darryl Van Horne este persoana cea mai civilizată pe care o cunosc. Și cea mai talentată. – Continuă apoi, pe un ton iritat: Lexa dragă, nu te mai omorî atâta. Iese imediat când o să facem baie.

– Nu mi-am adus costumul de baie, spuse Jennifer, făcând ochii mari și privindu-le întrebător, pe rând.

– Dar e întuneric acolo, nimeni nu vede nimic, îi spuse Sukie. Sau poți să te duci acasă, dacă preferi.

– A, nu. E prea deprimant. Văd tot timpul în fața ochilor trupul tatei care atârnă în aer și mi se face prea frică ca să mai urc în pod să triez din lucruri.

Sukie avu revelația că, în timp ce ele trei aveau copii de care ar fi trebuit să aibă grijă, Jennifer și Christopher erau ei înșiși niște copii care își purtau singuri de grijă. Avu viziunea tristă a organului genital al lui Clyde, al unui tată, ar fi putut să aparțină tatălui ei, arăta într-adevăr ca o relicvă, cu paloarea lui și cu firele enorme de păr cărunt, ca de babă. Nici nu era de mirare că reacționase excesiv la oferta ei. Le conduse pe celelalte afară din terenul acoperit, a cărui intrare ovală se deschidea trăgând un fermoar și trebuia închisă iute la loc, ca să nu iasă aerul cald.

Amurgul de decembrie le învălui mușcător obrajii și picioarele încălțate în teniși. Coal, nesuferitul labrador al Alexandrei și Needlenose, câinele bălțat de rasă collie al lui Darryl, care vânaseră împreună mici vietăți cu blană prin păduricea de pe insulă, alergară să le întâmpine, cu boturile negre mânjite de sânge. Solul pajiștii cândva ușor povârnite care se întindea în fața casei fusese răscolit de buldozere în toamnă, când se amenajase terenul de tenis, iar bulgării de gazon și de lut, înghețați bocnă, alcătuiau un peisaj selenar prin care era periculos să te aventurezi. Ochii lui Sukie se umplură de lacrimi din cauza gerului și își vedea tovarășele printr-o aură de curcubeu, iar obrajii o înțepau dureros dacă încerca să vorbească. Când ajunse pe terenul ferm al aleii pietruite

o rupse la fugă; celelalte îi urmară exemplul, alergând pe pietriș ca un singur animal cu mișcări greoaie.

Ușa masivă de stejar cedă la împingere de parcă ar fi fost dotată cu înțelegere, iar în holul cu podea de marmură și cu uriașa labă de elefant o izbi în obraz, ca o pernă, căldura cu iz de sulf. Fidel nu se zărea nicăieri. Mergând în direcția unui murmur de voci, îi găsiră pe Darryl și pe Christopher stând față în față, de o parte și de alta a mesei rotunde, acoperite cu piele, din bibliotecă. Între ei, pe masă, se vedeau niște cărți vechi pentru copii și o tavă cu ceai. Deasupra lor atârnau melancolice capetele împăiate de cerb și de elan, rămase de la vânătorii din familia Lenox: toate cu ochi de sticlă mohorâți, care nu clipeau chiar dacă îi podidea praful.

– Cine a bătut? întrebă Van Horne. Vrăjitoarele bune sau cele rele?

– Care sunt unele și care-s celelalte, mă rog? întrebă Jane Smart, prăvălindu-se într-un scaun purpuriu de pânză de sub un perete de cărți cartonate conținând mari secrete, volume uriașe, cu cotorul decolorat, pe care se vedeau în chip de păianjeni titluri în latină. Au câștigat cei cu sânge proaspăt, spuse ea, cum se întâmplă totdeauna.

Pisica diformă și înfoiată stătuse până atunci pe lespezile din fața șemineului, ca o statuie, atât de aproape de flăcări, încât părea că-i ies scântei din mustăți; acum se ridică și păși plină de demnitate către gleznele lui Jane, ca și cum șosetele ei albe ar fi fost niște butuci, își înfipse ghearele, ridicându-și concomitent coada tremurătoare, de parcă ar fi urinat cu voluptate. Jane scoase un chiot și zvârli cât colo animalul, lovindu-l cu botul pantofului de tenis. Thumbkin se răsuci în aer ca un fulg uriaș de zăpadă, apoi ateriză fără zgomot, în picioare, lângă suportul în care licăreau vătraiul cu mâner de aramă, cleștele și lopățica de cenușă. Ochii pisicii ofensate clipiră scurt, apoi își reluară locul printre obiectele care azvârleau străluciri arămii, pupilele verticale se îngustaseră în miezul irisului gălbui, contemplând adunarea din încăpere.

– Au început să ne facă tot felul de figuri, le pârî Sukie. Până m-am săturat să mai fiu trasă pe sfoară.

– După asta recunoști totdeauna o femeie adevărată, glumi Darryl Van Horne, cu vocea lui aspră, venind ca din adâncuri. Se simte trasă pe sfoară fără încetare.

– Darryl, nu mai fi sentențios și lugubru! rosti Alexandra. Chris, ceaiul ăla e chiar atât de bun cum pare?

– E O.K., reuși să îngaime tânărul, rânjind strâmb și ferindu-și privirile.

Își făcu apariția și Fidel. Vestonul lui kaki părea și mai terfelit ca de obicei. Să fi fost oare cu Rebecca în bucătărie?

– *Té para las señoras y la señorita, por favor*, îi comandă Darryl.

Engleza lui Fidel era excelentă și tot mai bogată, dar ținea de relația lor stăpân-servitor să vorbească în spaniolă, câtă vreme Van Horne cunoștea cuvintele respective.

– *Sí, señor.*

– *Rápidamente*, adăugă Van Horne.

– *Sí, sí.*

Și Fidel se făcu nevăzut.

– Ah, ce bine e aici! exclamă Jane Smart.

De fapt, pe Sukie o nemulțumea și o întrista ceva: toată casa era ca un decor de teatru, impresionant dintr-un anume unghi, dar plin de lacune și ponosit, privit din alte direcții. Era doar o imitație a unei case adevărate din altă parte.

Sukie vorbi din nou, bosumflată:

– Nu m-am săturat încă de tenis, Darryl. Vino să joci o partidă de simplu cu mine. Cât mai avem lumină. Ești gata echipat, ai tot ce-ți trebuie.

El îi răspunse plin de gravitate:

– Și ce facem cu tânărul Chris? Nici el n-a apucat să joace.

– Sunt sigură că nici n-are chef, interveni Jennifer, pe post de soră.

– Joc prost de tot, recunoscu tânărul.

„Chiar că nu e nimic de capul lui", își spuse în gând Sukie. O fată de vârsta asta ar fi fost amuzantă foc, vioaie și sensibilă la relația cu ceilalți, ar fi adunat mii de impresii, le-ar fi prefăcut în flirt și în simpatii, ar fi transformat încăperea în cuib, în plasă de

păianjeni, în teatru. Sukie se simțea agitată, își răsucea șuvițele de păr, era gata-gata să se dedea la manifestări grosolane sau exhibiționiste și nu prea știa nici ea pe ce să dea vina, doar că era jenată că-i adusese pe cei doi tineri Gabriel – nu-i mai ia niciodată! – și că nu se mai culcase de două săptămâni cu un bărbat, de la sinuciderea lui Clyde. Se trezise gândindu-se peste noapte la Ed, întrebându-se cum o fi ducând-o în lumea aceea a clandestinității, cu fetișcana aia, Dawn Polanski, care îi pătase definitiv reputația.

Darryl, amabil și plin de intuiție în ciuda manierelor sale necizelate, se ridică și își puse la loc vesta purpurie matlasată peste pantalonii maro de trening, plus o șepcuță de vânătoare portocaliu-aprins, cu cozoroc și cu urechi pe care o purta uneori în joacă și își luă racheta de aluminiu marca Head.

– Bine, dar un singur set, o preveni el, cu un *tie-break* dacă ajungem la șase-șase. La prima minge care se transformă în broască, ai ieșit din joc. Vrea cineva să vină să ne vadă?

Nu vrea nimeni, își așteptau cu toții *el té*. Singuratici ca un cuplu de soți, cei doi ieșiră în lumina cenușie a după-amiezei – cu pădurea tăcută, cu tufele de lavandă și cerul ca smălțuit cu verde către est – mergând spre cupola închisă și tăcută ca un cimitir.

Meciul fu de mare calitate; nu numai că Darryl juca fiecare minge cu o precizie de robot, cu un aer stângaci dar infailibil, dar o făcea și pe Sukie să dea lovituri uimitoare, preluări imposibile transformate în mingi câștigătoare, să dea impresia, cu viteza și cu îndemânarea ei neobișnuite, că dimensiunile terenului se micșoraseră considerabil. Mingea rămânea în aer ca un astru, cât timp alerga ea; trupul i se prefăcuse într-o unealtă a minții, era prezent oriunde dorea ea. Reuși chiar o serie de voleuri din lovituri de rever. Se simțea tensionată la loviturile de serviciu ca un arc ce sloboade o săgeată. Se simțea Diana, Isis, Astarte. Era grația feminină și forța atotbiruitoare, pentru o clipă de glorie ieșea din tiparul aspru al supunerii. Întunericul se aduna prin colțurile arcuite; peticele de cer li se roteau deasupra capetelor ca o gigantică diademă de pietre prețioase, nu-și mai zărea adversarul care se zdrobea tot, gâfâind și tropăind dincolo de fileu. Mingea revenea tot timpul, ritmic, repezindu-se spre ea ca o pasăre de

pradă ce se întrupa iar și iar din suprafața colorată a terenului. Bum-bum, continua ea să lovească, iar mingea se făcea tot mai mică – cât o minge de golf, cât o boabă de mazăre, până când în fine nu mai răsună în întunecimea din spatele fileului, nu se mai auzi decât o plescăitură surdă și jocul se încheie.

– A fost divin, anunță Sukie către cine ar fi fost acolo s-o audă.

Se auzi, râcâind și zornăind, vocea lui Van Horne care spunea:

– Ți-am făcut pe plac, îmi faci și tu mie o plăcere?

– Bine, zise Sukie. Ce anume?

– Pupă-mă în fund, zise el răgușit. – Îi oferi dosul, peste fileu. Era păros, sau pufos, depinde cât de mult îți plăceau bărbații. Stâng, drept... Și la mijloc, îi ceru el.

Mirosul părea un mesaj pe care îl avea de transmis, o vorbă adusă de departe, nu total lipsită de farmec, un iz de cămilă răzbătând dintre perdelele corturilor de mătase ale taberei Tronului din deșertul Gobi.

– Mulțumesc, zise Van Horne, trăgându-și pantalonii. – Pe întuneric glasul îi suna aspru, ca al unui șofer de taxi de la New York. – Știu că ți se pare o bazaconie, dar mă înviorează al naibii!

Urcară împreună colina, Sukie simțind cum o năclăiește transpirația. Se întrebă cum vor putea să facă o baie fierbinte în prezența lui Jennifer Gabriel, care nu dădea semne de plecare. Întorși în casă, îl găsiră pe frățiorul cel necioplit singur în bibliotecă, citind un volum gros de culoare albastră care era, descoperi Sukie, uitându-se peste umărul lui, o colecție de reviste cu benzi desenate. Un bărbat înfășurat într-o pelerină, cu o glugă albastră și cu urechi ascuțite: Batman.

– Am colecția completă, se lăudă Van Horne. Mă costă ceva bănuți, mai ales astea vechi, de pe vremea războiului; dacă aș fi avut minte să le păstrez, în copilărie, puteam să fac avere cu ele. Dumnezeule, mi-am irosit toți anii copilăriei așteptând numărul următor. L-am iubit din toată inima pe Joker. Pe Penguin. Pe Batmobile, mașina din garajul subpământean. Voi doi sunteți prea tineri ca să știți ce-au însemnat toate astea.

Băiatul articulă o propoziție întreagă:

– Le-am văzut la televizor.

– Da, dar le-au vârât la grămadă. Nu era cazul. Au făcut o băşcălie din toate, de prost gust cât cuprinde. În foiletoanele de pe vremuri, răul există cu adevărat. Faţa aia albă mă urmărea în somn, zău că nu mint. Dar de Captain Marvel, ce ziceţi?

Van Horne trase din raft încă un volum, dintr-o altă serie, legată în roşu, şi le răcni, cu înverşunare comică:

– Sha-ZAM!

Spre marea uimire a lui Sukie, se cuibări într-un fotoliu cu spătar înalt şi începu să răsfoiască volumul, radiind tot de plăcere.

Sukie merse pe urmele rumorii de voci femeieşti, străbătând salonul prelung în care se măcinau încet compoziţiile Pop Art, cămăruţa cu lăzi nedespachetate, trecând de uşile duble care dădeau în baia pardosită cu plăci de ardezie. Intensitatea becurilor ascunse în lăcaşurile lor striate şi rotunde fusese coborâtă la minimum, de la butonul reostatului. Ochiul cel roşu al instalaţiei stereo veghea asupra tonurilor blânde ale unei sonate de Schubert. Deasupra apei aburinde se vedeau trei capete cu părul ridicat şi prins cu agrafe pe creştet. Glasurile îşi continuau murmurul şi nici unul din capete nu se întoarse s-o privească pe Sukie cum se dezbracă. Ea se strecură afară din numeroasele straturi rigide ale costumaţiei de tenis şi o porni goală prin aerul jilav, se aşeză pe ghizdul de piatră, arcuindu-şi spatele ca să se lase pradă apei, la început prea fierbinte ca să poată fi suportată apoi nu, deloc. Ah! Încetul cu încetul, se simţea transformată într-o fiinţă nouă. Apa, ca şi somnul, ne uşurează de greutate, absorbind-o. Trupuri familiare, ale lui Jane şi al Alexandrei pluteau în apropiere; valurile stârnite de ele se contopeau cu cele provocate de trupul ei, într-o unduitoare tămăduire. În centrul viziunii ei stăruiau capul rotund şi umerii rotunzi ai lui Jennifer; sânii rotunzi ai fetei se ridicau imediat sub pânza transparentă şi întunecată a apei, iar şoldurile şi picioarele îi apăreau micşorate, ca ale unui fetus diform.

– Nu-i aşa că e minunat? o întrebă Sukie.

– Este.

– Are tot felul de butoane pe aici, îi explică Sukie.

– Vine şi el? întrebă Jennifer, speriată.

– Nu cred că vine, zise Jane Smart, de data asta.

– Ca să te menajeze pe tine, draga mea, adăugă Alexandra.

– Mă simt așa de în siguranță. Oare e bine?

– De ce nu? întrebă una dintre vrăjitoare.

– Simte-te în siguranță, cât poți, o sfătui alta.

– Becurile sunt ca niște stele, nu-i așa? Dispuse la nimereală, vreau să zic.

– Ia uită-te acum!

Cunoșteau deja toate butoanele. O apăsare cu degetul și acoperișul se dădu la o parte. Primele licăriri palide care o străpungeau, ale planetelor și ale stelelor în formare arătau că nu e decât o iluzie cupola albăstruie și ocrotitoare a înserării timpurii. Dincolo de sfere existau alte sfere, transparente sau opace, după cum se roteau zilele și anii.

– Doamne-Dumnezeule! Se vede afară.

– Da, chiar așa.

– Și totuși nu se simte frigul.

– Se ridică temperatura.

– Câți bani credeți c-a băgat în toate astea?

– Mii.

– Dar de ce? În ce scop?

– Pentru noi.

– Ne iubește.

– Numai pe noi?

– Nu prea știm exact.

– Nu e o întrebare utilă.

– Nu te bucuri?

– Ba da.

– Zi că *dda*.

– Dar mă gândesc că ar trebui să ne întoarcem acasă, Chris și cu mine. Trebuie să dăm de mâncare animalelor.

– Ce animale?

– Felicia Gabriel avea obiceiul să spună că n-ar trebui să irosim proteine pe animalele de casă, când în Asia toată lumea suferă de foame.

– Nu știam că Felicia și Clyde țineau animale.

– Nu, ei n-aveau. Dar la câteva zile după ce am venit noi, cineva ne-a lăsat peste noapte în mașină un cățeluș. Iar mai încolo, ne-am trezit și cu o pisică la ușă.

– Noi ce să zicem? Gândește-te că avem copii acasă.

– Sărăcuții, ce neglijați și dați de colo-colo mai sunt, rosti Jane Smart pe un ton batjocoritor care indica o imitație a altei voci, o voce „din afară" care le bârfea aprig.

– Eu una am fost crescută cu spirit foarte protector, interveni Sukie, și până la urmă atmosfera a devenit opresivă. Privind acum înapoi la lucrurile astea, nici nu cred că părinții o făceau de dragul meu, își rezolvau doar propriile lor probleme.

– Nu poți să trăiești în locul altcuiva, abătu vorba Alexandra.

– Femeile trebuie să înceteze de a mai slugări pe toată lumea, ca să-și ia pe urmă o revanșă psihologică. Asta ne-a fost până acum politica.

– O, ce bine e! zise Jenny.

– Veritabilă terapie.

– Închideți la loc acoperișul. Vreau să mă simt în intimitate.

– Și închideți și muzica aia afurisită.

– Ce-ar fi să vină Darryl acum...

– Cu puștiul ăla îngrozitor.

– Christopher.

– N-au decât.

– Mm... Ce puternică ești...

– La meseria mea faci mușchi până și sub unghii, ia uite!

– Lexa, câtă tequila ți-ai turnat în ceai?

– La ce oră închide supermagazinul din Old Wick?

– Habar n-am. Nu mă mai duc absolut deloc pe acolo. Ce nu se găsește la magazinul din centru nu mâncăm.

– Dar n-au zarzavaturi proaspete mai deloc și nici carne proaspătă.

– Nu se bagă de seamă. Nu vor decât meniuri congelate, ca să nu fie siliți să vină la masă și să-și întrerupă uitatul la televizor, și sandvișuri cât toate zilele. Ce de mai ceapă îndeasă în ele! Cred că de asta nu-mi mai pup la culcare obrăznicăturile.

– Cel mare al meu, nici nu-ți vine să crezi, nu mai mănâncă decât cartofi și alune, de la doisprezece ani; și totuși are un metru optzeci și cinci înălțime și n-are o carie în gură. Dentistul zice că n-a mai văzut așa dantură frumoasă.

– E de la fluor.

– Mie *îmi place* Schubert. Nu se ține scai de capul tău în permanență, ca Beethoven.

– Sau Mahler.

– A, Dumnezeule, Mahler.

– Chiar că e monstruos de excesiv.

– E rândul meu.

– Al *meu.*

– Oo, minunat. Ai găsit locul.

– Ce înseamnă când te doare ceafa tot timpul și aici sus, la subrat?

– Circuitul limfatic. Cancer.

– Nici în glumă să n-o spui, te implor!

– Atunci menopauza.

– Nu-mi fac griji.

– Eu abia aștept.

– Ajungi să te întrebi dacă fertilitatea nu e supraevaluată.

– Se aud lucruri îngrozitoare despre dispozitivele intrauterine.

– Cele mai bune, n-o să-ți vină să crezi, sunt de la pizzeria aia dărăpănată din East Beach. Dar închid din octombrie până în august. Am auzit că proprietarul își ia nevasta și se duc în Florida, să stea la Fort Lauderdale, printre milionari, așa de bine le merge.

– Tipul ăla cu un singur ochi, care gătește îmbrăcat într-un tricou vopsit manual?

– N-am știut niciodată precis dacă e chior de un ochi sau face tot timpul cu ochiul.

– Pizza o face nevastă-sa. Ce n-aș da să știu cum reușește să nu i se înmoaie.

– Am rămas cu tot sosul de roșii, copiii mei nu mai vor să audă de spaghetti.

– Dă-i-l lui Joe să-l ia acasă.

– Duce și-așa destule acasă.

– Ei, câte ceva îți mai lasă și ție, nu?

– Nu fi grosolană!

– Mirosuri.

– Amintiri.

– O, Dumnezeule.

– Lasă-te în voia apei.

– Suntem aici cu toate.

– Suntem cu tine.

– Da, simt, spuse Jenny pe un glas mai pierit și mai blând decât glasul ei obișnuit.

– Ce frumoasă ești.

– Nu ți-ar plăcea să fii din nou așa tânără?

– Nici nu-mi vine să cred că am fost vreodată. Poate altcineva, nu eu.

– Închide ochii. Mai ai o pată chiar aici. Uite.

– Problema adevărată e părul ud, la vremea asta.

– Zilele trecute mi-a înghețat răsuflarea pe fular.

– Mă gândesc să mă mai tund. Lumea zice că frizerul cel nou din Piața Landing, pe partea unde era un atelier de ascuțit ferăstraie, lucrează o minune.

– Tunde și femei?

– N-are încotro, bărbații nu se mai duc la tuns. Au ridicat însă prețul. Șapte dolari cincizeci, asta fără coafat, fără spălat, fără nimic.

– Ultimul lucru pe care l-am făcut pentru tata a fost să-l duc cu mașina la frizer, să se tundă. Știa și el că e ultimul tuns. I-a anunțat pe toți, pe toți bărbații care așteptau la rând: „E fata mea și m-a adus să mă tund pentru ultima oară în viață."

– Piața Kazmierczak. Ai văzut plăcuța cea nouă?

– Groaznic. Nu pot să cred că o să rămână așa.

– Oamenii uită. Copiii din ziua de azi, pentru ei al doilea război mondial nu-i decât un mit.

– Nu ți-ar plăcea să mai ai așa o piele? Nu tu o cicatrice, nu tu o aluniță.

– De fapt, am observat zilele trecute un nodul roz, ceva mai sus. Mai sus.

– A, da, uite-l. Te doare?

– Nu.

– Atunci e bine.

– Ai observat că dacă începi să te cauți de noduli, cum se zice c-ar trebui să facem, ți se pare că găsești peste tot. Corpul ăsta al nostru e groaznic de complicat, asta e.

– Vă rog nu-mi mai pomeniți de așa ceva.

– În dicționarul cel nou pe care îl avem la redacție sunt niște planșe de celofan intercalate la cuvântul Om, numai că au și un desen cu un corp de femeie. Vene, mușchi, oase, fiecare pe câte o pagină separată, nu-ți vine să crezi. Cum se îmbină toate.

– Eu nu cred că-i chiar așa de complicat, felul nostru de a gândi complică în realitate lucrurile. Toate lucrurile.

– Ce minunat de rotunzi mai sunt! Semicercuri perfecte.

– Emisfere.

– Asta sună prea politic.

– Emisfere de influență.

– Ăsta-i unul din necazuri. Prăbușirea zonelor erogene. Mi-am privit fundul în oglindă zilele trecute și am văzut clar cum s-a lăsat și ce pliuri face. Poate că de asta mi-a înțepenit gâtul.

– La Nemo fac niște cârnați destul de buni.

– Pun prea mult ardei iute. Fidel începe s-o influențeze pe Rebecca. A devenit tot mai condimentată.

– Ce culoare crezi că ar fi copiii lor?

– Bej.

– Moca.

– Te deranjează?

– Nu chiar.

– Ce frumos se exprimă!

– Doamne, când ești tânără și frumoasă nu te ajută nimeni să te autoapreciezi, din păcate. Când aveam douăzeci și doi de ani și eram în floare, nu mă preocupa decât să fiu pe placul soacrei și dacă sunt la fel de bună la pat ca târfele pe care le cunoscuse Monty în studenție.

– Așa e și când ești bogat. Știi că dețiii ceva și ți-e frică tot timpul să nu profite alții de tine.

– Darryl nu pare să-și bată capul cu asta.

– Dar cât e de bogat, de fapt?

– Nu i-a achitat lui Bill factura, asta pot să-ți spun.

– Așa sunt cei bogați. Stau cu fundul pe bani și încasează dobânzi.

– Ai grijă ce faci, scumpo.

– Cum să nu?!

– Mi s-au încrețit buricele degetelor.

– Ar cam fi timpul să vedem dacă amfibiile depun sau nu ouă pe uscat.

– Bine, rățușcă.

– Dați-i drumul.

Stropind în jur, ieșiră din apă cu mișcări greoaie: argint alb dintr-o masă de plumb în urma unei reacții chimice tumultuoase. Își căutară prosoapele pe dibuite.

– El pe unde o fi?

– Să fi adormit? I-am oferit o partidă susținută, ca să zic așa.

– Se spune că, după o anumită vârstă, apa nu face bine la piele decât dacă te ungi după baie.

– Avem aici unguente.

– Avem tone de uleiuri.

– Întinde-te pe spate. Te mai simți relaxată?

– A, da. Sigur că da.

– Mai e unul, chiar sub țâțișoara ta cea frumoasă. Ca un botic rozaliu.

Așa întuneric cum era înăuntru, nu le se părea ciudat că se vede, căci tuturor li se dilataseră pupilele, depășindu-le irisul cenușiu, căprui, negru sau albastru. Una din vrăjitoare o ciupi pe Jennifer de sfârc, întrebând-o:

– Simți ceva?

– Nu.

– Bun.

– Simți că ți-e jenă? o întrebă alta.

– Nu.

– Bun, declară a treia.

– Nu-i așa că e cumințică foc?

– Este.
– Spune-ți în gând: „plutesc".
– Mă simt de parcă aș zbura.
– Și noi la fel.
– Tot timpul.
– Suntem alături de tine.
– E ucigător.
– Îmi place să fiu femeie, zău că da, zise Sukie.
– N-ai decât, replică sec Jane Smart.
– Zău că da, nu e doar propagandă, insistă Sukie.
– Copilașule, rosti vocea Alexandrei.
– O, răsună un suspin pe buzele lui Jenny.
– Încet. Mai încet.
– E divin.

– Să-ți spun drept, mie mi s-a părut – rosti apăsat Jane vorbind la telefon, cu aerul că e sigură că va fi contrazisă – puțin cam prea cumințică. Prea docilă și prea gen Alice în Țara Minunilor. Cred că pune ea ceva la cale.

– Dar ce să pună la cale? Noi suntem sărace lipite și mai suntem și de pomină în târg, pe deasupra.

Alexandrei îi era gândul tot la atelierul ei, unde rămăseseră scheletele doar pe jumătate întrupate a două femei plutitoare, ușor înlănțuite; se întreba, modelând bulgării de pastă de hârtie, de ce nu mai avea aceeași siguranță pe care reușea cândva s-o imprime figurilor ei de lut, femeiuștilor sortite să doarmă în tihnă pe margini de mese și pe policioare din încăperi destinate petrecerilor.

– Gândește-te numai ce situație, o îndrumă Jane. S-a trezit peste noapte orfană. Evident că la Chicago i se încurcaseră toate treburile. Casa de aici e prea mare ca s-o poată încălzi și plăti taxele. Dar n-are unde să plece în altă parte.

În ultima vreme, Jane părea decisă să împroaște cu venin în toată lumea. Dincolo de geam tufele de culoarea penajului de vrabie ale iernii deocamdată fără zăpadă se legănau în vântul rece, iar pe scândurica unde punea de mâncare pentru păsări nu mai

rămăsese nimic. Copiii erau în vacanță de Crăciun, stăteau acasă dar plecaseră la patinaj, lăsându-i Alexandrei un ceas liber; nu era cazul să piardă vremea.

– Eu cred că Jennifer a fost binevenită, îi declară ea lui Jane. Nu-i cazul să ne închistăm.

– Și nici nu-i cazul să plecăm din Eastwick, afirmă în chip surprinzător Jane. Nu-i groaznic ce s-a petrecut cu Ed Parsley?

–Ce-i cu el? S-a întors la Brenda?

– O să se întoarcă sub formă de bucăți, veni replica plină de cruzime. Ed și cu Dawn Polanski s-au aruncat singuri în aer, într-o coșmelie din New Jersey, încercând să fabrice niște bombe.

Alexandra își aminti de chipul lui spectral din seara concertului, ultima oară când îl văzuse pe Ed, de aura lui pătată cu un verde bolnăvicios, de vârful nasului care părea tras prea tare în sus, astfel că obrajii îi cădeau lateral, ca o mască de cauciuc. S-ar fi zis că totul fusese scris dinainte. Imaginea crudă evocată de Jane, cu întoarcerea sub formă de bucăți, o secționă pe Alexandra, brațul ei îndoit din cot luându-și zborul împreună cu telefonul și cu glasul lui Jane dinăuntrul lui, în vreme ce ochii și trupul i se lăsară intersectate de ramele ferestrelor, ca de niște lame paralele ale unui dispozitiv de tăiat ouă felii.

– L-au identificat după amprentele mâinii pe care au găsit-o în moloz, îi relata Jane. Doar o singură mână. S-a dat la televizor de dimineață, mă și mir că Sukie nu te-a căutat.

– Sukie e cam supărată pe mine, poate că s-a simțit pusă în umbră de Jennifer, seara trecută. Săracul Ed, zise Alexandra, simțindu-se purtată de suflul unei explozii lente. Trebuie să fie zguduită și ea.

– Nu părea, acum o jumătate de oră, când am vorbit. Avea aerul că o îngrijorează mai mult ce fel de articol o să vrea noua conducere a ziarului; pe postul lui Clyde e acum băiatul ăsta mai tânăr ca noi, l-au trimis aici proprietarii, despre care toată lumea e convinsă că nu sunt decât oameni de paie ai mafiei de la Washington, știi doar. E proaspăt ieșit de pe băncile Universității Brown și n-are habar de munca de redacție.

– Și ea se simte vinovată?

– Nu, de ce s-ar simți? Ea nu l-a îndemnat niciodată pe Ed s-o lase pe Brenda și să fugă în lume cu fâța aia caraghioasă, a făcut tot ce se poate să le mențină căsnicia. Sukie mi-a spus că l-a sfătuit să n-o lase pe Brenda și să nu-și abandoneze parohia până ce nu-și găsește ceva în domeniul relațiilor publice. De asta se apucă toți pastorii și preoții care abandonează biserica, de relații publice.

– Nu știu nici eu, vorbeam în general, zise cu glas pierit Alexandra. Și i-au găsit și mâinile lui Dawn?

– Nu știu ce au găsit din ea, dar nu văd cum s-ar fi putut să scape cu viață, în afară de cazul că...

„În afară de cazul că ar fi fost vrăjitoare" era gândul nerostit până la capăt.

– Nici măcar asta nu te poate apăra de dinamită, sau cum i-o fi zicând. Darryl trebuie să știe.

– Darryl e de părere că sunt pregătită să abordăm niște piese de Hindemith.

– Scumpo, dar asta e extraordinar. Ce n-aș da să-mi spună și mie că sunt pregătită să mă întorc la băbuțele mele. Încep să simt lipsa banilor, printre altele.

– Alexandra S. Spofford! o dojeni Jane Smart. Darryl se străduiește să facă un lucru mare pentru tine. Indivizii ăia de la New York iau zece mii de dolari pe câte o năzbâtie.

– Nu și pe năzbâtiile mele, rosti ea și închise telefonul deprimată.

Nu-i convenea să fie un simplu ingredient în oala cu venin a lui Jane, să facă parte din ciorba zilnică a târgului; își dorea să se poată uita pe fereastră și să vadă întinderi nesfârșite de câmpuri aurii și pustii, presărate cu tufe de salvie și vârfurile depărtate ale munților, de un alb vaporos ca al norilor, numai că mai concentrat.

Sukie trebuia s-o fi iertat pe Alexandra că se lăsase cucerită de Jenny, căci o sună, după slujba de înmormântare a lui Ed, ca să-i dea raportul. Între timp căzuse multă zăpadă: de la un an la altul se uită acest miracol, amploarea lui, prezența pe care o conferă văzduhului, traiectoria diagonală a valurilor de fulgi de zăpadă, lăsând pe lucruri dâre ca de gravură, căciula albă de a doua zi peste

adăpătoarea de păsări, culoarea mai intensă a frunzelor uscate de stejar care au reușit să rămână pe crengi și a brazilor canadieni cu ramurile lor verzi și plecate, albastrul limpede al cerului ca un castron golit dintr-o dată, emoția care face să vibreze pereții casei, animarea bruscă a tapetului de hârtie, intimitatea misterioasă dintre crinii în ghiveci de pe fereastră și umbra lor stinsă și falică.

– A vorbit Brenda, îi relată Sukie. Și pe urmă un individ gras și oribil cu barbă și cu coadă de cal, din partea Mișcării pentru Revoluție. A spus că Ed și Dawn sunt victimele tiraniei nerușinate, ceva de felul ăsta. S-a înfierbântat rău și avea cu el o ceată întreagă de îmbrăcați în tunici gen Fidel Castro, mi-a fost teamă să nu ne ia la bătaie dacă scoatem vreo vorbă sau îi contrazicem în vreun fel. Însă Brenda s-a dovedit într-adevăr curajoasă. E admirabilă în ultima vreme.

– Chiar așa?

O apariție fulgurantă, așa și-o amintea Alexandra pe Brenda: un creștet suav, cu părul blond strâns într-un coc răsucit, plutind printre confuzia multicoloră de aure, la petrecerea de după concert. Din alte întâlniri pierdute, ochii minții ei reținuseră o față prelungă, albă ca varul, cu buze binevoitoare, ceva mai violent rujate decât ar fi fost de așteptat, cu strălucirea aceea vehementă a unui trandafir pe cale să-și scuture petalele.

– Și-a pus la punct garderoba – taioare de culoare închisă cu umeri vătuiți și o eșarfă foarte lată, la gât, arată ca un șervet pe care a uitat să și-l scoată după ce a mâncat langustă. A vorbit cam zece minute, despre ce pastor devotat a fost Ed, ce mult l-au preocupat viața orașului Eastwick, problemele ecologice și tineretul protestatar și tot așa, până când conștiința lui – aici, la cuvântul „conștiință", Brenda și-a frânt vocea, ți-ar fi plăcut s-o vezi, și-a dus la ochi batista și-a șters câte o lacrimă din fiecare, cu precizie – „până când conștiința lui", a spus, „i-a cerut să nu-și îngrădească energia în spațiul acestui oraș, unde era atât de apreciat" – Sukie își desfășura acum din plin talentele de imitatoare; Alexandrei i se părea că-i vede buza de sus ieșind caraghios în afară – „și să și-o dedice, această energie admirabilă, încercării de a diminua groaznica, dragii mei, suferință care învenineazǎ sân-

gele națiunii noastre". A mai spus că națiunea noastră se zbate pradă unei vrăji malefice și m-a privit pe mine drept în ochi.

– Și tu ce-ai făcut?

– Am zâmbit. Nu eu l-am dus să fabrice bombe la New Jersey, Dawn l-a târât acolo. Nu s-a prea adus vorba despre ea, apropo, după ce-a terminat de vorbit grăsunul. Ca și cum n-ar fi existat. Se pare că n-au găsit nimic din ea, doar niște resturi de îmbrăcăminte care puteau să provină și dintr-un dulap de haine. Era așa de mititică și de fără vlagă, poate că a zburat prin acoperiș. Familia Polanski, ori cum le-o fi zicând, tatăl vitreg și cu maică-sa, și-au făcut însă apariția, îmbrăcați ca în filmele din anii treizeci. Îmi închipui că nu-și părăsesc prea des rulota. M-am tot uitat la maică-sa, întrebându-mă ce fel de acrobații o fi făcând la circul ăla; trebuie să recunosc că și-a păstrat silueta, dar la *față* e ceva de groază. A fost greu de tot, simțeai că faci bășici, cum pățești dacă porți pantofi prea tari. Nimeni nu prea știa ce să le spună, întrucât fata nu era decât concubina lui Ed și nici măcar nu fusese declarată oficial moartă. Până și Brenda nu prea știa ce să facă, întrucât familia lor era, într-un fel, cauza tuturor relelor, dar trebuie să spun că a fost admirabilă – cât se poate de politicoasă și de *grande dame*, le-a exprimat condoleanțe cu o privire aprinsă. Brenda nu e ca noi, știu, dar zău că o admir pentru felul în care a reușit să se adune și să salveze situația. Apropo de situații...

– Da? îi dădu prompt replica Alexandra.

Pauza fusese un test, ca să vadă dacă era atentă. Alexandra bătuse până atunci, distrată, cu degetele în panoul întunecat al ferestrei de la bucătărie, conjurând în mod semiconștient venirea zăpezii, pistruile lui Sukie, orificiile din receptorul telefonului, tușele de vopsea cu care Niki de Saint-Phalle își decora statuetele de succes internațional. Alexandrei îi părea bine că Sukie stă din nou de vorbă cu ea; câteodată o cuprindea teama că, dacă n-ar exista Sukie, ar putea pierde orice contact cu lumea întâmplărilor de fiecare zi și și-ar lua zborul în stratosferă, întocmai cum se înălțase micuța Dawn proiectată în văzduh din casa de la New Jersey.

– M-au concediat de la ziar, o anunță Sukie.

– Scumpo! Nu-i adevărat! Cum au putut, tu erai singurul lucru decent în ziarul ăla al lor.

– Mă rog, s-ar putea spune că mi-am dat eu demisia. Băiatul venit în locul lui Clyde, are un nume evreiesc pe care nu-l țin minte, Bernstein, Birnbaum nici măcar nu *vreau* să-l țin minte, mi-a tăiat necrologul despre Ed de la o coloană și jumătate, la două paragrafe amărâte; a pretins că au probleme cu spațiul în pagină săptămâna asta fiindcă a mai fost omorât în Vietnam încă un biet localnic, dar eu știu bine că e din cauză că toți i-au spus că Ed a fost amantul meu și că se teme să nu sar peste cal și lumea să aibă ce cleveti. De mult de tot, Ed mi-a dat niște poezii scrise de el, în stilul lui Bob Dylan, *trebuia* neapărat să le bag, dar nu m-aș fi supărat dacă ar fi venit la mine și m-ar fi rugat să tai din ele; însă mi-au scos și pasajul despre cum a întemeiat el Grupul de Lucru pentru Locuințe Decente, despre cum a terminat al treilea în promoția lui Facultatea de teologie de la Harvard. I-am spus tânărului: „Abia ai venit la Eastwick, nu cred că poți să-ți dai seama ce personaj iubit a fost reverendul Parsley", iar obrăznicătura asta cu diplomă de la Brown a rânjit și mi-a răspuns: „Am auzit ce iubit a fost"; atunci i-am spus: „Plec. Eu muncesc din greu la un articol și domnul Gabriel nu mi-a tăiat niciodată vreun cuvânt". Asta l-a făcut să zâmbească cu gura până la urechi, nu mai aveam ce să fac decât să plec de acolo. De fapt, înainte să plec i-am luat creionul din mână și i l-am rupt sub nas.

Alexandra râse, bucuroasă că are o prietenă cu atâta simț al umorului, o prietenă tridimensională, nu ca fețele acelea răutăcioase de paiață care o împresurau în dormitor.

– O, Sukie, chiar ai făcut tu asta?

– Da, și i-am mai zis și „rupe-ți-ai piciorul" când i-am azvârlit bucățile pe birou. Ovrei înfumurat și obraznic. Vorba e, ce mă fac eu acum? Tot ce am la bancă sunt vreo șapte sute de dolari.

– Poate că Darryl...

Gândurile Alexandrei zburau fără încetare la Darryl Van Horne: obrazul lui surescitat, cu stropi de salivă, ungherele prăfuite ale casei în care se simțea nevoie de o mână de femeie, momente ca acela în care totul încremenea, după ce el râdea, ca un fel de

lătrat ascuțit, și își închidea brusc fălcile, iar restul lumii trebuia să se dezmeticească din vrajă. Toate aceste imagini nu se perindau prin mintea Alexandrei la dorința ei și nici cu vreun țel anume, ci erau ca emisiunile unor posturi de radio diferite, încălecându-se și interferându-se în timpul unui drum cu mașina pe o șosea întortocheată. În vreme ce Sukie și Jane păreau să fi câștigat în puteri și în vehemență de pe urma riturilor desfășurate pe insulă, Alexandra se trezise că existența ei independentă se modificase în substanță, trecând de la lut la hârtie, și că îi slăbiseră toate legăturile de susținere cu natura. Își lăsase trandafirii să intre în iarnă neprotejați; în noiembrie nu mai adunase, ca în alți ani, frunzele moarte; uita tot timpul să pună de mâncare pentru păsări și nu se mai ostenea să bată în geam ca să alunge vrăbiile cenușii lacome. Se târa prin viață cu o lipsă de energie pe care o băga de seamă până și Joe Marino, și se lăsa descurajat de asta. O nevastă plictisită intra în regulile unui contract social, plictisul unei amante îl năruie pe orice bărbat pe dinăuntru. Tot ce-și mai dorea Alexandra era să-și înmoaie oasele în bazinul de lemn cu apă fierbinte și să-și culce capul pe pieptul păros al lui Van Horne ascultând o înregistrare cu Tiny Tim: „Viață sub soare, dragoste sub lună, ce petrecere minunată!"

– Darryl abia se descurcă și el, îi spuse Sukie. Primăria e pe cale să-i închidă apa fiindcă nu și-a plătit facturile și a mai angajat-o și pe Jenny Gabriel ca asistentă de laborator, la sugestia mea probabil.

– La sugestia ta?

– Păi, a lucrat, nu-i așa, pe post de tehnician la Chicago, iar acum e destul de singură aici...

– Sukie, scumpo, nu cumva ești șireată?

– Mi s-a părut că îi sunt un pic datoare, pe urmă e drăguță foc și cât se poate de serioasă când o vezi în halat alb. Noi am trecut ieri pe acolo.

– A fost o petrecere ieri și mie nu mi-a spus nimeni nimic?

– Nu chiar. Nu s-a dezbrăcat nimeni.

Trebuia să se redreseze, își spuse singură Alexandra. Trebuia să-și găsească alt punct de sprijin.

– Nici măcar un ceas n-am stat, dragă, zău. Pur și simplu a fost o întâmplare. Venise și omul de la rețeaua de apă a orașului, cu un ordin judecătoresc, sau cum i-o fi zicând. Pe urmă n-a reușit să găsească robinetul de închidere și a acceptat să bea cu noi un pahar, ne-am pus pe rând casca lui pe cap. Știi că Darryl ține la tine cel mai mult.

– Da' de unde. Nu-s la fel de frumoasă ca tine și nici nu fac pentru el tot ce face Jane.

– Dar ești genul lui, o liniști Sukie. Vă stă bine împreună. Scumpa mea, chiar că trebuie să fug. Am auzit că Agenția Perley s-ar putea să angajeze pe cineva în vederea sezonului de primăvară.

– Ai de gând să faci tranzacții imobiliare?

– S-ar putea să n-am încotro. Ceva trebuie să fac. Mă costă milioane dentistul copiilor și nu pot să pricep de ce: Monty avea niște dinți splendizi și nici ai mei nu arată rău, sunt doar ușor ieșiți în afară.

– Dar Marge e – cum ai zis tu oare despre Brenda? – de felul nostru?

– Dacă mă angajează, e.

– Credeam că Darryl ține să scrii un roman.

– Darryl, Darryl. Dacă-mi plătește el cheltuielile, fac tot ce vrea.

Începeau să apară fisuri, avu impresia Alexandra, după ce Sukie închise telefonul, în ceea ce o vreme i se păruse perfect. Rămăsese în urmă, își dădu ea seama. Ar fi vrut ca lucrurile să nu se schimbe niciodată sau, mai degrabă, să se repete identic la nesfârșit, cum se întâmplă în natură. Același desiș de iederă și de arbuști pe zidul năruit de la marginea mlaștinii, același amestec mineral lucitor în pietrișul de pe drum. Cât de măreț și de abisal e pietrișul! Pietrele stau în preajma noastră de sute de milioane de ani, rotunjite de secole întregi de izbituri de val, cu propria materie mereu malaxată de înălțarea și de erodarea veșnică a munților, nu doar o dată, ci de nenumărate ori în vastul spațiu îndepărtat al eonilor, acolo unde se întind azi mlaștinile din Rhode Island și din statul New York s-au înălțat spre cer piscuri înzăpezite de munți,

iar oceanele și-au depus diatomeele calcifiate, fosilele de trilobiți încrustate în piatră, acolo unde se ridică în ziua de azi Munții Stâncoși. Muzeele o uimiseră în copilărie pe Alexandra cu exponatele lor minerale, prisme de cristal înlănțuite, în culori care, dacă n-ar fi venit direct din natură, ar fi fost vulgare, lepidolit, crisoberil și turmalină cu denumirile lor maiestuoase, desprinse toate, ca niște scântei înghețate, din măcinarea pământului, din marea de granit ce ne înconjoară, din continentele încleiate în bazalt. Uneori simțea cum amețește, prinsă în toată această derivă colosală, cu conștiința ei cât un solz de mică. Senzația n-o părăsise nici atunci când nu se mai lăsa doar antrenată de mișcarea universului, ci lua parte la ea simțindu-se o entitate gigantică, capabilă să extragă leacuri din fierturi de buruieni și să provoace furtuni din concentrarea gândurilor ei. Era una cu fiertura de ierburi.

Iarna, când frunzele copacilor cădeau, bălți uitate de prin păduri împresurau casa, strălucitoare sub pojghița lor de gheață, iar luminile difuze ale orașului răzbăteau tot mai aproape, aducând o sumedenie de umbre noi și de dreptunghiuri limpezi pe tapetul de hârtie al pereților, nemiloasa ei insomnie o făcea să prindă dor de ducă. Puterile ei vrăjitorești înfloreau mai ales peste noapte. Chipurile de paiață iscate din bujorii așternuți pe draperiile de creton se îmbulzeau prin întuneric, alungându-i plictisul. Răsuflarea ritmică a copiilor adormiți umplea casa, laolaltă cu gemetele cazanului din pivniță. În lumina lunii, cu un singur gest scurt al mâinilor ei dolofane, pe care abia începeau să se arate petele de provenienţă hepatică, poruncea bufetului de arțar ce aparținuse bunicii lui Oz să se deplaseze câțiva inci spre stânga; sau îi poruncea lămpii, al cărui picior aducea cu o vază chinezească și care stătea cu firul tremurându-i la spate ca o coadă pleoștită, fâlfâind în aer ca penajul incredibil al păsării-liră, să schimbe locul cu un sfeșnic de bronz aflat tocmai în sufragerie. Într-una din nopți, lătratul unui câine într-o curte din vecini, de dincolo de șirul de sălcii de lângă gard, o scoase peste măsură din fire; fără să se gândească prea mult, îi dori moartea. Era un cățeluș nedeprins să stea în lanț și prea târziu îi veni în minte că putea la fel de bine să-i fi desfăcut zgarda nevăzută, căci vrăjitoarele sunt mai ales culti-

vatoare ale nodului, *l'aiguillette*, cu care pun la cale iubiri și nunți, abat nerodnicia asupra femeilor și turmelor, neputința asupra bărbaților și vrajba asupra căsniciilor. Cu noduri îi chinuiesc ele pe nevinovați și le leagă viitorul. Copiii ei îl cunoșteau pe cățelandru și a doua zi dimineață, Linda, fetița cea mică, veni acasă plângând. Proprietarii fuseseră destul de supărați ca să-l cheme pe veterinar să facă o autopsie. Acesta nu găsi nici urme de otravă, nici semne de boală. Rămase un mister.

Trecu și iarna. Ilustratele cu vederi din Noua Anglie se developau în camera obscură a nopților cu viscol, soarele dimineții le scotea la iveală în culori. Trotuarele nu chiar trase cu linia de pe Dock Street se desfăceau în petice de asfalt purtând urme de cizme, ca niște biscuiți murdari cu striuri.

Blocuri sfărâmate de gheață verzuie pluteau aduse de flux, presând pilonii cu guler de alge și de crustacee de sub magazinul cu autoservire Bay Superette. Noul director al ziarului *Word*, tânărul Toby Bergman, alunecă pe o limbă de gheață din fața frizeriei și își rupse piciorul. Acumularea de gheață provocă, în timpul vacanței de iarnă a proprietarilor duși tocmai pe Sea Island, în statul Georgia, infiltrarea unei mari cantități de apă printre panourile de lemn de la magazinul de cadouri Yapping Fox și inundarea interiorului, distrugându-se păpuși de cârpă Raggedy Ann și decupaje executate de handicapați, toate valorând o avere.

La vreme de iarnă orașul, rămas fără turiști, se aduna ca un foc de bușteni arzând până seara târziu. O ceată prizărită de adolescenți adăsta în fața supermagazinului așteptând să-și facă apariția furgoneta Volkswagen pictată cu motive psihedelice a vânzătorului de droguri care venea de la Providence. În zilele geroase stăteau înăuntru și se înghesuiau la căldură lângă automatul de chewing-gum și mașina care pentru cinci cenți îți oferea un pumn de fistic rânced vopsit în roz psihedelic. Erau și ei niște victime, într-un fel, copiii aceștia, ca și bețivul orașului, în bascheți și pardesiu fără nasturi, scurgând o sticlă de rachiu de afine ascunsă într-o pungă de hârtie, în vreme ce ședea la locul lui obișnuit pe banca din Piața Kazmierczak, riscând să moară înghețat în fiecare

noapte; tot un fel de martiri erau bărbații și femeile care alergau grăbiți spre întâlniri adultere, riscând compromiterea și divorțul pentru o partidă amoroasă la un motel – sacrificându-și cu toții viața exterioară pentru cea interioară, proclamând astfel că tot ceea ce pare solid și substanțial nu e decât vis și are însemnătate mai mică decât o răbufnire sentimentală.

Cei care frecventau localul lui Nemo – polițistul de serviciu, poștașul între două curse, trei-patru tipi vânjoși care trăiau din ajutorul de șomaj în așteptarea reluării în primăvară a construcțiilor și pescuitului – ajunseră, pe măsură ce trecea iarna, să se cunoască atât de bine între ei și cu chelnerițele, încât nu-și mai adresau nici frazele obișnuite în legătură cu vremea de afară și cu războiul, iar Rebecca le aducea comanda fără să-i mai întrebe nimic, cunoscându-le preferințele. Nemaiavând nevoie să afle ultimele bârfe ca să-și alimenteze rubrica „Ochii și urechile orașului Eastwick", Sukie Rougemont prefera să-și ducă clienții și cumpărătorii în perspectivă în atmosfera mai rafinată și mai feminină de la cafeneaua-patiserie Nook, la câteva uși mai încolo, între atelierul de rame ținut de doi homosexuali originari din Stonington și magazinul de fierărie al unei familii aparent nesfârșite de armeni, de fiecare dată erai servit de alți armeni, de alte dimensiuni, dar având cu toții ochi inteligenți și umezi și păr creț și lucios căzut pe frunte. Alma Sifton, proprietăreasa cafenelei-patiserie Nook începuse cu un mic local într-o fostă baracă unde se depozitau maldăre de scoici, doar cu un aparat de făcut cafea și cu două mese la care clienții ce n-aveau dispoziție să treacă prin furcile caudine ale privirilor iscoditoare de la Nemo puteau să mănânce o prăjitură și să-și odihnească picioarele; apoi se mai adăugaseră și alte mese, apoi o vitrină cu sandvișuri, majoritatea cu salată (de ouă, de șuncă, de pui), mai ușor de servit. În vara următoare, Alma se văzu silită să mai ridice o încăpere, de două ori cât cea inițială, și să adauge o masă caldă pentru pateuri și un cuptor cu microunde; bodega unsuroasă a lui Nemo aparținea de acum trecutului.

Sukie era încântată de noua ei slujbă: să intre în casele altora, în poduri și în pivnițe, în spălătorii și în holuri dosnice era ca și

cum s-ar fi culcat cu mulți bărbați, o succesiune de miresme subtil diferite. Nu existau două case la fel, care să aibă același stil sau același miros. Să circule plină de energie încoace și încolo, pe diverse uși, în sus și în jos pe diverse scări, să-i salute mereu în grabă pe tot felul de oameni aflați, la rândul lor, în constantă mișcare, să riște ca la un joc de noroc, îi trezea spiritul de aventură și îi punea la încercare farmecul personal. Nu-i făcuse bine statul deasupra mașinii de scris, inhalând cât e ziua de lungă fumul de la țigările altora. Se înscrise la Westerly la un curs seral, dădu examenul și își luă până în martie licența de agent imobiliar.

Jane Smart continuă să dea lecții, să cânte la orgă, în lipsa titularilor, prin bisericile din zonă și să exerseze la violoncel. Erau o serie de suite ale lui Bach – a treia, cu minunatul pasaj de *bourrée*, a patra, cu pagina inițială în octave și terțe descendente care se prefac într-o larmă turbionară, ca un strigăt deznădăjduit, ba chiar și a șasea, cea aproape imposibilă, compusă pentru un instrument cu cinci coarde – în care dibuia măsură după măsură *împreună cu* Bach însuși, gândirea lui contopindu-se cu a sa, pasiunea lui dispărută, mai neînsemnată decât pulberea dusă de vânt, punându-i în mișcare degetele și inundându-i lobii cerebrali cu senzația de triumf, neîncetata lui căutare de armonice confundându-se cu mișcarea propriului ei suflet zbuciumat. Va să zică asta era nemurirea pentru care bărbații își construiseră piramide și aduseseră jertfe de sânge, revenirea la viață a acestui bătrân *Kapellmeister* luteran care trudea cu râvnă și nu se culca decât cu nevastă-sa, în interiorul sistemului nervos al unei femei nemăritate, trecută de prima tinerețe, de la sfârșitul secolului al douăzecilea. Mare consolare, nimic de zis, pentru osemintele lui. Însă muzica vorbea mai departe, în sintaxa ei de variații și de reluări, de reluări și de variații, procedeele mecanice se acumulau dând naștere unui spirit, unui suflu care făcea să unduiască aritmetica grăbită a întregului, ca urmele lăsate de vânt pe suprafața neclintită a unei ape întunecate. Se crea o comuniune. Jane nu-i mai întâlnea prea des pe soții Neff, acum că se lăsaseră prinși în cercul pe care Brenda Parsley îl adunase în jurul ei, și s-ar fi simțit nespus

de singură dacă n-ar fi fost grupul care se reunea acasă la Darryl Van Horne.

Acolo unde pe vremuri fuseseră trei, apoi patru, erau acum șase, iar uneori chiar opt, când Fidel și Rebecca erau incluși și ei în programul de distracții – la jocul de fotbal, de pildă, care se juca cu o traistă plină cu boabe de fasole pe suprafața vastă și răsunătoare a salonului cel mare, hamburgherul uriaș de vinilin, cutiile învelite în mătase și curcubeul de neon fiind toate împinse în lături, înghesuite sub tablouri ca vechiturile urcate în pod. Un anumit dispreț pentru lumea fizică, un apetit vorace pentru sufletele imateriale îl împiedicau pe Van Horne să fie un bun custode al averilor proprii. Parchetul din salonul de muzică, pe care îl rașchetase și îl lăcuise cu cheltuieli considerabile, avea deja numeroase găuri produse de suportul violoncelului lui Jane Smart. Echipamentul stereo din camera de baie fusese udat de atâtea ori din belșug că, orice disc ar fi pus, se auzeau acum trosnete și pârâituri. Și mai spectaculos decât atât, o fisură în copertina terenului de tenis făcuse să se dezumfle într-o noapte cu ger întreaga cupolă, iar acum prelata cenușie zăcea pe jos în frig și zăpadă, ca pielea unui brontozaur măcelărit, în așteptarea primăverii, căci Darryl nu vedea de ce și-ar bate capul cu asta, câtă vreme terenul nu putea fi folosit în aer liber. La jocurile de fotbal el era totdeauna fundaș, rostogolindu-și privirea injectată și mioapă când trebuia să paseze, cu colțurile gurii marcate, din cauza concentrării, de o spumă albicioasă. Striga tot timpul, „enclavă, enclavă!" implorând protecție, cerând ca Sukie și Alexandra, să zicem, să le blocheze pe Rebecca și pe Jenny care veneau la intercepție, în timp ce Fidel ocolea pe margine, iar Jane Smart le tăia calea. Femeile râdeau și zumzăiau cât ținea jocul, incapabile să-l ia în serios. Chris Gabriel se mișca lânced, ca un înger buimac, nelalocul lui în toată această nebunie de oameni mari. Și totuși venea de obicei să ia parte, căci nu-și făcuse deloc prieteni de vârsta lui; orășelele americane sunt în general golite de tineri care se află la universități, în armată, sau își încep cariera în mijlocul tentațiilor și greutăților din metropole. Jennifer lucra multe după-amieze în laborator, alături de Van Horne, măsurând grame și

decilitri de pulberi și de lichide colorate, mânuind discuri de cupru acoperite cu o combinație de lacuri sau alta, sub bateriile de lămpi ultraviolete, în vreme ce fire minuscule făceau legătura cu aparate de măsurat curentul electric. Un salt al acului indicator, i se dăduse Alexandrei să înțeleagă, și asupra lui Van Horne se vor revărsa mai multe bogății decât are Orientul; deocamdată era doar un miros înțepător de chimicale extrase din subteranele universului, un amestec de chiuvete din aluminiu pătate, de lichide vărsate pe jos și de obiecte împrăștiate, recipiente de plastic opacizate și topite de combustii sulfuroase, eprubete și alambicuri de sticlă cu sedimente negre întărite pe margini. Jenny Gabriel, într-un halat alb pătat și cu ochelari de soare imenși pe care Van Horne și cu ea îi purtau în permanență, se mișca prin tot acest haos dătător de speranță cu o autoritate neobișnuită, cu gesturi sigure și calm categorice. Aici, ca și în cursul orgiilor casei, fata – desigur, nu mai era o copilă; nu avea, de fapt, decât cu zece ani mai puțin ca Alexandra – se mișca fără putință de contaminare și chiar neatinsă, într-un fel, chiar dacă se afla în mijlocul lor, îi vedea, li se supunea amuzată, fără să-i judece, ca și cum nimic n-ar fi fost cu adevărat nou pentru ea, în ciuda faptului că viața ei precedentă părea să fi fost de o inocență excepțională, însăși barbaria vremurilor ajutând-o, la Chicago, să rămână în citadela ei. Sukie le povestise celorlalte cum puțin mai lipsise ca fata să-i mărturisească, la cafeneaua lui Nemo, că e încă virgină. Și totuși își dezvăluia în fața lor trupul cu o anumită simplitate impudică, în timpul băilor și dansurilor, și se supunea nu fără sensibilitate mângâierilor lor și nu fără gesturi de reciprocitate. Atingerea mâinilor ei, nici brutală ca a degetelor bătătorite ale lui Jane, nici rapidă și insinuantă ca a lui Sukie, avea o putere a ei de penetrare, o întârziere blândă ca de rămas-bun, ceva iertător, mângâios și inhibator, dar lipsit de cutezanță, care te pătrundea până în măduva oaselor. Alexandrei îi plăcea la nebunie s-o ungă Jennifer, stând culcată pe pernele de culoare neagră sau pe un maldăr de prosoape întinse pe podeaua de ardezie, în timp ce aburul băii se răspândea și se ridica în sus printre esențe de aloe, de nucă de cocos și migdale, de lactat de sodiu și de extract de valeriană, de omag și

de cânepă indiană. În oglinzile încețoșate pe care Van Horne le instalase pe ușile de la cabinele de duș, cutele și vălurelile cărnii străluceau în lumină, iar femeia cea tânără, palidă și perfectă ca o figurină de porțelan, putea fi văzută îngenunchind în acele depărtări anguloase cărora le dau naștere oglizile.

Femeile jucau un joc numit „servește-mă", un fel de pantomimă, cu toate că n-avea nimic comun cu pantomimele pe care Van Horne încerca să le organizeze în salon când erau bețiv, dar care eșuau sub detonarea forței lor telepatice sau sub fervoarea stângace a mimărilor sale; disprețuia mimarea cuvânt cu cuvânt și încerca să concentreze într-o unică expresie facială încruntată titluri întregi, cum ar fi: *Istoria declinului și prăbușirii Imperiului roman*, sau *Suferințele tânărului Werther*, sau *Originea speciilor*. „Servește-mă", strigau tegumentele și spiritele însetate, iar Jennifer le masa răbdătoare cu loțiuni pe fiecare, ajutând uleiurile miraculoase să pătrundă în cute tremurânde, în porțiuni cu pete, pe lângă protuberanțe, atingând sâmburele timpului, scoțând câte un gângurit de compasiune și de elogiu.

– Ai un gât minunat.

– Totdeauna mi s-a părut prea scurt. Prea îndesat. N-am putut niciodată să-mi sufăr gâtul.

– O, dar nu era cazul. Gâturile lungi sunt grotești, cu excepția rasei negre.

– Brenda Parsley are mărul lui Adam.

– Să nu fim răutăcioase. Hai să avem numai gânduri senine.

– Fă-mă pe mine. Fă-mă pe mine acum, Jenny, insista Sukie pe o voce pițigăiată, de copil; se întorsese în timp de o manieră incredibilă, nu mai avea mult și se apuca să-și sugă degetul.

Alexandra gemu:

– Mă simt indecent de fericită. Mă simt ca o scroafă uriașă care se tăvălește.

– Mulțumim lui Dumnezeu că nu miroși corespunzător, zise Jane Smart. Sau miroase, ia spune, Jenny?

– Are un miros cât se poate de curat și de plăcut, spuse Jenny din vârful buzelor.

De sub acel clopot de sticlă al inocenței sau al neștiinței, vocea ei ușor nazală se auzea ca de la mari depărtări, deși foarte limpede; văzută în oglinzile din jur, silueta ei îngenuncheată avea forma, mărimea și lustrul uneia din acele păsări de porțelan goale pe dinăuntru și cu orificii la ambele capete, din care copiii reușesc să scoată, fluierând, câteva note ascuțite.

– Jenny, coapsele, o imploră Sukie. Încet de tot, pe spate, încet. Și cu unghiile, așa. Nu ocoli partea interioară. E minunat pe dosul genunchilor, minunat. O, Dumnezeule...

Își vârî degetul mare în gură.

– O s-o obosim pe Jenny, le avertiză Alexandra pe un ton circumspect, evaziv și indiferent.

– Nu, nu, îmi place, zise fata. Mă lăudați toate așa de tare.

– O să te masăm și noi, îi promise Alexandra. Cum ieșim din toropeala asta, ca de droguri.

– Nu-mi prea place de fapt să mi se facă masaj, destăinui Jenny. Mai degrabă îmi place să masez eu, decât să mi se facă mie același lucru, nu-i așa că sunt perversă?

– Nouă ne convine, precis, zise Jane, sâsâind ultimul cuvânt.

– Da, sigur, conveni Jenny politicoasă.

Poate din respect pentru tânăra și delicata inițiată, Van Horne nu mai participa decât rareori la baia lor, iar când venea, pleca repede din încăpere, cu trupul lui păros înfășurat de la talie până la genunchi într-un prosop, ducându-se să-l distreze pe Chris cu o partidă de șah sau de table în bibliotecă. Le stătea, totuși, mai târziu la dispoziție, în costumații din ce în ce mai spilcuite – un halat de mătase cu floricele, de culoare zmeurie, de pildă, de sub care se ițeau pantalonii evazați cu dungi verticale, de un verde frumos, și gâtul protejat de o eșarfă mov – și, afectând o bunăvoință superioară tot mai ostentativă, prezida la servirea ceaiului, a băuturilor sau a câte unei cine rapide cu specialități ca *sancocha* dominican, *mondongo* cubanez, *pollo picado con tocino* mexican, sau *soufflé de sesos* columbian. Van Horne își urmărea cu încântare și cu oarecare regret musafirele cum înfulecau aceste delicatese picante, pufăind din țigarete pastelate printr-un ciudat *fume-cigarette* de os pe care îl exhiba mereu de la o vreme; pierduse

ceva din greutate și părea neliniștit de speranțe în legătură cu soluția proprie la problemele energetice, bazată pe compuși de seleniu. În afara acestui subiect, cădea cel mai adesea într-o tăcere apatică, iar uneori părăsea brusc încăperea. Retrospectiv, Alexandra, Sukie și Jane Smart ar fi putut să tragă concluzia că se plictisise de ele; însă, în ce le privea, erau atât de departe de a se fi plictisit de el, încât nici nu se gândeau la plictis. Vasta lui locuință, pe care o porecliseră „Palatul Broscoiului" le amplifica domiciliile modeste; în împărăția lui Van Horne își uitau de proprii copii, devenind ele însele copii.

Jane venea conștiincioasă la ședințele de Hindemith și de Brahms și, ceva mai recent, abordase învolburatul și amețitorul Concert pentru violoncel în si minor de Dvorak. Pe măsură ce iarna se topea cu încetul, Sukie începu să-și facă drum deseori, aducând note și scheme pentru un roman, pe care atât ea cât și mentorul ei credeau că-l pot planifica și proiecta inginerește, ca o simplă mașinărie de vorbe destinată să stârnească și apoi să calmeze emoții. Iar Alexandra îl invită cu timiditate pe Van Horne să vină să-i vadă masivele și imponderabilele statui smălțuite de femei plutitoare, pe care le modelase cu palmele ei încleiate, cu șpacluri și cu linguri de lemn pentru salată. Se simțea stânjenită să-l primească la ea acasă, unde ar fi fost nevoie să se zugrăvească în toate încăperile de la parter și să se pună alt linoleum în bucătărie; iar în spațiul dintre pereții ei, el arăta micșorat și îmbătrânit, cu obrajii vineți și cu gulerul cămășii ros, de parcă s-ar fi contaminat de atmosfera șleampătă din jur. Purta aceeași jachetă lăbărțată de tweed verde cu negru, cu petice de piele la coate, în care îl văzuse prima oară și avea atât de pronunțat aerul unui profesor fără slujbă sau al unuia dintre acei studenți eterni care bântuie prin orice oraș universitar, încât se minună și ea cum de putuse vedea la el atâta forță și fascinație. El însă îi lăudă lucrările:

– Fetițo, cred că ți-am prins șpilul. Substanță carnală și simplă, ca la Lindner, numai că la tine n-are asprimea aceea metalică, e mai mult o senzație gen Miró, și e sexy, sexy de tot, ce să mai spun!

Cu o stângăcie și cu o grabă alarmante, se repezi să încarce trei dintre siluetele *papier-mâché* pe bancheta din spate a Mercedesului, unde arătau ca niște autostopiste înzorzonate, așa i se păru Alexandrei, cu membrele lor moi amestecate și cu sforile destinate să le țină suspendate de plafon încâlcite între ele.

– Plec mâine sau poimâine la New York și le duc să le vadă omul meu de pe Strada Cincizeci și șapte. O să cadă în plasă, pun pariu pe ce vrei; ai reușit să prinzi ceva din spiritul artei recente, un fel de senzație de sfârșit de petrecere. O anume irealitate. Până și reportajele de război de la televizor nu ni se mai par adevărate, prea am văzut multe filme cu chestii de-astea.

Afară, în aer liber, profilat pe fondul mașinii ei, cu haina lui din blană de oaie, murdară la manșete și la coate, cu căciula din blană asortată prea mică pentru capul lui stufos, îi apăru Alexandrei inaccesibil, ca o cauză pierdută; însă, cu o șiretenie imprevizibilă, se conformă dorinței ei neexprimate, întorcându-se în casă cu ea și urcând cu răsuflarea întretăiată până în dormitor, până în patul din care ea îl alungase de curând pe Joe Marino. Gina era din nou însărcinată și asta era prea greu de suportat. Potența lui Darryl avea ceva infailibil și rece, pătrunderea lui era dureroasă de parcă ar fi avut penisul acoperit cu solzi minusculi; astăzi însă faptul că îi luase cu atâta grabă bietele ei creații să le vândă, înfățișarea lui compozită și ușor demodată, căciula grotesică de blană care-i stătea doar pe vârful capului, toate se contopiră în inima ei și îi făcură pântecul super-receptiv. Ar fi fost în stare să se acupleze și cu un elefant, la gândul că va deveni o nouă Niki de Saint-Phalle.

Cele trei femei care se întâlneau în oraș, pe Dock Street, și își dădeau telefoane împărtășeau pe tăcute, în spirit sororal, durerea pe care le-o provoca faptul de a fi amantele acelui bărbat tenebros. Dacă și Jenny suferea din pricina asta, aura ei n-o dezvăluia niciodată. Când o vizitatoare de după-amiază o descoperea la fața locului, purta întotdeauna halatul alb de laborator și avea o atitudine frontală și formală, de persoană eficientă. Van Horne se folosea de ea, în parte, tocmai fiindcă era opacă, cu modul ei de comportare respectuos și puțin casant, cu arta de a lăsa să treacă

unele vibrații și insinuări, cu rotunjimea aproape schematică a trupului ei. În cadrul oricărui grup, fiecăruia i se găsește până la urmă o folosință specială: a lui Jenny consta din a fi acceptată, de a fi „luată și ea", de a fi ocrotită ca o versiune mai tânără a eului acelor femei mature, divorțate, fără iluzii și cu mari puteri, chiar dacă nici una dintre ele nu fusese chiar ca Jenny și nu locuise niciodată singură cu un frate mai mic într-o casă unde părinții să-și fi aflat moartea năprasnică. O iubeau toate în felul lor, adevărul era că ea nu le indicase vreodată în ce fel ar fi preferat s-o iubească. Cel mai dureros aspect al imaginii consecutive pe care o lăsa fata, cel puțin în mintea Alexandrei, era impresia că se încrezuse în ele, li se destăinuise așa cum se destăinuie la început orice femeie unui bărbat, riscând să fie nimicită din dorința încăpățânată de *a ști*. Îngenunchease lângă ele ca o sclavă supusă și acceptase ca trupul ei alb și rotund să-și împrăștie strălucirea desăvârșirii peste formele lor imperfecte și întunecate, întinse jilave pe perne negre, sub acoperișul care nu mai culisase la loc de când, într-o seară geroasă, Van Horne apăsase butonul și o flacără albăstruie îi îmbrăcase ca o mănușă, de jur împrejur, palma păroasă.

Fiind vrăjitoare, bântuiau ca niște fantome prin mintea celor din comunitatea locală. I se zâmbea, în chip de salut, lui Sukie când trecea ca vântul, cu fețișoara ei veselă și obraznică, pe trotuarul strâmb al străzii principale; era salutată la Alexandra o anumită grandoare, când stătea la taclale, în cizme prăfuite de călărie și în vechea jachetă verde brocartată, cu proprietara magazinului Yapping Fox – Mavis Jessup, ea însăși divorțată și cu o înfățișare zburlită, pletele-i vopsite roșcat atârnându-i în cârlionți, ca părul Meduzei. Se arăta considerație încruntării cu care Jane Smart se suia, trântind portiera, în vechiul ei Plymouth Vaillant de culoarea ierbii, cu încuietoarea stricată; i se atribuia o anume distincție, o fierbere interioară de tipul celei care în orășelele claustrate dăduseră naștere versurilor lui Emily Dickinson și inspiratului roman al lui Emily Brontë. Femeile răspundeau la saluturi, achitau facturi și încercau, intrând în prăvălia armenilor, să deseneze cu degetul prin aer, cum făcea toată lumea, acel lucru anume de care aveau nevoie ca să repare ceva într-o casă intrată

în paragină, să combată entropia; știau însă cu toții că era ceva cu ele, ceva monstruos și obscen ca scenele din dormitorul directorului-adjunct al școlii, deși atât el cât și nevasta păreau cât se poate de cuminți și de spășiți, stând la tribună și urmărind o seară de dans îndrăcit.

Visăm cu toții și ne oprim înspăimântați înaintea gurilor de peșteră unde ne așteaptă pe fiecare moartea; așa pătrundem pe tărâmul celălalt. Mai înainte să existe instalații de canalizare, iarna, în closetele din afara casei, fecalele întregii familii se adunau într-o stalagmită înghețată; astfel de fenomene ne ajută să credem că viața e ceva mai mult decât reclamele de pe coperta revistelor, formele platonice ale sticlelor de parfum, lenjeria de nailon și emblema automobilelor Rolls Royce. Poate că în călătoriile noastre din vis ne întâlnim unii cu alții, mai des decât ne dăm seama: chipuri luminate de lămpi, care se privesc între ele uimite. Cu siguranță vrăjitoria era prezentă în conștiința celor din Eastwick: un lucru consistent, o masă densă generată de mii de straturi translucide, un fel de corp ceresc, nu se vorbea niciodată de el și, cu toate că înspăimânta pe toată lumea, le oferea tuturor consolarea unei existențe depline, unei completări a peisajului, ca și conducta de gaz de sub Oak Street și antenele de televiziune care adunau din văzduh episoade cu Kojak și reclame de Pepsi-Cola. Avea contururile nesigure ale unui lucru văzut prin geamul aburit al cabinei de duș și era jilav, se evapora prea încet: ani de zile după întâmplările relatate aici pe dibuite și chiar în silă, zvonul în legătură cu vrăjitoria continua să planeze asupra acestui colț din Rhode Island, iar atmosfera se tulbura pe dată, făcându-și loc o stinghereală penibilă, la cea mai inocentă mențiune a numelui de Eastwick.

III
VINOVĂȚIE

Amintiți-vă de celebrele procese ale vrăjitoarelor: cei mai pătrunzători și mai omenoși dintre judecători n-aveau nici o îndoială în privința vinovăției acuzatelor; chiar „vrăjitoarele" înseși nu se îndoiau de asta – și totuși nu exista nici un fel de vinovăție.

Friedrich Nietzsche, 1887

– Da? o întrebă Alexandra pe Sukie, la telefon.

Era primăvară; primăvara o făcea să se simtă buimacă și jilavă, să înțeleagă greu chiar cele mai simple lucruri, orbită de lumina sevei care pornea iar să urce prin ramuri, a filamentelor organice care se înfierbântau din nou, ca să spargă creasta minerală a solului și s-o facă mai dătătoare de viață. Pornise pe treizeci și nouă de ani în luna martie, asta reprezenta o povară serioasă. Dar Sukie părea mai energică decât oricând, cu răsuflarea întretăiată de jubilație. Reușise să vândă casa familiei Gabriel.

– Da, o familie încântătoare de oameni mai în vârstă, foarte serioși, Hallybread se numesc. El predă fizica la Universitatea din Kingston, iar ea mi se pare că e psiholog, în orice caz îmi tot cerea părerea, bănuiesc că face parte din tehnicile lor. Au de douăzeci de ani o casă a lor la Kingston, dar el vrea să fie mai aproape de mare, acum că s-a pensionat și are și o barcă cu pânze. Nu-i deranjează faptul că nu e vopsită recent, preferă să aleagă singuri culoarea, și au nepoți de tot felul care vin în vizită, așa că le prind bine camerele destul de sinistre de la etajul doi, unde își ținea

Clyde revistele vechi, mare minune că nu s-au rupt bârnele de atâta greutate.

– Dar radiațiile malefice nu-i deranjează?

Căci alți amatori care veniseră peste iarnă să vadă casa citiseră în ziare despre crimă și despre sinucidere și dăduseră bir cu fugiții. Lumea e superstițioasă, în ciuda cuceririlor moderne ale științei.

– A, da, au citit despre ce s-a petrecut, la momentul respectiv. A făcut mare vâlvă în toate ziarele din statul nostru, cu excepția lui *Word*. Au rămas uluiți când le-a spus cineva, n-am fost eu, că asta era casa. Profesorul Hallybread s-a uitat la casa scării și a declarat că deștept om mai trebuie să fi fost Clyde, să potrivească funia în așa fel încât să nu atingă scara cu picioarele. Eu am zis, da, domnul Gabriel era un om deosebit de inteligent, care citea latinește și tot felul de teorii astrologice de neînțeles și probabil că eram gata să plâng, fiindcă doamna Hallybread m-a luat de umeri și a început să se poarte, știi, ca un consilier-psiholog. Mă gândesc că s-ar putea să mă fi ajutat de fapt că le vând casa, ne-a pus într-o situație în care nu prea mai puteau spune nu.

– Și cum îl cheamă pe numele mic? se interesă Alexandra, întrebându-se dacă budinca de scoici pe care o pusese la încălzit nu dădea în foc. Glasul lui Sukie venit pe firul telefonic se străduia din răsputeri să-i insufle din vitalitatea primăverii. Alexandra încerca să-i răspundă și să se arate interesată de niște oameni pe care nu-i văzuse niciodată, dar celulele creierului îi erau deja atât de îmbâcsite de figuri umane pe care le întâlnise, ajunsese să le cunoască, să se entuziasmeze de ele și chiar să le iubească, pentru ca apoi să le uite. Croaziera pe care o făcuse împreună cu Oz pe vasul *Coronia* în Europa, cu douăzeci de ani în urmă îi prilejuise singură destule cunoștințe ca să-i umple o viață întreagă – tovarășii lor de la masa cu margini care se ridicau pe vreme de furtună, cei care stăteau lângă ei, înfășurați în pături și sorbind supă fierbinte la gustarea de ora unsprezece, perechile pe care le întâlneau la miezul nopții la bar, stewarzii, căpitanul cu barba lui roșcată și dreptunghiulară, atât de prietenoși și atât de interesanți cu toții, fiindcă ei erau tineri; tinerețea e ca banii, îi face pe oameni să se gudure pe lângă tine. Plus cei cu care fusese colegă la liceu

și la Colegiul din Connecticut. Băieții pe motociclete, pseudo-cowboys. Plus milioanele de chipuri de pe străzi, bărbați mustăcioși cu umbrelă, femei aplecate, oprite să-și îndrepte ciorapul în ușa unui magazin de pantofi, mașinile, pline de chipuri ca niște cutii încărcate cu ouă, care treceau încoace și încolo – reali cu toții, dotați fiecare cu nume, cu suflet, cum se spune, compactați acum în mintea ei ca niște maldăre de corali cenușii, fără viață.

– Niște nume destul de drăguțe, spunea acum Sukie; Arthur și Rose. Nu știu dacă or să-ți placă sau nu, par să aibă mai mult simț practic decât artistic.

Unul din motivele depresiunii nervoase prin care trecea Alexandra era că Darryl se întorsese de la New York cu câteva săptămâni în urmă aducând mesajul că directorului galeriei de artă de pe Strada Cincizeci și șapte sculpturile ei i se păruseră prea asemănătoare cu cele ale lui Niki de Saint-Phalle. Mai mult, două dintre ele se deterioraseră la transport; Van Horne îl luase și pe Chris Gabriel la drum, ca să-l ajute la condus (pe autostrada din Connecticut, Darryl se isteriza totdeauna: camioanele care îl depășeau la mustață, șuierând și izbindu-l din toate părțile, șoferii respingători și obezi care se uitau de sus la Mercedes, de la înălțimea cabinelor soioase în care tronau) iar pe drumul de întoarcere luaseră în mașină un autostopist din Bronx, astfel că pseudo-sculpturile din spate fuseseră înghesuite ca să i se facă loc. Când Alexandra îi arătase lui Van Horne membrele îndoite, plesniturile din stratul fragil de *papier-mâché* și un deget care fusese smuls cu totul, fața lui își luase imediat aspectul acela cârpăcit, cu ochii și gura prea disparate ca să te poți concentra asupra lor, cu ochiul stâng cel sticlos deviind lateral, spre ureche și cu saliva scăpându-i pe la colțurile gurii.

– Dumnezeule, zise el, bietul băiat stătea acolo pe strada Deegan, la doi pași de cel mai nenorocit cartier din toată afurisita asta de țară, putea să fie oricând jefuit și ucis dacă nu-l luam.

Gândea ca un șofer de taxi, realiză Alexandra.

Ceva mai târziu, el o întrebase:

– De ce nu încerci să lucrezi în lemn, cel puțin? Crezi că Michelangelo și-a pierdut timpul cu pastă de ziare vechi?

– Dar unde or să se ducă Chris și Jenny? își adună ea toate resursele, ca să pună o întrebare rezonabilă.

O supăra și gândul la Joe Marino, care, deși recunoștea că reluase relațiile cu Gina, era tot mai tandru și mai conjugal față de fosta amantă, făcându-și apariția la ore ciudate, aruncându-i cu bețe în ferestre și perorând cu toată gravitatea, jos, în bucătărie (nu-l mai primea în dormitor) despre cum o s-o părăsească el pe Gina și o să se stabilească împreună cu Alexandra și cu copiii ei undeva prin apropiere, dar nu în Eastwick, poate la Coddington Junction. Era un bărbat sfios și cumsecade, căruia nici nu-i trecea prin cap să-și caute altă amantă; i s-ar fi părut neloial față de echipa pe care o adunase. Alexandra rumega fără încetare la adevărul că prefera să stea singură decât să fie nevastă de instalator; îi ajunsese Oz cu armăturile lui de crom. Însă numai faptul că nutrea astfel de gânduri răutăcioase și snoabe o făcea să se simtă destul de vinovată ca să dea înapoi și să-l ducă pe Joe sus, în pat. Pusese pe ea mai multe kilograme peste iarnă și stratul suplimentar de grăsime o făcea probabil să ajungă și mai greu la orgasm; trupul gol al lui Joe îi dădea o senzație de coșmar, iar când își deschidea ochii i se părea că-i vede pălăria pe cap, pălărioara aceea absurdă de stofă cadrilată, cu bor minuscul și cu pana maronie irizată.

Sau se putea ca cineva să fi înnodat undeva o *aiguillette*, legându-i sexualitatea cu o vrajă.

– Cine știe? răspunse Sukie, la rândul ei, tot cu o întrebare. Nu vor să se întoarcă de unde au venit, asta știu. Jenny e atât de sigură că Darryl se află pe punctul de a da lovitura în laborator, că vrea să-și bage în proiectul lui toți banii care îi revin de pe casă.

Asta o șocă pe Alexandra cu adevărat și îi captivă toată atenția, fie din cauză că orice discuție despre bani are putere magică, fie din cauză că nu se gândise niciodată că Darryl Van Horne ar putea avea nevoie de bani. Că *ele* aveau nevoie de bani – cu pensia alimentară a copiilor care venea tot mai târziu și cu dividendele scăzute din pricina războiului și a economiei suprasaturate, cu părinții care nu se lăsau convinși să urce cu măcar un dolar prețul lecțiilor de pian în cazul lui Jane Smart, cu noile sculpturi ale Alexandrei care nu-i aduceau nici măcar cât costaseră ziarele

folosite și cu săptămânile de pauză dintre două comisioane pe care Sukie trebuia să le treacă zâmbind – era un lucru acceptat și dădea o savoare specială micilor lor festivități, la care își permiteau extravaganța unei sticle de Wild Turkey, unui borcan cu alune sau unei cutii de sardele. Iar în aceste vremuri de dezordini pe plan național, în care o generație întreagă se dedase la comerțul și la consumul de droguri, tot mai rar își făcea apariția pe furiș câte o nevastă, bătând la ușă după un gram de pulbere de orhidee ca să-i prepare o fiertură afrodisiacă unui soț molatic, sau câte o văduvă iubitoare de păsări după măselamiță cu care să otrăvească pisica vecinilor, sau câte un adolescent timid sperând să poată târgui un dram de distilat de feriga-lunii sau de clei de cardamă ca să-și poată impune voința asupra unei lumi cu posibilități uriașe, astupate toate ca un fagure căruia nu i se pot gusta comorile ascunse. Chicotind, înveșmântate în cămăși de noapte, în zilele când de abia se desfăcuseră din cătușele vieții casnice, vrăjitoarele ieșeau pe lună nouă să adune aceste ierburi din locurile unde se cuibăreau, în rarele și delicatele puncte unde, sub lumina stelelor, se împerecheau solul prielnic și umbra jilavă. Piața leacurilor magice se împuțina văzând cu ochii, atât de obișnuită și de multiformă devenise vrăjitoria; dar dacă ele erau sărace, Van Horne era bogat și de averile lui se bucurau ele, în ceasurile lor întunecate de răgaz, de uitare a zilelor însorite și ponosite. Ca Jenny Gabriel să-i ofere banii ei, iar el să accepte, era o tranzacție ce nu i-ar fi trecut niciodată Alexandrei prin minte.

– Ai vorbit tu cu ea despre asta?

– I-am spus că ar fi nebunie curată. Arthur Hallybread e profesor de fizică și susține că nu există absolut nici un temei în realitatea electromagnetică pentru ceea ce încearcă Darryl să facă.

– Nu spun oare profesorii lucrurile astea oricui are o idee îndrăzneață?

– Nu fi atât de defensivă, iubito. N-am știut că îți pasă de toate astea.

– De fapt, nici nu-mi pasă, spuse Alexandra, ce face Jenny cu banii ei. Numai că s-a schimbat complet. Cum a reacționat când i-ai spus ce i-ai spus?

– A, o știi doar. I s-au mărit ochii, m-a privit fix, bărbia i s-a ascuțit și s-a purtat ca și când nu m-ar fi auzit. Are o fibră refractară dincolo de docilitatea ei. E prea bună pentru o lume ca asta.

– Da, ăsta e mesajul pe care îl împrăștie în jurul ei, presupun, rosti încet Alexandra, dezolată să simtă cum se întorceau toate împotriva propriei lor creaturi minunate, a celei care era o *ingénue* printre ele.

Jane Smart îi telefonă peste o săptămână și ceva, furibundă.

– De ce n-ai fost în stare să ghicești? Zău, că tare mai ești distrată în ultima vreme, Alexandra. – S-urile ei izbeau dureros, împungând ca niște măciulii de chibrit aprinse. – Se mută la el. A invitat-o să se mute la el împreună cu jegosul de frate-său!

– La „Palatul Broscoiului"?

– La vila Lenox, spuse Jane, refuzând să audă numele de alint pe care i-l dăduse cândva, ca și cum Alexandra s-ar fi bâlbâit prostește. Asta a vânat ea tot timpul, numai să ne fi uitat noi atent, proastele de noi. Ne omoram să fim drăguțe cu fetișcana asta fără sare, s-o atragem, să-i arătăm de ce suntem în stare, deși ea stătea tot timpul rezervată, ca și cum chiar s-ar fi simțit mai presus de toate astea și aștepta doar să-i vină vremea, ca micuța Cenușăreasă care stă și clocește îmbufnată la gura sobei, știind prea bine că viitorul îi atârnă de un condur de sticlă – a, frumos, n-am ce zice, ne-a mai îmbrobodit, asta mă scoate din minți, cum se fâțâia îmbrăcată în halat și îi mai lua și bani pentru asta, când el are datorii în tot orașul și cei de la bancă se gândesc să-i blocheze ipoteca, numai că nu vor să se trezească cu proprietatea pe cap, întreținerea unei case costă, ceva de groază. Știi la cât s-ar ridica numai schimbatul țiglei de pe acoperiș?

– Draga mea, vorbești ca un expert contabil. De unde ai aflat toate astea?

Mugurii dolofani și galbeni ai liliacului începuseră să dea la iveală primele frunzulițe în formă de inimi, iar bolta arcuită de forsythia, cu florile de acum scuturate, se făcuse de culoare *chartreuse*, ca sălciile pitice. Veveriițele cenușii nu mai veneau după

hrană, erau prea ocupate cu împerecheatul ca să le mai ardă de mâncare, iar vița de vie care părea cu totul moartă peste iarnă, începea să acopere din nou umbrarul. Săptămâna asta Alexandra se simțea ceva mai puțin buimacă, noroiul de primăvară se uscase și începuse să înverzească; se apucase iar de modelat „țâțici" din lut, pregătindu-se pentru sezonul turistic: erau ceva mai măricele acum, aveau anatomii mai subtile și culori de o intensitate voită, în stilul Pop Art; învățase ceva peste iarnă, din insuccesul artistic de care avusese parte.

În această dispoziție proaspătă, nu reușea să se pună rapid în starea lui Jane, care era atât de scandalizată; durerea de a-i vedea pe cei doi frați Gabriel instalându-se într-o casă pe care o considerase parțial a ei, i se strecura în suflet încetul cu încetul. Se amăgise singură până atunci că, în ciuda frumuseții și vioiciunii lui Sukie, în ciuda intensității superioare și a atașamentului lui Jane față de cauza vrăjitoarelor, ea, Alexandra, era favorita lui Darryl, se potrivea mai bine cu el la dimensiuni și la lărgimea de ordin psihic și era, într-un fel, destinată să domnească alături de el. Fusese o presupunere total nefondată.

Jane îi spunea acum:

– Mi-a povestit Bob Osgood.

Era președintele băncii Old Stone din oraș: un tip bine legat, în genul lui Raymond Neff, dar fără amabilitatea lui de profesor și fără agresivitatea chinuită pe care o capătă, până la urmă, toți profesorii; devenit mai degrabă robust și sigur de sine de pe urma asocierii cu banii, Bob Osgood era chel complet, avea un craniu lucios și o piele rozalie care-i acoperea urechile, pleoapele și nările, până și degetele iuți și mereu în mișcare, ca și cum atunci ar fi ieșit de la baia de aburi.

– Te vezi cu Bob Osgood?

Jane făcu o pauză, marcând nemulțumirea față de o întrebare atât de directă, dar și faptul că nu prea știa ce să-i răspundă.

– Fetița lui, Deborah, are oră cu mine marțea, nu mai am alte lecții după ea și când vine s-o ia de la mine se întâmplă să mai rămână puțin la o bere. Știi doar ce pisăloagă insuportabilă e

Harriet Osgood, bietului Bob nu-i vine să-și scoale fundul de jos și să se întoarcă acasă.

„Să-și scoale fundul" era una din expresiile pe care o impuseseră în uz tinerii; suna puțin cam fals și cam aspru în gura lui Jane. Dar Jane era într-adevăr aspră, cum au tendința să fie toți cei din Massachusetts. Puritanismul debarcase drept acolo și, după ce-și mai adunase puterile grație indienilor buni la suflet, se grăbise să ridice ziduri de piatră și clopotnițe pe toată întinderea statului Connecticut, lăsând zona Rhode Island în stăpânirea quakerilor, a evreilor, antinomienilor și femeilor.

– Dar ce s-a întâmplat cu simpatica familie Neff? o întrebă malițioasă Alexandra.

Jane râse aspru, de parcă și-ar fi dres vocea.

– Lui nu i se mai scoală deloc, mai nou, dacă vrei să știi. Greta a ajuns să povestească oricui stă s-o asculte, s-a rugat pur și simplu de băiatul care face controlul la Superette să vină cu ea acasă și s-o reguleze.

Fusese înnodată o *aiguillette*; de cine însă? Când prindea rădăcini într-o comunitate, vrăjitoria avea un fel de a o lua razna, de a ieși de sub controlul celor care o înfăptuiau, urmându-și singură calea, până când nu se mai știa cine e victima și cine e autorul.

– Săraca Greta, se auzi mormăitul Alexandrei.

O mușcau de burtă niște drăcușori; n-avea stare, nu voia decât să se întoarcă la figurinele ei și pe urmă, când aveau să fie puse în cuptor, să-și grebleze peluza de ramurile căzute peste iarnă și să atace cu o furcă grămezile de iarbă uscată.

Numai că Jane intrase în ofensivă.

– Ia mai lasă-mă cu chestiile astea de mamă a răniților, îi spuse, șocând-o. Ce-o să facem în legătură cu Jennifer, asta să-mi spui tu mie.

– Dar, iubito, ce-am putea face? Doar să lăsăm să se vadă cât de lovite suntem, ca să râdă toată lumea de noi. Nu crezi că, oricum, se amuză destul pe seama noastră? Joe îmi mai spune câte ceva din ce se șoptește prin târg. Gina ne zice *streghe* și se teme

să nu-i prefacem copilul din burtă în purcel sau altceva, sau într-un caz de thalidomidă.

– Asta zic și eu, spuse Jane.

Alexandra îi citi gândurile.

– O vrajă. Dar ce-ar schimba asta? Spui că s-a instalat deja acolo. E sub protecția *lui*.

– A, crede-mă pe mine, ar schimba multe, se pronunță Jane Smart într-o singură frază de avertisment, ca o săgeată tremurătoare lansată cu o singură încordare de arc.

– Și Sukie ce zice?

– Sukie zice exact ce zic și eu. Că e scandalos că am fost trădate. Am încălzit o viperă, draga mea, la sânul nostru. Și nu mă refer la șarpele casei.

Aluzia îi trezi Alexandrei nostalgia după serile, devenite, ce-i drept, tot mai rare pe măsură ce înainta iarna, când ascultau cu toate, goale, ude și amețite de marijuana și de vinul alb de California, cum le împresoară nenumăratele voci ale lui Tiny Tim din întunericul stereofonic, ciripind, bubuind și mângâindu-le măruntaiele; vibrațiile stereofonice le alinau inimile, plămânii și ficații, ca niște prezențe voluminoase alunecând prin spațiul purpuriu dinăuntru, pe care încăperea slab luminată, cu pernele ei negre, nu făcea decât să-l amplifice.

– Cred că lucrurile vor fi aproape ca mai înainte, o liniști ea pe Jane. La urma urmei, el ne iubește. Și nu s-ar zice că Jenny face pe jumătate cât noi; ei îi plăcea să se ocupe de noi, nu de el. Cum sunt dispuse camerele de sus, nici nu se cheamă că vor locui împreună.

– Ah, Lexa, suspină Jane, disperată. Ce naivă poți să fii!

După ce închise telefonul, Alexandra descoperi că nu e deloc prea liniștită. Speranța ca străinul cel întunecat la culoare să aibă nevoie de ea se ghemui într-un colț al viziunii ei imaginare; era oare posibil ca toată răbdarea ei maiestuoasă să nu-i aducă altă recompensă decât a se vedea folosită și dată la o parte? Ziua de octombrie când o dusese cu mașina până la intrarea casei, ca spre o proprietate comună, și când ea trebuise să-și croiască drum prin apa adusă de flux, ca și cum elementele înseși ar fi implorat-o să

mai stea: asemenea amintiri scumpe puteau fi oare fără conținut? Cât de scurtă e viața și cât de repede își pierd semnificația toate semnele ei. Își mângâie sânul stâng și i se păru că simte un mic nodul. Jignită, speriată, întâlni pe neașteptate privirea mărgelată a unei veverițe cenușii care se strecurase să răscolească prin cojile de floarea-soarelui de la cantina păsărelelor. Un mic gentleman dolofan, în costum gri și cu plastron alb, venit să ia masa. Obrăznicia, lăcomia lor. Lăbuțele minuscule și cenușii, uscate ca niște labe de pasăre, îi rămăseseră înțepenite în dreptul pieptului: îl surprinse privirea ei, impactul forței ei psihice; ochii îi avea așezați lateral și păreau, în convexitatea lor opacă, niste turele piezișe scânteietoare. Scânteia de viață din craniul micii vietăți dădea semne că ar vrea să-și ia zborul, să fugă la adăpost, dar privirea concentrată a Alexandrei reuși s-o înghețe pe loc, chiar și prin geam. Un spirit mărunt și șters, programat pentru hrană, fugă și acuplare periodică întâlnea un spirit superior. *Morte, morte, morte*, rosti Alexandra în gând, cu tărie, și veverița se prăbuși pe loc, ca un sac golit de conținut. Un ultim spasm al articulațiilor azvârli câteva coji de semințe din tava de plastic, iar penajul luxuriant și brumat al cozii mai flutură în sus și în jos câteva clipe; apoi animalul rămase nemișcat, greutatea trupului mort făcând să se legene tava cu acoperișul ei verde în formă de con pe sârma întinsă între doi stâlpi ai boltei de viță. Programul fusese anulat.

Alexandra nu simțea nici o remușcare; o încântau puterile ei. Dar acum trebuia să-și pună cizmele de cauciuc, să iasă afară și să ia cu mâna ei mortăciunea de coadă, să se ducă în capătul curții și s-o azvârle, peste zidul de piatră, în tufișuri, acolo unde începea mlaștina. Prea multă murdărie în viață, prea multe firimituri de gumă de șters, boabe de cafea risipite, viespi moarte rămase între geamuri, prea s-ar fi zis că toată viața unui om – toată viața unei femei, în orice caz – se irosea mutând lucrurile dintr-un loc în altul, murdăria nefiind, cum spunea mama ei, decât materie care nu se afla la locul ei.

O mai mângâie faptul că, în aceeași seară, în timp ce copiii mișunau în jurul ei, cerându-i, după vârstă, mașina, să-i ajute la

lecții, sau să-i ducă la culcare, sună Van Horne, lucru mai puțin obișnuit, căci sabaturile lui erau aproape spontane, aveau loc fără invitații adresate personal, se năștea din fuziunea telepatică, sau telefonică, a dorințelor celor care îi erau devotate. Se trezeau cu toate acolo, fără să știe prea bine cum de ajunseseră să vină. Mașinile lor – camioneta Subaru de culoarea dovleacului aparținând Alexandrei, Corvairul gri al lui Sukie, Vailantul verde al lui Jane – le duceau acolo, mânate de fluxul unor forțe de ordin psihic.

– Treci pe aici duminică seara, mârâi Darryl, pe vocea lui aspră, ca de șofer de taxi new-yorkez. E o zi al naibii de deprimantă și am niște chestii pe care vreau să le încercăm toată banda.

– Nu-i ușor să găsesc pe cineva care să stea cu copii duminică seara. Se duc toate la școală a doua zi dimineață și vor să stea acasă la televizor, să-l vadă pe Archie Bunker.

În propria-i rezistență fără precedent, auzea răzbătând resentimentul, mânia pe care i-o sădise în inimă Jane Smart, dar pe care o hrănea acum cu sângele ei.

– Hai, dă-o încolo. Copiii tăi sunt bătrâni de-a dreptul, ce să mai aibă nevoie de bonă?

– Nu pot să-i las pe toți trei pe capul lui Marcy, nu vor să asculte de ea. Și poate vrea și ea să se ducă pe la prieteni, nu vreau s-o împiedic; nu-i cinstit să-ți arunci propriile răspunderi în spinarea unui copil.

– Și de ce sex îi sunt prietenii?

– Nu-i treaba ta. Întâmplător, sunt fete.

– Ce naiba te repezi așa la mine, nu eu te-am procopsit cu scârbele alea de plozi.

– Nu sunt *scârbe*, Darryl. Și trebuie să mă ocup mai mult de ei, i-am neglijat.

Interesant, nu părea să-l deranjeze să fie pus la punct, lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci: poate că asta era calea spre inima lui.

– Cine poate să spună, îi replică el cu blândețe, ce înseamnă să neglijezi un copil? Dacă m-ar fi neglijat un pic mai mult mama, aș fi fost poate un tip mai cu picioarele pe pământ.

– Dar ești un tip reușit, Darryl.

Suna cam forțat, dar îi făcea plăcere să constate că el are nevoie de confirmări.

– Mersi, ce să zic, îi răspunse el, cu mojicie voioasă. Ne vedem când vii.

– Nu fi arțăgos.

– Cine, eu? Dacă vrei vii, dacă nu, nu. Duminică pe la șapte. Fără ținută de seară.

Se întrebă de ce avea să fie deprimantă pentru el duminica următoare. Se uită pe calendarul din bucătărie. Cifrele erau înlănțuite de florile ce creșteau pe pervaz.

Seara de Paști fu o seară caldă de primăvară, cu vânt de sud care alunga luna printre norii decolorați și nărăvași. Fluxul lăsase pe dig ochiuri argintii de apă, printre blocurile de piatră începeau să crească alte smocuri de iarbă; farurile Alexandrei azvârliră umbre pe stâlpii porții de intrare năpădite de arbori. Aleea făcea o curbă în locul unde, pe timpuri, veneau să-și facă egretele cuibul, iar acum zăcea, încrețită și solidificată ca o scurgere de lavă, prelata care se prăbușise deasupra terenului de tenis; apoi mașina urcă panta, ocolind cheiul pe care stăteau aliniate statuile fără nas. Când se zări silueta masivă a casei, grilajele ferestrelor ei luminate, Alexandra își simți inima zburdând, într-o dispoziție de sărbătoare; noapte sau zi, de câte ori venea aici, se aștepta la o întâlnire decisivă cu cineva care nu era decât, acum își dădu seama, ea însăși, fără podoabe inutile și fără oprelești, grațiată și goală, dreaptă și perfectă la trup, deschisă oricărei oferte curtenitoare: frumosul străin, eul ei secret. Toată oboseala care o aștepta a doua zi n-o putea lecui de această exaltare plină de speranțe pe care i-o trezea în suflet conacul Lenox. Orice grijă pierea din holul de la intrare, unde erai întâmpinat de izul de sulf, iar o labă de elefant transformată în suport de umbrele, care aduna laolaltă un mănunchi de mânere de modă veche, la o privire mai atentă se dovedea a nu fi decât pictată, până la ultima capsă care ținea strânsă pânza umbrelei – încă o operă de artă ironică.

Fidel îi luă jacheta, o canadiană bărbătească, închisă cu fermoar. Alexandra se simțea din ce în ce mai bine în haine bărbă-

teşti; la început îşi cumpărase pantofi şi mănuşi de bărbaţi, apoi pantaloni de velur şi de pânză care nu erau aşa de strâmţi în talie ca pantalonii de damă iar, mai nou, acele simpatice, spaţioase şi practice bluzoane în care merg la vânătoare şi la lucru bărbaţii. De ce să aibă ei parte de tot confortul, în timp ce noi trebuie să ne chinuim pe tocuri cui şi cu tot restul de acutramente de sclave pe care ni le-au destinat nişte homosexuali sadici?

– *Buenas noches, señora*, zise Fidel. *Es muy agradable tenerla nuevamente en esta casa.*

– Domnul plănuit tot felul de distracţii, rosti Rebecca din spatele lui. Mare schimbare pornit aici.

Jane şi Sukie se aflau deja în salonul de muzică, unde fuseseră aşezate nişte scaune cu spătar oval, vopsite într-un argintiu solzos; Chris Gabriel tândălea într-un colţ, lângă un lampadar, citind *Rolling Stone*. Restul încăperii era luminat de lumânări: lumânări pastelate, de toate culorile, fuseseră plasate în aplice năpădite de păianjeni, fiecare flăcăruie chinuită de curenţii de aer dublată de câte o oglindă metalică. Aura micilor flăcări era alcătuită din culori complementare: verdele muşca din strălucirea portocalie, respins totuşi constant, ca o înfruntare vâscoasă dintre două substanţe minerale care nu se pot amesteca. Într-un smoching de modă veche, încheiat la două rânduri de nasturi, mohorât ca funinginea, în afara reverelor late, Darryl o întâmpină, sărutând-o cu sărutul lui rece. Până şi saliva pe care i-o lăsase pe obraz era rece. Aura lui Jane era uşor nămoloasă, de supărare, în schimb a lui Sukie era, ca de obicei rozalie şi plină de bună dispoziţie. Se îmbrăcaseră toate în pulovere şi blue-jeans, evident nu erau la înălţimea ocaziei.

Smochingul îi dădea lui Darryl o înfăţişare mai puţin neomogenă şi mai puţin şleampătă ca de obicei. Îşi drese vocea de broscoi şi anunţă:

– Ce-aţi spune de un mic concert? Am lucrat la o serie de piese şi aş vrea să vă aud părerea. Prima se intitulează – aici încremeni, la jumătatea gestului, cu dinţii mici şi verzui strălucindu-i, cu ochelarii atât de mici, încât dădeau impresia că ramele palide de

plastic i-au prins ochii într-o capcană. „O privighetoare cântă boogie-woogie în Berkeley Square".

Grămezi de partituri fură azvârlite în aer, de parcă ar fi cântat cu mai mult de două mâini, stânga marcând un ritm grav și cețos, aerat, dar sumbru ca un tunet care se apropie tot mai mult de creștetele copacilor, reluat apoi cu mâna dreaptă într-o frazare spațiată, astfel încât melodia se contura doar treptat, curcubeul de sunete al melodiei. Puteai vedea înaintea ochilor parcul englezesc învăluit în ceață, cerul londonez de sidef, dansul perechilor îmbrățișate și puteai simți concomitent tropăitul american, zdrăngănitul de petrecere de bordel care nu putea fi născocit decât pe acest continent, în localurile pompoase care împânzeau orășelele de pe malul râurilor din sud. Melodia își cobora bașii, apoi tonurile grave urcară brusc și înghițiră cântecul privighetorii, urmă o minunată aversă de sunete extrem de complicate, în timpul căreia de pe chipul brăzdat și mozolit al lui Van Horne picurau pe claviatură stropi de sudoare, iar gemetele lui de efort bruiau muzica; Alexandra își imagină mâinile lui ca niște mașinării albe și lucioase, falangele și tendoanele strângându-se și aplatizându-se, conectate direct la ciocănelele, la surdina și la corzile pianului, această imensă voce plângătoare, ca o unghie superdezvoltată. Temele se despărțiră și reapăru curcubeul, tunetul se topi în văzduhul pașnic, melodia se reluă într-o stranie tonalitate minoră, la care se ajunsese după o serie de note piezișe, pe corzi care își pierdeau sunetul într-o prăbușire sincopată.

Tăcere, cu excepția zumzetului coardelor extenuate ale pianului.

– Fantastic, rosti Jane Smart, sec.

– Zău, scumpule, dădu năvală Sukie asupra amfitrionului rămas stingher și năucit, după atâta efort. N-am mai auzit ceva asemănător niciodată.

– Îmi vine să plâng, rosti cu sinceritate Alexandra, îi trezise atâtea amintiri și atâtea presimțiri de viitor; cu flacăra ei pulsatilă, muzica ne luminează adâncurile ca de peșteră ale ființei.

Darryl păru deconcertat de aprecierea ei, ca și cum s-ar fi simțit pierdut. Își scutură capul lățos ca un câine care vrea să se

usuce, apoi își aduse la loc maxilarul, apăsându-l cu aceleași degete cu care își ștergea de salivă colțurile gurii.

– A ieșit destul de binișor, admise el. O.K., acum s-o încercăm și pe asta. Îi spune ,,Cât de sus se înalță luna".

Al doilea mixaj merse mai puțin bine, deși se baza pe același gen de vrăjitorie. O vrăjitorie, își spuse Alexandra, care ținea de furt și de transformări, fără nimic din zămislirea creatoare și neprihănită, doar cutezanță de a încerca niște combinații monstruoase. A doua contribuție fu tandra melodie *Yesterday* a formației Beatles, frântă în ritmuri sincopate de samba; le făcu să izbucnească în râs, ceea ce nu se întâmplase la prima piesă și cum, poate, nici nu avuseseră intenția.

– Așa, va să zică, spuse Van Horne, ridicându-se de pe banchetă. Cam asta ar fi ideea. Dacă reușesc să pun la punct vreo duzină de piese dintr-astea, un prieten al meu de la New York zice că are el o relație la o casă de discuri și că poate reușim să ținem stabilimentul ăsta pe linia de plutire. Așa că, să vedem, ce spuneți?

– S-ar putea să fie un pic cam... special, sugeră Sukie, închizându-și buza cărnoasă de sus peste cea de jos într-un rictus solemn, care părea totuși amuzat.

– Ce-i special? întrebă, vizibil îndurerat Van Horne, al cărui obraz părea pe cale să se descompună. Tiny Tim e ceva special. Liberace era special. Lee Harvey Oswald era special. Ca să ți se dea cât de cât atenție în ziua de azi și în epoca actuală trebuie să ieși din comun.

– Dar stabilimentul ăsta are nevoie de gologani? îl întrebă tăios Jane Smart.

– Așa se pare, fetelor.

– Și cine ți-a spus asta, scumpete? întrebă Sukie.

– A, zise el stingherit, mijindu-și ochii de parcă n-ar fi reușit să distingă nimic la flacăra lumânărilor, o groază de lume. Genul bancheri sau posibili parteneri de afaceri.

Brusc, în ton poate cu smochingul demodat, se apucă să imite o scenă de film de groază, adunându-și pe trup haina cea neagră, ca și cum ar fi fost schilod, și strâmbându-și picioarele.

– Ajunge cu discuțiile de afaceri, declară. Hai să trecem în sufragerie și să ne facem praf.

Se punea ceva la cale. Alexandra simți o alunecare în lăuntrul ei; ca prin glisarea unei uși automate, activate de un fel de celulă fotoelectrică a simțurilor ei interioare, i se revelă o pantă interminabilă de depresiune; o rampă subterană de pe care nu mai era cale de întoarcere, nici cu pilule, nici cu stat la soare, nici cu dormit bine peste noapte. Viața ei se clădise pe nisip și știa prea bine că tot ce îi era dat să vadă în seara asta i se va părea peste măsură de trist.

Triste erau obiectele Pop Art, urâte și prăfuite, și felul în care tuburile de neon din tavan se stingeau sau pâlpâiau bâzâind. Încăperea cea lungă avea nevoie de mai multă lume ca s-o umple de atmosfera festivă pentru care fusese concepută; Alexandrei i se păru dintr-o dată că seamănă cu o biserică părăsită, ca cele construite în Colorado de pionieri, de-a lungul drumurilor de munte, și unde nu se mai ducea nimeni, mai mult un reflux decât o renunțare, toată lumea fiind prea ocupată duminica să-și schimbe bujiile sau să se refacă după seara de sâmbătă, locurile de parcare erau năpădite cu încetul de iarbă, în timp ce înăuntru se mai puteau încă vedea stranele pe care așteptau cărțile de rugăciuni.

– Jenny unde e? întrebă ea cu voce tare.

– Doamna face curat în laborator, zise Rebecca. Ea muncește așa tare, că eu îngrijorată boală la ea.

– Cum merge treaba? îl întrebă Sukie pe Darryl. Când o să pot să-mi vopsesc acoperișul cu kilowați? Mă tot oprește lumea pe stradă să mă întrebe, de când am scris articolul despre tine.

– Gggaa, mârâi el ca un ventriloc, încât glasul i se auzi în lateral, și babacii cărora le-ai vândut șandramaua lui Gabriel, care bârfesc de zor ideea în sine, am auzit. Să-i ia mama dracului! De Leonardo au râs. De Leibniz au râs. Au râs și de tipul care a inventat fermoarul, cum naiba îi zice? Unul dintre marii inventatori pe care nu-i ridică nimeni în slăvi. De fapt, mi-am pus în ultima vreme întrebarea dacă nu microorganismele sunt calea de urmat – să utilizăm un mecanism deja pus la punct, care se

autoreproduce. Tehnologia biogazului: știi cine sunt cei mai avansați în domeniu? Chinezii, n-o să-ți vină să crezi.

– Nu s-ar putea să folosim, pur și simplu, ceva mai puțină electricitate? îl întrebă Sukie, luându-i, din obișnuință, un interviu. Și să ne folosim ceva mai mult propriile forțe? Nimeni n-are nevoie de un cuțit electric de tăiat friptura.

– Dacă are vecinul, ai și tu nevoie, răspunse Van Horne și pe urmă ai nevoie de încă unul, ca să-l înlocuiești pe cel pe care îl ai. Apoi de încă unul. Și tot așa. Fidel! *Deseo beber!*

Servitorul îmbrăcat în pijamaua lui de culoare kaki, cumplit de diformă și totuși conținând o umbră de amenințare armată, le aduse băuturi, împreună cu un platou de *huevos picantes* și de palmieri din foitaj. Fără prezența lui Jenny, în mod surprinzător, conversația lâncezea; se obișnuiseră cu ea, se obișnuiseră să aibă pe cineva în fața căruia să se etaleze, pe care să-l amuze, să-l șocheze sau să-l instruiască. Simțea lipsa tăcerilor ei cu ochi măriți. Alexandra, care spera că arta, orice fel de artă, ar putea stopa hemoragia internă a propriei sale melancolii, se preumbla printre hamburgherii gigantici și țintele din ceramică, de parcă nu le mai văzuse până atunci și, într-adevăr, pe unele nici nu le văzuse. Pe un suport de un metru și jumătate din placaj vopsit negru, sub un clopot de plastic, stătea ca în vitrina unei patiserii o replică ironic realistă – un Wayne Thiebaud tridimensional – a unui tort de nuntă cu glazură albă. În loc de mirele și mireasa intrați în convenție, în vârful lui stăteau însă două siluete nude, femeia roză, blondă și cu forme rotunde, iar bărbatul cu păr negru de un roz mai închis, cu excepția porțiunii de circa un centimetru a penisului său în semi-erecție. Alexandra se întrebă din ce material erau făcuți: tortul n-avea aspect de bronz topit și nici luciu de ceramică smălțuită. Probabil ghips acrilizat, presupuse ea. Văzând că nimeni, în afară de Rebecca, care circula cu un platou de crabi minusculi umpluți cu *xu-xu*, n-o bagă în seamă, Alexandra ridică clopotul și atinse marginea ca de glazură a obiectului. O substanță moale îi rămase lipită de deget. Își duse degetul la gură. Zahăr. Era chiar glazură, era o prăjitură proaspătă și adevărată.

Cu gesturile lui largi și stângace, Darryl se lansa într-o nouă expunere pe teme energetice, destinată lui Sukie și Jane.

– Cu energia geotermală, când ai dat de vâna respectivă – și de ce nu, la naiba, doar se fac toată ziua bună-ziua tunele de câte douăzeci de mile lungime prin Alpi – singura problemă e ca energia să nu-ți distrugă convertorul. Metalul se va topi ca niște soldați de plumb duși pe planeta Venus. Știți care e soluția? Incredibil de simplă. Piatra. Trebuie să faci toată mașinăria, toate accesoriile și turbinele, din piatră. Și se pot face! Acum se poate cizela granitul la fel de bine cum se poate măcina oțel. Se pot face resorturi din beton turnat, vă vine oare să credeți? – dimensiunea particulelor, la asta se reduce totul. Metalul și-a trăit traiul, cum s-a întâmplat cu silexul, când a început epoca bronzului.

Altă operă de artă pe care Alexandra n-o observase până atunci era un nud feminin lucios, un manechin căruia îi lipseau pielea mată obișnuită și membrele țepene, un Kienholz ca agresivitate, dar neted și sumar definit, în maniera lui Tom Wesselmann, aplecându-se ca pentru un act sexual pe la spate, cu fața inexpresivă și blândă, cu spatele întins ca un blat de masă. Inserția șirei spinării era dreaptă, ca o crestătură pe care se scurge sângele de pe butucul măcelarului. Fesele îți sugerau două căști albe de motociclist sudate împreună. Statuia o răscoli pe Alexandra cu insultătoarea simplificare a propriilor ei forme feminine, ovale. Mai luă un pahar cu cocteil margarita de pe tava purtată de Fidel, savură gustul sării (nu-i decât un mit și o calomnie absurdă că vrăjitoarele detestă sarea; salpetrul și untura de pește, asociate ambele cu virtutea creștină, sunt lucrurile pe care nu le pot suferi) și se îndreptă agale în direcția amfitrionului.

– Mă simt sexy și tristă, îi spuse. Vreau să-mi fac baia, să-mi fumez iarba și să mă duc acasă. I-am jurat fetei care stă cu copiii că la zece și jumătate sunt acasă; era a cincea căreia i-am dat telefon și se auzea în receptor cum țipa maică-sa ceva mai încolo. Părinții ăștia nu vor să li se apropie copiii de noi.

– Mi se rupe inima, zise Van Horne, asudat și buimăcit după incursiunea în rezervorul geotermal. Nu grăbi lucrurile așa tare.

Încă nu m-am făcut pulbere. E o ordine în toate. Să așteptăm să coboare și Jenny.

Alexandra zări o lumină nouă în ochii injectați și sticloși ai lui Van Horne; arăta speriat. Dar oare cine îl putea speria pe el?

Jenny venise pe scara din față, acoperită cu un covor, fără să i se fi auzit pașii; intră în cameră pieptănată cu părul lins ca Eva Perón și purtând un halat de baie bleu, cu care mătura podeaua. Deasupra sânilor, halatul avea în chip de garnitură, câte trei despicături cu broderie, ca niște butoniere mari, ceea ce îi aminti Alexandrei de trusele uniformelor militare. Fața lui Jenny, cu fruntea ei înaltă și rotunjită și cu bărbia decisă și triunghiulară, era strălucitor de curată, fără nici o urmă de fard; n-o împodobea nici cel mai mic surâs.

– Darryl, să nu te îmbeți, rosti ea. Beat, ești și mai incoerent decât atunci când ești treaz.

– Dar devine inspirat, spuse Sukie cu tupeul ei exersat, dibuindu-și calea spre această femeie încartiruită la fața locului și, cumva, împuternicită să conducă.

Jenny o ignoră, privind în jur peste capetele lor.

– Unde e scumpul de Chris?

Din colțul ei, Rebecca îi răspunse:

– Tânăr la bibliotecă citește reviste ale lui.

Jenny făcu doi pași și spuse:

– Alexandra, ia uită-te!

Își desfăcu halatul strâns cu un cordon și își expuse trupul alb, cu rotunjimile lui, cu inelele de grăsime, ca de bebeluș, cu smocul de păr moale mai mic decât palma unui bărbat. O rugă pe Alexandra să se uite la negul translucid de sub sân.

– Crezi că s-a mărit sau mi se pare mie? Și aici, uite – mai spuse, îndrumându-i degetele spre subțioară – simți ceva tare?

– Greu de spus, zise Alexandra, fâstâcită, căci asemenea atingeri se petrecuseră până atunci în întunericul aburit al sălii de baie, dar nu în lumina necruțătoare a neonului de aici. Suntem în mod firesc atât de pline de noduli. Eu una nu simt nimic.

– Nu te concentrezi, spuse Jenny și, cu un gest care, în alt context, ar fi putut părea iubitor, o prinse de încheietura mâinii și

îi conduse dreapta spre cealaltă subțioară. E și aici ceva asemănător. Te rog, Lexa, concentrează-te.

O ușoară asprime de păr ras. O urmă mătăsoasă de pudră. Dedesubt ganglioni, vene, glande, noduli. Nimic nu este absolut omogen în natură; universul a fost făcut cu mâna liberă.

– Doare? o întrebă.

– Nu sunt sigură. Am simțit ceva.

– Nu cred că e ceva aici, declară Alexandra.

– S-ar putea să aibă vreo legătură cu asta?

Și Jenny își ridică sânul ferm și conic ca să-i arate mai bine acel neg transparent, ca o conopidă minusculă, ca un bot câm de carne roză care se schimonosea.

– Nu cred. Avem toate dintr-astea.

Brusc nerăbdătoare, Jenny își trase la loc halatul și își legă strâns cordonul. Se întoarse către Van Horne:

– Le-ai spus?

– Draga mea, draga mea, zise el, ștergându-și cu două degete colțurile gurii zâmbitoare. Trebuie să facem din asta o ceremonie.

– Fumul de azi mi-a dat o durere de cap și cred că suntem sătui de ceremonii, cu toții. Fidel, adu-mi, te rog un pahar cu sifon, *aqua gaseosa, o horchata, por favor. Pronto, gracias.*

– Tortul de nuntă, exclamă Alexandra cu un fior înghețat de clarviziune.

– Așa mai vii de acasă, mititico, zise Van Horne. Te-ai prins. Te-am văzut cum te lingeai pe deget, o necăji.

– Nu asta m-a dumirit, ci purtarea lui Jenny. Și totuși, nu pot să cred așa ceva. Știu că așa e, dar nu pot să cred.

– Ați face mai bine să credeți, doamnelor. Fetița asta și cu mine ne-am căsătorit ieri după-amiază pe la trei și jumătate. Cel mai trăsnit judecător de pace, tocmai la Apponaug. S-a bâlbâit. Nu m-aș fi gândit niciodată că se poate să fii bâlbâit și să primești autorizație de a practica. V-v-v-v-rei, D-d-d...

– O, Darryl, nu se poate să fi făcut tu asta! strigă Sukie cu buzele atât de întinse într-un zâmbet lipsit de veselie, încât i se vedeau gingiile de sus.

Jane Smart sâsâia și ea, de lângă Alexandra.

– Cum de-ați putut să ne faceți asta nouă?

Cuvântul „nouă" o surprinse pe Alexandra, care simțea vestea ca pe o durere bruscă numai în abdomenul ei.

– Câtă șiretenie, continuă Sukie, în stilul ei vesel, de societate, dar cu obrazul ușor crispat. I-am fi făcut măcar un duș.

– Sau i-am fi făcut cadou niște crătiți, spuse curajoasă Alexandra.

– Ea a făcut-o, își spuse singură; după toate aparențele, Jane Smart, însă evident ca s-o audă și Alexandra și ceilalți. A manevrat în așa fel ca să-l înhațe.

Jenny se apără; i se urcase sângele în obraji.

– Nu-i vorba de nici o manevră, a fost ceva firesc, eu aici tot timpul și oricum, firește...

– Firește că natura și-a cerut drepturile, îi azvârli Jane.

– Darryl, și tu cu ce te alegi? îl întrebă Sukie, cu glasul ei franc și bărbătesc, de reporter.

– A, știi, răspunse el cu lașitate, chestiile de rutină. Mă așez la casa mea. Uită-te la ea! E frumoasă.

– Aiurea, prostii, zise încet Jane Smart, bolborosindu-și vorbele.

– Cu tot respectul, Darryl, și eu știi că țin la micuța noastră Jenny, spuse Sukie, e cam fără sare.

– Hai, gata, gata, ce fel de purtare mai e și asta? spuse neputincios bărbatul, în vreme ce mireasa în halat de baie de lângă el nici nu clipi, adăpostindu-se, cum făcuse întotdeauna, în spatele pavezei fragile a inocenței, cu snobismul celui ignorant. Nu că mintea ei ar fi fost mai puțin pătrunzătoare ca a lor, în anumite limite era chiar mai mult decât atât; însă era ca o claviatură de mașină de calculat față de una de mașină de scris.

Van Horne încerca să-și adune demnitatea făcută țăndări.

– Ia ascultați, afurisitelor! De unde până unde vă sunt eu dator cu ceva? V-am adus aici, v-am dat de mâncare și v-am mai consolat de viața amărâtă pe care o duceați.

– Și din cauza cui e amărâtă? îl întrebă la iuțeală Jane Smart.

– Nu din cauza mea. Eu am venit doar de curând în oraș.

Fidel apăru cu o tavă cu pahare de șampanie cu picior înalt. Alexandra înhăță unul și-i azvârli lui Van Horne conținutul în obraz; lichidul rarefiat căzu dintr-o dată, udându-i doar zona șlițului și un crac de pantalon. Tot ce izbutise era să-l facă să pară el victima. Aruncă furioasă paharul în sculptura cu automobiliștii înlănțuiți; aici țintise cu mai multă precizie, dar la jumătatea traiectoriei paharul se prefăcu într-o rândunică ce își luă cât ai clipi zborul. Thumbkin, care până atunci își linsese blana stând pe canapeaua tapisată cu satin, înverșunându-se asupra minusculului orificiu roz ascuns în blana stufoasă și albă, se ridică și porni s-o vâneze; cu acea solemnitate ucigătoare și comică pe care o au felinele, cu ochii verzi ațintiți în tavan, păși pe spătarul canapelei de formă curbată, zgrepțănând cu frustrare în gol, când ajunse la margine. Pasărea se adăposti pe un nor de poliuretan atârnat de plafon, o operă semnată Marjorie Strider.

– Hei, nu așa mi-am închipuit c-o să primiți vestea, se plânse Van Horne.

– Dar cum ți-ai închipuit, Darryl? îl întrebă Sukie.

– Pe toți dracii! Mi-am închipuit că o să fiți al dracului de bucuroase. Doar voi ne-ați unit. Sunteți ca niște cupidoni. Ca niște domnișoare de onoare.

– Eu nu mi-am închipuit deloc c-or să se bucure, îl corectă Jenny. Pur și simplu nu mi-am închipuit că or să se arate atât de prost crescute.

– Și de ce să nu fie bucuroase? – Van Horne își ținea mâinile cauciucoase și stranii cu palmele întoarse, într-un gest implorator, în timp ce se contrazicea cu Jenny, și alcătuiau împreună imaginea însăși a unei perechi căsătorite. – Noi doi ne-am fi bucurat pentru ele, dacă apărea vreun fraier care să le scoată de pe piață. Vreau să zic, ce-i chestia asta cu gelozia, când o lume întreagă stă să dispară sub napalm? Cum puteți fi atât de împuțit de burgheze?

Sukie se înmuie prima. Poate că nu voia decât să mai ciupească ceva.

– În regulă, spuse. Hai să mâncăm tortul, atunci. Sper că e făcut cu hașiș.

– Din cel mai bun. Bej de Orinoco.

Alexandra nu izbuti să nu râdă, Darryl era așa de nostim, de plin de speranță și de descumpănit.

– Așa ceva nici nu există.

– Există, nici vorbă, dacă cunoști pe cine trebuie. Rebecca îl cunoaște pe tipul care umblă cu furgoneta aia pictată trăsnit și vine de la Providence. *La crème de la crooks*, credeți-mă ce vă spun. O să simți că zbori, la plecare. Mă întreb doar ce-o să faci cu mareea.

Va să zică, ținea minte: cum bravase ea înfruntând atunci mareea, cum trecuse prin apa rece ca gheața, în vreme ce el îi striga de pe țărm: „De ce nu zbori?"

Tortul fu așezat pe spinarea, dreaptă ca o masă, a nudului aplecat în față. Figurinele de marțipan fură desprinse de la locul lor, rupte bucățele și oferite în jur. Alexandra căpătă organul genital – era, într-un fel, un tribut. Darryl mormăia în barbă: „*Hoc est enim corpus meum*" în timp ce făcea împărțeala; la distribuirea paharelor cu șampanie intonă: „*Hic est enim calix sanguinis mei*". Așezat în fața Alexandrei, chipul lui Jenny se făcuse roz aprins; îngăduia, în fine, bucuriei pe care o încerca să se manifeste, se arăta colorată în profunzime de sângele care o străbătea într-un flux triumfal. Inima Alexandrei se îndrepta mereu spre ea, ca spre un alt eu propriu, mai tânăr. Își băgau unul altuia în gură, cu degetele, bucățele de tort, în curând straturile ca niște tiare suprapuse arătau ca devorate de șacali. Apoi își împletiră mâinile murdare și, cu spatele la statuia frântă de mijloc, pe a cărei fesă din stânga Sukie desenase cu cremă de tort și cu ruj de buze un chip zâmbitor cu dinții încălecați, se puseră să danseze în cerc, psalmodiind refrenele din vechime „*Emen hatan, emen hetan*" și „*Har, har, diable, diable, saute ici, saute là, joue ici, joue là!*"

Jane, cea mai amețită dintre ei toți acum, încercă să cânte toate strofele acelei de nerostit cântări a cântărilor din epoca iacobină, *Tinkletum, Tankletum*, până când râsul și alcoolul îi întunecară de tot memoria. Van Horne jonglă la început cu trei, apoi cu patru, apoi cu cinci portocale, mișcându-și mâinile cu o viteză la care nu mai era posibil să le distingi clar. Christopher Gabriel scoase capul pe ușa bibliotecii să vadă ce era cu toată zarva aceea. Fidel pusese

de-o parte niște fudulii marinate de castor pe care le servi acum. Serata se arăta un succes, însă când Sukie propuse să facă o baie cu toții, Jenny le anunță cu oarecare fermitate:

– Am golit bazinul. Se umpluse de mâzgă și așteptăm să vină cineva de la întreținerea piscinelor din Narragansett ca să dea lemnul cu niște fungicide.

Așa că Alexandra ajunse acasă mai devreme decât era prevăzut și dădu peste fata venită să stea cu copiii în timp ce se acupla cu iubitul pe canapeaua din holul de la parter. Se întoarse înapoi și reveni peste zece minute, ca să-i plătească fetei. Era din familia Arsenault și locuia în centru; avea s-o ducă prietenul ei cu mașina, îi spuse stingherită. Următoarea mișcare a Alexandrei fu să urce pe scări și să intre în camera lui Marcy, ca să se asigure că fiica ei în vârstă de șaptesprezece ani și având deja dimensiunile unei femei, își dormea somnul virginal. Dar ceasuri întregi după aceea, imaginea coapselor palide ale fetei încleștate peste fesele băiatului fără nume, ai cărui blugi fuseseră lăsați în jos doar cât să-i elibereze organele genitale, în timp ce ea fusese dezgolită complet, îi arse Alexandrei fruntea, asemeni lunii care luneca îndărăt printre norii zdrențuiți și învolburați.

Se întâlniră toate trei, aproape ca pe vremuri, acasă la Jane Smart, în casa rustică din cartierul Cove, care fusese cândva pentru Jane un mare pas înapoi, fără îndoială, după superba locuință în stil victorian, cu treisprezece camere, scară de serviciu, stucatură și candelabre de cristal, pe care o aveau, ea și Sam, în zilele lor de glorie, pe Vane Street, la numai un pas de Oak Street și departe de apă. Casa de acum era gen locuință de fermă, parțial cu etaj și cu o curte-tip de un sfert de acru, cu acoperișul de lemn vopsit în albastru țipător. Fostul proprietar, un inginer mecanic rămas fără slujbă, care plecase în cele din urmă să-și găsească de lucru în Texas, își petrecuse numeroasele lui zile libere „învechind" casa, adăugându-i debarale din scânduri de pin, grinzi false și lambriuri imitând lemnul lucrat cu dalta, instalând până și întrerupătoare electrice în formă de mânere de pompă din lemn și o chiuvetă mascată în doage de butoi din stejar. Pe pereți erau

atârnate vechi unelte de tâmplărie, rindele, ferăstraie și tesle, iar o roată de tors fusese înglobată cu meșteșug în balustrada de pe palierul unde începeau camerele de sus. Jane luase în primire această decorație sclifosită amintind de țara puritanilor fără să emită nici un protest; însă disprețul cu care tratau aceste fasoane, ea și copiii ei, le erodase încet-încet efectul. Butoanele cioplite cu cuțitul erau mânuite brutal. După ce una din doage se sparse de la o lovitură cu piciorul, se prăbușiră toate, de jur împrejurul chiuvetei. Și suportul drăgălaș pentru sulul de hârtie igenică se făcu bucăți. Jane își ținea lecțiile de pian la unul din capetele holului aflat cu șase trepte deasupra nivelului bucătărie-sufragerie, iar podeaua fără covoare purta semnele unui tratament nemilos; suportul violoncelului găurise podeaua în toate locurile pe unde îi venise să-și așeze scaunul și portativul. Și se tot mutase de colo-colo cu ele, în loc să cânte mereu în același loc. Iar stricăciunile nici nu se opreau aici; pretutindeni erau vizibile, în această căsuță destul de nouă, ridicată din lemn verde de brad și din materiale ieftine, într-un complex de locuințe tipizate, ca niște dansuri executate de echipele de construcții, urme ale fragilității ei, cicatrice în porțiunile vopsite, găuri în tencuială și plăci de gresie lipsă din pardoseala bucătăriei. Randolph, hidosul doberman al lui Jane, rosese chingile scaunelor și zgrepțănase la uși până făcuse în lemn șanțuri adânci. Jane trăia cu adevărat, își spuse istovită în sinea ei Alexandra, într-o lume nebuloasă, alcătuită în parte din muzică și în parte din dispreț.

– Deci, ce-ar fi de făcut? întrebă Jane, după ce se turnară băuturile în pahar și prima rafală de bârfe se risipi ca o pală de vânt, căci unul singur putea fi subiectul întrunirii de azi, uluitorul și jignitorul mariaj al lui Darryl Van Horne.

– Ce mulțumită de sine și ce „acasă la ea" arăta în halatul ăla de baie, zise Sukie. O urăsc. Și când mă gândesc că eu am adus-o atunci să joace tenis! Mă urăsc singură.

Își îndesă în gură un pumn de alune sărate.

– Și s-a arătat la înălțime, v-aduceți aminte? zise Alexandra. Nu mi-a trecut săptămâni întregi vânătaia de pe coapsă.

– Asta ar fi trebuit să ne pună pe gânduri, zise Sukie, adunându-și o coajă de pe buza de jos. Că nu era o păpușică neajutorată, cum dădea impresia. Numai că eu mă simțeam atât de vinovată, în legătură cu Clyde și cu Felicia.

– A, termină, te rog, spuse Jane apăsat. Nu te simțeai deloc vinovată, de ce să te simți vinovată. Nu din cauză că se culca cu tine i-a luat-o mintea razna lui Clyde și nici n-ai făcut-o tu scorpie pe Felicia.

– Exista o simbioză, declară gânditoare Alexandra. Faptul că Sukie era atât de drăguță cu Clyde a dat lucrurile peste cap. Am și eu aceeași problemă cu Joe, numai că eu încerc să ies din povestea asta. Cu binișorul. Să dezamorsez situația. Oamenii, făcu ea o strâmbătură, oamenii sunt într-adevăr ca niște dispozitive explozive.

– Tu n-o urăști? o întrebă Sukie pe Alexandra. Vreau să zic, înțelegem foarte bine că dacă i se cuvenea cuiva, dintre noi toate, ție se cuvenea să-ți revină, după ce se mai ducea ineditul. N-am dreptate, Jane?

– Nu prea e așa, fu răspunsul ei hotărât. Darryl și cu mine suntem muzicali amândoi. Suntem și murdari.

– Dar cine zice că Lexa și cu mine n-am fi? protestă Sukie.

– Vă străduiți, zise Jane. Dar mai aveți și alte tendințe. Aveți amândouă câte o latură de fete bune. Nu v-ați angajat total, ca mine. Pentru mine, în afara lui Darryl nu mai există nimeni.

– Parcă spuneai că te vezi cu Bob Osgood, zise Alexandra.

– Ți-am spus că îi dau lecții de pian fiicei lui, Deborah, îi replică Jane.

Sukie râse.

– Ar trebui să te vezi ce înțepată ești când spui asta. Parcă ești Jenny când ne-a făcut prost crescute.

– Și ce-l mai strâșnicea, așa rece și înțepată cum e, nu? spuse Alexandra. Am știut că s-au căsătorit numai după felul cum și-a făcut ea intrarea, după ce s-a lăsat așteptată. Și el era schimbat. Mai puțin scandalos, mai precaut. Mare tristețe!

– Ba ne-am angajat și noi, drăguța mea, i se adresă Sukie lui Jane. Dar ce-am putea oare face, decât să-i snobăm și să ne

întoarcem la viața noastră tihnită? Cred că s-ar putea să ne meargă ceva mai bine. Mă simt apropiată de voi două, cum n-am mai fost de luni de zile. Și toate antreurile alea calde cu care ne îndopa Fidel îmi făceau și rău la stomac.

– Ce-am putea oare face? repetă Jane retoric. – Părul ei negru pieptănat sever, cu cărare pe mijloc, îi căzu pe obraz, acoperindu-i fața; și-l dădu repede înapoi. – E la mintea cocoșului. Putem să-i facem o vrajă.

Vorbele ei impuseră tăcere, ca o stea căzătoare ce lasă brusc o dâră în urma ei, pe cer.

– N-ai decât să-i faci tu, dacă ești așa de pornită, îi spuse Alexandra. N-ai nevoie de ajutorul nostru.

– Ba am. E nevoie de toate trei. Nu trebuie să fie o vrajă oarecare, care să nu-i provoace decât o eczemă și niște dureri de cap, o zi-două.

Sukie întrebă, după o pauză:

– Dar ce altceva?

Buzele subțiri ale lui Jane se pecetluiră, refuzând să rostească vorba aducătoare de ghinion, cuvântul latinesc pentru „rac".

– Cred că s-a văzut bine, ieri seară, încotro se îndreaptă spaimele ei. Când cineva are asemenea neliniști, nu-i nevoie decât un strop de impuls psihokinetic și se adeveresc.

– Ah, sărmana copilă! exclamă, fără să vrea, Alexandra, care împărtășea aceleași spaime.

– Nici o sărmană copilă, spuse Jane. Acuma e – și chipul i se făcu și mai arogant – doamna Darryl Van Horne.

După o altă pauză, Sukie puse întrebarea:

– Cum procedăm?

– Cât se poate de simplu. Alexandra îi face un model din ceară și noi înfigem ace sub conul nostru de energie.

– De ce trebuie s-o fac eu? le întrebă Alexandra.

– Simplu, drăguță. Fiindcă tu ești sculptoriță și noi nu. Și tu mai intri în contact și cu forțe mai puternice. Vrăjile mele își cam greșesc ținta, în ultima vreme. Am încercat să-i omor Gretei Neff pisica, acum vreo șase luni, când mă mai vedeam cu Ray, și din ce am aflat de la el deduc că în loc de asta, am omorât toți șoarecii

din casă. A mirosit a șobolani morți multă vreme, dar scârba de pisică e și în ziua de azi sănătoasă tun.

Alexandra o întrebă:

– Jane, ție nu ți se face niciodată frică?

– De când m-am acceptat așa cum sunt, nu. Sunt o bună violoncelistă, o mamă groaznică și o amantă proastă.

Cele două prietene protestară, generoase, la ultima afirmație, dar Jane era neclintită:

– Unele lucruri le fac destul de bine, nimic de zis, dar la contact mă cuprinde totdeauna un fel de resentiment.

– Încearcă să-ți închipui că-i mâna ta, îi sugeră Sukie. Eu așa fac, uneori.

– Sau gândește-te că tu îl regulezi pe el, spuse Alexandra. Că nu-i decât un obiect cu care te joci.

– E prea târziu pentru toate astea. De acum mă plac așa cum sunt. Dacă aș fi mai fericită, aș realiza mai puține lucruri. Uite ce-am făcut pentru început. Când ne-a împărțit Darryl figurinele de marțipan, i-am mușcat capul celei care o reprezenta pe Jenny, dar nu l-am înghițit, am așteptat să-l pot scuipa în batistă. Uite-l aici.

Se duse la bancheta de la pian, îi săltă capacul și scoase dinăuntru o batistă mototolită; o desfăcu sub ochii lor nesățioși, cu bucurie răutăcioasă.

Micul cap neted de marțipan, netezit și mai mult de pe urma clipelor petrecute în gura lui Jane, avea ceva din chipul rotunjit al lui Jenny – ochii ei decolorați cu privirea fixă, părul cel blond care-i stătea, de subțire ce era, lipit de creștet ca și cum ar fi fost desenat, o anumită lipsă de expresie a feței, pe care stăruia un aer de provocare, de sfidare și, da, asta e, un aer plin de fiere.

– E bine, spuse Alexandra, dar mai ai nevoie de ceva al ei. Sângele e cel mai bun. Vechile rețete cer de obicei *sang de menstruës*. Și părul e bun, bineînțeles. Sau unghiile.

– Jeg de la buric, îngână Sukie, turtită de cele două pahare de bourbon.

– Sau excremente, continuă cu solemnitate Alexandra, cu toate că, dacă nu te afli în China sau în Africa, sunt greu de procurat.

– Stați așa. Nu plecați! zise Jane, ieșind din încăpere.

Sukie izbucni în râs.

– Ar fi cazul să scriu un articol pentru ziarul-buletin din Providence: „Closetul cu apă și sfârșitul erei vrăjitoarelor". Mi-au spus că pot să le trimit materiale, pe cont propriu, dacă vreau să mă apuc iar de scris.

Își azvârlise din picioare pantofii și se ghemuise cu picioarele strânse sub ea, rezemată de brațele canapelei verzi a lui Jane. În vremurile actuale, chiar și femeile bine înaintate în vârstă poartă fuste mini, iar postura felină în care se așezase îi dezvelea lui Sukie aproape în întregime coapsele, plus genunchii pistruiați și sticloși, perfecți ca o cană de ceai. Purta o rochie tricotată, doar puțin mai lungă decât un pulover, de un portocaliu aprins; culoarea făcea un contrast izbitor cu verdele ponosit al canapelei, un contrast dintre acelea care te fac să stai în loc dinaintea peisajelor lui Cézanne și care ar fi fost urât, dacă n-ar fi fost atât de frumos, într-un fel ciudat și îndrăzneț. Chipul lui Sukie avea aerul acela estompat, amețit – cu ochii prea umezi și lucitori, cu rujul șters în cea mai mare parte de prea mult zâmbet și pălăvrăgeală – pe care Alexandra îl găsea sexy. Până și cea mai nereușită trăsătură a lui Sukie, nasul ei scurt, gros și cam necizelat, i se părea sexy Alexandrei. Fără nici o îndoială, își spuse fără patimă în sinea ei Alexandra, de la căsătoria lui Van Horne inima îi pornise în derivă, iar dincolo de nefericirea pe care o împărțea cu cele două prietene nu prea mai avea mare lucru, în afară de singurătate și păreri de rău. Nu era capabilă să le acorde nici un pic de atenție copiilor ei, le vedea buzele mișcându-se, dar sunetele pe care le emiteau erau ca o sporovăială în limbi străine.

– Nu te mai ocupi de tranzacții imobiliare? o întrebă pe Sukie.

– A, ba da, scumpo. Dar se câștigă atât de puțin cu asta. Sunt sute de femei divorțate care bat pământul arătând case de vânzare.

– Dar ai reușit să vinzi familiei Hallybread.

– Știu, dar abia am luat cât să-mi achit datoriile. Acum mă apropii iar de punctul periculos și începe să mă cuprindă disperarea. – Sukie îi zâmbi cu toată gura, iar buzele i se aplatizară ca niște perne pe care se așează cineva. Bătu ușor cu palma în locul gol de alături. – Vino și stai aici lângă mine, scumpo. Mi se pare tot timpul că urlu. Ce acustică mai are și casa asta hâdă, nu știu cum suportă să se audă vorbind așa tot timpul.

Jane urcase cele câteva trepte care duceau spre dormitoare și se întorcea acum cu un prosop în care părea să fi ascuns o comoară fragilă. Aura i se făcuse de culoarea incandescentă a irișilor siberieni și pulsa de emoție.

– Aseară, le povesti ea, eram așa de supărată și de furioasă, că n-am putut să adorm; în cele din urmă m-am sculat, m-am frecat cu aconit, cu cremă de mâini Noxema, cu un pic de cenușă din aceea care se strânge în cuptor când îl pui pe curățire automată și am dat o fugă până la vila Lenox. Minunat a fost! Broaștele de primăvară au ieșit cu toatele și, nu știu de ce, cu cât te înalți mai sus, cu atât le auzi mai bine. Acasă la Darryl, erau cu toții jos, la parter, deși trecuse de miezul nopții. Se auzea muzică dintr-asta din Caraibe care se cântă din tobe unse cu ulei, răsuna din toate boxele și mai erau pe alee niște mașini pe care nu le-am recunoscut. Am găsit deschisă un pic fereastra de la dormitor și m-am strecurat pe acolo, încetișor.

– Janie, ce palpitant! strigă Sukie. Dar dacă te adulmeca Needlenose! Sau Thumbkin!

În ce o privea pe pisica Thumbkin, Van Horne le asigurase cu toată solemnitatea că trupul ei pufos încarna spiritul unui avocat de la Newport, din secolul al optsprezecelea, care delapidase banii firmei pentru a-și satisface nevoia de opiu (se deprinsese în urma tratamentului pentru niște dureri de dinți, comune tuturor epocilor) și, ca să se salveze pe el de la închisoare și să-și scape familia de rușine, își promisese sufletul puterilor întunecate. Pisicuța era în stare să ia când poftea înfățișarea unei pantere, a unui dihor, a unui hipogrif.

– Un strop de detergent Ivory în unguent alungă cu totul mirosul, găsesc eu, îi răspunse Jane, nemulțumită că a fost întreruptă.

– Spune mai departe, hai, spune mai departe, o imploră Sukie. Ai deschis fereastra – crezi că dorm în același pat? Cum poate să-l suporte? Sub învelișul păros, îi e trupul rece, ca de moluscă. E ca și cum ai deschide ușa unui frigider în care e ceva pe cale să se strice.

– Las-o pe Jane să-și termine povestea, spuse Alexandra, ca o mamă pentru amândouă.

Ultima oară când încercase să-și ia zborul, trupul ei astral se înălțase, iar trupul material rămăsese culcat în pat, arătând atât de minuscul și de jalnic, încât simțise un val de rușine și zburase înapoi, reluându-și locul în carapacea greoaie.

– Auzeam petrecerea de la parter, povesti Jane mai departe. Mi s-a părut că aud glasul lui Ray Neff, care încerca să dea tonul unui cântec. Am dat peste o sală de baie, cea pe care o folosește ea.

– Dar cum poți fi sigură? o întrebă Sukie.

– Îi cunosc de acum stilul: impecabilă în exterior, o mizerie pe dinăuntru. Peste tot șervețele mânjite de ruj, un cartonaș rotund, din cele în care sunt puse pilulele anticoncepționale ca să nu uiți ziua, zăcea gol pe acolo, pieptene pline de fire lungi de păr. Se vopsește, apropo. Era o sticlă de Clairol chiar pe chiuvetă. Și mai erau o pudră compactă și un fard de obraz, lucruri pe care nu le-aș folosi nici să știu că mor. Sunt o babă, știu asta, și ca o babă vreau să arăt.

– Fetițo, dar tu ești frumoasă, îi spuse Sukie. Ai părul negru și ochii căprui. Te bronzezi. Ce n-aș da să mă pot bronza și eu! Nu se știe de ce, dar nimeni nu ia chiar în serios o persoană cu pistrui. Lumea mă găsește nostimă, chiar și când mă simt mizerabil.

– Și ce-ai adus în prosopul ăla așa de frumos împăturit? o întrebă Alexandra pe Jane.

– E prosopul *ei*. L-am furat, le explică Jane. – Și totuși, monograma delicată părea să conțină un P sau un Q. – Uitați-vă. Am căutat în coșul de rufe de sub chiuvetă.

Și Jane despături cu grijă prosopul roz, din care se ivi o încâlceală de materii intime: fire lungi de păr extrase smoc dintre dinții unui pieptăn, un șervețel mototolit cu o pată maronie în centru, un dreptunghi de hârtie igienică păstrând imaginea vulvară a unor buze proaspăt rujate, un ghemotoc de vată de la o sticluță cu medicamente, banda sângerie de protecție de la un pansament adeziv, fire care servesc la curățatul dinților.

– Ce-i mai grozav din toate, spuse Jane, sunt firele astea – le vedeți? Uitați-vă de aproape. Erau în cadă, pe fund și lipite de cercul de scurgere – n-are nici măcar bunul simț să spele o cadă după ce o folosește. Am udat prosopul și le-am adunat de pe cadă. Sunt fire de păr de pe picioare. Și-a ras picioarele în baie.

– O, frumos de tot, zise Sukie. Ești de groază, Jane. Am să țin minte să spăl totdeauna cada după mine.

– Nu crezi că e suficient? o întrebă Jane pe Alexandra.

Ochii despre care Jane spusese că sunt căprui arătau mult mai spălăciți în realitate, cu sclipiri trecătoare de chihlimbar.

– Suficient pentru ce?

Dar Alexandra știa de acum, îi citise gândul lui Jane; faptul că știa îi irită acea zonă dureroasă din abdomen pe care o simțea de seara trecută, de când avusese prea multe de digerat.

– Suficient ca să completăm fetișul, îi răspunse Jane.

– De ce mă întrebi pe mine? Fă-l singură și vezi dacă merge.

– A, nu, scumpo. Ți-am mai spus. Noi n-avem ca tine – cum să-i zic? – acces. La curenții de mare adâncime. Sukie și cu mine suntem ca niște ace, putem să înțepăm și să zgâriem, dar cu asta basta.

Alexandra se întoarse către Sukie.

– Tu ce părere ai?

Sukie încercă, așa amețită de băutură cum era, să facă o grimasă meditativă; buza de sus i se bosumflă adorabil peste dinții ușor ieșiți în afară.

– Jane și cu mine am vorbit puțin, la telefon, despre asta. Vrem amândouă să participi și tu. Așa vrem. Trebuie să fie unanimitate ca la vot. Știi, de una singură am făcut o vrajă măruntă astă-toamnă, ca să te împreun pe tine cu Darryl, și a mers, până la un punct.

Să-ți spun sincer, scumpo, cred că îmi scad puterile tot timpul. Toate mi se par mohorâte. Mă uitam ieri seară la Darryl și arăta ca adunat cu lopata, nu știu, cred că a intrat spaima în el.

– Atunci de ce să nu i-l lași lui Jenny?

– Asta nu, interveni Jane. În nici un caz. L-a furat. Ne-a făcut să arătăm ca niște caraghioase.

S-urile ei stăruiau ca un miros de fum în încăperea lungă și urâtă, plină de cicatrice. Sub scărița care ducea spre zona bucătăriei și spre dormitoare, un zgomot depărtat, ca un sfârâit sau un murmur, însemna că progeniturile lui Jane erau absorbite de televizor. Mai avusese loc, pe undeva, încă un asasinat. Președintele nu mai ținea discursuri decât pe teritoriul bazelor militare.

Alexandra insistă pe lângă Sukie, sperând să fie scutită de această sarcină.

– Ai făcut tu o vrajă ca să ne întâlnim, Darryl și cu mine, în ziua cu mareea înaltă? N-a pornit de la el atracția față de mine?

– A, sigur că de la el, scumpo, bineînțeles, zise Sukie, ridicând însă din umeri. Oricum, cine poate ști? Am folosit sfoara verde pentru grădină ca să vă leg unul de altul și m-am uitat sub pat zilele trecute, șobolanii probabil au ros-o de n-a mai rămas nimic din ea, poate le-a plăcut gustul de sare pe care l-o fi luat de pe mâinile mele.

– N-a fost prea frumos din partea ta să faci asta, îi spuse Jane, când știai că-l doream pentru mine.

– Toate îl doream, dar eu mi-am zis că tu poți obține și singură ce dorești. Așa s-a și întâmplat. Erai toată ziua acolo, ca să-i cânți în strună, dacă vrei să-i spui așa.

Orgoliul Alexandrei fusese atins. Spuse:

– Ah, la naiba! Hai să facem treaba!

Părea cel mai simplu mod de a mai curăți un ungher din nesfârșita murdărie a lumii.

Având mare grijă să nu atingă nimic cu mâinile lor, ca nu cumva propriile lor esențe – sarea și uleiul din pielea lor, mulțimea de bacterii personale – să nu intervină, cele trei vrăjitoare scuturară șervețelele de hârtie, firele lungi de păr blond și banda adezivă sângerie, împreună cu, lucrul cel mai important dintre

toate, firișoarele de păr ras de pe picioare, care săreau ca niște molii prin țesătura prosopului, într-o scrumieră pe care Jane o șterpelise de la Bronze Barrel în zilele când se ducea acolo după repetiții, cu soții Neff. Jane mai adăugă capul de marțipan pe care și-l scosese din gură și aprinse cu chibritul rugul minuscul. Șervețelele Kleenex ardeau cu flacără portocalie, firele de păr trosneau scoțând scântei albastre și răspândind în jur un miros de pârlit, marțipanul se prefăcu într-un cheag negricios care bolborosea. Fumul se ridică în tavan și rămase agățat ca o pânză de păianjen pe suprafața artificială, tapet de hârtie întărit cu un strat de vopsea și impregnat cu nisip, ca să imite tencuiala adevărată.

– Acum, îi spuse Alexandra lui Jane Smart, ai un muc de lumânare? Sau niște lumânări de tort pe undeva printr-un sertar? Cenușa trebuie mărunțită și amestecată în ceară topită, vreo jumătate de pahar, nu mai mult. Ia o tigaie, unge-o mai întâi bine cu unt, pe toate părțile, dacă se lipește ceara, se duce de râpă toată vraja.

În vreme ce Jane executa în bucătărie ordinul primit, Sukie întinse mâna și o atinse pe Alexandra pe braț.

– Scumpa mea, știu că nu vrei asta, îi spuse.

Mângâind mâna delicată ce i se oferea, Alexandra băgă de seamă cum pistruile, așternute pe dosul palmei și pe primele falange ale degetelor se răreau înspre unghii, ca și cum fiertura n-ar fi fost amestecată.

– O, ba nu, îi răspunse. Îmi face plăcere. E ceva artistic. Îmi place cum credeți voi două în mine.

Și, fără nici o premeditare, se aplecă și o sărută pe Sukie pe complicatele pernițe ale buzelor ei.

Sukie o privi cu ochi mari. Pupilele i se contractară, după ce umbra capului Alexandrei se depărtă de ochii ei verzi.

– Dar îți plăcea Jenny.

– Numai trupul ei îmi plăcea. Cum îmi plac și trupurile copiilor mei. Îți aduci aminte cum miroseau când erau mici?

– Ah, Lexa, crezi că vom mai avea vreodată alți copii, vreuna din noi?

Fu rândul Alexandrei să dea din umeri. Întrebarea i se părea sentimentală, fără folos. O întrebă pe Sukie:

– Știi din ce făceau vrăjitoarele lumânări? Din grăsime de prunc.

Se ridică în picioare, nu prea sigură în mișcări. Băuse votcă, licoare care nu contaminează respirația și nici nu conține prea multe calorii, dar care nici nu trece ca un flux de particule neutrinice prin întregul sistem, fără să-l afecteze.

– Trebuie să mergem s-o ajutăm pe Jane la bucătărie.

Jane găsise o cutie cu lumânări de tort în fundul unui sertar: erau roz și bleu. Topite la un loc în tigaia unsă cu unt și amestecate cu cenușa micului rug de adineauri cu ajutorul unui tel, ceara luă o culoare sidefie, de un gri pătat în nuanța lavandei.

– Să vedem acum în ce o turnăm, spuse Alexandra.

Scotociră după forme de biscuiți, respinseră un șablon de pateu ca fiind mult prea mare, luară în considerație cești și pahare de lichior oprindu-se, în cele din urmă, la dosul concav al unui storcător de portocale din sticlă groasă, model vechi, ca un sombrero prevăzut pe bor cu un mic jgheab de scurgere. Alexandra îl întoarse și turnă cu abilitate amestecul, ceara fierbinte sfârâi în conul striat, însă sticla nu se crăpă. Îl ținu apoi sub un jet de apă rece și ciocăni în marginea chiuvetei de bucătărie până când conul de ceară, cald încă, îi căzu în palmă. Îl apăsă puțin ca să-i dea formă lunguiață. Forma omenească incipientă o privi, purtând urmele a patru degete.

– Fir-ar să fie, rosti Alexandra. Ar fi trebuit să punem deoparte niște fire de păr.

Jane zise:

– Să mă uit să văd dacă n-au mai rămas pe prosop.

– N-ai cumva niște acadele prin casă? îi ceru Alexandra. Sau o pilă de unghii ceva mai lungă, ca să modelez. M-aș descurca, la nevoie, și cu o agrafă de păr.

Jane dădu fuga. Era obișnuită să primească porunci de la Bach, de la Popper, de la sumedenie de bărbați care nu mai erau în viață. În absența ei, Alexandra îi dădu explicații lui Sukie:

– Tot șpilul e să nu îndepărtezi mai multă materie decât e absolut necesar. Fiecare fărâmiță conține acum o părticică din vrajă.

Alese dintre cuțitele care atârnau pe o placă metalică un cuțit de cioplit, al cărui mâner de lemn era înmuiat și albit de prea desele runde în mașina de spălat vase. Subție ici-colo ceara, cât să formeze o talie și un gât. Firimiturile căzură pe hârtia *cottowel* întinsă pe suprafața de melamină a bufetului de bucătărie. Legănând fărâmele de ceară pe vârful cuțitului, în timp ce cu mâna cealaltă aprindea un chibrit sub ele, lăsă să se scurgă pe figurina care se contura două picături de ceară, în locul sânilor. Convexitățile mai subtile ale pântecului și coapselor le construi în același fel. Picioarele le făcu să se termine, în felul ei obișnuit, cu niște labe minuscule. Fărâmele de ceară rămase de pe urma acestei operații se transformară – încălzite, picurate și netezite – în fese. Tot timpul cât lucră, păstră în fața ochilor imaginea fetei, cât de strălucitoare era când se îmbăiau împreună. Brațele erau lipsite de importanță și erau sculptate lateral, în basorelief. Sexul fusese indicat precis cu vârful cuțitului întors în jos și ținut vertical. Alte contururi și fante le cizelă cu bețigașul șlefuit și oval al acadelei pe care i-o adusese Jane. Jane reușise să mai adune dintre firele țesute ale prosopului încă un fir lung de păr. Se ridică la lumină, în dreptul ferestrei și, cu toate că un fir de păr izolat nu are nici o culoare, nu se văzu că ar fi nici roșu, nici negru și, cu siguranță, părea mult mai fin, mai palid și mai pur decât ar fi fost o șuviță din coama Alexandrei.

– Sunt absolut sigură că e al lui Jenny, declară ea.

– Bine ar fi să fie, zise Alexandra, cu glas răgușit de concentrare asupra figurinei pe care o modela. Cu un capăt al bastonașului parfumat și moale care servea la îndepărtarea pielițelor din jurul unghiilor, apăsă firul de păr pe suprafața craniului flexibil, de culoarea levănticii.

– Are cap, dar n-are chip, se plânse Jane, privind peste umărul Alexandrei. Vocea ei zdruncină conul sacru al concentrației.

– Noi îi dăm chip, șopti drept răspuns Alexandra. Știm cine este și îi proiectăm chipul aici.

– Eu am deja senzația că e Jenny, zise Sukie, care veghease la plăsmuire într-atât de aproape, încât Alexandra îi simțise răsuflarea atingându-i palmele.

– Mai netedă, mormăi ca pentru sine Alexandra, mânuind dosul rotunjit al unei lingurițe de ceai. Jenny e mai netedă.

Jane se repezi iar să critice:

– N-o să stea în picioare.

– Femeiuștile pe care le face ea nu stau niciodată în picioare, interveni Sukie.

– Șșt, făcu Alexandra, păstrându-și tonul de incantație. Trebuie s-o primească stând culcată. Așa facem noi, femeile. Ne luăm leacurile stând pe spate.

Cu lama cuțitașului magic, *Athame*, trase dâre ca să imite noua pieptănătură severă, stil Eva Perón, a lui Jenny pe capul simulacrului. O deranjase critica lui Jane, așa că încercă să traseze, cu capătul acadelei, adânciturile orbitelor. Efectul, apariția bruscă a unei priviri din masa cenușie, fu alarmant. Golul pe care îl simțea în stomac deveni ca de plumb. Încercând să creăm, ne luăm asupra noastră povara de vinovăție, de crimă și de ireversibilitate a creației. Cu un singur dinte de furculiță înțepă o urmă de buric în abdomenul lucios al figurinei: născută, iar nu făcută; legată, ca noi toți, de maica Eva.

– Ajunge, vesti Alexandra, lăsându-și să cadă cu zgomot uneltele în chiuvetă. Iute, cât ceara mai e puțin caldă. Sukie, tu ești convinsă că e Jenny?

– Păi cum, sigur, Alexandra, dacă zici tu.

– E important să fii convinsă tu însăți. Ia-o în mână. Cu amândouă mâinile.

Se supuse. Mâinile ei subțiri și pistruiate tremurau.

– Spune-i – fără să zâmbești – spune-i: Tu ești Jenny. Trebuie să mori.

– Tu ești Jenny. Trebuie să mori.

– Și tu la fel, Jane. Fă și tu la fel. Spune.

Mâinile lui Jane erau altfel decât ale lui Sukie și erau diferite una față de alta: mâna care ținea arcușul era groasă și moale, mâna

de digitație – hiperdezvoltată, cu bătături aurii și lucioase în vârfurile roase cu cruzime ale degetelor.

Jane rosti vorbele, dar pe un ton atât de forțat, de parcă ar fi citit. Alexandra se văzu silită să o avertizeze:

– Trebuie să crezi ce spui. *Aceasta e Jenny.*

N-o surprinse pe Alexandra că, în ciuda veninului ei, Jane se arăta cea mai slabă dintre surori când era vorba de legat o vrajă; magia e alimentată de iubire, nu de ură: ura nu mânuiește decât foarfeci și e neputincioasă când trebuie întrețesute firele de compasiune prin care mintea și spiritul pun în mișcare materia.

Jane repetă formula, acolo în bucătăria acestei case de fermă, cu geamul ei vopsit, pătat de găinați de pasăre, dând spre o curte ciopârțită, binecuvântată totuși în acest moment al anului de splendoarea a două tufe de corn sângeriu înflorite. Ultima rază de soare a zilei strălucea ca un fundal de metal prețios fin lucrat între răsucirea mișcătoare a ramurilor întunecate și revărsarea, la vârfurile crengilor, de flori cu câte patru petale. O cadă de plastic, expusă toată iarna la capriciile vremii și definitiv rămasă prea mică pentru copiii lui Jane, se odihnea sub unul din copaci, adăpostind o semilună de apă murdară care fusese cândva gheață. Peluza era maronie și câlțoasă, spicată totuși de fire proaspete, verzi. Pământul era încă viu.

Glasurile celorlalte o făcură pe Alexandra să se dezmeticească.

– Și tu, dulceațo, îi spuse Jane cu asprime, dându-i figurina înapoi. Hai, spune vorbele!

Erau vorbe detestabile, dar, pe de altă parte, simple; Alexandra le rosti cu convingere calmă și se grăbi să încheie vraja.

– Ace, îi ceru ea lui Jane. Bolduri, ace de cusut, până și pionezele sunt bune – găsiți prin camera copiilor?

– Mi-e groază să mă duc la ei, or să înceapă să urle că le e foame.

Alexandra o sfătui:

– Spune-le că nu mai durează decât cinci minute. Trebuie să ducem treaba la capăt, altfel s-ar putea...

– S-ar putea ce? întrebă Sukie înspăimântată.

– Să ricoșeze. Se prea poate. Ca bomba lui Ed. Ar fi bune și niște pioneze de-acelea rotunde, pentru fixat hărțile. Chiar niște clame pentru hârtii, dacă le îndreptăm. Dar un ac de cusut mai mărișor e un lucru esențial. – Nu le mai explică de ce, *ca să-i străpungem inima*. – Și, Jane, o oglindă ne mai trebuie.

Căci magia nu se înfiripa în cele trei dimensiuni ale materiei, ci în imaginea pe care materia o genera într-o oglindă, în identitatea astrală a lucrurilor fără glas, într-o existență adăugată existenței.

– Mi-a rămas de la Sam oglinda de bărbierit, în care îmi mai fac uneori ochii.

– Perfect. Repede. Trebuie să-mi păstrez starea de spirit neschimbată, altfel elementele o iau razna.

Jane dispăru în fugă. Stând lângă Alexandra, Sukie o ispiti:

– Ce-ai zice de încă o dușcă? Eu una îmi mai torn un bourbon slab, altfel n-o să pot da piept cu realitatea.

– Uite-o aici, realitatea, din păcate. Numai o jumătate de pahar, scumpo. Un deget de votcă și restul apă tonică, Seven Up sau apă de robinet, ce-o fi. Săraca Jenny!

În timp ce transporta figurina de ceară pe treptele tocite care duceau de la bucătărie în living, îi săriră în ochi imperfecțiunile și asimetriile operei pe care tocmai o isprăvise: un picior mai scurt decât celălalt, șolduri și coapse pornite strâmb dintr-un abdomen cu o anatomie greșită, sânii de ceară mult prea mari. Cine îi băgase în cap că ar putea fi sculptoriță? Darryl: ce răutate din partea lui!

Dobermanul cel hâd al lui Jane, scăpat pe vreo ușă deschisă de ea la etaj, năvăli în cameră, zgâriind cu ghearele lemnul gol al podelei. Avea blana de un negru lucios, cu părul scurt și creț, împodobit, ca o uniformă militară, cu ghete portocaliu-roșcat, cu petice de aceeași culoare pe piept, pe bot și, ca două pete de formă rotundă, deasupra ochilor. Se uită fix la mâinile făcute căuș ale Alexandrei, scâncind: spera să fie ceva de mâncare. Până și nările îi lăsau apă, de poftă, iar interiorul cutat al urechilor ciulite părea o prelungire a unor intestine nesățioase.

– Nu-i pentru tine, îi spuse cu severitate Alexandra, iar ochii negri și sticloși ai animalului luciră: se străduia din răsputeri să înțeleagă ce-i spune.

Apoi veni Sukie cu băuturile; apăru în fugă și Jane, aducând o oglindă de bărbierit cu două fețe, fixată pe un suport de sârmă, o scrumieră plină de pioneze multicolore și o pernuță de ace în formă de măr. Era ora șapte fără câteva minute; la șapte se schimba programul la televizor și copiii aveau să vină să ceară de mâncare. Cele trei femei așezară oglinda pe măsuța de servit cafea a lui Jane, o imitație de tejghea de cizmar pe care o abandonase acolo inginerul mecanic, când plecase în Texas. Totul apărea mărit în cercul argintiu al oglinzii, deformat și neclar pe margini, pronunțat și plin de viață în centru. Femeile ținură pe rând păpușa în fața oglinzii, ca la gura rotundă a unui alt tărâm și înfipseră în ea ace și pioneze.

– Aurai, Hanlii, Thamcii, Tilinos, Athamas, Zianor, Auonail – recită Alexandra.

– Tzabaoth, Messiach, Emanuel, Elchim, Eibor, Yod, He, Vou, He! psalmodie Jane, neintimidată de sacrilegiu.

– Astachoth, Adonai, Agla, On, El, Tetragrammaton, Shema – rosti Sukie – Ariston, Anaphaxeton... am uitat mai departe.

Acele străpungeau sâni și cap, șolduri și pântec. Din depărtări le ajungeau la urechi împușcături și strigăte, violența filmului de la televizor atingând apogeul. Simulacrul luase o înfățișare sărbătorească: avea acum țepii unei hărți de campanie, aerul țipător și delirant al unei grenade Pop Art, licărul unui fetiș voodoo. Oglinjoara de bărbierit era înecată în culori răsfrânte.

Jane ridică acul lung, ale cărui dimensiuni permiteau cusutul cu ață foarte groasă:

– Cine vrea să i-l vâre în inimă?

– Poate tu, zise Alexandra, privind țintă spre două pioneze galbene înfipte simetric, ca și cum arta de față ar fi fost abstractă și ea. Deși gâtul și obrajii fuseseră străpunse, nici una din ele nu cutezase să-i înfigă un bold în ochii când stinși, când cu privirea îndoliată, după cum cădea lumina asupra lor.

– A, nu, nu-mi aruncați mie totul în spate, protestă Jane Smart. Trebuie să lucrăm împreună, să punem fiecare câte un deget.

Cu mâinile stângi împletite ca un cuib de șerpi, împinseră acul în dreptul inimii. Ceara le rezistă, de parcă ar fi conținut în miezul ei un fragment de substanță densă.

– *Mori*, rosti o gură roșie.

– *Ia asta*, zise alta, mai înainte să le astupe glasurile un chicotit unanim.

Acul pătrunse în ceară. Pe degetul arătător al Alexandrei se vedea un semn vânăt, gata să sângereze.

– Ar fi trebuit să-mi pun degetar, spuse ea.

– Lexa, ce mai facem acum? o întrebă Sukie, gâfâind ușor.

Dinspre Jane se auzi un sâsâit: contempla ciudata realizare.

– Trebuie să pecetluim răul, ca să nu iasă de acolo, răspunse Alexandra. Jane, ai în casă folie de aluminiu?

Celelalte două chicotiră din nou. Erau speriate, își dădu Alexandra seama. Dar de ce? Natura ucide tot timpul și spunem că-i ceva frumos. Alexandra se simțea ca drogată, țintuită pe loc ca o regină de albine sau de furnici; lucrurile acestei lumi se revărsau, treceau prin ea și ieșeau iar la lumină, colorate de spiritul, de voința ei.

Jane aduse o peliculă de aluminiu cam prea mare, ruptă strâmb, la repezeală. Foaia tremura și foșnea în ritmul mersului ei iute. În hol răsunau pașii copiilor.

– Să scuipe fiecare, porunci la iuțeală Alexandra, după ce o culcase pe Jenny pe foaia tremurândă. Scuipați, ca să crească sămânța morții, insistă ea și le arătă cum.

Jane scuipă cum strănută o pisică; Sukie horcăi ca un bărbat. Alexandra împături foaia, cu partea strălucitoare înăuntru, înfășurând amuleta de mai multe ori, cu grijă să nu lovească ácele și să nu se înțepe. Rezultatul arăta ca un cartof gata de pus la copt.

Doi dintre copiii lui Jane, un băiețel obez și o fetiță sfrijită, murdară pe față, se îmbulziră curioși în jurul lor.

– Ce-i asta? vru să știe fetița.

Își încreți nasul, adulmecând răul. Dinții de sus și de jos îi erau prinși într-o înlănțuire de sârme. Mâncase ceva dulce și verzui.

Jane îi spuse:

– Un proiect pe care ni l-a arătat doamna Spofford. E foarte fragil și sunt sigură că nu dorește să-l mai desfacă o dată, așa că te poftesc să nici n-o rogi.

– Eu mor de foame, interveni băiatul. Și nu mai vrem hamburgheri de la Nemo, vrem mâncare gătită acasă, cum mănâncă toți copiii.

Fetița o studie cu atenție pe Jane. Avea profilul ei ascuțit, în embrion.

– Mamă, ești beată?

Jane o plesni cu o iuțeală magică, de parcă erau amândouă, mama și fiica, părți ale unei singure jucării de lemn care făcea la nesfârșit numai asta. Sukie și Alexandra, ai căror copii înfometați zbierau și ei, undeva în întuneric, luară gestul drept un semnal de plecare. Se opriră un moment pe aleea pavată cu cărămizi din fața casei, prin ale cărei ferestre ample și luminate se revărsa tumultul spiralat al unei gâlcevi de familie.

Alexandra o întrebă pe Sukie:

– Vrei s-o păstrezi tu?

Pachețelul învelit în folie de aluminiu încă era călduț.

Mâna suplă și agilă a lui Sukie se odihnea deja pe mânerul portierei.

– Aș lua-o la mine, iubito, dar e plin de șobolani, de șoareci sau ce naiba or fi, și mi-au mai ros una. Nu știi că sunt înnebuniți după gustul de ceară?

Întoarsă la ea acasă, ceva mai ferită de zgomotul circulației de pe Orchard Road, acum că înfrunziseră tufele de liliac, Alexandra așeză obiectul, dornică să uite de el, sus pe un raft din bucătărie, lângă niște figurine rebutate pe care nu se îndurase să le arunce și lângă recipientul bine închis conținând pulberea multicoloră ce fusese pe timpuri drăgușul de Ozzie, cel plin de bune intenții.

– Se duce cu ea peste tot, îi spuse Sukie lui Jane, vorbind la telefon. La Societatea de Istorie, la prelegeri despre conservarea operelor de artă. Sunt ridicoli amândoi, încercând să se arate respectabili. El a intrat până și în corul unitarian.

– Darryl? Bine, dar n-are nici un pic de voce, zise Jane tăioasă.

– Ei, un pic are, e un fel de bariton. Sună ca un tub de orgă.

– Cine ți-a spus toate astea?

– Rose Hallybread. S-au înscris și ei la Brenda. Se pare că Darryl i-a invitat într-o zi la masă, iar Arthur a schimbat macazul și i-a spus că nu e chiar așa de nebun cum crezuse la început. Asta se întâmpla pe la două noaptea, după ce stătuseră ceasuri întregi în laborator, lăsând-o pe Rose să moară de plictiseală. Din câte am înțeles, noua idee a lui Darryl este să cultive un fel de bacterie într-o masă uriașă de apă, cum ar fi Salt Lake – evident, cu cât mai sărată apa, cu atât mai bine – și cu chestia asta să transforme, nu știu cum, tot locul într-o baterie gigantică. Vor trebui să-l izoleze cu o împrejmuire, bineînțeles.

– Bineînțeles, dragă. Securitatea înainte de toate.

Urmă o pauză, în timpul căreia Sukie încercă să se dumirească dacă intenționa să fie sarcastică și de ce. Acum că nu se mai întâlneau acasă la Darryl, se vedeau mai rar. Nu renunțaseră oficial la zilele lor de joi, însă în luna care trecuse de când îi făcuseră farmece lui Jenny găsiseră, pe rând, câte o scuză ca să nu vină.

– Dar, ia spune, tu ce mai faci? o întrebă Sukie.

– Îmi fac de lucru, răspunse Jane.

– L-am tot văzut pe Bob Osgood în oraș.

Jane nu mușcă din momeală.

– De fapt, spuse ea, sunt cam la pământ. Stăteam în curte și m-a pocnit deodată, ca un val, revelația că vara e de vină, cu toată verdeața și cu toate florile care or să apară; mi-am dat brusc seama de ce urăsc vara: fiindcă îmi stau copiii acasă cât e ziua de lungă.

– Ce rea ești? remarcă Sukie. Mie îmi place să-i am pe ai mei prin preajmă, acum că au crescut destul ca să poți sta de vorbă cu ei cum ai sta cu oamenii mari. Cum stau și se uită tot timpul la televizor, sunt mai bine informați despre ce se petrece în lume decât am fost eu vreodată. Acum vor să ne mutăm în Franța. Spun că numele nostru de familie e franțuzesc și sunt de părere că Franța e o țară civilizată, care nu ia parte la războaie și unde nimeni nu ucide pe nimeni.

– Povestește-le despre Gilles de Rais, zise Jane.

– Nu mi-a trecut prin minte. Le-am spus, în schimb, că de la francezi se trage tot buclucul din Vietnam și că noi încercăm să dregem ce au stricat ei. Nici n-au vrut să audă. Mi-au spus că noi încercăm doar să creăm noi piețe de desfacere pentru Coca-Cola.

Urmă încă o pauză.

– Ia spune-mi, zise Jane, pe ea ai mai văzut-o?

– Pe cine?

– Pe ea. Jeanne d'Arc. Madame Curie. Cum mai arată?

– Jane, mă uimești. De unde știi? Că am întâlnit-o în oraș.

– Scumpo, mi-am dat seama imediat, după voce. Și de ce m-ai fi sunat la telefon, altfel? Ia zi, cum arăta, scumpetea?

– Foarte bine, nimic de zis. A fost destul de jenant. Mi-a spus că ea și cu Darryl ne simt lipsa și s-ar bucura dacă am mai trece pe la ei, fără ceremonie, nu vor să creadă că așteptăm să ne trimită invitații, ceea ce, de altfel, vor face în curând, ne-a promis. Au fost îngrozitor de ocupați în ultima vreme, ceva cu niște descoperiri de laborator încurajatoare și cu niște afaceri cu acte care îl silesc pe Darryl să se tot ducă la New York. Pe urmă a început să-mi povestească ce mult îi place New York-ul, în comparație cu Chicago, unde e vânt tot timpul, lumea e dură și nu s-a simțit niciodată în siguranță, nici măcar înăuntrul spitalului. În vreme ce New York-ul nu e decât un șir de sate simpatice, îngrămădite unul peste altul, și tot așa.

– Eu una nu mai pun piciorul în casa aia, rosti Jane Smart cu vehemență, luându-și un angajament inutil.

– Să știi că nu părea să-și dea seama, zise Sukie, că noi am putea fi supărate că ni l-a furat pe Darryl de sub nas, așa cum a făcut-o.

– O dată ce ți-ai vârât singură în cap că n-ai nici o vină, poți să stai liniștită, zise Jane. Cum arată?

Fu rândul lui Sukie să facă o pauză. În vremurile de altădată conversația lor gâlgâia neîntrerupt, frazele li se împleteau între ele, îngrămădindu-se curgătoare, una peste alta, fiecare dintre interlocutori anticipându-i vorbele celuilalt și delectându-se cu această confirmare a unei comunități de structură.

– Nu prea grozav, declară, în cele din urmă, Sukie. Avea pielea parcă, nu știu cum, transparentă...

– Totdeauna a fost ea palidă, zise Jane.

– Dar nu era doar paloare. Orice s-ar spune, draga mea, suntem în luna mai. Toată lumea ar fi trebuit să se coloreze un pic până acum. Duminica trecută ne-am dus la Moonstone și am stat la soare, pe dune. Am un nas ca o căpșună, Toby râde de mine.

– Toby?

– Nu-l știi pe Toby Bergman, cel care a preluat ziarul după moartea bietului Clyde și care și-a rupt astă-iarnă piciorul pe gheață? I s-a vindecat acum piciorul, deși i-a rămas mai scurt decât celălalt. Nu-și face deloc exercițiile astea cu o gheată de plumb, pe care ar trebui să le facă.

– Credeam că nu poți să-l înghiți.

– Asta era înainte să ajung să-l cunosc, când eram încă isterizată după Clyde. Toby e foarte simpatic, de fapt. Mă face tot timpul să râd.

– Dar nu e... mult mai tânăr ca tine?

– Da, vorbim mereu despre asta. Anul ăsta în iunie, face doi ani de când a absolvit Brown University. Spune că sunt persoana cea mai tânără la suflet pe care a cunoscut-o vreodată și mă ia mereu peste picior că mănânc numai lucruri nesănătoase și fac numai trăsnăi, cum ar fi că stau toată noaptea să ascult câte o emisiune-dezbatere. Mi se pare foarte tipic pentru generația lui, n-au toate fixurile astea despre vârstă și rasă, cu care am fost noi obișnuite. Crede-mă, draga mea, îi întrece cu mult și pe Ed și pe Clyde, într-o mulțime de privințe, inclusiv unele asupra cărora nu insist. Nu-i nimic complicat, ne simțim bine împreună, asta e tot.

– Grozav, bătu Jane în retragere, cu accentul ei bostonian. Și ea părea... neschimbată?

– S-a făcut ceva mai puțin sfioasă, zise Sukie, căzând pe gânduri. Știi doar, e femeie măritată și așa mai departe. Palidă, cum îți spun, dar poate fiindcă era dimineață. Am băut o cafea la Nemo, numai că ea a vrut cacao fiindcă nu prea doarme bine și încearcă să se dezobișnuiască de cofeină. Rebecca se tot învârtea în jurul ei, insista să gustăm cornurile cu afine care fac parte din

campania lor: se străduiesc să mai recapete din clientela respectabilă care s-a mutat la patiserie. Pe mine aproape că nici nu m-a băgat în seamă. Ea n-a ciugulit decât o bucățică din prăjitură, Jenny vreau să spun, și m-a rugat pe mine s-o mănânc și pe a ei, nu vroia să o jignească pe Rebecca. De fapt, eu am fost bucuroasă. Sunt în mare întârziere luna asta, nu-mi dau seama ce-ar putea să fie, nu se poate să fi rămas gravidă, nu-i așa? Evreii ăștia sunt grozav de potenți. Ea zice că nu știe de ce nu prea are poftă de mâncare în ultima vreme. Jenny. Mă întreb dacă nu urmărea să mă prindă, să vadă dacă eu știu din ce cauză. S-ar putea să simtă, în sinea ei, ce i-am făcut noi, nu știu nici eu. Mi-a părut rău de ea; părea că se scuză că n-are poftă de mâncare.

– E adevărat atunci, nu-i așa? remarcă Jane. Toate păcatele se plătesc.

Erau atâtea păcate pe lume, că lui Sukie îi trebui o clipă să înțeleagă că Jane se referea la păcatul lui Jenny de a se fi căsătorit cu Darryl.

Joe trecuse de dimineață pe acolo și între ei avusese loc cea mai cumplită scenă de până atunci. Gina era acum în luna a patra și începea să se vadă; tot orașul putea să vadă. Iar copiii Alexandrei erau pe cale să ia vacanță și să le facă imposibile întâlnirile din zilele de lucru, acasă la ea. Pentru ea era o ușurare; o mare ușurare ar fi fost, într-adevăr, să nu mai fie silită să-i asculte discursurile iresponsabile și destul de prezumțioase, la urma urmei, despre cum o s-o părăsească el pe Gina. Se săturase să le tot asculte, n-aveau nici un temei și nici n-ar fi dorit să aibă vreun temei, întreaga poveste o deranja și o insulta. Era amantul ei, nu-i ajungea asta? *Fusese* amantul ei, mai bine zis, după tot ce se petrecuse azi. Lucrurile au toate un sfârșit. Încep și se termină. Toți oamenii mari știu asta, el de ce refuză s-o știe? Încurcat, prins în lat, azvârlit din vârful limbii, ca un scuipat, Joe se înfuriase și o zgâlțâise de câteva ori de umăr, cu pumnul nu prea strâns, ca să n-o doară, alergând gol prin cameră, cu trupul lui alb și vânjos și cu cele două vârtejuri întunecate de păr de pe spate, care ei îi sugerau niște aripi de fluture (corpul insectei constituindu-l șira

spinării), sau o pardoseală din plăci subțiri de marmură, dispuse astfel încât desenul vinișoarelor rocii să formeze un model simetric. Părul de pe trupul lui Joe avea ceva delicat și organic, în timp ce la Darryl alcătuia un covor aspru. Joe plânsese: își scosese pălăriuța ca să se dea cu capul de tocul ușii, era o parodie și totuși durerea și pierderea lui erau adevărate. Odaia în care se aflau, verdele lemnăriei învechite, bujorii de pe draperiile de la geam, între care se ascundeau chipuri de paiațe, plafonul crăpat care le veghease mut și conspirator împreunările, făceau parte din durerea lor, căci nimic nu e mai de preț, într-o legătură amoroasă, pentru un bărbat decât să fie binevenit într-o casă care nu-l costă nimic, sau mai important pentru o femeie decât să-l primească acolo, decât această dărnicie deliberată, casa ei care este și a lui, doar în virtutea virilității, a virilității și a tovărășiei lui, a mirosului, a amprentelor și a greutății lui: nu te cumpără plătindu-ți ratele, nu te șantajează cu copiii comuni ci e, pur și simplu, binevenit între pereții care îți aparțin, o acceptare căreia egalitatea și opțiunea liberă îi conferă demnitate. Joe se gândea tot timpul numai la echipe și la căsătorie: dorea să domnească peste toate numai larii și penații săi proprii. Îi înjosise, cu bunele lui intenții, darul ei nobil. În zbuciumul lui, o surprinse pe Alexandra cu o nouă erecție și, întrucât timpul era pe sponci, căci își pierduseră cu vorbe toată dimineața, îi îngădui s-o posede în poziția lui preferată, pe la spate, ea stând în genunchi. Ce forță a naturii era zbaterea lui! Cum se mai zvârcolea, ejaculând! Întregul episod o lăsă stoarsă și curățată, ca un prosop bine centrifugat, care mai trebuia doar împăturit și așezat la aer pe un raft din casa ei însorită și pustie.

Casa și ea părea mai veselă după vizita lui, în acest interval dinainte ca veșnicia despărțirii lor să prindă contur. Bârnele și scândurile din podea, umede în acest anotimp, sporovăiau între ele, trosnind, iar, când era întoarsă cu spatele, câte o fereastră se închidea, țăcănind ca strigătul neașteptat al unei păsări.

La prânz mâncă salata rămasă din ajun, cu frunzele înmuiate în baia rece de ulei. Trebuia neapărat să mai slăbească, altfel n-o să poată să-și pună toată vara costumul de baie. Altă carență a lui

Joe era și toleranța cu care îi trata grăsimea – ca primitivii care își prefac nevestele în captive ale obezității, în munți de carne, așteptând în colibele lor de trestie. Ușurată de povara amantului ei, Alexandra se simțea deja mai suplă. Intuiția îi spunea că în curând va suna telefonul. Așa se și întâmplă. Trebuie să fie ori Jane, ori Sukie, vioaie și plină de maliție. Însă din receptorul apăsat pe ureche țâșni o voce mai tânără, mai puțin gravă, marcată de încordarea timidității, un chist de spaimă, deasupra căruia membrana pulsa ca gâtlejul unui broscoi.

– Alexandra, mă evitați toate.

Era ultimul glas din lume pe care Alexandra ar fi vrut să-l audă.

– Păi, Jenny, vrem să vă lăsăm să aveți parte de intimitate, pe tine și pe Darryl. Am auzit că v-ați făcut noi prieteni.

– Da, așa e, lui Darryl îi plac ceea ce numește el brânșările. Dar nu e ca... nu e cum eram noi.

– Nimic nu mai e niciodată la fel, îi zise Alexandra. Râul curge la vale, puii ies din ou, spărgând coaja. Oricum. O duci bine.

– Dar nu-i așa, Lexa. Ceva e rău de tot.

Cu ochii minții, Alexandra îi văzu glasul ridicându-se spre ea ca un obraz care se întinde să fie spălat, era pătat de răgușeală.

– Ce anume e rău de tot?

Propriul ei glas era ca o prelată cauciucată, sau ca o folie mare de protecție care întinsă afară, pe jos, prinde sub ea niște aer și se ridică în sus, ca un balon moale și gol pe dinăuntru.

– Sunt obosită tot timpul, spuse Jenny, și nu prea am poftă de mâncare. În subconștient sunt mereu flămândă, visez numai mâncare, dar când mă trezesc la realitate nu reușesc să înghit nimic. Și alte lucruri. Dureri care vin și trec, peste noapte. Îmi curge nasul tot timpul. E jenant; Darryl spune că sforăi noaptea, lucru pe care nu l-am făcut în viața mea până acum. Îți aduci aminte de nodulii pe care am încercat să ți-i arăt și tu nu-i găseai?

– Da, vag.

Senzațiile acelei vânători tactile îi reveniră potop în buricele degetelor.

– Ei bine, acum sunt și mai mulți. La încheietura sânului și sus, după urechi. Nu acolo sunt nodulii limfatici?

Lui Jenny nu i se făcuseră niciodată găuri în lobii urechilor și își tot pierdea prin baie cerceii de copil cu clipsuri, pe lespezile negre, printre perne.

– Drept să-ți spun, nu prea știu, draga mea. Ar trebui să te duci la doctor, dacă ești îngrijorată.

– O, am fost. La doctorul Pat. M-a trimis la spitalul din Westwick, să-mi fac analize.

– Și ți-a ieșit ceva la analize?

– Au zis că nu e mare lucru, dar vor să-mi mai facă și alte investigații. Sunt cu toții atât de evazivi și de gravi și vorbesc cu mine pe tonul ăsta ciudat, de parcă aș fi un copil rău care le-ar putea face pipi pe pantofi, dacă nu-l țin la distanță. Le e frică de mine. Simplul fapt că sunt bolnavă li se pare un atac împotriva lor. Îmi spun lucruri de genul că leucocitele mele „depășesc ușor limita superioară normală". Știu că am lucrat și eu într-un spital mare și asta îi pune în defensivă, dar eu nu știu nimic despre bolile de sistem, am văzut mai mult fracturi și calculi biliari. Pare stupid, numai că noaptea, când stau culcată, *simt* că ceva nu e în regulă cu mine. Mă tot întreabă cu toții dacă n-am fost expusă prea mult la radiații. Bine, sigur că am lucrat cu radiații la spitalul Michael Reese, dar au mare grijă, te îmbracă în plumb și te bagă în cabinele alea de sticlă groasă când întorci maneta, tot ce mi-a trecut prin minte a fost momentul când, în adolescență, înainte să ne mutăm la Eastwick, mai stăteam încă în Warwick, mi-au făcut o groază de radiografii dentare, când umblau să-mi îndrepte dinții; era de groază ce aveam în gură, în copilărie.

– Acum ai dinți frumoși.

– Mersi. L-a costat pe tata o groază de bani pe care nici nu-i avea, dar era hotărât să facă din mine o fată frumoasă. El mă iubea, Lexa.

– Sigur că da, scumpo, rosti Alexandra, cu voce apăsată, aerul rămas sub prelată creștea mereu, zbătându-se ca o fiară sălbatică iscată din vânt.

– Mă iubea atât de tare, izbucni Jenny. Cum a putut să-mi facă una ca asta, să se spânzure? Cum a putut să ne lase așa de singuri, pe Chris și pe mine? Chiar dacă ar fi intrat la închisoare pentru omucidere, tot ar fi fost mai bine ca acum. Nu i-ar fi dat prea mult, n-avea cum să fie premeditat, așa îngrozitor cum a făcut-o.

– Îl ai pe Darryl, îi spuse Alexandra.

– Îl am și nu-l am. Tu știi cum e el. Îl cunoști mai bine ca mine; ar fi trebuit să stau de vorbă cu tine înainte să trec la fapte. Poate că tu erai mai potrivită pentru el, nu știu nici eu. E curtenitor și atent cu mine, dar nu e prezent, nu știu cum să-ți explic. Are tot timpul mintea în altă parte, la proiectele lui, bănuiesc. Te rog, Alexandra, lasă-mă să vin să te văd. Nu stau mult, zău. Am nevoie doar să... să mă atingă cineva, încheie ea, cu vocea retrăgându-i-se, ghemuindu-se în sine aproape mușcătoare, când dădu glas acestei ultime nedisimulate pledoarii.

– Draga mea, nu înțeleg ce vrei de la mine, minți Alexandra, simțind nevoia să aplatizeze toate acestea, să șteargă obrazul murdar care i se înfățișa dinaintea ochilor minții, ridicându-se atât de aproape, încât îi putea vedea stropii de murdărie. Dar nu știu ce ți-aș putea face. Zău. Tu ai ales și eu n-am participat la alegerea ta. Foarte frumos. Nici n-aveam de ce să particip. Dar nu pot să iau parte la viața ta de acum. Pur și simplu, nu pot. Am și eu limitele mele.

– Sukie și Jane nu s-ar bucura să știe că ne vedem, sugeră Jenny, ca să găsească o motivare rațională împotrivirii de care dădea dovadă Alexandra.

– Eu vorbesc în numele meu. Nu mai vreau să intru din nou în raporturi cu tine și cu Darryl. Vă doresc numai bine, dar nu mai vreau să ne vedem. Ar fi prea dureros pentru mine, ca să fiu sinceră. Cât despre boala asta de care vorbești, mi se pare că îți lași imaginația să te tortureze. Oricum, ești pe mâinile unor doctori care te pot ajuta mult mai bine ca mine.

– A... Nu știu dacă e chiar așa.

Glasul îndepărtat se micșorase, ajungând cât un punct, restrângându-se la un semnal mecanic, ca tonul telefonului.

Când închise telefonul, mâinile Alexandrei tremurau. Toate ungherele familiare și toată mobila din casă păreau strâmbe, ca și cum ar fi fost denaturate de nepotrivirea dintre distanța morală la care se situau față de ea – erau doar obiecte, imune la păcat – și apropierea lor fizică. Se duse în atelier, luă unul dintre scaunele de acolo, un scaun Windsor, cu spătarul din vergele și cu tăblia stropită cu vopsea, cu ghips întărit și cu pastă de hârtie, și îl aduse în bucătărie. Îl așeză sub raftul cel înalt și se sui pe el, ca să poată ajunge să ia de acolo obiectul înfășurat în folie de aluminiu, pe care îl ascunsese în locul acela în aprilie, întoarsă acasă de la Jane. Obiectul o făcu să tresară, căci îl simți călduț între degete: aerul mai cald se adună sub plafon, își spuse singură în gând, în chip de vagă explicație. Auzind-o umblând prin preajmă, Coal veni și el, părăsindu-și culcușul unde dormita până atunci, și fu silită să-l încuie în bucătărie, ca să nu se ia după ea și să-și închipuie că ce se pregătea să facă e un joc de-a aruncatul și adusul obiectelor.

Trecând prin atelier, Alexandra ocoli o ambițioasă armătură din lemn de brad, umerașe îndoite și plasă de sârmă cu ochiuri hexagonale, suficient de mare pentru un spațiu public cum ar fi fost Piața Kazmierczak. Dincolo de atelierul ei se afla, în structura divagantă a acestei case locuite de opt generații de fermieri, un spațiu de trecere cu pământ pe jos, folosit pe vremuri ca atelier de olărie, iar de către Alexandra ca magazie de unelte: pereții nu se mai vedeau dintre mânerele de lopeți, de sape și de greble, spațiul de trecere era îngustat de mormane instabile de ghivece de lut, așezate unele peste altele, și de pungi mari, desfăcute, cu mâncare pentru câini, iar polițele încropite de mântuială erau pline de unelte de grădinărit ruginite și de sticle murdare de pesticide. Deschise ușa rudimentară, prinsă cu un lanț, (scânduri înșirate, fixate cu șipci în formă de Z) și ieși afară, în soarele fierbinte; își duse ghemotocul bine înfășurat, sclipitor și călduț, la capătul peluzei.

Frenezia vegetală a lui iunie cuprinsese întregul pământ: peluza avea nevoie să fie tunsă, straturile de crizanteme îmbobocite de pe margine aveau nevoie de plivit, roșiile și bujorii aveau nevoie de araci. Insecte devorau liniștea amiezii; soarele îi apăsa

fața și își simțea părul împletit într-o coadă groasă încălzindu-se ca un cablu electric. Mlaștina din spatele curții, de dincolo de gardul de piatră năruit, înveșmântat în iederă și tufe de toxicodendroni, era la vreme de iarnă ca un desiș maroniu și transparent pardosit, între maldărele de iarbă încâlcită, cu gheață albăstruie și brobonată; peste vară se prefăcea într-un hățiș de frunze verzi și de tulpini negre, de ferigi, brusturi și zmeură sălbatică, în care privirea nu pătrundea mai departe de un metru-doi, și unde nimeni nu cuteza să se aventureze, căci spinii de tot felul și mâlul de dedesubt erau prea amenințătoare.

În copilărie, până la vârsta clasei a șasea, când băieții deveneau stingheriți să se mai joace cu fetele, fusese bună la baseball: se dădu un pas înapoi și aruncă fetișul – nu conținea decât ceară și ace, zbură atât de ușor, de parcă ar fi aruncat o piatră pe lună – cât putu de departe în opacitatea luxuriantă a mlaștinii. Poate că o să cadă într-un ochi de apă și o să se scufunde. Poate păsările cu aripi roșii îi vor ciuguli poleiala ca să-și împodobească ele cuibul. Alexandra își puse în gând dorința ca obiectul să dispară înghițit, dizolvat, iertat în clocotul naturii.

Cele trei stabiliră, în sfârșit, o zi de joi când puteau să dea ochii una cu alta în casa miniaturală a lui Sukie de pe Hemlock Lane.

– Nu-i așa că e agreabil, strigă Jane Smart, venind târziu, aproape dezbrăcată: purta doar niște sandale de plastic și o rochiță mini de bumbac, cu breteluțe legate la ceafă, ca să nu-i rămână urme pe umeri. Se făcuse de culoare ciocolatie și avea pielea netedă, însă pungile de sub ochi rămâneau creponate și albicioase, iar pe piciorul stâng i se vedea încrețitura lividă a unei vene varicoase și un șir de umflături ieșite doar pe jumătate la iveală, ca fotografiile întunecate cu care încearcă unii să demonstreze existența monstrului din Loch Ness. Cu toate astea, Jane era plină de viață, o vrăjitoare solară, cu pielea groasă, aflată în elementul ei.

– Dumnezeule, groaznic mai arată, cloncăni ea și se instală într-unul din fotoliile jerpelite ale lui Sukie, cu un pahar de martini în mână. Băutura avea culoarea lunecoasă a argintului viu și

măslina verde plutea la suprafața ei ca un ochi de reptilă cu irisul roșu.

– Cine? o întrebă Alexandra, știind prea bine despre cine vorbea.

– Scumpa noastră doamnă Van Horne, cine alta? răspunse Jane. Arată de parcă ar sta închisă în casă și în plin soare, pe Dock Street în miez de iulie. A avut tupeul să vină spre mine, cu toate că mă vedea că încerc să intru direct la Yapping Fox.

– Sărăcuța, glăsui Sukie, îndesându-și în gură niște alune sărate și mestecându-le zâmbind. Vara purta o nuanță mai rece de ruj, iar nasul mic și amorf i se cojea de soare.

– Cred că i-a căzut părul de la chimioterapie, așa că poartă un batic, spuse Jane. Destul de țipător, între altele.

– Și ce ți-a spus? o întrebă Alexandra.

– A, a fost numai „ce surpriză plăcută" și „Darryl și cu mine nu te mai vedem deloc, vino pe la noi, înotăm în apa din luncă în ultima vreme". I-am plătit și eu cu aceeași monedă. Zău. Câtă ipocrizie. Nu poate să ne sufere, n-are cum.

– Ți-a spus ceva despre boala ei? o întrebă Alexandra.

– Nici o vorbuliță. Era toată numai zâmbet. „Ce vreme frumoasă!" „Ai auzit că Arthur Hallybread și-a cumpărat o barcă cu pânze o frumusețe?" Așa s-a hotărât să joace de acum înainte.

Alexandrei îi trecu prin minte să le povestească despre telefonul primit cu o lună în urmă, dar șovăi să le dea prilejul să-și bată joc de rugămintea lui Jenny. Apoi își spuse că față de surorile ei, față de sabatul vrăjitoarelor, trebuie să se arate loială.

– M-a sunat acum vreo lună, le povesti, în legătură cu ganglionii umflați pe care își închipuie că-i vede peste tot. Vroia să vină să mă vadă. Ca și cum mi-ar sta mie în puteri s-o vindec.

– Ce nostim, zise Jane. Și tu ce i-ai spus?

– Am refuzat-o. N-am nici un chef s-o văd, ar fi prea de tot. Ce-am făcut, totuși, mărturisesc, a fost să iau afurisita aia de amuletă și s-o azvârl în hățișul din spatele curții.

Sukie sări în picioare, mai-mai să răstoarne farfuria cu alune așezată pe brațul fotoliului, dar pe care o prinse iute înainte să alunece de tot.

– Păi, scumpo, ce ți-ai găsit și tu să faci, după ce ne-am chinuit atâta, cu ceara și cu tot restul. Îți pierzi instinctul de vrăjitoare!

– Nu știu, așa să fie? Nu pare să conteze prea mult că l-am aruncat, acum că face chimioterapie.

– Bob Osgood, zise Jane plină de sine, e prieten bun cu doctorul Pat și doctorul Pat zice că e ciuruită peste tot – ficat, pancreas, măduvă, urechi, tot ce-ți trece prin cap. *Entre nous* și așa mai departe, Bob zice că doctorul Pat zice că ar fi un miracol s-o ducă mai mult de două luni. Știe și ea. Chimioterapia e doar ca să-l liniștească pe Darryl, e înnebunit, firește.

Acum că Jane și-l luase de amant pe micuțul bancher cu chelie Bob Osgood, cele două cute verticale dintre sprâncenele ei se mai neteziseră și în vorbele pe care le rostea se făcea simțit un val de bună dispoziție, de parcă le-ar fi intonat plimbând un arcuș pe propriile-i coarde vocale. Alexandra n-o întâlnise niciodată pe mama lui Jane, adepta brahmanismului, dar își închipuia că așa răsunau vocile pe deasupra ceștilor de ceai din zona Bostonului.

– Există și vindecări, protestă fără convingere Alexandra; puterea se scursese din ea și se împrăștiase în natură, pornind pe calea curenților astrali, departe de încăperea unde se aflau.

– Scumpete, dulceață dolofană și scumpă – zise Jane Smart, aplecându-se spre ea, încât i se văzu prin decolteu locul unde i se termina, pe sâni, bronzul – ce s-a întâmplat cu Alexandra noastră? Dacă nu era creatura asta, tu ai fi fost acum acolo; ai fi fost tu stăpână la Palatul Broscoiului. A venit la Eastwick să-și caute o nevastă, tu trebuia să fii aia.

– Noi am dorit să fii tu, zise Sukie.

– Fugiți de aici! glăsui Alexandra. Cred că amândouă ați fi profitat de ocazie să puneți mâna pe el. Mai ales tu, Jane. Ai făcut o mulțime de treabă cu gura pentru diverse cauze nobile.

– Copii, hai să nu ne certăm, le rugă Sukie. Hai să ne simțim bine! Fiindcă tot vorbim de cine se mai arată prin centru, n-o să ghiciți niciodată pe cine am văzut ieri seară stând în față la Superette!

– Pe Andy Warhol, spuse într-o doară Alexandra.

– Pe Dawn Polanski!

– Curvulița lui Ed? întrebă Jane. Păi, a sărit în aer când cu explozia de la New Jersey.

– Nu s-a găsit nici o bucățică din ea, numai haine, le aminti Sukie celorlalte. Evident, se mutase din bârlogul în care stăteau cu toții în Hoboken, la Manhattan, unde se afla adevărata lor celulă. Revoluționarii n-au avut niciodată cu adevărat încredere în Ed, prea era bătrân și prea era dintr-o bucată, de asta l-au și pus să se ocupe de amănuntul cu bomba, ca să-i pună sinceritatea la încercare.

Jane râse cu răutate, însă cu noul vibrato pe care îl avea acum chicotul ei.

– Singura calitate pe care nu i-am pus-o vreodată la îndoială lui Ed. Era cu sinceritate un măgar.

Buza de sus i se crispă lui Sukie într-un reproș nerostit; continuă:

– Se pare că n-avea probleme de sinceritate în legătură cu Dawn și ea a început să lucreze cu tipii cei grei, ducându-se în fiecare seară undeva în East Village, în timp ce Ed se arunca singur în aer la Hoboken. Ea crede că i-au tremurat mâinile când a conectat două fire; regimul alimentar și orele ciudate de lucru ale clandestinității începeau să-și spună cuvântul. Nici în pat nu era prea mare lucru de capul lui, bănuiesc că și-a dat seama și ea.

– S-a dumirit, zise Jane și își mai îmbunătăți poanta adăugând: S-a dumirit în zori.

– Cine ți-a spus ție toate astea? o întrebă Alexandra pe Sukie, iritată de purtarea lui Jane. Te-ai dus să vorbești cu ea, în față la Superette?

– A, nu, mă sperie gașca de acolo, acum sunt și negri, nu știu de unde or fi venit, din ghetoul de la Providence, probabil. De obicei o iau pe trotuarul celălalt. Mi-au spus soții Hallybread. Fata s-a întors în oraș și nu vrea să mai stea cu tatăl ei vitreg în rulotă, la Coddington Junction, prin urmare locuiește deasupra prăvăliei armenilor și face curat pe țigări sau pe câțiva bănuți, iar soții Hallybread o iau și ei de două ori pe săptămână. Probabil că i s-a spovedit lui Rose ca unei mame. Rose are probleme îngrozitoare cu coloana, nu poate nici să ridice o mătură fără să țipe de durere.

– Cum de știi așa de multe despre familia Hallybread? o întrebă Alexandra.

– A, zise Sukie, ridicând ochii în tavan, care clincănea și huruia de sunete înfundate de televizor. Mă mai duc pe acolo uneori la o șuetă, de când am terminat cu Toby. Sunt foarte amuzanți, când n-are ea toane.

– Dar ce s-a întâmplat între tine și Toby? o întrebă Jane. Păreai atât de... satisfăcută.

– L-au concediat. Mafia din Providence care e proprietara ziarului a fost de părere că nu era destul de sexy sub conducerea lui. Și trebuie spus că și el făcea o treabă, vai și amar, mamele astea evreice, chiar că-și răsfață copiii. Mă gândesc să candidez la postul de director. Dacă una ca Brenda Parsley poate să preia o muncă de bărbat, nu văd de ce n-aș putea și eu.

– Prietenii tăi nu prea au parte de noroc, observă Alexandra.

– Nu l-aș numi prieten pe Arthur, zise Sukie. Pentru mine, a fi cu el este doar ca și cum aș citi o carte, știe atât de multe lucruri.

– De ce, n-are nici el parte de noroc? întrebă Jane.

Sukie făcu ochii mari; presupunea că toată lumea știe.

– A, nimic serios, are doar fibrilație. Doctorul Pat spune că se poate trăi ani de zile cu asta, dacă stai cu digitala la îndemână tot timpul. Numai că el nu suportă fibrilația, e ca și cum ai avea o pasăre închisă în torace, așa zice.

În ochii Alexandrei, amândouă prietenele care i se lăudau voalat cu noii lor amanți erau imaginea sănătății însăși: suple și bronzate, întărindu-se de pe urma agoniei lui Jenny, trăgându-și de aici noi puteri, ca din trupul unui bărbat. Jane, ciocolatie și zveltă în sandalele și în rochia ei scurtă, Sukie afișând și ea strălucirea estivală pe care o căpătau femeile din Eastwick: pantaloni scurți de catifea subțiindu-i popoul ridicat și rotund și o tunică indiană cu ape, ca penele de păun, pe care sânii ei o trăgeau încoace și încolo, indicând că nu purta sutien. Închipuie-ți să ai vârsta lui Sukie, treizeci și trei de ani, și să ai curajul să nu-ți pui sutien! Încă de când împlinise treisprezece ani, Alexandra le invidia pe fetele astea cu pieptul plat, slabe de felul lor, care puteau să mănânce în neștire, în vreme ce ea își simțea spiritul împovărat

de straturi de carne, gata oricând să se acopere de grăsime, dacă mai lua o porție dintr-un fel de mâncare. Simți cum lacrimi de invidie îi provoacă o senzație de mâncărime pe sinusuri. De ce avea ea parte numai de greutăți în viață, când o vrăjitoare ar trebui să danseze și să plutească pe deasupra pământului?

– Nu mai putem continua, rosti ea brusc, dintre aburii de votcă ce începeau să deformeze ciudat colțurile camerei alungite și înguste. Trebuie să desfacem vraja.

– Bine, dar cum să facem, dragă? întrebă Jane, scuturând scrumul unei țigări cu filtrul roșu în farfuria cu floricele din care Sukie mâncase toate alunele și suspinând apoi (Jane), scoțând fum pe nas, de parcă i-ar fi citit Alexandrei gândurile și ar fi prevăzut această ieșire supărătoare.

– Nu putem s-o ucidem în felul ăsta, continuă Alexandra, savurând acum impresia pe care trebuia să o facă, de soră mai mare smiorcăită și enervantă.

– De ce nu? întrebă sec Jane. În mintea noastră ucidem tot timpul pe cineva. Ștergem greșelile făcute. Redistribuim prioritățile.

– Poate că nici nu-i de vină vraja noastră, îi sări în ajutor Sukie. Poate că ne-am luat-o noi în cap. La urma urmei, se ocupă de ea doctori și spitale care au tot felul de instrumente, de măsurători și alte chestii care nu mint.

– Ba mint, spuse Alexandra. Toate chestiile astea științifice mint. Trebuie să existe o cale pe care s-o urmăm și să desfacem vraja, pledă ea mai departe. Dacă ne concentrăm toate trei.

– Pe mine să nu contați, declară Jane. Riturile magice mă plictisesc peste măsură, la concluzia asta am ajuns. Parcă am fi la grădiniță. Telul mi-a rămas plin de ceară care nu se mai curăță. Copiii mă tot întreabă ce era chestia aia înfășurată în aluminiu – le-a intrat în cap și nu mai uită, mi-e frică să nu se apuce să povestească altor copii. Nu uitați că eu tot mai sper să mi se dea o biserică pe mână și prea multă bârfă nu e de natură să le facă impresie bună celor care angajează un capelmaistru.

– Cum poți să fii așa de dură? strigă Alexandra, simțind cu voluptate cum emoțiile i se revarsă, izbindu-se de piesele de

anticariat ale lui Sukie, de masa cu tăblie ovală, de balansoarul de trestie cu trei picioare, ca o maree care aduce gunoaie pe plajă. Nu-ți dai seama ce lucru îngrozitor este? N-a făcut altceva decât să spună da când a cerut-o el de nevastă, ce altceva putea să facă?

– E destul de nostimă toată povestea, zise Jane, scuturându-și vârful de scrum al țigării pe marginea farfurioarei smălțuite. *Jenny a murit mai ieri*, rosti ea, de parcă ar fi citat de undeva.

– Draga mea, i se adresă Sukie Alexandrei, sincer îți spun, mă tem că nu mai putem face nimic.

– *Curvă ca ea n-a mai fost nicăieri*, recită Jane mai departe.

– N-ai provocat tu boala, în cel mai rău caz ai fost o conductă de acces. Toate am fost.

– *Să ne rugăm cu toții din răsputeri*, cită Jane, încheind.

– Universul s-a folosit de noi, asta-i tot.

Alexandra fu cuprinsă de un orgoliu de meșteșugar.

– Voi două n-ați fi fost în stare să faceți nimic, dacă nu eram eu; eu am fost cu energia și cu organizarea. M-am simțit minunat să administrez puterea aceea îngrozitoare.

Și acum se simțea minunat, când durerea sufletească i se izbea de pereți, de fețe și de lucruri – cufărul marinăresc, taburetul brodat de mână, geamurile cu romburi groase –, lovindu-le ca niște perne mari, ca niște nori alcătuiți din zbuciumul și remușcările ei.

– Zău, Alexandra, îi spuse Jane. Nu te mai recunosc, parcă nu ești tu.

– Știu. Mă simt îngrozitor de câteva zile. Nu știu ce am. Ovarul din stânga mă doare din două în două luni, înainte de ciclu. Iar noaptea am o asemenea durere de șale, că mă trezesc și stau ghemuită pe o parte.

– Scumpa și dolofana de tine, zise Sukie, ridicându-se și făcând un pas către ea, cu sfârcurile jucându-i pe sub tunica lucitoare. Ai nevoie să te frece cineva pe spate.

– Da, să știi, răspunse Alexandra, îmbufnată.

– Vino încoace. Întinde-te pe canapea. Jane, tu dă-te mai încolo.

– Mi-e așa frică. – Respiratul precipitat pe nas îi condimenta vorbele și o făcea să simtă înțepături în adâncul nărilor. – S-ar putea să fie vorba numai de ovar, dacă nu cumva...

– Ai nevoie de un amant, îi spuse Jane, cu accentul ei repezit.

De unde o fi știut oare? Alexandra îi spusese lui Joe că nu mai vrea să-l vadă și de data asta n-o mai căutase deloc, apoi zilele în care nu dăduse semne de viață se făcuseră săptămâni.

– Ridică-ți puțin bluzița asta frumoasă, îi spuse Sukie, deși nu era o bluză frumoasă, ci o cămașă veche de-a lui Oz, cu colțurile gulerului mereu ridicate, fiindcă se pierduseră balenele din plastic, și cu o pată de mâncare care nu mai ieșea la spălat, imediat lângă al doilea nasture.

Sukie îi desfăcu sutienul, o revărsare de cărnuri îi inundă Alexandrei cavitatea toracică. Degetele înguste ale lui Sukie începură să maseze circular. Perna aspră de care se turtea nasul Alexandrei mirosea reconfortant a câine ud. Închise ochii.

– Poate și un masaj pe coapse, se auzi declarând vocea lui Jane.

Un clinchet și un foșnet evocară cum își puse jos paharul și cum își stinse țigara.

– Tensiunea lombară se creează pe partea dorsală a coapselor și trebuie dezamorsată.

Degetele ei cu vârfuri întărite se străduiau s-o dezamorseze, ciupind, mângâind, plimbându-și unghiile în sus și în jos pentru a obține un efect de *pianissimo*.

– Jenny... începu Alexandra, amintindu-și de masajele ei mătăsoase.

– Nu-i facem nici un rău lui Jenny, îi șopti Sukie.

– ADN-ul îi face rău. Afurisitul ei de ADN.

În câteva minute Alexandra intră în transă, aproape gata să adoarmă. Câinele cu înfățișare respingătoare al lui Sukie intră tropăind în încăpere, cu limba lui liliachie atârnându-i de-o palmă. Începură să joace următorul joc: Jane așeză un șir de biscuiți de secară pe picioarele Alexandrei, iar Hank îi adună cu limba. Apoi așezară câțiva pe spinarea Alexandrei, sub cămașa ridicată. Limba câinelui era aspră și umedă, caldă și ușor lipicioasă, ca un melc

uriaș; lipăia încoace și încolo bunătățile așternute pe spinarea Alexandrei. Ca și stăpânei lui, câinelui îi plăceau lucrurile crocante însă în cele din urmă se opri, le privi întrebător și le rugă din priviri – din ochii lui ca niște bile de topaz, fiecare cu un nor violet în centru – să înceteze.

Cu toate că celelalte biserici din Eastwick sufereau o scădere evidentă a numărului de frecventatori cât ținea renașterea cultului solar de peste vară, slujbele de la unitarieni, niciodată prea aglomerate, și-l mențineau constant pe al lor; de fapt numărul participanților sporise chiar, adăugându-se turiștii veniți din metropole, diverși adepți ai unei religii liberale, îmbrăcați confortabil în pantaloni roșii și jachete de in, în cămășoaie de bumbac cu imprimeuri mari și pălării de grădinărit cu funde. Aceștia, împreună cu obișnuiții locului – soții Neff, soții Richard Smith, Herbie Prinz, Alma Sifton, Homer și Franny Lovecraft, tânăra doamnă Van Horne și relativ nou-venita Rose Hallybread, fără soțul ei cel agnostic, dar cu protejatul ei Darryl Van Horne – fură surprinși când, după ce se cântă sotto voce imnul „Prin noaptea îndoielii și mâhnirii" (glasul de bariton al lui Darryl Van Horne aducându-și contribuția scrijelitoare din înălțimea balconului pentru cor), auziră din gura Brendei Parsley cuvântul „rău". O vorbă care nu se rostea des sub acest acoperiș cast.

Brenda arăta superb în rochia ei neagră, cu nasturi, cu jaboul și cu cravata de mătase albă, cu părul decolorat de soare strâns la spate și dat la o parte de pe fruntea ei înaltă și lucioasă.

– Există pe lume răul și el există și aici, în acest oraș, pronunță ea răsunător, apoi își coborî vocea într-un registru mai scăzut, ca de mărturisire, care ajungea, totuși, până în cele mai depărtate colțuri ale acestui vechi sanctuar neoclasic. În panourile de jos ale ferestrelor înalte și luminoase se zăreau nalbe roz legănându-se cu capetele plecate; ceva mai sus, cerul fără nori de iulie îi chema pe cei închiși în stranele albe să iasă afară, la bărcile lor, pe plajă și pe terenurile de golf și de tenis, să se ducă să bea un cocteil Bloody Mary pe vreo punte nouă din lemn exotic, admirând priveliștea golfului și a insulei Conanicut. Golful avea să fie inundat de soare,

insula la fel de înverzită și de neatinsă cum era pe vremea când mai trăiau acolo indienii Narragansett.

– Nu e un cuvânt pe care să ne placă să-l rostim, explică Brenda, cu tonul precaut al unui psihiatru care, după ani întregi de ascultare mută, începe în sfârșit să dea îndrumări. Preferăm să spunem „nefericit", „nevoiaș", „prost îndrumat" sau „dezavantajat". Preferăm să ne gândim la rău ca la o absență a binelui, ca la o scădere momentană a luminii soarelui, ca la o umbră, ca la o slăbiciune. Căci lumea este *bună*: așa ne-au învățat Emerson și Whitman, Buddha și Isus. Draga și neînfricata noastră Anne Hutchinson credea într-un legământ al harului, opus unui legământ al faptelor și a sfidat – ea, mamă a cincisprezece copii și moașă blândă a nenumărate și inumerabile surori ale ei – clerul din Boston, sexist și plin de ură împotriva lumii, pentru credința ei, credință pentru care avea să-și dea viața.

Pentru ultima oară, se gândi Jenny Van Horne, *văd înaintea ochilor această nuanță de albastru de iulie. Mi s-au ridicat pleoapele, corneea mi-a captat lumina, pupilele o focalizează, iar retina și nervul optic o transmit creierului. Mâine osia Pământului se va mai deplasa cu o zi înspre august și înspre toamnă și se va distila din lumină și abur o altă tinctură, ușor diferită.*

Fără să știe, pe parcursul întregului an își luase adio de la fiecare anotimp în parte, de la fiecare subanotimp și schimbare a vremii, de la fiecare moment al toamnei înflăcărate și risipitoare, al iernii geroase, cu lumina sporită de luciul gheții întărite, de la vremea de iarnă când ghioceii și brândușele sunt împinse să înflorească dintre firele încâlcite de iarbă uscată, la picioarele zidurilor de piatră bătute de soare, ca atunci când cineva își cuibărește capul la pieptul iubitei; își luase adio de la toate, căci anotimpurile n-aveau să-și mai continue rotirea în jurul ei. Zilele pe care le petrecem în grabă și cu mintea aiurea, pierduți în preocuparea de sine a adolescenței și în plictiseala voioasă a copilăriei, *iau sfârșit o dată și o dată, cerul se închide asupra noastră ca obturatorul unui imens aparat fotografic*. Toate aceste gânduri o amețeau pe Jenny; simțind-o îngândurată, Greta Neff se întinse și îi luă mâna într-a ei.

– În vreme ce ne îndreptam atenția în afară, către răul care sălășluiește în lumea largă – cuvânta cu brio Brenda, înălțându-și privirile înspre balconul cu orga abandonată și cu micul grup de coriști – în vreme ce indignarea noastră s-a concentrat împotriva răului făurit în Asia de Sud-Est prin lucrarea comună a unor politicieni fasciști și a capitalismului opresiv, dornic să-și asigure și să-și lărgească piețele pentru produse de lux anti-ecologice, în vreme ce noi priveam într-acolo, ne-am făcut vinovați – da, vinovați, căci vina este și a omisiunilor, nu numai a comisiilor – vinovați de a nu fi luat în seamă răul care se urzea în casele din Eastwick, în propriile noastre cămine, liniștite și trainice în aparență. Nemulțumiri și frustrări personale au pus la cale fapte rele, nutrite din superstiții pe care strămoșii noștri le-au declarat odioase și care, într-adevăr, – aici Brenda își coborî glasul cu măiestrie, cu un fel de mirare blajină și calmă, ca un profesor care consolează niște părinți în fața groaznicei evidențe, de necontestat, a catalogului, ca o femeie-expert care amenință cu demisia pe un director năbădăios, având aerul că își cere scuze – sunt odioase.

Și totuși, în spatele obturatorului trebuie să se afle un ochi, ochiul unei Ființe mărețe, iar sub impulsul unei premoniții, nu mult diferită de aceea pe care o avusese tatăl ei, Jenny se încredințase acestei Ființe, încă în timp ce noii ei prieteni și toate mașinăriile acelea umanoide de la spitalul din Eastwick se mai luptau să-i salveze viața. Cum lucrase ea însăși într-un spital, vreme de atâția ani, Jenny știa cât de neînsemnate sunt, din punct de vedere statistic, până la urmă, rezultatele acestei milostenii, plină de bunăvoință și costisitoare, aplicate bolnavilor. Ce-o supăra mai mult era greața, greața provocată de medicamente, iar acum și de razele care i se administrau de două ori pe săptămână, în vreme ce zăcea dezgolită și legată în bandaje și curele pe gigantica placă turnantă de crom și oțel, care o învârtea încolo și încoace până când o apuca un rău de mare. Nu-și putea elimina din auz clinchetul ceasului care măsura secundele bâzâitului radioactiv, îl auzea până și în somn.

– Există aspecte ale răului, spunea acum Brenda, împotriva cărora suntem datori să luptăm. Ele nu trebuie să fie tolerate, nu

trebuie să fie explicate, nu trebuie să fie scuzate. Sociologia, psihologia, antropologia: în acest caz trebuie să se refuze toate circumstanțele atenuante pe care le pot aduce aceste creații ale mentalității moderne.

N-o să mai văd niciodată țurțuri sub streșini, se gândi Jenny, *sau cum ia foc lemnul de arțar. Sau cum, spre sfârșitul iernii, zăpada ajunge murdară și dezghețul o roade pe dedesubt.* Aceste revelații erau ca opera unui copil ce desenează cu degetul un orificiu în ochiul de geam încețoșat de deasupra caloriferului, într-o zi de ger năprasnic; prin deschizătura lor, Jenny privea într-un niciodată fără sfârșit.

Brenda, cu părul licărindu-i pe umeri – fusese oare așa de la începutul slujbei, sau i se desfăcuse în focul cuvântării? – se lupta cu forțe nevăzute.

– Căci aceste femei – și nu trebuie ca iubirea pentru neamul nostru femeiesc și mândria noastră să ne împiedice să recunoaștem că sunt femei – au exercitat, încă de multă vreme, o influență malignă asupra comunității noastre. Au trăit în promiscuitate. Și-au neglijat, în cel mai bun caz, și și-au torturat, în cel mai rău, copiii, crescându-i în spirit de blasfem. Prin purtările lor incalificabile și cu farmecele lor murdare, i-au împins pe mulți bărbați la fapte necugetate. I-au împins pe acești bărbați – și eu cred asta cu toată tăria – i-au împins la moarte. Iar acum demonul lor s-a pogorât... acum veninul lor s-a revărsat... răutatea lor a...

Ca dintre petalele arcuite ale unei flori de nalbă, un bondar se ivi somnoros dintre buzele pline și rujate ale Brendei și o porni în zborul lui ezitant, pe deasupra capetelor adunării.

Jenny țâțâi, ca pentru ea. Greta o strânse ușor de mână. În partea cealaltă, Ray Neff sforăia. Amândoi soții Neff purtau ochelari: ochelari de bunicuță, cu ramă ovală de metal, pentru Greta, ochelari dreptunghiulari, fără rame, la Ray. Fiecare din cei doi Neff părea o lentilă, *iar eu stau la mijloc, între ei, ca un nas*, își spuse Jenny. O tăcere uimită se concentră asupra Brendei, care stătea dreaptă în amvon. Deasupra capului ei atârna nu crucea oxidată de aramă care stătuse acolo ani de zile, simbol nerelevant, ci un cerc solid de bronz lucitor, simbol al unității și al păcii.

Cercul fusese ideea Brendei. Respiră ușor și încercă să vorbească, împiedicată iar de altceva care i se aduna în gură.

– Răutatea lor a contaminat până și aerul pe care îl respirăm, proclamă ea și dădu la iveală o molie albăstruie, apoi o surioară a ei cânepie; ultima căzu pe pupitrul de lectură, dotat cu amplificare, producând o bufnitură surdă, apoi își regăsi cele patru aripi și se înălță în zbor către cerul închis după ferestre.

– Gelozia lor ne-a otrăvit pe toți...

Brenda își aplecă ușor capul și scuipă un fluture deosebit de energic, păros, urât mirositor, cu aripi portocalii conturate din gros cu negru, care își luă leneș zborul pe sub căpriorii vopsiți în alb.

Jenny simți o tensiune care îi muncea sărmanul trup slăbit, de parcă ar fi fost o crisalidă.

– Ajutați-mă, rosti întretăiat Brenda, privind înspre pupitrul unde paginile foșnitoare cu textul predicii se pătaseră de salivă și de urme de insecte. Părea că se îneacă. Părul ei lung și platinat se legăna, iar cercul de bronz de forma literei O strălucea în bătaia soarelui. Adunarea se dezmetici din tăcerea ei încremenită; se făcură auzite mai multe glasuri. Ridicând foarte tare vocea, în felul celor surzi, Franny Lovecraft propuse să fie chemată poliția. Raymond Neff se încumetă să sară în picioare, cu pumnul ridicat în aerul ciuruit de razele soarelui; îi tremurau fălcile. Jenny chicoti; nu mai reușea să-și stăpânească ilaritatea care o presa dinăuntru. Într-un fel, mișcarea animată făcea să fie totul așa de caraghios, ca motanul aplatizat din desenele animate care se scoală și o pornește iar în urmărire. Izbucni în râs – cu vocea înaltă și pură, aproape ca un zbor de fluture – și își trase mâna din strânsoarea plină de compasiune a Gretei. Se întrebă cine putea fi autoarea acestei isprăvi: Sukie, știa toată lumea, se afla în clipa de față în pat cu vulpoiul de Arthur Hallybread, în timp ce nevasta îi era la biserică; vulpoiul bătrân de Arthur își regulase timp de treizeci de ani studentele de la facultatea de fizică din Kingston. Jane Smart era dusă tocmai la Warwick, ca să cânte la orgă electronică pentru o adunare a sectei Moon, care preluase sala de întruniri abandonată de quakeri; ambianța (îi povestise Jane lui Mavis Jessup, care îi povestise lui Rose Hallybread, care îi povestise lui Jenny) era

deprimantă, toți tinerii aceia cu creierul spălat, tunși soldățește, dar plăteau bine. Alexandra își făcea probabil figurinele ei, sau își plivea crizantemele. Poate că nici una din ele trei nu urzise isprava de față, poate că era ceva care le scăpase, pur și simplu, împrăștiindu-se în aer, ca savanții aceia atomiști care puseseră la cale bomba nucleară cu care să-l învingă pe Hitler și pe Tojo și care sunt acuma plini de remușcări, ca Eisenhower care refuzase să semneze cu Ho Chi Minh un armistițiu care ar fi pus capăt tulburărilor, ca florile sălbatice ale verii, gălbenele și coada-șoricelului, slobozindu-și acum semințele adormite peste câmpurile înțelenite și năpădite de buruieni pe unde, odinioară, sclavi negri le deschideau porțile stăpânilor sosiți în galop, purtând jachete cu cozi de rândunică și pălării înalte de fetru, cu blană de biber. Oricum, era totul nespus de *caraghios*. Herbie Prinz, cu fața lui trasă, gușată și hămesită devenită vineție din pricina agitației, se împingea de zor dindărătul Almei Sifton, croindu-și drum spre aleea dintre cele două șiruri de strane, mai-mai s-o dea jos pe doamna Hallybread care, ca și celelalte femei, își ținea instinctiv mâna la gură, ridicându-se bătoasă, gata s-o rupă la fugă.

– Vă rog, strigă Brenda, dându-și seama că a scăpat situația din mână. – De pe buza inferioară i se scurgea ceva care îi lăsa pe bărbie dâre lucitoare. – Vă rog! mai strigă ea încă o dată, cu un glas masculin și cavernos, de parcă ar fi imitat un ventriloc.

Cuprinsă toată de un râs isteric, Jenny trebui să fie condusă afară, unde apariția ei, clătinându-se pe picioare între cei doi soți ochelariști, îi lăsă cu gura căscată pe cetățenii cu frica lui Dumnezeu care, la ora respectivă, își spălau automobilele pe Cocumscussoc Way.

Jane Smart se retrăgea o dată cu copiii, ducându-se uneori drept la culcare după ce îi învelea pe cei doi mai mici și adormind în timp ce cei mai măricei mai priveau, ilicit, câte o jumătate de oră de *Mannix* sau alt serial cu urmăriri de mașini, localizat în sudul Californiei. Pe la două-două și ceva se trezea brusc, ca și cum ar fi sunat telefonul care acum tăcea, sau ca și cum un intrus ar fi încercat ușa de la intrare, sau ar fi spart un ochi de geam, iar

acum își ținea răsuflarea. Jane trăgea cu urechea, apoi zâmbea în întuneric, amintindu-și că era ora ei de întâlniri. Se ridica din pat în cămășuța ei translucidă de nailon, își așeza pe umeri halatul matlasat din satin și punea la încălzit laptele pentru cacao. Randolph, tânărul ei doberman nesățios, venea țăcănind cu ghearele pe podea, până în bucătărie, iar ea îi dădea să roadă un biscuit, în formă de os și tare ca piatra; el își ducea ciubucul primit în colțul lui și scotea tot felul de sunete neplăcute cu dinții lui lungi și cu buzele purpurii strânse. Laptele dădea în fiert, ea își ducea cacaua în living, urcând cele șase trepte, apoi își scotea violoncelul din cutie, din cutia de lemn de mahon lustruit și plin de viață, ca o varietate superioară de carne. „Bine, fetițo!" i se întâmpla să rostească cu glas tare, căci pe aleile plate ale cartierului, de jur împrejur, domnea o liniște desăvârșită – nu se auzea nici un zgomot de mașini, nici un plânset de copil; casele se trezeau și se duceau la culcare sincronizat, atât de solidare, încât totul devenea înspăimântător. Căuta pe podeaua făcută țăndări o gaură în care să-și fixeze suportul violoncelului și, târând portativul, lampadarul și scaunul cu spătar drept la locul ales, începea să cânte. Astă-seară voia să abordeze Suita a doua pentru violoncel solo de Bach. Era una din favoritele ei; fără îndoială, o prefera destul de apaticei Suite a întâia și Suitei a șasea, cea groaznic de dificilă, înnegrită cu note de șaizeci pătrimi de o înălțime imposibilă, scrisă ca pentru un instrument cu cinci coarde. Însă totdeauna, chiar și în cele mai ceasornicărești variații ale lui Bach, era ceva de descoperit, ceva de *auzit*, un moment în care dintr-o mișcare de roți se înălța o voce. Bach fusese fericit la Köthen, dacă n-ar fi fost moartea neașteptată a soției sale Maria și căsătoria atât de simpaticului și de muzicalului prinț Leopold cu tânăra sa verișoară, Henrietta von Anhalt; Bach îi spunea acestei soțioare „amusa", adică o persoană cu totul opusă muzelor. Henrietta căsca în timpul concertelor de la curte, iar solicitările ei îi abăteau prințului atenția de la *Kappellmeister*-ul său, o abatere care a ajutat la hotărârea lui de a-și căuta un post de cantor la Leipzig. S-a dus la noua sa slujbă, cu toate că neînțelegătoarea prințesă murise pe neașteptate, mai înainte ca el să plece din Köthen. În Suita a doua există o temă –

o succesiune melodică de terțe ascendente și descendente din ton în ton – anunțată în preludiu, reluată inversat în allemandă, o răsturnare de moment (cu o terță) a mersului descendent; astfel, în melodia curentă (*moderato*) se insera o emoție sfâșietoare, care revenea iar și iar, chestiunea în discuție ajungând aproape de disonanță în acordul *forte* în re diez-la, între un si becar vibrat și o succesiune de treizeci doimi, în *piano*, care îți amorțeau degetele. Chestiunea în discuție, realiză Jane Smart în timp ce cânta mai departe, iar cacaua din care nu apucase să guste prindea un caimac călduț, era moartea – moartea deplânsă a Mariei, care fusese verișoara lui Bach, moartea îndelung dorită a prințesei Henrietta, care urma într-adevăr să vină. Moartea era spațiul pe care îl curățau aceste note care cădeau mereu, spumegând, un spațiu interior splendid și lustruit, care se lărgea tot mai mult. Ultima măsură era notată *poco a poco ritardando* și cuprindea intervale – cel mai amplu un re de jos-re de sus – care îi puneau degetele să alunece cu un scârțâit voalat, în sus și în jos pe gâtul instrumentului. Allemanda se termina pe aceeași tonică joasă, enormă: nota ar fi putut înghiți singură întreaga lume.

Jane trișa: se cerea o repetare (repetase prima jumătate), însă acum, ca un călător care, în lumina lunii abia răsărite, ajunge să creadă în sfârșit că drumul lui duce undeva, voia să ajungă cât mai repede la țintă. Își simțea degetele inspirate. Se apleca deasupra partiturii; era ca un cazan în care clocotea o mâncare gătită doar pentru ea; n-avea cum să mai greșească. Couranta se desfășură iute, cântându-se de la sine, câte douăsprezece șaisprezecimi de fiecare măsură, numai de două ori atinsă de ezitarea unui acord de quartă în fiecare secțiune, apoi reluându-și zborul sacadat, mica temă dispărând acum aproape cu totul. Tema aceasta, intuia Jane, era feminină; însă o altă voce se înfiripa înăuntrul structurii muzicale, vocea masculină a morții, pronunțând lent silabe peremptorii. Cu tot avântul ei, couranta își încetini ritmul, până la șase note *staccato*, accentuate ca să marcheze coborârea de terță, apoi de cvartă, apoi de cvintă, abrupt, până la aceeași notă finală, ineluctabila tonică. Sarabanda, în *largo* era superbă, de necontrazis, cu salturile ei lente marcate de mai multe triluri, o fantomă a

acelei teme delicate reapărând după ce o uriașă nonă de dominantă incompletă se prăbușise zdrobitor peste tot desenul muzical. Jane mânuia stăruitor arcușul – do diez grav-si bemol-sol – delectându-se cu forța anihilatoare a frazei, admirând felul în care septima în *diminuendo* a celor două note joase îngâna sardonic saltul unei septime micșorate (do diez–si bemol) din rândul precedent. Trecând după aceea mai departe, la primul menuet, Jane auzi cât se poate de limpede – nu era o chestiune de auz, încarna ea însăși muzica – războiul dintre coarde și fraza care încerca să li se sustragă, fără să reușească. Arcușul ei sculpta acum forme în interiorul unei substanțe, a unei încremeniri, a unei tăceri. Exteriorul lucrurilor era numai lumină solară și dispersie; interiorul tuturor lucrurilor era moartea. Maria, prințesa, Jenny: o procesiune. Interiorul nevăzut al violoncelului vibra, vârful arcușului decupa cercuri și arcuri dintr-un lingou de aer, sunetele cădeau ca așchiile de lemn de pe arcuș. Jenny încerca să evadeze din sicriul pe care i-l sculpta Jane; al doilea menuet se deplasă în tonalitatea re major, iar prezența feminină întemnițată înăuntrul muzicii dădu să scape, cu pași alunecați de note legate, dar fu adusă înapoi, *Menuetto I da capo*, și înghițită de culorile mai întunecate, iar impetuosul cvartet de acorduri apărea marcat explicit pentru arcuș: *f-a aufstrich, B♭-f-d abstrich G-g-e aufstrich, A-e-c♯*. Trebuia cântat repede, sus, jos, sus, apoi jos pentru acea *coup de grâce* în trei bătăi, cu care spiritul care vibra era definitiv retezat.

Înainte de a încerca să abordeze giga, Jane sorbi din ceașca ei de cacao: pojghița de caimac rece i se lipi de buza de sus. Randolph, care își consumase biscuitul, se strecurase înăuntru și se culcase în apropiere, pe dușumeaua plină de cicatrice, lângă piciorul gol cu care ea bătea măsura. Dar nu dormea: ochii lui de carneol o priveau țintă, cu un fel de tresărire; o expresie hămesită îi încreți ușor botul și îi ciuli urechile, trandafirii ca niște cochilii de melci. Aceste ființe care fac parte din familie, se gândi Jane, rămân de nepătruns, sunt niște țăndări de materie brută. Știe că asistă la ceva important, dar nu știe ce este; e surd la muzică și orb la zborul și la spiralele spiritului. Își luă arcușul. I se părea miraculos de ușor, ca o baghetă. Giga era marcată *allegro*. Începea

cu niște fraze perfide – dit-dab (la-re), dit-dab (si bemol-do diez), dit-do-dodo-do-dit-dab, dit... Îi toarse mai departe firul. De obicei avea necazuri cu aceste suite de intervale, când bemoli, când diezi, dar astă-seară zbură peste ele, mai profund, mai înalt, mai profund, *spiccato, legato.* Cele două voci se ciocneau una de alta, o ultimă revenire a acelei teme vibrânde, retractile, care se întorcea mereu, încă nepotolită. Așadar despre asta murmuraseră bărbații, monopolizând-o, de atâtea secole: despre moarte; nici nu-i de mirare că au vrut s-o păstreze pentru ei, că au ascuns-o femeilor, că le-au lăsat să-și vadă de alăptat și de clocit, în vreme ce ei, *ei*, bărbații, și-au împărțit între ei adevărata comoară, onix și abanos și aur curat, substanța gloriei și a eliberării. Până acum moartea lui Jenny nu fusese decât o ștersătură în mintea lui Jane, nu fusese nimic; acum avea o structură tactilă, o complexitate ramificată și somptuoasă, o profunzime senzuală mai ademenitoare decât mângâierea aceea pe care ne-o acordă valurile care se retrag de pe plajă, între pietre rostogolite, decât acel suspin greu și obosit pe care îl scoate marea, cu fiecare val. Era ca și cum bietul trup otrăvit al lui Jenny se împletise, vână cu vână și mușchi cu mușchi, cu trupul lui Jane, ca trupul unei femei înecate cu algele, iar acum se ridicau împreună, unul urma să se lepede de celălalt, însă deocamdată erau înlănțuite împreună în aceste adâncuri învârtejite și luminescente. Giga îi înțepa degetele: terțele în optimi ascunse sub șaisprezecimile care se derulau deveniră amenințătoare; era o cadență disperată, o scufundare continuă, o învolburare dezagreabilă în *fortissimo*, o ultimă serie de note joase, apoi tot mai sus, până la strigătul care încununa acest *crescendo*, strigătul scurt și subțire al acelui re din final.

Jane execută ambele reluări și nu greși aproape deloc, nici măcar în secțiunea mediană, atât de spinoasă, unde trebuia să se schimbe rapid dinamica, într-un desiș de note punctate și de legături, cine putuse vreodată să spună că la ea *legato* sună ca *détaché*?

Cartierul de case tip se întindea dincolo de ferestrele întunecate, ca o porțiune de ghețuri antarctice. Uneori mai telefona câte un vecin ca să se plângă, în seara asta însă, până și telefonul părea

căzut în transă. Numai Randolph își ținea ochii deschiși; în vreme ce capul lui greu stătea culcat pe podea, un ochi opac, cu fire sângerii brăzdându-i întunecimea, urmărea trupul gol pe dinăuntru, de culoarea cărnii, aflat între picioarele stăpânei lui, stridentul lui rival la afecțiunea acesteia. În ceea ce o privea, Jane era atât de exaltată, atât de răpită, încât continuă să cânte prima mișcare a partiturii violoncelului din Sonata lui Brahms în mi minor, toate aceste doimi romantice și languroase, în timp ce un pian imaginar se grozăvea în prim-plan. Ce dulceag mai era și Brahms, cu toate floricelele lui: o veritabilă femeie, cu trabuc și cu barbă.

Jane se ridică de pe scaun. Avea o durere ucigătoare în umăr și pe obraz i se prelingeau lacrimi. Era ora patru și douăzeci. Primele tresăriri de lumină azvârleau umbre palide peste peluza de dincolo de geam, din spatele tufișurilor hirsute pe care nu le tundea niciodată și care se întinseseră și se amestecaseră între ele, asemeni diferitelor nuanțe de licheni pe o piatră de mormânt, ca niște formațiuni de bacterii într-un mediu de cultură. Copiii începeau să facă gălăgie dis-de-dimineață, iar Bob Osgood, care îi promisese că va încerca să se întâlnească cu ea ca să „ia prânzul" într-un motel oribil – un semicerc de căsuțe de placaj așezate departe, în pădure – de lângă Old Wick, urma s-o sune de la bancă și să confirme întâlnirea; așa că nu mai putea să scoată receptorul din furcă și să doarmă, nici dacă nu s-ar fi agitat copiii. Jane se simți brusc atât de istovită, încât se duse la culcare fără să mai pună violoncelul înapoi în cutie, abandonându-l rezemat de scaun, ca și cum ar fi fost un instrumentist dintr-o orchestră simfonică și ar fi ieșit din scenă pe durata pauzei.

Alexandra se uita pe fereastra bucătăriei, întrebându-se cum de se mânjise totul cu praf – ploaia, în sine, putea fi oare murdară? – așa că o văzu pe Sukie parcându-și mașina și luând-o pe aleea de cărămizi, pe sub bolta de viță, ferindu-și căpșorul portocaliu ca să nu lovească adăpătoarea goală pentru păsări și coardele joase pe care se împlineau ciorchini verzi. Fusese până acum un august umed și astăzi vremea arăta din nou a ploaie. Femeile se sărutară după ușa din plasă de sârmă.

– Ai fost *așa* de drăguță că ai venit, zise Alexandra. Nu știu de ce mi-e frică să merg s-o caut singură. La mine în mlaștină.

– Dar e înfricoșător, scumpo, zise Sukie. Fiindcă a fost atât de eficace. E iar la spital.

– Bineînțeles, nu știu de fapt dacă asta e cauza.

– Ba știm, zise Sukie, fără să zâmbească și de aceea, cu buzele părându-i adunate și stranii. Asta a fost.

Arăta calmă, o reporteriță în impermeabil. Fusese reangajată la *Word*. Tranzacțiile imobiliare erau, îi spusese la telefon Alexandrei, prea de domeniul șansei, prea aducătoare de ulcer, tot așteptând să se urnească lucrurile, tot întrebându-te dacă n-ai fi putut să rostești ceva mai persuasiv la nivel subliminal, în acel moment crucial când clienții văd casa prima oară, sau când coboară în subsol, soțul încercând să se arate priceput la conducte, iar soția îngrozită de șobolani. Și pe urmă când se încheie totuși afacerea, onorariul trebuie împărțit la trei sau la patru. Chiar făcuse ulcer: o durere seacă, imediat sub coaste, mai sus decât ți-ai închipui și care se întețește peste noapte.

– Bei ceva?

– După. E devreme. Arthur zice că n-ar mai trebui să beau nici o picătură până nu-mi refac stomacul. Ai încercat vreodată Maalox? Dumnezeule, simți gustul de cretă de câte ori sughiți. Oricum – zâmbi, cu zâmbetul ei de altădată, cu buza superioară, mai groasă, întinsă de i se vedea interiorul fără ruj deasupra dinților mari, strălucitori și ieșiți în afară – m-aș simți vinovată să beau aici, fără Jane.

– Săraca Jane.

Sukie știa la ce se referă, deși se întâmplase de mai bine de o săptămână. Câinele acela hidos îi rosese violoncelul, făcându-l bucățele, într-o noapte când ea nu-l pusese înapoi în cutie.

– Și de data asta se crede că e definitiv? întrebă Alexandra.

Sukie intui că se referă la internarea lui Jenny în spital.

– A, știi cum sunt doctorii, nu spun așa ceva niciodată. Încă niște analize, asta e tot ce-ți spun. Tu cum te mai simți?

– Încerc să nu mă mai văicăresc. Durerile vin și se duc. Poate sunt de la pre-menopauză, sau de la situația post-Joe. Ai aflat de Joe? A renunțat de-a binelea la mine.

Sukie încuviință din cap, lăsându-și zâmbetul să-i alunece încet peste dinți.

– Jane spune că numai *ele* sunt de vină. Pentru toate durerile și suferințele noastre. Până și pentru tragedia cu violoncelul dă vina pe ele. De fapt, ar putea să se învinovățească singură pentru asta.

Când se vorbi de *ele*, atenția Alexandrei fu distrasă pe moment de la durerea vinovată pe care o simțea uneori în ovarul stâng, alteori în ceafă iar, mai nou, la subrat, unde o rugase Jenny o dată să se uite. Când sunt prinși ganglionii limfatici, își amintea Alexandra că citise sau văzuse cândva la televizor, e prea târziu.

– Și pe care din ele anume o consideră vinovată?

– Păi, nu știu din ce motiv, i-a cășunat pe mititica aia ciufulită de Dawn. Eu una nu cred că o puștoaică poate să aibă deja puterile astea. Greta e destul de tare, și Brenda ar putea fi dacă nu și-ar mai da atâtea aere. Din ce lasă să-i scape Arthur, nici Rose nu e ușă de biserică: e redutabilă, i se pare lui, altfel probabil că ar fi divorțat de mult. Ea nu vrea să divorțeze.

– Sper din toată inima că n-o să-i dea în cap cu vătraiul.

– Ascultă, dragă. Nu am fost niciodată de părere că așa se rezolvă problemele cu nevasta. Am fost și eu nevastă cândva, să știi.

– Cine n-a fost? Nu mă gândeam defel la tine, scumpa mea, casa aș considera-o vinovată, dacă ar fi să se întâmple iarăși ceva. Făgașele spirituale o dată create revin mereu în același loc, nu crezi?

– Nu știu. A mea ar trebui vopsită.

– Și a mea la fel.

– Ar trebui, poate, să mergem după lucrul acela înainte să înceapă ploaia.

– Ce drăguț din partea ta că ai venit să mă ajuți.

– Păi, nici mie nu-mi vine prea la îndemână. Oarecum. Până la un punct. Și îmi pierd toată vremea umblând cu mașina după

cai verzi pe pereți. Patinează mereu și îmi scapă de sub control, mă întreb dacă e de vină mașina sau sunt eu. Ralph Nader a condamnat modelul ăsta.

Trecură prin bucătărie, ajungând în atelierul Alexandrei.

– Ce naiba mai e și *asta*, ia spune-mi?

– Ce n-aș da să știu! La început a fost ceva imens pentru o piață publică, mă bântuiau viziuni de Calder și Moore, probabil. Mă gândeam că, dacă îmi iese foarte bine, aș putea s-o torn în bronz; după toate lucrurile astea din *papier-mâché*, mi-ar plăcea să fac ceva mai durabil. Iar schelăria și ciocănitul de jur împrejur sunt bune contra frustrărilor sexuale. Numai că nu-i stau brațele ridicate. Peste noapte tot cade câte o bucată.

– Au vrăjit-o.

– S-ar putea. Ce pot să-ți spun e că m-am tăiat rău de tot în toate sârmele astea; ție nu ți-e urât felul în care se încolăcește sârma și scoate colți? Așa că acum încerc s-o reduc la mărimea naturală. Nu fi așa de sceptică. S-ar putea să înceapă să meargă. Nu mi-am pierdut încă tot curajul.

– Ce-ți mai fac frumoasele de ceramică, „țâțicile"?

– Nu mai pot să fac așa ceva, de atunci. Mi se face pur și simplu greață când îmi amintesc cum i s-a topit fața, de ceară și de pioneze.

– Ar trebui să încerci și tu un ulcer. Până atunci habar n-aveam unde e duodenul.

– Da, numai că eu din „țâțici" trăiam. M-am gândit că poate niște lut proaspăt o să-mi aducă inspirație, așa că am dat o fugă cu mașina până la Coventry săptămâna trecută și, ce să vezi, casa de unde îmi cumpăram caolina mea cea frumoasă era toată îmbrăcată în tablă de aluminiu. De un verde grețos. Proprietăreasa văduvă a murit peste iarnă, de inimă, în timp ce tăia lemne, așa mi-a spus cea care stă acum acolo, iar soțul ei nu vrea să-și bată capul vânzând argilă; vrea să-și facă piscină și *patio* în spatele casei. Așa că s-a zis cu asta.

– Arăți superb, totuși. Cred că ai început să slăbești.

– Nu e și ăsta un simptom?

Își croiră drum prin vechiul atelier de olărie și ieșiră în curtea din spate, unde ar fi fost mare nevoie să se tundă iarba. O năpădiseră mai întâi păpădiile, iar acum și mohorul. Stropi maronii pe care natura îi încărca cu otrăvuri, sucuri de leac și paliative, ciupercile se materializaseră prin ungherele umede ale acestei peluze neglijate timp de o vară întreagă. Vara fusese umedă. Chiar și acum mantia norilor forma în depărtare cozi atârnând în jos, mănunchiuri călătoare ce aduceau ploaie ici și colo. Hățișul din spatele zidului năruit era el însuși un zid de bălării și de rugi de zmeură sălbatică. Alexandra știa de existența tufișurilor de spini și își pusese pantalonii ei bărbătești uzați. Sukie însă purta pe sub impermeabil o fustă de bumbac indian vărgat și o bluză maro cu volănașe și era încălțată cu pantofi cu toc decoltați, de culoarea sângelui de bou.

– Prea ești frumos îmbrăcată, îi spuse Alexandra. Întoarce-te în magazie și trage-ți măcar cizmele alea murdare de cauciuc, vezi că sunt pe undeva pe lângă furcă. Să-ți salvezi măcar pantofii și gleznele. Adu și foarfecele cu mâner lung, din cele care au un arc suplimentar. De fapt, de ce nu-mi aduci tu foarfecele și pe urmă să rămâi aici în curte? Nu prea ești obișnuită cu viața în natură și o să-ți agăți și fusta asta drăguță.

– Nu, nu, se împotrivi Sukie, leală. M-ai făcut curioasă. E ca și cum am căuta ouă de Paști.

Când Sukie se întoarse, Alexandra stătea chiar în locul cu pricina, din câte reușea să-și aducă aminte, și făcea demonstrația cum aruncase ea amuleta aducătoare de nenorociri, ca să scape de ea pe veci. Apoi cele două prietene înaintară, tăind ramuri și strâmbându-se de durere, în hățișul sălbatic înăuntrul căruia sute de specii de plante se luptau pentru lumină și apă, pentru bioxid de carbon și azot. Zona părea limitată și omogenă – o întindere de verde – privită de sus, din curte, dar o dată ce pătrunseră în ea deveni o junglă multiformă, o ciocnire febrilă de forme de frunze și de tulpini, o implacabilă putrezire de lanțuri proteice, căci natura nu urmărea numai să iasă ea în mii de feluri la iveală cu rădăcini, mlădițe și muguri, dar și să atragă insecte și păsări cu polenul și cu semințele ei. Uneori pașii li se scufundau în mâl;

alteori păşeau peste paturi moi de iarbă, crescute şi întărite cu timpul. Spinii le ameninţau ochi şi mâini; pământul era ascuns sub o mască de frunze moarte şi de tulpini, ca o rogojină împletită. Ajungând în zona unde bănuia Alexandra că ajunsese amuleta înfăşurată în poleială, ea şi cu Sukie se aplecară în strania căldură vegetală. Spaţiul din apropierea solului mişuna, congestionat, de forme ascuţite, căci ramuri şi lujere scormoneau prin umbră în căutare de fărâme de soare şi de spaţiu.

Sukie ţipă de bucuria descoperirii; dar ceea ce ridică din locul unde stătuse multă vreme îngropată în pământ era o minge veche de golf, punctată cu pătrăţele demodate. Chimicalele absorbite îi coloraseră ruginiu jumătatea care stătuse în jos.

– Fir-ar să fie! exclamă Sukie. Mă întreb cum naiba o fi ajuns aici, suntem la mile distanţă de orice teren de golf.

Bineînţeles, Monty Rougemont fusese un pasionat jucător de golf: îl supăra prezenţa femeilor, cu râsul lor spontan şi cu îmbrăcămintea lor pastelată, pe pista de joc sau oriunde în acel paradis al croselor; era ca şi cum, descoperind această minge, Sukie ar fi dat peste o fărâmă din fostul ei soţ, peste un mesaj din altă lume. Strecură amintirea în buzunarul impermeabilului.

– O fi căzut dintr-un avion, sugeră Alexandra.

Le descoperiseră ţânţarii şi se îmbulzeau în jurul lor, muşcându-le de obraz. Sukie îşi vântură mâna înainte şi înapoi, în dreptul gurii, protestând:

– Chiar dacă o găsim, iubito, ce te face să crezi că mai putem desface ceva?

– Trebuie să existe o cale. Am citit eu. Faci totul pe dos. Scoatem ăcele, retopim ceara şi o facem lumânare la loc. Încercăm să ne aducem aminte ce-am pronunţat în seara aceea şi le spunem pe dos.

– Toate numele acelea sacre, imposibil. Nu-mi aduc aminte nici jumătate din ce s-a rostit.

– În momentul crucial Jane a zis „Mori!" şi tu ai zis „Ia-o!" şi ai chicotit.

– Chiar aşa? Înseamnă că ne luase valul.

Ghemuindu-se, ferindu-și ochii, explorară hățișul pas cu pas, în căutarea unui licăr de poleială. Sukie își zgârie picioarele dincolo de cizmele de cauciuc, iar frumosul ei impermeabil londonez era acum cu poalele suflecate și cu tighelele mărunte descusute. Spuse:

– Pun pariu că a rămas agățată într-una din tufele astea afurisite de spini.

Cu cât mai certăreață părea Sukie, cu atât mai maternă devenea Alexandra.

– Tot ce se poate. Am simțit-o ciudat de ușoară când am aruncat-o. Parcă plutea.

– De ce naiba oi fi aruncat-o tocmai aici? Ce isterie și pe tine!

– Ți-am spus doar, tocmai vorbisem la telefon cu Jenny și ea mă rugase s-o salvez. M-am simțit vinovată. Mi-a fost frică.

– Frică de ce, scumpo?

– Știi doar. De moarte.

– Dar nu e moartea ta.

– Orice moarte e într-un fel și a ta. În ultima vreme am aceleași simptome pe care le avea Jenny.

– Totdeauna ai avut tu ideea fixă cu cancerul.

Exasperată, Sukie nu reuși să nimerească cu foarfecele de grădină nuielele care o deranjau, agățându-i haina de ploaie și zgâriindu-i încheieturile.

– Fir-ar să fie! Uite o veveriță moartă, s-a uscat de tot. E o groapă de gunoi veritabilă, asta de aici. N-ai fi putut să găsești chestia aia afurisită cu al șaselea simț? N-ai putut s-o faci, cum îi zice, să leviteze?

– Am încercat, dar n-am reușit să-i recepționez semnalul. Poate că folia de aluminiu a astupat emanațiile.

– Poate că nici puterile tale nu mai sunt ca pe vremuri.

– S-ar putea. Mai târziu am încercat de mai multe ori să doresc să fie puțin soare, simțeam că înnebunesc cu toată umezeala asta; dar tot a plouat, până la urmă.

Sukie o trăgea la răspundere, din ce în ce mai supărată.

– Jane a reușit să leviteze cu întregul eu.

– Asta e Jane, ce vrei. E din ce în ce mai puternică. Dar ai auzit-o, nu vrea să contribuie la întoarcerea vrăjii, zice că îi place cum merg lucrurile.

– Mă întreb dacă nu ai supraestimat distanța la care ai putut s-o arunci. Monty se plângea, pe vremuri, tot timpul de jucătorii de golf care își căutau mingile, cum se duceau la kilometri dincolo de locul unde puteau fi.

– Eu am senzația că amândouă am subestimat distanța. Cum ți-am spus, a zburat, pur și simplu.

– Atunci tu mai vezi pe acolo, eu mă întorc puțin înapoi. Dumnezeule, țepii ăștia nenorociți! Groaznici mai sunt! Și la ce sunt buni, mă rog frumos?

– Hrănesc păsări, rozătoare și sconcși.

– A, ce să spun!

– Unii nu sunt rugi de zmeură, tocmai observam că sunt măceși. Când ne-am mutat la Eastwick, Ozzie și cu mine, în primii ani făceam în fiecare toamnă gem de măceși.

– Prea erați perfecți, tu și cu Ozzie.

– Era înduioșător cât de gospodină puteam să fiu. Ești o sfântă – îi spuse lui Sukie – că ai venit să mă ajuți. Știu că te-ai plictisit. Poți să pleci când vrei.

– Nu chiar o sfântă, nici așa. Poate că mi-e și mie frică. Uite-o aici, apropo.

Nu părea nici pe departe la fel de încântată ca atunci când găsise mingea de golf, cu cincisprezece minute mai înainte. Scrijelită și împiedicată (așa avea senzația) de o asperitate esențială și ireductibilă a universului, Alexandra își croi cu greu drum până în locul unde stătea cealaltă femeie. Sukie nu atinsese obiectul. Acesta zăcea într-un loc deschis, un petic de grind pe ale cărui margini se sprijineau niște floricele de iarbă-amară, câteva flori albe și plăpânde ce-și etalau atracțiile printre umbrele junglei. Aplecându-se să atingă folia mototolită de aluminiu, care nu ruginise dar devenise mată în urma lunilor întregi petrecute sub cerul liber, Alexandra băgă de seamă că solul umed și negru din jurul ei mișuna de un fel de larve, de niște puncte roșiatice adunate ca pilitura de fier în jurul unui magnet, alergând bezmetice în

lumea lor miniaturală, aflată cu câteva trepte mai jos, pe terasele vieții, decât a ei. Se forță să atingă amuleta aducătoare de rele, diavolescul cartof copt. Când o ridică de jos, o simți aproape fără greutate și o auzi zornăind: ácele dinăuntru. Desfăcu încet poleiala goală. Acele dinăuntru ruginiseră. Substanța cerată a micului simulacru al lui Jenny dispăruse cu totul.

– Grăsime animală, grăi Sukie, în cele din urmă, după ce așteptase o vreme ca Alexandra să vorbească prima. Ceva lighioane de pe aici au descoperit că-i bună și au rontăit-o, sau și-au îndopat puii cu ea. Uite: au lăsat firele de păr. Îți aduci aminte de firele de păr? Te-ai fi așteptat să putrezească sau să se transforme cumva. De asta firele de păr înfundă chiuvete, sunt indestructibile. Ca sticlele de plastic. Într-o bună zi, scumpa mea, n-o să mai rămână pe lume decât firele de păr și sticlele de plastic.

Nimic. Simulacrul lui Jenny se prefăcuse în nimic.

Stropi de ploaie, ca niște înțepături de ace, le atinseră fețele, acum că se ridicaseră amândouă în picioare printre rugii încâlciți. Asemenea picături microscopice, uscate la început, prevestesc totdeauna o ploaie serioasă, torențială. Cerul era cenușiu și compact, cu excepția unei dâre subțiri de albastru deasupra orizontului, la apus, atât de departe că putea fi de-a dreptul dincolo de Rhode Island, acest cer senin.

– Natura e o babornița nesătulă, rosti Alexandra, dând drumul în buruieni foliei de aluminiu și ácelor.

– Și mereu însetată, zise Sukie. Nu mi-ai promis ceva de băut?

Sukie încerca să fie frivolă și s-o consoleze, știindu-i groaza, și arăta în realitate buimăcitor, cu părul ei roșu și cu buzele ca de maimuță, stând îngropată până dincolo de brâu în rugi țepoși, cu impermeabilul ei elegant. Însă Alexandra încerca o senzație pustiitoare de distanță, ca și cum prietena ei dragă, seducătoare și totuși sleită de puteri, nu era decât încă o imagine care se îndepărta treptat, un afiș publicitar pe panoul din spate al unui camion care pornea în viteză de la stop.

Printre inovațiile introduse de Brenda se număra și cea care îngăduia enoriașilor să țină, la ocazii, câte o predică; astăzi era

rândul lui Darryl Van Horne. Cartea groasă și mult răsfoită pe care o deschise pe pupitru nu era Biblia, ci un dicționar Webster cu copertă roșie.

– Miriapod – dădu el citire, cu vocea aceea a lui cu răsunet ciudat, ca și cum ar fi fost pre-amplificată. Din clasa unor artropode de pradă, alcătuite din mai multe segmente, fiecare purtând o pereche de membre, din care primele două sunt modificate în colți veninoși.

Darryl își ridică privirea; purta o pereche de ochelari de citit în formă de semilună și asta adăuga la instabilitatea feței lui, cu aerul că e asamblată din porțiuni disparate, cu cusături nu tocmai discrete.

– Nu știați asta, despre colții veninoși, nu-i așa? N-ați fost niciodată siliți să priviți un miriapod drept în ochi, nu-i așa? Nu-i așa, norocoșilor? – Se adresa, tunând pe deasupra lor, unei duzini de capete, risipite prin strane în această zi înăbușitoare de sfârșit de august, cu cerul, care se zărea prin ferestrele înalte, de culoarea posacă și lipsită, de fapt, de culoare a hârtiei reciclate. – Gândiți-vă numai, îi îndemna Darryl, gândiți-vă la evoluția acestor colți prin eoni, la infinitatea – nu-i așa că detestați cuvântul acesta, „infinitate", e ca și cum ar trebui să cazi în genunchi ori de câte ori îl rostește vreun neisprăvit și, probabil faptul că l-am rostit mă face și pe mine un neisprăvit, dar cum naiba să-i spui altfel? – gândiți-vă la toate aceste lupte încleștate care se petrec sub chiuvetă, în pivniță, în junglă și care sfârșesc în gura acestui artropod de pradă – nu-i așa că e o expresie reușită? – în gura acestui artropod de pradă, dacă doriți să-i spuneți așa, nu seamănă deloc cu buzele noastre de rubin, vă spun eu, mai înainte ca acelor două membre din față să le vină ideea de a deveni veninoase, ca rețelele de ADN să reia tema, iar miriapozii să se împerecheze ca să dea naștere la alți miriapozi și până la urmă să se transforme în colți. În colți cu venin. Îngrozitor, ce mai! – Își șterse buzele cu arătătorul și cu degetul mare. – Și asta se numește creație, această adevărată tortură!

Titlul predicii, anunțat cu litere albe mobile pe panoul de afară era: „Aceasta este o Creație îngrozitoare".

Capetele risipite, în ascultare, prin biserică rămâneau mute. Până și lemnul schelăriei îmbătrânite nu mai trosnea. Brenda însăși tăcea, stând în profil, lângă pupitru, pe jumătate ascunsă de un buchet imens de gladiole și de ferigi într-o urnă de plastic, oferit în duminica aceasta în amintirea unui copil născut mort, pe care îl produsese Franny Lovecraft, cu cincizeci de ani în urmă. Brenda arăta palidă și apatică; fusese atinsă de o indispoziție cea mai mare parte a verii. Fusese o vară nesănătos de umedă la Eastwick.

– Știți ce li se făcea în Germania vrăjitoarelor? întrebă Darryl cu voce tare, de la amvon, dar ca și cum abia atunci i-ar fi trecut asta prin minte, ceea ce, probabil, se și întâmplase. Le așezau pe un scaun de fier și aprindeau focul dedesubt. Le smulgeau carnea cu clești înroșiți în foc. Le strângeau degetele în menghină. Roata. Cizma. Frânghia. Orice tortură vă poate trece prin cap, le aplicau pe toate. Pe niște bătrânele netoate, de cele mai multe ori.

Franny Lovecraft se aplecă peste Rose Hallybread și îi șopti ceva, cu un scrâșnet puternic dar ininteligibil. Van Horne simți intervenția și, în felul său stângaci și vulnerabil, trecu în defensivă:

– Bine! răcni el către întreaga adunare. Și ce-i cu asta? O să-mi spuneți: asta e natura umană. Asta e istoria umană. Ce au toate astea de a face cu Facerea? Ce tot încearcă să-mi înșire individul ăsta trăsnit? Putem să vorbim la nesfârșit, până diseară, de torturile pe care ființele omenești și le-au aplicat una alteia, sub stindardul sacru al unei credințe sau a alteia. Chinezii obișnuiau să jupoaie bucățică cu bucățică pielea de pe trup, în Evul Mediu i se spinteca burta unui individ, chiar sub ochii lui, i se tăia cocoșul și i se îndesa în gură. Scuzați-mă că vorbesc așa pe șleau, sunt cuprins de indignare. Ce vreau să spun e că, puse toate astea cap la cap și înmulțite cu un milion, nu înseamnă mai nimic pe lângă cruzimea cu care Creația și-a tratat creaturile, încă de la începuturi, de când primii aminoacizi buimaci s-au luptat să se desprindă dintr-o mâzgă galvanizată. Femei care n-au fost niciodată acuzate că ar fi vrăjitoare, păpuși blonde care n-au deocheat nici măcar un miriapod în viața lor, mor zilnic în chinuri probabil la fel de grele și cu siguranță mai îndelungate decât chinurile provocate de tronul de

fier înroșit, *Hexenstuhl*, de pe vremuri. Era plin de cuie cu floare, de sus până jos, nu știu care era principiul termodinamic. Nici nu vreau să mă mai gândesc la asta, fac pariu că nici voi. V-ați făcut o idee. E îngrozitor, îngrozitor, Isuse, îngrozitor mai e!

Îi căzură ochelarii pe nas și, potrivindu-i la loc, avu aerul că-și adună toată fața. Unora dintre enoriași li se păru că-i văd obrajii uzi.

Jenny nu se afla acolo; era din nou la spital, cu hemoragie internă incontrolabilă. Acesta era subtextul predicii. Nici Ray Neff nu se afla azi aici – primise din partea profesorului Hallybread invitația de a merge să navigheze pe iahtul lui cel nou cu pânze, lung de doisprezece iarzi și jumătate, până la Melville. Greta se afla însă aici și stătea singură, de-o parte. Era greu de ghicit ce-i cu ea, cum gândește, ce dorește. Faptul că era nemțoaică, deși accentul ei nu fusese niciodată așa de stricat cum voiau să te convingă cei care făceau haz pe socoteala ei, așeza un fel de cortină pe sufletul ei, dacă încercai să privești înăuntru. Avea părul drept și cânepiu tuns scurt și niște ochi uimitori, de culoarea albastră a apei de vase murdare, în spatele ochelarilor ei de bunicuță. Nu lipsea niciodată de la slujba de duminică, dar putea fi vorba numai de stăruința instinctivă a celor din rasa ei, a germanilor, această mașinărie admirabilă mereu în așteptarea unui demon romantic care să preia conducerea.

Van Horne tăcu o clipă, frunzărind stângaci prin dicționar, de parcă mâinile i-ar fi fost, în realitate, niște mănuși. Bătrâna doamnă Lovecraft putu fi, de data asta, limpede auzită, când se aplecă înspre doamna Hallybread și o întrebă: „De ce folosește asemenea cuvinte urâte?"

Rose Hallybread părea că se amuză peste măsură; era o femeie înaltă, cu un cap minuscul, așezat într-un cuib de păr sârmos și sur, ondulat peste măsură. Chipul ei miniatural era de culoarea miezului de nucă, încrețit de ani întregi de stat la soare; nu se putu auzi ce șopti în chip de răspuns. În partea cealaltă stătea Dawn Polanski; fata avea pometi mongoloizi, incredibil de lați, o piele cu un aspect mozolit și calmul acela inexpresiv și impenetrabil al celor

aflați în afara legii. Între ea și Rose se acumulase o grămadă de forță psihică.

Van Horne auzi și el ceva nedeslușit, își ridică privirile, își împinse ochelarii pe nas și declară:

– Știu că durează destul de mult dar chiar aici, pe pagina asta, am dat peste cuvintele „tenie" și „tarantulă". „Tarantulă: una din varietățile de păianjeni păroși de mari dimensiuni, care fiind destul de lenți în mișcări, deși capabili să muște, nu sunt deosebit de periculoși pentru om." Mulțumesc, n-am ce spune! Și iat-o și pe prietena lui cea fără picioare: „una din numeroasele varietăți de viermi plați, din clasa cestodelor, (cum sunt cei din specia *Taenia*), care parazitează, ajunși la maturitate, intestinul omului sau al altor vertebrate". Numeroasele, băgați bine de seamă, nu doar ceva mărunțiș uitat printr-un colțișor al Creației, oricine mai face câte o greșeală, ci numeroase, o mulțime de feluri, ce idee bună, pare să-și fi spus Cineva! Nu știu voi, cei adunați aici, cum gândiți, probabil vă doriți în sinea voastră să tac din gură și să stau jos, pe mine unul însă m-au fascinat dintotdeauna paraziții. Vreau să spun că m-au fascinat în sens negativ. Sunt de atâtea mărimi, de la viruși și bacterii cum e prietena voastră spirocheta sifilisului, până la viermi plați, lungi de câte zece metri, și la viermi inelari atât de mari și de lați, încât îți pot bloca intestinul gros. În intestin se simt ei cel mai bine, cel mai în largul lor. Să stea vârâți în mizeria din mațele altuia, asta-i damblaua lor. Le face altul toată digestia, nici n-au nevoie de stomace, n-au decât gură și cur, iertați-mi eleganța expresiei. Dar, frate, câtă ingeniozitate și-a mai cheltuit Marele Proiectant, din ale cărui mâini darnice au ieșit toate, pe aceste ființe umile. Iată, mi-am făcut niște însemnări, din en-ci-clo-pe-di-e, cum spune greierașul Jiminy, nu știu dacă o să văd să le citesc la lumina asta meschină de aici, Brenda, nu știu cum te-oi fi descurcând tu, săptămână de săptămână. În locul tău, eu unul aș face grevă. Bun! Să nu mai batem apa în piuă.

Continuă:

– Viermii intestinali inelari au, în medie, mărimea unui creion, își depun ouăle în fecalele animalului-gazdă; e destul de simplu. Apoi, să nu mă întrebați cum – există mare lipsă de igienă pe lume,

cum ieși din Eastwick – ouăle astea îți ajung în gură și le înghiți, fie că-ți place, fie că nu. Se clocesc la tine în duoden, micile larve trec prin lumenul intestinal în vasele sanguine și migrează în plămân. Dar să nu vă închipuiți că aici se retrag din activitate și ies la pensie, nici vorbă! Nu, dragi prieteni, această mamă de vierme inelar se pune pe ronțăit până iese din vasul capilar unde sălășluia, ajunge într-o veziculă cu aer și se cațără pe ceea ce se numește arborele respirator, până ajunge la epiglotă, de unde o înghiți iar – nici nu-ți vine să crezi ce tâmpit poți să fii, nu-i așa? Abia după ce și-a făcut toată plimbarea asta se așează la casa lui și se preface într-un vierme inelar matur care-și câștigă singur existența.

Sau, hai să luăm – stați un pic, mi s-au încurcat notițele – să luăm o drăcie simpatică de-i zice *distomum pulmonaris*. Ouăle lui se răspândesc când tușești și expectorezi spută. – Și Van Horne trase un horcăit, în chip de ilustrație. – Clocesc în apă, în băltoacele astea murdare care se întâlnesc la tot pasul în Lumea a Treia, se prind de niște melci pentru care au slăbiciune, când ajung în formă de larve, sunteți atenți? Când s-au săturat să mai viețuiască pe corpul melcilor, pleacă înot și pătrund în țesuturile moi ale racilor de râu și ale crabilor. Iar când japonezii sau alții mănâncă raci sau crabi cruzi, sau prea puțin fierți, cum le place, au și intrat unde urmăreau afurisiții de paraziți, ne ronțăie intestinul și diafragma ca să ajungă în plămân la căldurică și iar o ia de la capăt toată povestea cu sputa. Alte vietăți dintr-astea *Diphyllobothrium latum*, dacă citesc eu bine, când ajung în apă sub formă de embrioni sunt înghițiți de purecii de apă; pe ăștia îi înghit peștii, pe ei îi înghit alți pești mai mari și până la urmă mușcă din momeală și omul și în tot timpul ăsta, acești monștri mititei, în loc să fie digerați își tot croiesc drum prin diversele învelișuri ale stomacului și tot prosperă. Ce chestie, frate! Chestii dintr-astea există cu miile, dar nu vreau să plictisesc pe nimeni și nici să insist prea mult pe idee. Stați puțin, totuși! Asta trebuie s-o auziți! Citez: „*Echinococcus granulosus* este unul din puținii paraziți ai omului ai cărui adulți locuiesc în intestinul câinilor, iar omul le este gazdă doar în stadiul larvar. Mai mult, viermele adult este de dimensiuni

mici, măsurând între trei și șase milimetri, în schimb larva, cunoscută sub numele de chist hidatic, poate atinge mărimea unei mingi de fotbal. Omul se contaminează din contactul cu materiile fecale ale câinilor infestați."

Iată-l, va să zică, lăsând de-o parte fecalele și sputa, pe Om, despre care se susține că ar fi făurit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, că nu este decât o haltă pe calea care duce spre intestinele unui câine. Acuma, nu trebuie să vă închipuiți că paraziții nu se înțeleg între ei; se înțeleg foarte bine! Iată o ființă drăgălașă numită *Trichosomoides crassicauda*, despre care citim aici: „Femela acestei specii trăiește ca parazit în sângele șobolanului, iar masculul degenerat trăiește în interiorul uterului femelei". E atât de degenerat, încât până și Enciclopedia e de părere că e degenerat. Și, hei, ia s-auzim, despre asta ce ziceți? „Ceea ce s-ar putea numi forezie sexuală se vede la parazitul *Schistosoma haematobium*, la care femela, de dimensiuni mici, este transportată într-un compartiment din corpul masculului, canalul ginecoforic." E și un desen în carte, aș vrea să-l vedeți și voi, oameni buni, o gură la capătul a ceva care seamănă cu un deget și parazitul ăsta ventral, toată chestia arată ca o banană cu fermoarul desfăcut. Credeți-mă: e al naibii de urât!

Iar celor care acum nu-și mai găseau locul (căci cerul se luminase dincolo de geamurile înalte, de parcă ar fi fulgerat, iar nalbele se aplecau și se legănau în vânt, un vânt care mai-mai să-i răstoarne pe Arthur și pe Ray în larg, lângă Dyer Island; Arthur nu era încă obișnuit să manevreze această ambarcațiune rapidă și sprintenă; inima începu să-i fibrileze; simțea cum i se zbate o pasăre în cușca pieptului, iar în creier îi răsuna întruna, *Încă, nu Doamne, încă nu!*) li se păru că fața lui Van Horne, care se ivea agitată dintre notițele răvășite, privind în gol către ceilalți enoriași, se dizolvă, se face nevăzută.

El încercă să-și adune gândurile spre durerosul efort al încheierii. Glasul îi răsuna ca venind de departe, din străfundurile pământului.

– Așadar, și cu asta închei, nu există pe lume doar tigrii frumoși și curați și leii sălbatici prietenoși. Asta ni se vâră în cap

cu toate jucăriile astea împăiate. Să-l pui pe un copil să adoarmă ținând în brațe un păianjen păros sau un vierme de pluș, ar fi mai adecvat. Cu toții mâncăm. Senzația pe care v-o dă vouă apusul unei zile frumoase de vară, primul gin tonic, primul pepsi cu rom sau Bloody Mary care începe să vă înmoaie sinapsele, niște biscuiți cu brânză topită așezați, ca o mână de pocher, pe o măsuță de sticlă lângă piscină sau pe puntea unui iaht, Dumnezeule-Doamne, oameni buni, asta simte și un vierme inelar când vede apropiindu-se un ghemotoc de friptură mistuită pe jumătate, sau niște crochete chinezești care vin gogâlț, gogâlț. E și el o creatură, cum suntem și noi. O creatură la fel de nobilă, de înțelept concepută, de fapt concepută cu iubire. Aveți imaginea acelui Mare Chip care se apleacă zâmbindu-și în barbă, în vreme ce cu acele Degete fabuloase cu manichiura lor angelică meșterește la ultimul retuș al parazitului ventral *Schistosoma*: asta înseamnă Creația. Și acum vin și vă întreb, nu e îngrozitoare? N-ați fi făcut ceva mai bine lucrurile, dacă aveați resurse? Sunt al naibii de convins că da. Așa că, data viitoare, să mă alegeți pe mine! Amin.

În orice adunare trebuie să existe și un străin. Străinul care venise astăzi neinvitat era Sukie Rougemont, așezată pe una dintre băncile din spate, cu părul ei aproape portocaliu ascuns sub o pălărie mare de pai și cu niște ochelari mari și rotunzi, ca să poată citi cartea de imnuri și să ia notițe pe marginea programului tras la șapirograf. Rubrica ei de scandal „Ochii și urechile orașului Eastwick" își reluase apariția, cu scopul de a face ceva mai „sexy" publicația locală. Aflase de predica laică pe care urma s-o țină Darryl și venise să facă un reportaj. Din poziția lor, de pe platforma altarului, Brenda și Darryl trebuie s-o fi văzut strecurându-se înăuntru în timp ce se cânta primul imn al slujbei, însă nici Greta, nici Dawn și nici Rose Hallybread nu știau de prezența ei și, întrucât o ștersese afară de la prima strofă din „Părinte, care îți reversi darurile", nu avu loc nici un fel de confruntare între cele două facțiuni vrăjitorești. Greta începuse să caște de zor, pe Dawn începură s-o mănânce ochii ei spălăciți, iar lui Franny Lovecraft i se desfăcură cataramele de la pantofi; însă toate aceste întâmplări se puteau datora unor cauze naturale, cum unor cauze naturale s-ar

fi putut datora și descoperirea pe care o făcu Sukie, când se uită în oglindă și văzu vreo zece fire de păr alb.

– Păi, a murit, îi spuse Sukie, la telefon, Alexandrei. Azi-dimineață pe la patru. Nu era cu ea decât Chris și ațipise și el. Infirmiera de noapte și-a dat seama, când a venit, că nu mai avea puls.

– Darryl unde era?

– Se dusese acasă să se culce puțin. Bietul de el, s-a străduit să se poarte ca un soț devotat, stătea acolo lângă ea noapte de noapte. Era de săptămâni de zile pe sfârșite, s-au mirat și doctorii că a durat atâta. A fost mai tare decât și-a închipuit oricine.

– Da, a fost, zise Alexandra, ca un ultim omagiu de mare simplitate.

Inima ei împovărată de vinovăție evoluase spre o dispoziție autumnală, spre un calm al abdicării. Trecuse de începutul lui septembrie și, de-a lungul zidurilor, flori sălbatice se întreceau cu ciulinii cu frunze întunecate și spini tari ca piatra. Ciorchinii purpurii se copseseră pe bolta de viță și ce nu ciuguliseră graurii cădea acum pe jos, acoperind cu o mâzgă cărnoasă pavajul de cărămidă; erau prea acri ca să fie buni de mâncat, iar pe Alexandra n-o prea trăgea inima să facă gem anul ăsta: atâta abur, pe urmă turnatul în borcane, borcanele prea fierbinți ca să le poți atinge. Bâjbâind după vreun lucru pe care să i-l mai spună lui Sukie, Alexandra avu din nou o senzație care o vizita tot mai des: se simți în afara propriului trup, contemplându-l de la mică distanță în specificitatea lui înduioșătoare, în dimensiunile lui muritoare. În martie anul viitor va face patruzeci de ani. Durerile și mâncărimile continuau să-i apară peste noapte, deși doctorul Paterson nu găsise nimic de diagnosticat. Era un omuleț chel și rotofei, cu niște mâini care păreau umflate cu aer, atât de mari și de moi, de roz și de curate erau.

– Mă simt foarte rău, anunță ea.

– A, nu-ți face și tu atâtea probleme, oftă Sukie pe un glas obosit. Oamenii mor tot timpul.

– Vreau să mă țină cineva în brațe, rosti surprinzător Alexandra.

– Scumpo, cine nu vrea?

– Nici ea nu vroia mai mult decât atât.

– De asta a și avut parte.

– Vrei să zici, de Darryl.

– Da. Mai rău e că...

– Există ceva mai rău?

– N-ar trebui să-ți spun, nici măcar ție, am aflat de la Jane, în cel mai mare secret; știi că se vede cu Bob Osgood, care știe de la doctorul Pat...

– Era însărcinată, îi spuse Alexandra.

– De unde știi?

– Ce altceva putea să fie și mai rău? Foarte trist, mai spuse.

– A, nu știu. Nu mi-ar fi plăcut să fiu eu copilul acela. Nu știu de ce, nu-l văd pe Darryl făcut să fie tată.

– Ce-o să se facă acum?

Fetusul atâma dezgustător, Alexandra îl vedea cu ochii minții, ca un pește cu capul turtit, curbat ca o clanță ornamentală.

– A, îmi închipui că o s-o ducă tot ca mai înainte. Are un public nou acum. Ți-am povestit despre întrunirea de la biserică.

– Ți-am citit notița din „Ochii și urechile orașului". Ai relatat ca și cum ar fi fost o prelegere de biologie.

– Chiar a fost. O întreagă potlogărie foarte reușită. Genul de chestii care îi plac lui. Ții minte „O privighetoare cântă boogie-woogie în Berkeley Square"? N-am putut să introduc nimic în legătură cu Rose, Dawn și Greta, dar, sincer îți spun, când se adună laolaltă rezultă un con de energie absolut electrică, e ca aurora boreală.

– Mă întreb cum or fi arătând goale pe firmament, zise Alexandra.

Când avea aceste viziuni detașate ale propriului corp, era totdeauna înveșmântată, deși nu totdeauna în hainele pe care le purta la momentul respectiv.

– Groaznic, cum să arate, gemu Sukie. Greta, ca una din acele gravuri mătăhăloase ale unui neamț, știi tu care...

– Dürer.

– Exact. Și Rose, slăbănoagă ca o mătură, iar Dawn o mucoasă haimana, cu o burtică de bebeluș și fără sâni. Brenda, da. Pe

Brenda mi-ar plăcea s-o văd, mărturisi Sukie. Să știi că mă întreb dacă nu cumva Ed n-a fost pentru mine decât un mijloc de a comunica cu Brenda.

– M-am dus iar la locul acela, se confesă Alexandra la rândul ei, am adunat toate ácele ruginite și mi le-am înfipt în piele, în diverse locuri. Tot n-a servit la nimic. Doctorul Pat zice că nu e nici măcar vreo tumoare benignă.

– O, scumpa de tine! exclamă Sukie și Alexandra își dădu seama că o speriase, că era gata să închidă. Ai luat-o razna de-a binelea, nu ți se pare?

Câteva zile mai târziu, Jane Smart îi spuse la telefon, cu vocea fremătând de indignare:

– Nu se poate să nu fi auzit!

Din ce în ce mai des, Alexandra avea senzația că Jane și cu Sukie vorbeau între ele, apoi, din simț al datoriei, una sau alta o suna și pe ea la telefon peste o zi-două. Poate că dădeau cu banul să vadă pe cine cade măgăreața.

– Nici măcar de la Joe Marino n-ai auzit? continua Jane. El e unul din principalii creditori.

– Joe și cu mine nu ne mai vedem de o vreme. Zău.

– Păcat, spuse Jane. Era așa drăguț. Dacă îți plac italienii.

– Mă iubea, rosti Alexandra, fără să se poată stăpâni, știind prea bine cât de stupidă părea. Dar nu puteam să-l las s-o părăsească pe Gina pentru mine.

– Ei, zise Jane, îți mai salvezi și tu obrazul prezentând așa lucrurile.

– Poate că da, răutăcioaso. Oricum. Spune-mi care e noutatea ta cea mare.

– Nu a mea, a tuturor din oraș. A plecat. A șters-o, scumpa mea. *Il est disparu.*

S-urile ei usturau, dar păreau că înțeapă trupul celălalt, în care Alexandra se putea întoarce numai în somn.

După felul plin de mânie în care Jane o lua ca o ofensă personală, Alexandrei nu-i trecu prin minte decât un singur lucru:

– Bob Osgood?

– *Darryl*, dragă. Trezește-te, ce naiba! Scumpul nostru Darryl. Liderul nostru. Cel care ne mântuia de *spleen*-ul de Eastwick. Și l-a luat și pe Chris Gabriel cu el.

– Chris?

– Ai avut dreptate, de la bun început. Era unul din ei.

– Bine, dar...

– Unii dintre ei pot. Dar nu contează pentru ei. Nu ajung la iluziile pe care și le face un bărbat normal.

Har, har, diable, diable, saute ici, saute là. Se afla acolo, își aminti Alexandra, acum un an, privind conacul acela de la distanță, întrebându-se apoi dacă nu i se văd pulpele prea grase și albe când trebuise s-o ia prin apă.

– Ce spui? zise ea. N-am fost noi proaste?

– Naive, aș zice, mai curând. Și cum să nu fim când trăim în văgăuna asta ridicolă? De ce oare stăm aici, ți-ai pus vreodată întrebarea? Fiindcă aici ne-au plantat comorile noastre de soți și noi stăm pe loc ca niște floricele.

– Va să zică, tu crezi că junele Chris era ...

– De la bun început. Evident. A luat-o pe Jenny de nevastă ca să fie sigur că a pus șaua pe el. I-aș omorî pe amândoi cu mâna mea, sinceră să fiu.

– Vai, Jane, nici să nu mai spui așa ceva!

– Și pentru banii ei. Avea nevoie de amărâții ăia de bani pe care îi luase ea pe casă, ca să-și mai țină creditorii în frâu. Acum s-au dus toți pe spitalizare. Bob zice că e o încurcătură cumplită, că toți vin pe capul băncii, fiindcă ei dețin acum ipoteca pe vila Lenox. Recunoaște că s-ar putea aranja dacă ar găsi investitori: locul ar fi ideal pentru un complex de locuințe, dacă reușesc să obțină aprobarea de la Comitetul de Planificare Edilitară. Bob crede că Herbie Prinz ar putea fi convins; el petrece totdeauna vacanțe costisitoare peste iarnă.

– Și și-a lăsat aici tot laboratorul? Substanța care poate capta energie solară...

– Lexa, tu nu înțelegi ce-ți spun? N-a existat niciodată nimic. Toate lucrurile astea ni le-am imaginat noi.

– Dar pianele? Și lucrările de artă?

– N-avem de unde să știm câte erau într-adevăr achitate. Evident, există câte ceva. Dar o groază din ele nu mai valorează, cu siguranță, mare lucru. Zău așa, pinguini împăiați stropiți cu vopsea de mașină, ce să-ți spun...

– Iubea arta, zise Alexandra, încă leală. Nu se prefăcea, sunt sigură de asta. Avea suflet de artist și ar fi vrut să ne ofere tuturor o experiență artistică. Asta a și făcut. Uită-te la tine, toată muzica aia de Brahms pe care o cântai, până când monstrul tău de doberman ți-a mâncat violoncelul și ai început să vorbești ca un bancher oarecare.

– Ești proastă de-a binelea, zise Jane, tăioasă, și închise telefonul.

Tocmai la țanc, fiindcă vorbele începeau să se împotmolească în gâtlejul Alexandrei, crispat de durerea lacrimilor ce stăteau gata să curgă.

Peste mai puțin de un ceas telefonă și Sukie, un ultim ecou al solidarității lor de altădată. Numai că nu părea în stare să articuleze altceva decât:

– O, Dumnezeule! Ticălosul ăla mic! Poponarul! Nu l-am auzit legând niciodată două vorbe.

– Cred că el dorea să ne poată iubi pe noi, rosti Alexandra incapabilă să vorbească despre altcineva decât Darryl Van Horne; numai că n-avea în el puterea asta.

– Crezi că ar fi vrut s-o iubească și pe Jenny?

– S-ar putea, fiindcă semăna atât de bine cu Chris.

– A fost un soț exemplar.

– S-ar putea ca asta să fie ironia sorții.

– M-am tot întrebat, Lexa, el trebuie să fi știut ce-i făceam noi lui Jenny, s-ar putea oare...

– Dă-i drumul. Spune.

– Noi îi îndeplineam dorința, știi...

– Omorând-o, gemu Alexandra.

– Da, zise Sukie. Fiindcă vroia să scape de ea, după ce totul fusese legalizat și lucrurile stăteau acum altfel.

Alexandra încercă să se concentreze; nu-și mai simțise de o veșnicie mintea întinzându-se să-și atingă limitele, o senzație

voluptuoasă, aproape fizică, dibuind impalpabilele tuneluri ale posibilului și ale probabilului.

– Mă îndoiesc, se hotărî ea, că Darryl a procedat vreodată atât de organizat. Era silit să improvizeze, în funcție de situații create de alții și nu putea să-și facă planuri pe mult timp înainte.

În timp ce vorbea, Alexandra îl vedea tot mai clar și mai clar, îl pipăia pe dinăuntru, cu cavernele, cu cusăturile și cu spațiile lui goale. Își proiectase spiritul într-o zonă pustie, în care nu răsuna decât ecoul.

– El nu era capabil să creeze, nu avea puteri proprii, tot ce putea să facă era să elibereze puterile care zăceau în ceilalți. Chiar și în noi: noi ne aveam sabatul nostru și înainte de a veni el în oraș, ne aveam deja puterile, câte sunt. Ce cred eu, îi mai spuse ea lui Sukie, e că ar fi vrut să fie femeie, cum spunea, dar că nici măcar atât nu era.

– Nici măcar atât, o îngână critic Sukie.

– Păi, să știi că e o mizerie, cel mai des. Zău că așa e!

Din nou acest nod în gât, la poarta de ieșire a lacrimilor. Însă și această senzație, ca și cea rebelă a tentativei de a gândi iarăși cu mintea, era dătătoare de speranță, ca un început greu. Nu mai era în derivă.

– S-ar putea ca asta să te facă să te simți ceva mai bine, îi mai spuse Sukie. S-ar putea ca lui Jenny să nu-i fi părut prea rău că moare. Rebecca a pălăvrăgit despre o groază de lucruri la Nemo în local, acum că Fidel a șters-o și el împreună cu cei doi, și zice că unele din lucrurile care se petreceau acolo după plecarea noastră fac să ți se zbârlească părul în cap, nu alta. Se pare că pentru Jenny nu era nici un secret ce pun la cale Chris și cu Darryl, cel puțin după ce se încheiase căsătoria.

– Sărăcuța de ea, zise Alexandra. Mi se pare că a fost una din acele persoane absolut încântătoare care, nu știu din ce motiv, nu-și află nici un rost pe lume.

În înțepciunea ei, natura îi trimite la culcare.

– Până și Fidel s-a simțit ofensat, zice Rebecca – continua să relateze Sukie – dar când ea l-a implorat să nu plece și să rămână împreună, i-a spus că n-are chef să se apuce de pescuit homari sau

să ajungă comisionar la Dataprobe, iar de altceva oamenii de pe aici nu-i lasă pe sud-americani să se apuce. Rebecca are inima zdrobită.

– Bărbații, rosti elocvent Alexandra.

– Sunt totuși, nu?

– Și cum au primit vestea soții Hallybread?

– Prost. Rose e aproape isterizată că Arthur va fi implicat financiar în încurcătura asta cumplită. Se pare că s-a arătat destul de interesat de teoriile lui Darryl în legătură cu seleniul și că a semnat chiar un fel de angajament, prin care devine partener, în schimbul consultanței de specialitate; asta era o chestie tipică pentru Darryl, să pună pe toată lumea să semneze pacte. Evident, ea stă acum atât de prost cu coloana, încât doarme pe o rogojină așternută pe podea și îl pune pe Arthur să-i citească toată ziua cu voce tare porcării de-astea de romane istorice. Nu mai poate să plece deloc de acasă.

– Zău, ce femeie plicticoasă și îngrozitoare! spuse Alexandra.

– Josnică, aprobă Sukie. Jane zice că are un cap ca un măr zbârcit împachetat în vată de sticlă.

– Ce mai face Jane? Zău așa. Mă tem că s-a cam supărat pe mine azi-dimineață.

– Păi, zice că Bob Osgood îl cunoaște pe un tip extraordinar la Providence, pe Hope Street mi se pare că a spus, care poate să-i înlocuiască întreaga porțiune frontală de la violoncel, fără să-i modifice timbrul, e unul din hippie-ii ăștia cu doctorat care s-au apucat de meserii manuale ca să le facă în ciudă taților, să protesteze împotriva sistemului, sau alte lucruri de-astea. Dar ea l-a cârpit cu bandă adezivă și cântă la el, așa ros cum e, zice că-i place, că sună mai uman. După mine, e într-o formă cât se poate de proastă. Nevrotică și cu purtări de paranoic. Am invitat-o să ne întâlnim în oraș și să mâncăm un sandviș la patiserie, sau chiar la Nemo, acum că Rebecca nu mai dă vina pe noi pentru toate cele, dar m-a refuzat, mi-a spus că se teme să n-o vadă cumva *celelalte*. Brenda, Dawn și Greta, presupun. Le văd mai tot timpul pe Dock Street. Eu le zâmbesc, îmi zâmbesc și ele. Nu mai avem de ce să ne luptăm între noi. La față – se întorsese la Jane – arată groaznic. Albă ca varul și nici măcar n-a venit octombrie.

– E aproape, spuse Alexandra. Au plecat rândunelele, seara se aud gâștele sălbatice. Anul ăsta îmi las roșiile să putrezească în vrej; ori de câte ori mă duc în pivniță, simt cum mă mustră zecile de borcane cu sos de roșii de anul trecut. Îngrozitorii mei de copii s-au răsculat împotriva spaghetelor și, trebuie să recunosc, sunt pline de calorii de care n-am deloc nevoie.

– Nu fi caraghioasă. Ai mai slăbit. Te-am văzut ieșind de la Superette zilele trecute – eu eram țintuită pe loc la ziar, îi luam un interviu acestui nou intendent al portului, incredibil de imatur și de îngâmfat, un puști cu plete pe umeri, mai tânăr chiar decât Toby; mi-am aruncat o clipă ochii pe fereastră și mi-am spus în gând: „Nu-i așa că Lexa arată superb?“ Aveai părul strâns în coadă de cal și purtai jacheta aceea iraniană...

– Algeriană.

– ... algeriană, de brocart, pe care o porți tu toamna și îl duceai în lesă pe Coal, legat cu o frânghie.

– Fusesem la plajă, îi oferi Alexandra răspunsul. A fost minunat. N-a bătut deloc vântul.

Cu toate că mai stătură de vorbă câteva minute, încercând să reclădească intimitatea lor de altădată, complicitatea tainică legată de supunerea și de vulnerabilitatea lor trupească, Alexandra și în egală măsură – îi spuse brusc, fără greș, intuiția – Sukie aveau sentimentul ucigător că totul fusese spus mai înainte.

Vine și clipa fericită de peste an când știm cu siguranță că tundem pentru ultima oară peluza. Băiatul cel mare al Alexandrei, Ben, ar fi trebuit să-și câștige banii de buzunar muncind în curte, însă acum era la liceu și se străduia să fie un emul al lui Lance Alworth la fotbal, după ore: sprint, elan, salt ca să simtă lovitura dulce a mingii de piele pe vârfurile degetelor, la șase iarzi de la sol. Marcy își luase o slujbă cu program redus, făcea pe chelnerița la cafeneaua-patiserie Nook, care acum servea și seara, iar, din păcate, se mai încurcase și cu unul dintre băieții lățoși, cu înfățișare sinistră, care își pierdeau timpul în fața magazinului Superette. Cei doi copii mai mici, Linda și Eric, trecuseră într-a cincea și, respectiv, într-a șaptea, iar Alexandra găsise mucuri de țigară

într-un pahar de hârtie de lângă patul lui Eric. Acum își împingea singură mașina de tuns marca Toro, care sforăia și scotea fum, nemaifiind unsă de pe vremea când se ocupa Oz de casă, încă o dată înainte și înapoi, de-a curmezișul peluzei neglijate, plină de frunze galbene de sălcii, ca niște pene, și plină de mușuroaie, căci cârtițele săpau și ele de zor, pregătindu-se de iarnă. Lăsă să meargă mașina de tuns până i se consumă toată benzina, ca să nu se mai înfunde carburatorul până la primăvară. Îi dădu prin gând să-i schimbe și uleiul vâscos, datând din timpuri imemoriale, dar însemna chiar să se întreacă cu firea.

Întorcându-se în bucătărie, trecu din nou prin atelier și își văzu, în sfârșit, armătura rămasă la jumătate drept ceea ce era de fapt: un soț. Structurile de unu pe doi și doi pe patru, îmbinate stângaci în cuie și legate între ele cu sârmă, aveau suplețea pe care ea o admira și pe care o etala Ozzie înainte ca statutul de soț să-l fi ros de tot pe la colțuri. Își amintea cum o înțepau coatele și genunchii lui la început, în primii ani, când era chinuit de coșmaruri; îi fusese drag pentru toate aceste vise urâte, mărturisiri ale spaimei pe care o încerca când tinerei lui bărbății i se arăta viața în toată amploarea și cu toate răspunderile ei. Spre sfârșitul mariajului lor ajunsese să doarmă ca un buștean, transpirând și sforăind ușor pe nas. Luă de pe raft pulberea multicoloră în care fusese prefăcut și presără un pic pe bucata noduroasă din lemn de brad de doi pe patru care forma umerii scheletului. O neliniștea mai puțin capul și fața, decât picioarele; extremitățile, își dădu ea seama, erau ceea ce conta mai mult la un bărbat. Indiferent de cum îi arăta trupul la mijloc, bărbatul ei ideal trebuia să aibă labele picioarelor slăbănoage și fine – picioare de Christ, cum se văd suprapuse și țintuite în cuie pe crucifixuri, cu tendoane proeminente și degete lungi și moi, de parcă și-ar lua zborul – și niște mâini asprite și îngroșate de muncă; palmele lui Darryl, cu aspectul lor de cauciuc, fuseseră trăsătura lui cea mai respingătoare. Își modelă ideile făcând o schiță în lut, în ultima caolină albă și pură adusă din curtea văduvei din Coventry. O mână și un picior erau de-ajuns și nu conta că sunt numai schițate; important era nu produsul finit, ci mesajul lansat în eter și transmis puterilor care

știau să plăsmuiască mâini și degete, până la ultima falangă și la ultimul fascicul de mușchi, acelor puteri care revărsau minunile întregii anatomii dintr-un corn al abundenței care o luase razna. În chip de căpățână, îi așeză un dovleac nu prea mare, pe care îl cumpărase de la standul de pe Drumul numărul patru, care arată deznădăjduit de dărăpănat și de părăsit timp de zece luni pe an, dar învia la vremea recoltei. Goli dovleacul de miez și îi puse înăuntru un pic din pulberea lui Ozzie, dar nu prea multă, căci nu-l vroia reduplicat decât în trăsăturile lui esențiale. Unul dintre ingredientele de importanță crucială era aproape imposibil de găsit în Rhode Island: pământ din vest, o mână de țărână uscată și nisipoasă pe care crește salvia. Huma jilavă din regiunile de est nu era bună. Într-o zi i se întâmplase să zărească, parcat pe Oak Street, un camion cu număr de Colorado; se aplecase și râcâise de pe șorțul din spate niște noroi întărit, de culoare roșcată, pe care îl dusese acasă și îl adăugase peste pulberea lui Ozzie. Mai avea nevoie de o pălărie de cowboy pentru dovleac și fusese obligată să meargă tocmai la Providence cu mașina, ca să caute un magazin de costume de carnaval, de unde se aprovizionau studenții de la Brown pentru spectacolele de teatru, petrecerile costumate și demonstrațiile lor de protest. În timp ce se afla acolo, îi dădu prin minte să se înscrie la fără frecvență la Școala de Desen din Rhode Island; ajunsese cât de departe se putea ca sculptoriță, cultivând maniera primitivă. Ceilalți studenți nu erau mult mai bătrâni decât proprii ei copii, însă unul dintre instructori, un ceramist din Taos, un bărbat tăbăcit și fără vlagă, bine trecut de patruzeci de ani și încercat de loviturile vieții, îi luă ochii și ea pe ai lui, cu voluptuozitatea ei robustă, ca de vită (ceea ce nimerise Joe Marino spunându-i, în rut, *vacca* lui). După câteva semestre și câteva cotituri se căsătoriră, iar Jim o luă pe ea și pe copiii lui vitregi și îi duse înapoi în vest, acolo unde aerul era limpede ca în vis și de vrăji nu se ocupau decât șamanii din triburile Hopi și Navajo.

– Dumnezeule-Doamne, îi spuse Sukie la telefon, înainte de plecare. Cum ai făcut?

– Nu e pentru presă, îi spuse sec Alexandra.

Sukie ajunsese redactor-șef la *Word* și, ca să țină pasul cu tonul personal, lipsit de orice jenă, al epocii postbelice, era silită să dezvăluie un scandal sau să publice câte o confesiune săptămână de săptămână, frânturi de zvonuri banale, de zi cu zi, pe care Clyde Gabriel le-ar fi îngropat cu dezgust.

– Trebuie doar să-ți imaginezi propria viață, îi mărturisi Alexandra lui Sukie. Și atunci lucrurile se întâmplă.

Sukie îi încredință, mai departe, rețeta magică lui Jane, iar scumpa de Jane, mereu oțărâtă, pe care o păștea primejdia să devină o fată bătrână ursuză și înverșunată, de ajunseseră elevii ei să asocieze albul și negrul clapelor cu albul oaselor în bezna unui mormânt, cu tot felul de lucruri moarte, severe și amenințătoare, sâsâi neîncrezătoare; n-o mai considera de mult pe Alexandra o soră în care te puteai încrede, se lepădase de ea.

Însă, păstrând taina chiar și față de Sukie, luase câteva așchii din violoncelul reparat de restauratorul hippie cel devotat de pe Hope Street, le înfășurase în smochingul ca funinginea al tatălui ei decedat și vârâse într-un buzunar al hainei câteva fărâmițe din iarba uscată în care se prefăcuse Sam Smart și care atârna acum în subsolul casei, iar în celălalt buzunar îndesase o bancnotă de douăzeci de dolari, făcută bucățele – căci se săturase, era obosită și plictisită să tot fie săracă – și stropise reverele încă lucioase ale smochingului cu parfum, cu urină și cu sânge menstrual, închizând tot fetișul ciudat-mirositor într-un sac de plastic de la curățătorie și așezându-l sub saltea. Dormea acum, noapte de noapte, pe moviliță subtil înăbușită. Într-un weekend din luna ianuarie, când era un ger îngrozitor, se afla la Boston, în vizită la mama ei și un omuleț perfect potrivit, purtând smoching și pantofi de lac, lucioși cum e catranul în clocot, a trecut pe la ele să ia ceaiul; locuia la Chestnut Hill cu părinții și se ducea la o seară de gală la Tavern Club. Avea ochii bulbucați, cu pleoape grele, de culoare albastrupal și interogativi ca ai pisicilor siameze; n-a stat atât de puțin încât să nu observe – el, care nu fusese niciodată căsătorit și care fusese șters de pe listă de femeile pe care s-ar fi putut să le fi curtat cândva drept un mototol fără speranță, prea asexuat ca să fie măcar homosexual – ceva întunecat, strident și murdar la Jane, ceva care

ar fi putut să-i trezească îndelung adormita latură amoroasă a ființei. Ne trezim fiecare la ceasuri diferite, iar cele mai galante flori sunt cele care înfloresc în ger. Privirea lui mai detectase în Jane și un potențial administrator energic al pieselor de anticariat Chippendale și Duncan Phyfe, al dulăpioarelor înalte chinezești, al lăzilor cu vinuri de preț păstrate în pivniță, al acțiunilor și al pieselor de argintărie pe care le va moșteni de la părinți într-o bună zi, cu toate că erau amândoi încă în viață, ca și două dintre strămătuși – femei semețe, de vârstă imemorială, neclintite ca structura unui cristal, fiecare în colțul ei, la Milton și la Salem. Această cotă familială înaltă, pretențiile clienților săi de la bursă de ai căror bani se ocupa cu prudență, cerințele firii sale plăpânde și predispuse la alergii (laptele, zahărul, alcoolul și sodiul erau printre substanțele pe care trebuia să le evite), toate îi sugerau că e nevoie de o mână de femeie; a doua zi de dimineață o sună pe Jane, mai înainte să apuce să își ia zborul în mașina ei boțită și o invită la un pahar la barul Copley, chiar în seara aceea. Ea îl refuză; atunci un viscol de carte cu povești se abătu asupra împrejurimilor de cărămidă și o țintui locului. Telefonul lui de seară îi propuse să ia împreună masa de prânz la etajul hotelului Ritz, aflat sub zăpadă. Jane îi rezistă în fel și chip, zgâriind și pârjolind cu limba ei ucigașă; însă accentul ei îl cucerise și până la urmă o făcu prizonieră într-o casă fantezistă din Brookline, cu turle, proiectată de un discipol al lui H.H. Richardson.

Sukie stropi cu pulbere de nucșoară suprafața circulară a oglinzii de buzunar, până nu mai rămaseră din imaginea ei decât ochii verzi cu stropi aurii și, dacă își mișca puțin capul, buzele ei de maimuță, rujate din gros. Cu aceste buze recită ea, șoptind grav, de șapte ori rugăciunea obscenă către Cernunnos. Apoi strânse șervetele uzate de plastic de pe masa din bucătărie și le puse în coșul pregătit pentru colecta din fiecare marți. Chiar de a doua zi își făcu apariția la redacția ziarului un bărbat distins, cu păr cânepiu, care dorea să publice un anunț. Căuta un dog german cu care să-și împerecheze cățeaua. Stătea la Southwick, într-o cabană închiriată, cu copiii lui (divorțase de curând; își ajutase soția să facă, la o vârstă înaintată, facultatea de drept, și prima ei acțiune juridică fusese să-l

dea în judecată pentru cruzime mentală), iar sărmana ființă se găsise tocmai acum să intre în călduri, cățeaua suferea. Bărbatul avea un nas lung, deplasat, ca Ed Parsley; o aură de inteligență plină de regrete, ca Clyde Gabriel, și ceva din ștaiful profesional al lui Arthur Hallybread. În costumul lui cadrilat părea excesiv de iute în mișcări, ca un comis-voiajor din statul New York sau ca un actor de varieteu, gata mereu să iasă din scenă, cântând la banjo. Ca și lui Sukie, îi plăcea să fie amuzant. Era de fapt din Stamford, unde lucra în cadrul unei industrii începătoare care vindea și asigura service-ul pentru niște computere ridicate de toți în slăvi, cărora li se spunea procesoare de cuvinte. Pe al ei, ea scrie acum cu viteză romane de serie, mutând paragrafe întregi cu câteva apăsări cu vârful degetului, schimbând numele personajelor, trecând într-un glosar, pentru a fi refolosite, pasiuni și crize standard.

Sukie fu ultima care plecă din Eastwick; imaginea ei consecutivă, în fusta velurată de piele și cu părul de culoare portocalie, legănându-și brațele și picioarele lungi prin fața vitrinelor scânteietoare, întârzia pe Dock Street, ca umbra de culoare răcoroasă ce se păstrează pe retină după ce ai privit fix ceva strălucitor. Asta se petrecea cu ani în urmă. Tânărul intendent al portului cu care avusese ultima ei legătură are acum burtă și trei copii; își mai amintește însă cum îl mușca ea de umăr, spunând că îi place gustul de sare pe care aerul mării i-l lăsa pe piele. Dock Street a fost pavată din nou și lărgită ca să poată permite o circulație mai intensă, iar de la vechea adăpătoare de cai și până la Piața Landing, cum se tinde să i se spună, au fost corectate toate colțurile care ieșeau în zigzag, iar linia curbă a străzii îndreptată.

Alți oameni se mută în oraș; unii dintre ei stau în vechiul conac Lenox, transformat într-un condominiu. Terenul de tenis este bine întreținut, deși periculosul experiment cu copertina menținută pe jeturi de aer cald n-a mai fost repetat. A fost secată o zonă și s-au construit un debarcader și o mică plajă, ca o atracție pentru locatari. Egretele își fac cuibul prin alte părți. Digul de acces a fost supraînălțat și prevăzut cu galerii de drenaj la fiecare cincizeci de iarzi, așa că nu se mai inundă niciodată – sau numai o singură dată

până acum, când cu marele viscol din februarie '78. Vremea pare în general mai blândă în ultima vreme, rareori mai sunt furtuni.

Jenny Gabriel odihnește alături de părinții ei, sub lespedea de granit lustruit înconjurată de gazon bine întreținut din partea nouă a cimitirului Cocumscussoc. Chris, fratele ei și fiul lor, a fost, cu chipul lui angelic și cu pasiunea lui pentru benzile desenate, înghițit de Sodoma din New York. Avocații sunt acum de părere că Darryl Van Horne era un nume de împrumut. Și totuși, există mai multe permise de conducere pe acest nume. Locatarii din condominiu au relatat despre zgomote misterioase care se aud dinspre pervazele vopsite ale ferestrelor, și despre viespi ucise de șoc. Faptele care țin de escrocheria de ordin financiar zac îngropate în seifuri și în sertare cu hârțoage, împotmolite în scurt timp și nemaiprezentând mare interes. Ce prezintă interes e ceea ce reține mintea noastră, ceea ce viața noastră respinge. Vrăjitoarele s-au dus, au pierit; n-am fost decât un interval în viața lor și ele într-a noastră. Dar tot așa cum fantoma verde-albăstruie a lui Sukie continuă să bântuie pe asfaltul bătut de soare, iar umbra neagră a lui Jane să treacă în zbor dincolo de lună, zvonul zilelor când ele se aflau printre noi, frumoase și făcătoare de rele, a dat savoare numelui orașului nostru pe buzele celorlalți, iar celor care trăim aici ne-a lăsat ceva pieziș și invizibil și însuflețitor, pe care nu-l putem înțelege. Îl întâlnim de cum dăm colțul unde Hemlock Street se întâlnește cu Oak Street; e lângă noi când ne plimbăm pe plajă în extrasezon și Atlanticul răsfrânge în întunecimea lui cenușiul dens și compact al norilor: un scandal, viața care, ca fumul, se înalță răsucită în legendă.

•

COLECȚIA BABEL

PARANORMAL

Războiul din Vietnam face ravagii, dar în orășelul Eastwick, statul Rhode Island, viața continuă, neturburată. Sub aparența ei tihnită se ascund însă forțe malefice teribile care se vor dezlănțui o dată cu sosirea lui Darryl Van Horne. A cui este vina, de fapt? A frumuseților locale — Alexandra, Jane și Sukie, stigmatizate drept vrăjitoare — sau a lui Van Horne, alchimist și Casanova satanic, care exercită o atracție irezistibilă asupra celor trei grații? Eastwick e zguduit de zvonuri alarmante și de întâmplări nefericite; multe destine omenești iau întorsături neașteptate și tragice ...

Romanul lui John Updike, unul dintre maeștrii prozei contemporane din SUA, de două ori laureat al Premiului Pulitzer, a beneficiat de o excelentă ecranizare, cu Jack Nicholson interpretându-l pe Van Horne, alături de Cher, Susan Sarandon și Michelle Pfeiffer în rolurile *Vrăjitoarelor din Eastwick.*

ISBN 973-569-113-2

PREȚ 5882 +
118 T.L. = 6000 LEI